

üstadım bediüzzaman

Said Nursi'nin Hayatı, Meslek ve Meşrebi
Risale-i Nur ve Nur Talabeleri

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP
NOTLARI

Hazırlayan:
Ömer Çiçek
(2017)

Hazırlayan:
Ömer Çiçek (Yirmiyedi)

Üstadım bediüzzaman

Said Nursî'nin Hayatı, Meslek ve Meşrebi
Risale-i Nur ve Nur Talabeleri

Üstadımızın hizmet tarzı, gayesi ve Risale-i Nur'un mesleği Kur'anî, imanî, manevî, uhrevî, İslâmî, ilmî ve fikrîdir!... İçtimâî, siyasî, ve dünyevî müesseseseleşmek tarzında değildir.

* * *

Bediüzzamanın davasına bediüzzamanın tarzında hizmet edilir sair mesleklerin usulleriyle değil!

* * *

Bütün dünya aleyhime geçse, yakında nurcular da istifa etse, bir başıma kalsam, ben; üstadımın meslek ve meşrebinde devam ederim.

* * *

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

Birinci Baskı: 2010

Editör:

ISBN:

Kitabı Adı: Üstadım Bediüzzaman

Yazar: Zübeyir Gündüzalp

Hazırlayan: Ömer Çiçek

Kapak Tasarımı:

Basım Tarihi: Kasım 2010

Matbaa: Matbaacılık - İstanbul

TAKDİM

Hayatının son döneminde Zübeyir Ağabey'in yakınında bulunan gençler vardı. Zübeyir Ağabey, Risale-i Nur hizmetinin meslek ve meşrebiyle bu gençleri donatmaya çalışıyordu. Eyüp Ekmekçi, Ahmet Emin Dernekli, Ahmet Tanyel ve Ömer Çiçek (Yirmi Yedi) bunlardan ilk akla gelenlerdir.

Soldan saga ayaktakiler: Eyüp Ekmekçi, İlhami Çalım, Ahmey Tanyel, Abdullah Celkan, Oturanlar: Kudret Tevruz, Rüştü Tafral, Ömer Çiçek, Ahmet Emin dernekli.

Zübeyir Gündüzalp, hayatı boyunca Üstad ve Risale-i Nur'la ilgili kaleme aldığı yazılarını, vefat etmeden az önce bu gençlere emanet etmiş ve bunlar üzerine çalışmalarını vasiyet etmiştir. Bu gençler de, Zübeyir Ağabey'in vefatının hemen ardından, bir araya gelmiş ve bu vasiyete uyarak yazmaya başlamışlardır. Gözden uzak bir eve çekilmişler ve kırk gün hiç dışarı çıkmamak suretiyle tamamını daktiloyla yazmışlar ve her birine bir nüsha düşecek şekilde çoğaltarak muhafaza etmişlerdir.

Yıllar önce Zübeyir Ağabey'le ilgili biyografi çalışmasını yaparken bu nüshalardan birinin Ömer Çiçek'te olduğunu görmüştüm. Bu son derece mühim meslekî, ilmî ve fikrî emanet, kutsal bir sır gibi bugünlere kadar zayi olmadan gelebilmiştir. Bu dosyadan rastgele açtığım çarpıcı paragrafları okudukça, "Bunlar neden bugüne kadar saklandı, açığa çıkarılmadı?" diye hayıflandığım, hatta bunları elinde bulunduranlara tarzide bulunduğum olmuştur. Her defasında ileri sürdükleri neşrine dair şartların henüz oluşmadığı gerekçeleri beni tatmin etmemiş, sonunda "Herhalde bunda da kaderin bir hükmü var. Her şeyin bir vakt-i merhunu var" demek zorunda kalmışım.

Evet, itiraf ve ifade edeyim ki, Risale-i Nur'un mahiyeti, Üstad'ın şahsiyeti ve meslek ve meşrebin incelikleri hususunda bütün Nur talebelerini hayrete düşürecek, hayran bırakacak bir hazine ile karşı karşıyayız. İnanıyorum ki, hayatını Üstad'ın ve Nur'un yolunda çilelerle, meşakkatlerle geçirmiş Üstad'ın önde gelen talebesi, varisi, vekili olan Zübeyir Gündüzalp'in o eşsiz sadakati, şimdi eser haline gelen notlarını okudukça, yazdıklarının her satırından Risale-i Nur ve Üstad'a sadakat, muhabbet ve hürmet manalarının fışkırdığı bizi Üstad ve Risale-i nura taşıdığı ve onların farkını fark ettirerek nazara verdiği görülecektir.

Risale-i Nur'un nasıl muhteşem bir hazine-i hakikat, Üstad Hazretleri'nin ise nasıl büyük bir şahsiyet ve onun etrafında halkalanan hizmetkârlarının hizmet-i diniye de ne denli fedakâr ve kahramanlık örneği, olduklarını göstermektedir.

Üstad ve Risale-i Nura ve tarzına sadakatin öneminin çok daha derinden idrakine vesile olacaktır. Bu büyük davaya daha bir candan sahip çıkılmasına katkıda bulunacaktır.

Böyle bir davaya ve hakikate sahip olduğumuzdan dolayı da Allah'a olan şükranımız artacaktır.

Zübeyir Gündüzalp'in engin ruhundan, zengin kalbinden ve keskin aklından ihlâsa bürünerek çıkan sözlerinin adeta bütün benliğimize birer ok gibi işlediğini ve sizi yeniden Risale-i Nur ve Üstad konusunda formatladığını hissedeceksiniz. "Ya Rabbi! Bu ne ihlâs, bu ne sadakat, bu ne muhabbet, bu ne hürmet, bu ne azim sabır, sebat ve metanet!" demekten kendinizi alamayacaksınız.

Ömer Çiçek'in (Yirmi Yedi) en son geçirdiği ağır hastalık sebebiyle iş hayatından ayrılıp eve bağlanmasıyla, kader, kendisini bu çalışmaya adeta mecbur etmiş ve bu hazineyi gün yüzüne çıkarmak ona nasip olmuştur. Çalışmanın başından beri kendisiyle irtibatımız devam etmiştir.

Bu arada sadık olduğuna inandığım bir rüyada Zübeyir Ağabey'in tıpkı hadiste tarif edilen şekliyle haşır günü kabirden toprak içinde ayağa kalktığını ve üzerindeki toz toprakları silkelediğini gördüm. Zübeyir Gündüzalp, davasının derdiyle bu âleme veda etti. Ama bu çalışmaların hazırlanıp istifadeye sunulmasıyla da manen yeniden dirilmiş gibi kabrinde mes'ud olacağına inanıyorum.

Rabbim, bu gerçekleri okuyup hazmetmeyi, hayatımıza geçirmeyi, onların gittiği nurlu yoldan giderek ebed de o Nurlu kafileye iltihak eden bahtiyarlardan olmayı bizlere nasip etsin diye niyaz ediyor, sizleri bu hazine-i Nur'la baş başa bırakıyorum.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَ عَلٰى آلِهِ وَ صَحْبِهِ اَجْمَعِينَ

Ömer Çiçek

İFADE-İ MERAM

Şunu hemen ifade edelim ki: Zübeyir Ağabeyin kaleminden çıkan bazıları kendi el yazısıyla bazıları daktilo edilmiş muhtelif metinler ve not defterindeki notlar ve sohbetlerinde anlattığı hakikatler onun Üstad ve Risale-i nurdan istifadeleridir, ona has ve hususîdir. Zaten kendisi de yazdığı notlarla ilgili olarak şunları söylemektedir: **“Müşahedatımı kaydeden defterlerimde herhangi bir tertip ve usule riayet ederek değil, ancak gördüklerimi zaman zaman kendime ders almak ve ibret almak gaflete düşmemek ve hizmette tökezlememek, hata ve kusurlara düşmemek, bir seyyiemle binler seyyie ve muvaffakiyetsizliklere duçar olmamak ve böylece milyonlarca müttehid ve mütesanid Nur taleberinin maddi veya manevi hukuklarına taarruz ve tecavüz etmemek, bu yüzden dünya ve ahirette cezalara giriftar olmamak için not ediyorum.”** Bundan dolayı biz de bu zamana kadar umuma neşrini düşünmedik. Fakat kardeşlerle sohbetlerimizde bunlardan naklettiğimizde bazı ağabey ve kardeşler; **“Kardeşim bunları yaz, bunlar Üstad ve Risale-i nuru anlatıyor... Bizi Üstad ve Risale-i Nur’a taşıyor, kitap haline getir ki istifade edilsin, hususi kalıp kaybolmasın”** diye yoğun istek ve teşvik gördük. Bunun üzerine bölük pörçük olan bu metrukâtı ve ona ait elimizde olan ve bildiğimiz ne varsa tanzim edip neşrine karar verdik ve uzun bir çalışma sonucu (-11-cilt-) kitap haline getirmeye muvaffak olduk. İnşallah istifadeye medar olur.

Bu çalışma, ayrıca onu anlatan bir kitap gibidir

O'nun Üstad ve Risale-i Nura ittibada sadakat ve hassasiyeti, azimeti esas alan takva ve ameli, hizmette tedbir ve tedviri, yetiştirici tarz ve üslubu ve yakından şahit olduğumuz daha birçok ders ve örnek alınacak hayretfeza meziyet ve ahvallerini de anlatarak onu bu yönüyle de tanımak ve tanıtmak istedik. Onun Üstad ve risale-i nura dair yazdığı kendi dilinden ve kaleminden çıkan metinlerle davamızla ilgili nasıl bir derinliğe ve vizyona sahip, numûne-i hüsn-ü misal, istifadeye şayan, davası için yaşayan ve ne denli idealist mefkûreci dâhi bir dava adamı olduğunu anlamaya... Hal ve istikbale anlatmaya ihtiyaç duyduk.

Aynı zamanda bu metinler ve tuttuğu notlar, dairemiz içinde meslek ve tarz değişikliği yaparak onu alet ve basamak yapmak isteyenlerin bu infiradî anlayışlarına iştirak etmediğinin belgesi gibidir. Ona isnad edilen bir kısım rivayetlere de cevap ve tekzip niteliğindedir.

O, Üstad ve Risale-i Nurun hizmet usûl ve esaslarına dair düşünce dünyasını yazdıklarıyla kendisi bize kendisi anlatmakta ve tanıtmaktadır. Başka söze hacet bırakmamaktadır. Bu yazdığı metinler ve not defterine aldığı notlarla (onları bize vererek “bunlar sizin bunlara çalışın” dedi) Üstad ve Risale-i Nuru anlatan bir hazine bırakmış, farkında ve şuurunda değildik.

Bu yazılı metinler dışında şunları söylüyordu.

“Bu anlayış bir meslek değişikliğidir, meslek değiştiriyorlar. Üstadımızın hizmet tarzı, gayesi ve Risale-i Nur’un mesleği Kur’anî, imanî, manevî, uhrevî, İslâmî, ilmî ve fikrîdir!... içtimaî, siyasî, ve dünyevî müesseseseleşmek tarzında değildir” tarifiyle ifade edip Üstadın Risale-i nuru basmak için matbaa kuralım diyenlere, matbaacılar nurcu olacak, mücellithane kuralım istegine, ciltciler nurcu olacak, gazete kurmak istegine gazeteciler nurcu olacak dedigini anlatarak üstadı mehaz gösteriyordu. Ve has dairede hizmette bulunan talebelerin nazarları dağılmaması maksadıyla (Risale-i Nura hizmet niyetiyle dahi olsa) üstad bu tarza musaade etmiyordu. Bunları has daire dışında Üstadın şahs-ı manevisi içinde bulunan meslekleri geniş dairede kendi adına dünyevî çalışan sair ehl-i iman yapacak diyerek ben “Üstadım ve Risale-i Nurun Kur’anî, imanî, uhrevî ve manevî çalışma tarzına sadakatte bir başıma kalsam, bütün dünya aleyhime geçse faraza yakında nurcular da istifa etse yine de üstadımın bu meslek ve meşrebinde devam ederim” diyerek Risale-i nurun hizmet tarzına sadakatin önemini tahşidatla, Nur Talebelerinin nazarların dağılmasını ve içtimaî meşguliyetlerle siyasete bulaştırılmasını önlemeye çalışmıştır.

Buna rağmen has dairede iken geniş dairede hizmet etmeyi kendi iradeleri ile tercih edenler bu faaliyetlerini “onun izni ve teşviki ile yaptıklarını” söyleyerek, yanlış bilgi vermektedirler. Biz de bu sebeple bildiğimiz ve şahit olduğumuz doğruları şâhid-i adil olmak için yazmaya karar verdik ve Zübeyir ağabeyin kendi yazdıkları ve sözlü anlatımıyla yazdık ki ona ait olanı ve Zübeyiri çizgiyi nesl-i hazır ve ati bilsin. Zübeyiri çizgi üstadın çizgisidir ve onun devamı ve hüvesi hüvesine ta kendisidir. Tahiri ağabey “Zübeyirin tarzı üstadın devamıdır, Zübeyir efendi aynen üstad gibi yapıyor “derdi.

Biz bir cemaatiz şahsî hareket edemeyiz.

Birimizin hatasıyla hepimiz imtihan ediliyoruz. Şahsî çalışmıyoruz. Üstadımızın şahs-ı manevisi adına çalışıyoruz. Yalnız değiliz biz bir cemaatiz, ferdi hareket edemeyiz.

Başiboş değiliz, bizim bir Üstadımız var. Onun için hüvesi hüvesine ona ittiba meslek ve meşrebine sadakat tarzımızdır. Aynı Üstad'a, aynı cemaat'a, aynı davaya ve şahs-ı maneviyeye intisap eden herkesin cemaat ruhuyla hareket etmesi şahsi düşünüp, şahsi hareket etmemesi ona mensubiyetin şe'nidir. Risale-i Nur'un imanî ve Kur'anî hakikatlarını lisan-ı halimizlede konuşmamız lazım. Bunlar amelimize yansımazsa vartadır.

Kütüb-ü İslâmiyede "Rıza-yı İlâhî'yi, lisan-ı kalden ziyade lisan-ı hal, amel ve ihlâs kazandırır" yazılı. Manevî cihad-ı ekber-i diniyeyi imaniye ve Kur'anîyede, ihlâs ile lisan-ı hal, lisan-ı kalden ziyade tesirlidir.

Nefsimize okumak

Risale-i Nur'u sadakatle hergün az da olsa nefsimizi ıslah niyetiyle nefsimize okumak, nefsi terbiyede ve hizmette yanılmamak ve isabet edebilmek için önemlidir. Meslekî bütün hatalar okuyamamak ve okuduguna sadakat eksikliğinden çıkıyor.

Hataları gidermeye çalışırken Risale-i Nur'dan ders yaparak akla kapı açmak, ikazları nefsimizden başlayarak muhite yaymaktır. Hizmetimizde usûl ve esaslar Kur'anîdir, konuşan yalnız hakikattir üzerine siyasetin gölgesini düşürmemek şarttır.

Risale-i Nurun Kur'anî, İmanî ve uhrevî hizmet usûl ve esaslarına sadakat şartları Üstadımızın şartlarıdır. Bunlar hem eski Said'de hem yeni Said'de vardır. Üstad, daire-i mânevisine bu şartlarla kabul ediyor, "bu şartlara uyup ta, eğer ruz-i mahşerde perişan olan olursa o benim sırtımın yükü olsun yeter ki o bu daireye olan ahidini bozmasın' diyor"

Kader-i ilâhî Nur Talebelerini ince eleklerle eler. Ta ki sadık olanlarla olmayanlar bilinsin.

"Üstadımız 'İhlâsı kazanmak ve muhafaza etmek'dersini veriyor burayı okuyunca titriyorum kardeşim" diyerek dikkatleri Risale-i nur ve tarzına çekiyordu.

Hâtırasız dâvâ olmaz

Üstadın diğer hizmetkârlarının naklettiği ona ait harika haller ve Üstadımızla geçen hapisane günleri ve muhtelif hatıralar Kur'an hizmetinde maruz kaldıkları sıkıntı ve

zulümler ve hizmette yaşanan diğer muhtelif hatıralar bize öğretti ki hatırası olmayan bir dava olmaz, bu hatıra ve hakikatler nurculuk davasının tarihini yazacaklara belge niteliğindedir. Bundan böyle karanlıkta kalmaması için yazılması lazım geldiğini onun şu sözleriyle de idrak ettik:

Bu hususta Zübeyir Ağabey şunları söylüyordu:

“Üstada ait ne varsa inzivaya çekilip yazmak istiyorum, yazmıştım da, fakat bazı Urfa’da bazı da altmış ihtilalinde Ankara da taharriler de gitti, kurtaramadık. Üstada ait hatıralar derslerde bahsedilince dinleyenlerin gözleri parlar ilgiyle dinlemek isterler bunun için anlatıyorum, siz de derslerde yeri ve makamı gelince anlatırsınız, ta ki Üstada ait ne varsa bilinsin ve istifade edilsin. Aynı zamanda bunlar Üstadımızın akval, ahval ve e’alinden alacağımız amelî ve tatbikî dersleridir” Üstadımıza ait hatıraların bir faydası da hadiseler karşısında ufkumuzu açar” derdi.

İsimsiz kahramanlar

Ayrıca bazı ehl-i hizmetin ders alınacak fedakârlıkları ve müsbet hatıralarına da yer verdik. Bunlar hizmetin bu günlere nasıl şartlarda geldiği ve hangi fedakârlıklarla çalışıldığını gösteren güzel örneklerdir. Hal ve istikbalde meyadin-i cihadda mane’î cihad-ı ekber-i diniye-i imaniye ve Kur’anîyede bulunanlara numune-i hüsn-ü misaldir. Aynı zamanda bu isimsiz kahramanların fedakârlıklarını yazmakla bir nevi tarihe de not düşülmüştür.

Tarz arayışına muhtaç değildir

Böyle büyük bir davanın çok ağır şartlarda inkişaf ve intişarı için umur-u nuriyenin tedbir ve tedvirinde bulunan bazı saff-ı evvel ehl-i hizmetin, mesleğimize ters düşen hatalarının şahsî kalmadığı şahs-ı manevinin de zarar gördüğü ifade edilerek, bunların örnekleri verilmiş, böylece Bediüzzamanın talebelerini farklı hizmet şık ve şekilleriyle hizmet etmek için usul ve tarz arayışına muhtaç bırakmadığı vurgulanmak istenmiştir.

Ders almak

Yaşanan olaylar zikredilirken böyle hatalara geçmişten ders alıp gelecekte düşülmesin diye bu makamda mücerred hadiseden bahsedilerek “Bediüzzaman’ın davasına

Bediüzzamanın tarzında hizmet edilir” zarureti ve ölçüsü ve ona sadakatin önemi bir kez daha teyit edilmiştir

İstikbale taşımak

Bu hakikat ve hatıratları hal ve istikbale taşımak için not alıp muhafaza etmeye ayrıca bazı ağabeylerce de teşvik edildik, bu sayede bu neticeye gelindi.

Burada bir hakkı teslim etmek isterim o da şudur: Ben İstanbul’a gelip Zübeyir Ağabeyin yanında kalmaya başladığımda Muhterem Mehmed Fırıncı Ağabeyim bana şöyle demişti:

Mehmed Fırıncı

Ömer kardeş!

“Biz Zübeyir Ağabeyin kıymetini bilemedik ağzından ne çıkarsa yaz, bir suretini de bana ver” dedi. ^{Haşiye} Bunları o an not alıp tutabilmem ve muhafaza edebilmemde

^{Haşiye} Burada Fırıncı ağabeyin bu sözünü biraz açmak isterim şöyle ki; Zübeyir Ağabey müstakil bir daire tutturup bizi yanına alıncaya kadar kimseyle yirmi dört saat aynı dairede beraber kalmıyordu. Bu yeni bir durumdu. Fırıncı Ağabeyin bu yeni halde bana verdiği bir görevdir. Zübeyir Ağabeyin Kirazlı mescitdeki durumu bu halden farklı idi. Üst kattaki odasından zaman zaman aşağıya indiğinde orada o an bulunanlarla ne kadar kalırsa o kadar görüşüp konuşma mümkün olabilirdi. Sadece Eyüp ekmeççi Ağabey hususî hizmetiyle ilgilendiği için onunla devamlı görüşüp konuşma imkânı vardı, başkalarıyla aynı dairede kalmak gibi her an görüşme hali yoktu. İhtiyaca binaen odasına kabul eder veya aşağı ders mahalline iner görüşürdü. Zaten kaldığı yer tek oda bir yerdi, kardeşlerle beraber kalmaya müsait değildi.

hakperest olmam lazım ki bu teşvikin bende tesiri büyük oldu ve bugün umumun istifadesi için düzenlenip neşre hazırlandı. Bundan dolayı Mehmed Fırcı Ağabeye şükran duygularımı ifade etmek isterim.

Tahiri Mutlu Ağabey

Rüştü Tafral

Bir başka teşvik Tahiri Mutlu Ağabeyden olmuştur.

Tahiri Ağabey beraber kaldığımız zaman bize “Zübeyir demek Üstad demek, Üstad demek Zübeyir demek çünkü Zübeyir ne derse Üstaddan söyler Zübeyir Efendi ne derse not alın bir suretini de bana verin” dedi. Ayrıca şunları da ilave etti. Bir gün Üstadımız Zübeyir’i odasına çağırıp bütün sergüzeştî hayatını ona anlattı. Biz Üstad’ın yanına müsaadesi olmadan, çağırmadan giremezdik. Ama Zübeyir Efendi bunlardan müstesna idi. Her zaman yanında ve hizmetinde idi. Onun için ne varsa Zübeyir’de var.^{Haşiyeye 2} Ondan ve Üstadımızın diğer hizmetkârlarından Üstada ait anlatılan ne varsa not almamızı teşvik ederdi. “Üstada ait

^{Haşiyeye 2} **Rüştü Tafral kendisiyle yapılan bir röportajda Üstadın Zübeyir ağabeye hususî alakasıyla ilgili Tahiri Ağabeyden şunları nakletmektedir.**

SUAL: Üstadla olan şahsî münasebetleri hakkında neler biliyorsunuz?

CEVAP: Bir zaman Tahiri Ağabey'den bir mesele hakkında; "Üstaddan duyduğunuz bir şey var mı?" diye sormuştum. Verdiği cevabında: Biz böyle meseleleri bilmeyiz, ancak Zübeyir efendi bilir. Büyük zatların bir sır kâtibi olur Zübeyir de Üstad'ın sır kâtibi idi. Üstad Hazretleri daha çok onunla hususî sohbet ederdi" demişti.

Üstadın en yakını odur

Bir gün Tahiri Ağabey, Isparta'dan gelmişti. Kendisine bir mesele sormuştum. Şu anda ne sorduğumu hatırlamıyorum. Ama Tahiri Ağabeyin, sualime cevaben şöyle dediğini çok iyi hatırlıyorum:

“Ahi! Bu ve buna benzer meseleler ince ve derindir; biz bilemeyiz. (Biz derken, Üstad Hazretlerinin yanında kalan diğer hizmetkârlarını kastediyordu.) Ancak Zübeyir Efendi bilir. Çünkü her büyük zâtın bir sır kâtibi olur. Zübeyir Ağabey, Üstadımızın sır kâtibiydi. Senin soruna cevap verir, vermez, onu bilmem. Biz Üstadın abdest alması esnasında ve sair vakitlerde dışarıda bulunuruz; fakat Zübeyir çok kere yanında olur, sohbet ederdi. Gelen birileri olsa bile o, yanında olurdu. Üstadın en yakını odur” demişti.

Ahmed Emin Derneki

Tahiri Ağabeyin Zübeyir Ağabeye verdiği önemi şöyle anlatıyor.

Tahiri Ağabey, onun huzurunda çoğu kez ayakta ellerini öne bağlayarak, hürmetkâr bir şekilde dururdu. Bazen Zübeyir Ağabey, Süleymaniyede Anadolu'dan gelen kardeşlerle görüşmek üzere aramızdan ayrılmak isterdi. Tahiri Ağabey “Bugün de kal.” dediğinde O, “Ağabey gitmem lâzım” derdi. Gittikten sonra arkasından: “Kardeşim o bir kumandan, biz ona müdahale edemeyiz.” derdi.

Tahiri Ağabey bir gün şöyle demişti. Biz Üstadın yanında yatsıdan sonra diğer kardeşlerle birlikte ya bir defa ya iki defa kalmışızdır, o kadar. Ama Zübeyir, yatsıdan sonra Üstad istirahataya çekilinceye kadar devamlı yanındaydı. Onun sırrına o vâkıftı. Onun için bize sormayın, ona sorun. Zübeyir Ağabey bize bana her şeyi sorabilirsiniz. Üstaddan izin varsa cevap veririm, Üstaddan izin yoksa cevap vermem demişti. Biz de bunlara dayanarak kendisine hep sorardık. Vefatından tahminen 40 gün önceydi. Risale-i Nur'dan özetle 15-20-madde söyledi özü şuydu.

“Kimse kimseden hizmet için ruhsat almayacak. Dershane açmanın, hizmet etmenin engeli olmaz. Her Nur talebesi, Risale-i Nur'u kendi malı gibi bilip hizmet eder. Kabiliyetine göre her

nerede ne duysanız not edin toplayın, Üstadımıza ait hiçbir şey kaybolmasın unutulmasın tespit edilsin. Çünkü Üstadımız Müçtehid-i azam Müfessir-i Kur'an... Asrın mebusu boş söylemez her sözün de hikmet vardır" dedi.

Tahiri Ağabey Zübeyir Ağabeyin Üstada sadakatini ve üstadın ona olan hususî alakasını ve yakınlığını bu tarzda bu üslupta anlatırdı. Tahiri Ağabeyi tanıyan ve onun sohbetine muhatap olan birçok kardeşimiz ondan bu anlatılanları dinlemiştir. Bu sözler Tahiri Mutlu Ağabeyin müşahedesi ve kanaatleridir.

Abdulavid MUTKAN

Bir başka minnet borçlu olduğum Muhterem Ağabeyim Abdülvahid Mutkan'dır. Zaman zaman benim iş yerime gelme lütfunda bulunurdu. Sohbetlerimizde bu hakikatlerden nakiller yapardım. O da "Kardeşim sen bunları yaz! Niye yazmıyorsun?" diye tatlı sert ikaz ederdi. Yazmam hususunda beni cesaretlendirirdi. Bu hakikatların kitap haline gelmesinde onun bu teşviklerinin de büyük katkısı olmuştur. Ona da şükranlarımı sunuyorum.

alanda Risale-i Nur'u yayar. Sorulacak bir şey yok. Üstaddan nakletmişse tamam." Zübeyir Ağabeyin dayanak noktası, Üstad ve Risale-i Nur'du. İleride karşılaşacağımız hadiselerle karşı nasıl hareket edeceğimizi sormuştum.

"Bu konuda Üstaddan bir nakil varsa onu sorup yapar, değilse Risale-i Nur'da yazılışıyla, onunla amel edersiniz. 'Zübeyir de dese, ben Üstadın ve Risale-i Nur'un dediğini yaparım' der, istikbalde böyle hadiselerle karşı dayanırsınız" demişti. **O bizi hür yapmıştı.**

Hz. Üstad Bediüzzaman Said Nursî

En muteber nakillerine en güvenilir kimselerdir

Bu çalışmamızda ağırlıklı olarak Üstadımızın, “varislerim ve manevî evlatlarım, ben gittikten sonra bana ettikleri hürmeti onlara edecekler” dediği hususî hizmetinde devamlı bulunmuş hizmetkârlarından nakiller bulacaksınız.

Bu ağabeylerimiz azamî ihlâs, azamî uhuvvet, azamî takva, azamî sadakat, azamî feragat, azamî fedakârlık meziyetlerine maliktirler. Onun hususî ve umumî ahvaline, usul ve tarzına, meslek ve meşrebine yakından şahit ve vakıf olmuşlardır. Bundan dolayı Üstadımıza ait nakillerinde en muteber, sıhhatine en güvenilir kimselerdir. Bunlar şunlardır.

Tahiri Mutlu M.Sungur Z.gündüzalp B.Yüksel C.Çalışkan H.Bayram A.Yeğin

Üstada aidiyet ve ayniyetçiliğe sadık kalmak

Daire-i Nuriye genişlemiş, hizmetimiz bugün cihanşümul inkişaf etmiştir. Hemen herkesin ehli tahkik ve tetkik olması beklenemez, bundan dolayı bazı nakillerde bilgi

kiriliğine şahit olmaktayız. Bu nakillerin birçoğu bu ağabeylerimizden tahkik ve teyit edilmeye muhtaçtır.

Nakillerde eksik, fazla, makamı farklı nakletmek naklin tabiatında vardır. Aynı olmayan nakil Üstadı yanlış anlamaya ve anlatmaya hizmet eder ki mesuliyet-i maneviyeyi muciptir. Üstadımız “benim lisanım başkalara benzemez” diyor. Bir nokta, bir virgül değişse mana ve mahiyet değişiyor, aynıyetçiliğe sadık kalmak talebeliğin şe’nidir. Biz de elimizden geldiğince bu hususa dikkat ettik.

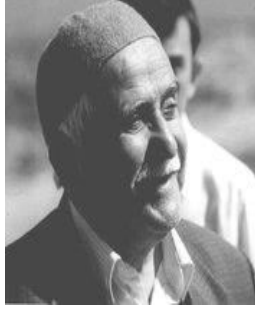
Hakiki mahiyet ve derecesini gösteriyor

Bir gün dersde Mucizat-ı Ahmediye (a.s.m.) risalesinden okuyorduk. Zübeyir Ağabey “Siyer kitapları, Efendimizin (a.s.m.) sadece hayat-ı maddiyesini nazara aldıklarından, okuyanlarda peygamberimize (a.s.m.) karşı ihtiram kırılıyor. Risale-i Nur ise peygamber Efendimizin (a.s.m.) şahsiyet-i maneviyesini harika bir surette tavsif ve tasvir ediyor. Peygamber Efendimizin (a.s.m.) hakiki mahiyet ve derecesini gösteriyor” diye izah etmişti.

Biz de buradan intikalle Üstadımızın beşeri ahvalinden ziyade şahsiyet-i maneviyesini tavsif ve tasvir etmeye, hatıraların bu yönüne nazar-ı dikkati çekmeye çalıştık. Hayat-ı maddiye ve ahval-i beşeriyesinden ziyade mana ve mahiyete hasrı nazar ettik. Okuyanların da bu nokta-i nazarla okumalarını ümit ediyor ve diliyoruz.

İkazları dikkate aldık

Bu hizmetin ayları, güneşleri, yıldızları ağabeylerimizin Üstad’a ait harika hal, hakikat ve hatıratların neşrine muvafakat manası taşıyan fakat dikkat edilmesi gereken ikazlarını dikkate aldık.

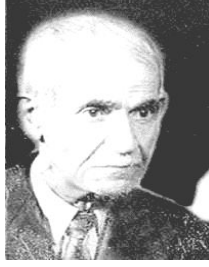
Sungur Ağabey

Necmeddin Şahiner'e yazdığı mektupta şunları söylüyor:

Muhterem kardeşim Necmeddin Bey!

Nur Üstadımıza ait en küçük bir hatırayı bulmayı gaye-i hayat edinişinizdeki mânâ, hiç şüphe yok ki, pek ulvîdir. Bu hususta size bir endişemi izhâr etmiştim ki: Mucizat-ı Ahmediye Risalesinde ki Altıncı Nükte olacak herhalde, Fahr-i Âlem (s.a.v.) Efendimizden bahisle, Resulullahın târihçe-i hayatına bakıldığı zaman ahval-i beşeriyesinin bahsinden şahsiyet-i mâneviyesi olan küllî mâhiyet-i kudsiyesine mutlaka arf-ı nazar etmek lüzumunu ihtar ediyor. 1350 seneden beri her asırda üç yüz elli milyon Müslümanların **“Essebebü kel fâil”** sırrınca hasenatlarının bir misli sevaba mâlik olan ilâ âhir... beyânı ki... Son asırların serdar-ı hidâyeti ve son müceddid-i Ekber olan Hazret-i Nur Üstad'ın da hayat-ı beşeriyesindeki bazı cüz'i ahvâl, ilerideki küllî ve umumî memuriyet ve vazifedarlığına bir mukaddime, bir alâmet imiş ki, zaman ve zemin bu hakikatı göstermiştir. İşte siz yazılarınızda bu hususu nazara alırsanız iyi edersiniz. Tarihçe-i Hayat'taki haşiyeleri, dikkat ederseniz, Hazret-i Nur Üstad, bu itibarla kabul buyurmuşlardır.

Üstadımızın Tarihçe-i Hayatına bakıldığı zaman ahval-i beşeriyesinin bahsinden şahsiyet-i maneviyesi olan küllî mahiyet-i mübarekine ve vazife-i kudsiyesine atf-ı nazar edilmiştir. Üstadımıza ait nakil ve anlatımlarda mutlaka bu nokta-i nazarla bakmak ve bu yönünü nazara vermek lazım ve zaruridir. Çünkü Üstada ait hatıralar ve birçok harikûlâdelikler şahsiyet-i maneviyesinden maslahat-ı Rabbaniye ve izn-i İlâhî sayesinde sudur ediyordu. (Son Şahidler)

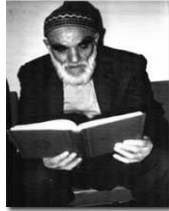

Abdülmecid Ağabey

Ey Nadire-i Fitrat Hatem'ül müceddidin olan Üstadım!

Sana yapılan zulümlere menfi müdafaada bulunmayacağız. Çünkü affettin. Ancak tamamına müsaade etmediğin hikâye-i hal kabilinden basılmış olan Tarihçe-i hayatındaki tercüme-i halinden hariç kalan bazı harika hallerini ve mazhariyetlerini yazmakla zalimlerin yaptıkları zulümlerde ne derece insafsızlık gösterdiklerini ilan için manevî izin ve müsaadeni istiyoruz. Üstadım sizin bu hatırat ve harika hallerinizi bu amaçla kaleme almaya çalıştık diyor.

“Üstadım! Hayatınızda birçok harikulâdelikler şahsiyet-i maneviyenizden maslahat-ı Rabbanîye ve izn-i ilâhî sayesinde südur ediyordu. Bunların cüz'i bir kısmını gözleri ile müşahade edebilen talebeleriniz ve hizmetkârlarınız hamd ve senalarla lâyük zatlara naklediyorlardı. Bunlardan tesbit edebildiklerimizden bazılarını Nur Talebelerine arz etmek hizmet-i Nuriye-yi imaniye için bir İslâmî vecibe olduğu kanaat-i kamilesindeyiz”

Tahiri Ağabey

“Üstad'a ait nerde ne duysanız işitseniz not edin toplayın, Üstadımıza ait hiçbir şey

kaybolmasın unutulmasın tesbit edilsin. Çünkü Üstadımız müçtehid-i azam, müfessir-i Kur'an... Asrın mebusu boş söylemez her sözünde her hareketinde hikmet vardır" diyor.

Üstadla kaimdir.

Risale-i Nur, Üstadın sünuhat-ı kalbiyesinden ibaret baştanbaşa sünuhat-ı Kur'anıyedir. Risale-i Nur'un hem hâli, hem istikbali Üstadla kaimdir. Risale-i Nur okundukça onun müellif-i muhteremi aziz ve necib Üstadımız anılarak ona tevcih-i nazar edilecektir. Tarihçe-i Hayat'taki anlatılanlardan gayrı, akval ve ahvali de bilinmek, tanınmak ve öğrenilmek istenmektedir. Bunlar da Risale-i Nur'a ayine hükmündedir.

Zübeyir Ağabey

Bu çalışmalar takriz mahiyetindedir.

Zübeyir ağabey Risale-i Nur külliyyatına ait kitapların sonundaki Risale-i Nura ait takrizler hakkında, Abdülmecid Ağabey Üstad'a "Bunlara lüzum var mıydı?" diye sordu. Üstad, "Abdülmecid herkes senin gibi müdakkik değil, bunların lüzumu var" dedigini söyledi. Bundan dolayı Üstada ait bu çalışmalar en azından bir takriz olarak kabul edilmelidir.

Abdülkadir Badıllı

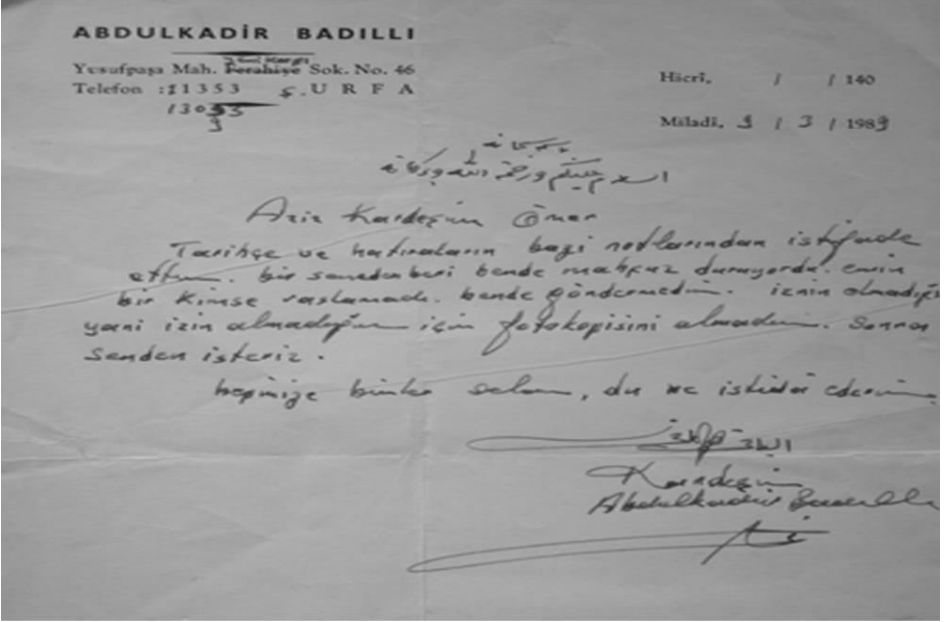
Üstada ait hal ve hatıratlar hal-i halis ve kelimat-ı tayyibedir

Bu hakikatleri şimdiye kadar yazamamaktan dolayı üzüntü ve bazı endişelerimi Abdülkadir Badıllı ağabeyim giderdi ve beni cesaretlendirdi O'na da şükranlarımı sunuyorum. Ve bir hususu anlatmadan geçemeyeceğim oda şudur:

Abdülkadir Badıllı Ağabey Üstadın tarihçe-i hayatını yazarken Zübeyir Ağabeyin Üstadın Ispartaya nefyedilişine kadar olan hayatını "Üstadım Bediüzzaman Said Nursî nin Hayatı Meslek ve Meşrebi" başlığını koyup kaleme aldığını duyunca benden istedi kendisine gönderdim. Ufak bir not yazıp bana geri gönderdiğinde izinsiz fotokopisini almadığını yazıyor. Bu ne incelik, bu ne büyüklük Yarabbi! Ben kimim ki, benden izin alacaksın ağabey? Zaten ben sana göndermişim.

Daha sonra İstanbul'da olduğunu duyup ziyaretine gittim. Görüşmemizde şimdi kaleme alabildiğim notlarımdan söz ettim. Şimdiye kadar yazamadığımdan beni aştığından dert yanıp yazılı metinlerin dışında bir bu kadar da hafızamda olduğunu anlatarak gecikmekle unutabileceğim endişelerimi söylemişim. Kendisine verilmesi halinde kaleme alabileceğini söyledi. Fakat hafızamda olanları yazabilmek için yazarken beraber olmamız gerektiğini bunun ise benim ticari meşguliyetim sebebiyle mümkün olamayacağını söyledim.

O zaman bana:"Korkma! Vakti saati gelince yazarsın **Üstada ait hal ve hatıratlar hal-i halis ve kelimat-ı tayyibe olduğundan hafızada kalır, silinmez, kaybolmaz, yeri ve zamanı gelince hatırına gelir**" dedi. Bu sözle çok rahatladım. Bu ne büyük bir tesbit adeta keramet gibi, aynen öyle oldu.

Badilli Ağabeyin el yazısı ile gönderdiği mektup

Kader “zaman yok diye sen misin bunları yazmayı geçiktiren, al sana zaman” dedi. Hastalık sebebiyle beni yatırdı. Kaderin bir şefkati olarak kabul ettiğim ve çok ta şükrettiğim bu halden istifade ile zaman sorunum kalmadı. İş başa düştü, cesaretimi toplayıp yazmaya başladım. Yazılı metinlerin dışında hafızamda olanlar aynen Badilli ağabeyimin dediği gibi yazdıkça bir bir hatırıma geldi. Üstada ait kelimat-ı tayyibenin kaybolmadığını yaşayarak gördüm. Ve uzun bir çalışma sonunda kitap haline getirmeye inayet-i ilahiye ve Üstadımın himmetiyle muvaffak oldum, istihdam edildim. İnşallah istifadeye medar olur.

Bu çalışmamızda maksadımız:

Üstadımız Hz. Bediüzzaman Said Nursî yi tanımak ve tanıtmak ve anlamak ve anlatmaktır. Fakat gerçek olan şudur ki, bu çalışma bir zerre bile değildir.

Hz. Bediüzzaman’a ve eserlerine müştak münevver mütefekkirler ve meraklılar ve Üstadı ve eserlerini bilmeyenler ve doyurucu doğruları ve bilgileri öğrenmek

isteyenler için esas olan “Bediüzzaman Cevap Veriyor” eserinde anlatıldığı gibi bir yol izlemektir. Orda şöyle denilmektedir.

Bediüzzaman Cevap veriyor

Tarihçe-i hayatı

Malumdur ki; Bir zâtı bilmek ve tanımak için evvelâ onun tarihçe-i hayatı gözden geçirilir. Hayatının muhtelif safha ve tabakalarında ve cemiyetin ayrı ayrı inkılâplara dâçar olduğu zaman ve devirlerde, nasıl hareket ettiği tetkik edilir. Bu suretle inanışlarında, kanaat ve fikirlerinde ve davasındaki sadakati, azmi, doğruluğu ve sebatı tebeyyün etmiş olur.

Eserleri

Sonra o zatı tarif eden bir cihette onun eserleridir. Eserleri ile o zatın; akıl, kalb, ruh gibi mânevî ve hakikî şahsiyetinin derece-i vüs’at ve kıymeti tebarüz eder. Bilhassa zâtının mir’atı olan eserleri, insan kitlelerinde müsbet te’sir husûle getirmiş ve yapıcı bir rol oynamış ise, bu daha güzel ve ekmel bir târif edicidir.

Muasırları ve yakınları

Sonra o zatı bildiren ve tanıttıran başka bir cephede. Görüştüğü, tanıştığı ve beraber çalıştığı arkadaşları, dostları ve eserlerini okuyan ve hayatını tetkik ederek ilim ve hikmet mizanı ile konuşan, muasırları olan insanlardır.

Bu üç cepheden bakmak

Mümtaz ve dâhi bir şahsiyetin, zâtının tereşşuhu ve âyinesi hükmünde olan bu üç cepheden, sıdk ve doğruluğun, fazilet ve hakkaniyetin nuru aksederse, şek ve şüphe kalmaz ki o zat; vazife, mazhariyet, ahlâk ve fazilet gibi insanî kemalâtın evc-i bâlâsına, en güzel noktasına doğru kanat açıp gidiyor demektir.

Köprü olmaktır

Yukarda söylendiği gibi o zatı bildiren ve tanıttıran başka bir cephe de görüştüğü, tanıştığı ve beraber çalıştığı arkadaşları, dostlarıdır. Biz de o hizmetkârların muasırı ve muhatabı olmuş kimseler olarak bu çalışmamızda bir nebze de olsa bunların Üstadla geçmişini ve hizmet hatıralarını hale ve istikbale anlatma hususunda kendimizi sorumlu hissediyoruz. Hz. Bediüzzaman ve eserlerine müştak, münevver, mütefekkir ve meraklıların, Üstadı ve eserlerini bu cepheden de tanımalarını sağlamak aralarında köprü olmaktır. Bu kahraman fedailerin hayatı Üstadla kaimdir. Bu davaya hayatı hakir görerek hizmet etmiş ve hizmetin bu günlere gelmesinde en çok çile ve sıkıntıyı onlar çekmiştir. Hepimizin onlardan alacağımız dersler olduğuna inanıyoruz. İnşallah perde olmadan yansıtabilmişizdir.

Ey aziz ve necip Üstadım!

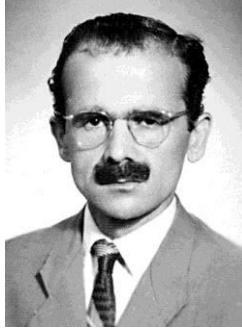
Bunları neşretmekle eğer kusur işlemişsem Huzur-u manevinizde kemal-i hürmetle affınızı, himmet ve şefaatinizi hiçbir değerimin olmadığını bilerek yalvarıyorum.

28-10-2010

Ömer ÇİÇEK (yirmi yedi)

I. BÖLÜM

ZÜBEYİR AĞABEY'İN KISA BİYOGRAFİSİ

1920 yılında Konya Ermenek'te dünyaya gelir. İlköğrenimini burada tamamlar. Ermenek'te Posta müdürlüğü yapan Şefik Bey, onu postaneye memur olarak göreve alır. Bir gün çalıştığı postane ye teftişe gelen bir müfettiş Zübeyirin çok kabiliyetli bir genç olduğunu anlayınca eğitime devam etmesini ister ve Şefik Beye, "Bu çocuk tahsiline mutlaka devam etmelidir" der.

Ermenek'te ortaokul olmadığından Silifke'ye giderek öğrenimini orada tamamlar. 1938 yılında ortaokulu bitirdikten sonra Konya'da açılan bir imtihanı kazanarak tekrar Ermenek Postanesinde çalışmaya başlar. Burada bir müddet çalıştıktan sonra, 17 Şubat 1941'de askere gider. 10 Ekim 1943'te askerden terhis olur. 29 Kasım 1943 tarihinde Konya Postanesi'nde maniple memuru olarak yeniden göreve başlar. Risale-i Nur'la burada tanışır.

RİSALE-İ NUR'U TANIMASI

300 Kitabım var Onları Bitireyim Sonra Okurum

Okumaya çok düşkün olan Zübeyir, Risale-i Nur'u tanımadan önce Doğu ve Batı klasiklerini ve Psikoloji, Fizyoloji, hitabet sanatı ve çocuk psikolojisi üzerine birçok kitap okur. Kendisine ilk defa Risale-i Nur'u okuması için veren Nur talebesi Rifat Filizer'e, "Üç yüz kitabım var; onları bir bitireyim, ondan sonra senin verdiğin bu kitapları okurum" der.

Rıfat Filizer

Kendisiyle sürekli ilgilenen Rıfat Ağabey için şunları söyler:

“Rıfat beni Nur’a celbe çalışıyordu. Üç ay peşimden koştı. Nerde olsam karşıma çıkıyordu. Beni görünce hemen ‘Risale-i Nur’u okuyor musun? Bir okusan şöyle olursun, böyle olursun’ derdi. Vazifeden çıkınca, Rıfat, ‘Vaktiniz münasipse birkaç dakika konuşalım’ der, o birkaç dakika iki saat olurdu.

Dağa giderim, pazara giderim yine orada. Nurcuları karşıma çıkartır tanıştırrır. Böyle böyle eserler var, ‘Okusan belagatin, konuşma üslubun inkişaf eder’ der. Ben de meraklıyım, kimin eseri, hangi eser? Şu kitapları bitireyim okurum’ derdim ve nihayet Risaleleri okumaya başladım. Beş saat, yedi saat ne kadar olursa.

Zaman Ticareti Yapmaya Başladım

Ticaret te yapardım. Bin olsa, bin beş yüz olsa, iki bin olsa bitmiyor. Sonra bu nefsin desisesi dedim. Beş ticaretim vardı, biri manavlık, en nihayet zaman ticareti yapmaya başladım. Yerime birisine para verip baktırdım; sonra hepsini bıraktım.

Mesleğimiz meşakkattir

Üstadı ilk defa ziyarete gittim. Afyon’dan Emirdağ’ına giderken vasıta bulamadım. Bir at arabası bulup onunla gittim. Mevsim kış olduğundan soğuktan çivi kestim, çok zahmet ve meşakkat çektim. Nihayet Üstadı ziyarete mazhar oldum. Üstadın ilk sözü: **“Kardaşım, mesleğimiz meşakkattir! Meşakkat ise alamet-i makbuliyettir”** dedi. İlk defa olan bu ziyarette Üstad Ziver olan ismimi, Zübeyir olarak değiştirdi.

Üstadım beni ameliyat eder gibi zihnimi temizledi

Üstadı gördüğüm zaman bir ağlamak ve hıçkırık tuttu. Bir türlü ağlamamı durduramadım. Hayatımda hiç öyle ağlamamıştım. Üstad, ağlama ve hıçkırığımı hiç nazara almadan ders vermeye devam etti. Namaz vakti geldi namaz kıldık. Ağlama ve hıçkırığım namazda da devam etti. Üstadım beni o zaman adeta ameliyat eder gibi zihnimdeki bütün sâbık malumatlarımı temizledi. Zihnimde lüzumsuz hiçbir malumat kalmadı. Zihnim ve kalbim Risale-i Nur'u kabule tertemiz bir hale geldi. Kendimi kuş gibi hissettim. Bundan sonra Üstadla mektuplaşmaya başladım. "Üstada mektup yazardım. En az yazdığımda otuz kırk sayfa yazardım" derdi.

Afyon Hapsi

23 Ocak 1948 tarihinde Emirdağ'da tutuklanan Üstad, on beş talebesiyle Afyon'a getirilir. Bu tevkif, diğer vilayetlerden toplanan talebelerle elli dördü bulur. Ağır cezada idam talebiyle yargılanmak üzere dava açılır. Bu ilk tutuklananlar arasında Zübeyir Gündüzalp yoktur.

Beni de götürsünler

Zübeyir Gündüzalp, o tarihte posta memuru olarak çalışmaktadır. Üstad hapse girince beni de götürsünler diye bekliyor. Hapiste Üstadı yalnız bırakmamak, yanında olmak, Üstadla beraber olmak arzusundadır. Ceylan Çalışkan'a "ben böyle dışarıda sizlerden ayrı sıkılıyorum, nasıl yapayım da ben de içeri gireyim diye düşünüyorum" der. Ceylan da "Sert bir müdafaa yaz" diye tavsiyede bulunur. "Fakat ben o zaman gayr-ı mevkuf durumdayım. Sert müdafaa yapacak bir durumum yoktu. Onun için kendi kendimi ihbar ettim. Falan yerdeki şahıs Nurcudur, burada, Nurculuk faaliyetleri yapmaktadır gibi sözleri emniyete bildirdim. Bu ihbardan da bir netice alamayınca İnönü'ye telgraf çektim. Siz Nurcuları Afyon Hapisanesinde topluyorsunuz ama burada postanede çalışan Zübeyir Gündüzalp'i görmüyorsunuz! O burada harıl harıl Nurculuk yapıyor dedim. Bu telgraf neticesinde hemen tutuklanarak Afyon hapishanesine götürüldüm. Böylece çok sevdiğim Üstadıma kavuştum."

Hapishanede Üstadı İlk ziyaret

Hapishaneye girer girmez bir fırsatını bulup Üstadı ziyaret ettim. Üstad yeni abdest almış, soğuktan bıyıkları, kaşları ve kirpikleri adeta donmuş, yüzü mosmor kesilmiş bir vaziyette gördüm. Bu hal rikkatime dokundu, dayanamadım ağlamaya başladım.

Hemen Üstada sarılıp ellerimle ısıtmaya çalıştım. **Üstad “Kardeşim beni öldürmek istiyorlar, ama öldüremeyecekler” dedi.**

Hürriyetinden vazgeçmek

Üstad ve talebeleri idamla yargılanırken onları yalnız bırakmamak için hürriyetinden vazgeçip zindana girmek görülmüş bir şey midir? Bu ne büyük bir Üstad sevgisi ve Üstadına sadakattir! Bu ne büyük bir Üstaddir ki talebeleri kendisi için her şeylerini ve hürriyetlerini feda edebiliyorlar!

Hakikati beyan etmek için

Afyon Hapsi’nden tahliye olduktan sonra umum müdürlüğe: “Memuriyete girmek, tekrar önceki işime alınmak için değil, bir hakikati beyan etmek için” başlığıyla aşağıdaki dilekçeyi yazıyor.

“Sizlere yanlış malumat verilmiş. Hakikat budur ki bize yapılan muameleler, Bediüzzaman’a olan hürmetimizden ve Risale-i Nuru okuyup yazdığımızdan dolaydır. Bediüzzaman böyle bir zattır. Risale-i Nur böyle bir eserdir” diye 5-6 daktilo sayfası yazdım. Müdür okudu. **“Sen devleti dine davet ediyorsun”** dedi. Dilekçeyi vermeden avukata ve savcıya da gösterdim. Onlar “aman bunu verme suçtur” dediler. Bir müddet sonra cevap geldi. İki sene birikmiş parayla birlikte İslahiye’ye tayinim çıktı.

Mücahid Olarak Gidiyorsun

Üstada sordum (burayı anlatırken ‘keşke sormasaydım’ derdi) Üstad “Eskiden memuriyete rüşvettir diye izin vermiyordum. Şimdi oraya Risale-i Nur girmiş şimdi çalış sonra seni çağırırım oraya mücahid olarak gidiyorsun” dedi.

İslâhiye’de çalışmaya başladım.

Kendisi bunu şöyle anlatırdı: “Konya’dan İslahiye’ye sürdüler. İslahiye’ye gider gitmez hizmet edebilmek için bütün kazayı taradım. Savcısından memuruna kadar herkesle dost oldum. Hiç damarlarına ilişmiyordum. Ziyarete gider tanışırım. Orta mektep ve lise ile meşgul olmak istedim. Mektebe gidip görüşsem yaşlıyım. ‘Bu adam ne arıyor?’ diyecekler. Bir talebenin velisi oldum. Sonra okul müdürüyle alaka peyda ettim. Müdürün yanına gidip gelmeye başlayınca çocuklar ısınmaya başladı. Böylelikle

talebeler arasına girip konuşur oldum. Sonra bazı talebelere bedava ders vermeye başladım. Bir süre sonra da onlarla dairede dersler yapmaya başladık. Mektepten çıkınca gelirlerdi. Sonra civar kazalara gider, müsait olanlarla konuşurdum. Böylece hizmeti başlattım ve bir cemaat teşekkül etti. Postanede hizmet edebilmek için kadın memurlara vurmazdım yani kusurlarını tenkit etmez, şefkatle muamele ederdim, sonra namaza başlarlardı.”

Üstadın Emri Kabul Ettim

Urfa’da bulunan Abdullah ve Hüsnü Ağabeylere “Zübeyir de Urfa’ya gelecek!” diye Üstaddan mektup geliyor. Üstadın bu isteğini duyup öğrendiğimde bunu Üstad’ın emri kabul ederek hemen müdürden Urfa’ya tayinimi istedim. Müdür harcırah yok deyince. “Ben harcırah istemiyorum” dedim. Müdür de “peki” dedi Urfa’ya tayinimi yaptı.

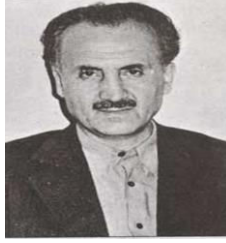
Urfa’da Hizmet

“Orada halkla, halktan gençlerle, liselilerle, memurlarla hatta ilkokul talebeleriyle bile meşgul oluyorduk; onlara Kur’an okumasını öğretiyorduk. Emniyet takip ediyordu. Sonra tevkif edildik ve Urfa hapsine girdik. İlk önce umumî koğuşa koydular. Mahpuslar ‘Geçmiş olsun’ diye taziye edince, “Bizim usulümüz böyle! Biz üzülmiyoruz. Biz İslam için girmişiz. Bizi tebrik edin!” dedik. Etrafımızı çeviren mahkûmlar yanımızdan hiç ayrılmıyorlardı. Bütün mahpuslarla konuşup ders yapardık. Kalan zamanlarımızda da Risale-i Nur yazmakla kitap çoğaltmakla meşguldük devamlı çalışırdık en yavaş yazan bendim günde kırk sayfa yazıyordum. Sonra savcı geldi. Vaziyeti görünce hücreye koydurdu tek kişilik yere üç kişi.”

Evvela dosyalarımızı gönderdiler, arkasından bizi

Sonra dosyalarımızı Isparta’ya gönderdiler. Oraya gönderilme sebebi ‘Nurcular cemiyet mi değil mi? İncelensin ve kesin sonuca varılsın!’ diye Adalet Bakanı emir verip seksen davayı birleştirip, Isparta’da toplatıyor. Arkasından bizi de Isparta’ya gönderdiler. Otobüse kadar faytona bindirmek istediler, biz binmedik. Ellerimiz kelepçeli. Hüsnü ve Abdullah Ağabeyleri bir, beni de yabancı biriyle kelepçelemek istediler. Ben itiraz ettim üçümüzü bir kelepçeleysin dedim. ‘Olmaz’ dediler. Benim hassasiyetimi anlayan yol arkadaşım, ***‘Hocam ben yüz kızartıcı suçtan gelmedim,***

benimle görünmekten korkma. Ben İsmet İnönü'ye hakareten tutuklandım. Benim suçum ona hakarettir' dedi. Rahatladım 'O halde takın altın bileziklerimizi' dedim.

Abdullah Yegin

Savcı “ bu kitaplar suç değil” dedi

Isparta'ya gelince savcılığa çıkarıldık. Savcı, 'Sizi niçin tevkif ettiler?' dedi. Abdullah Ağabey 'Kitap okuyorduk' deyince savcı, 'Bu kitaplar suç değil' dedi. Savcı görevlilere bizi normal bir koğuşa koymalarını söyledi. Ama müdür menfi birisi olduğu için bizi hücreye koydurdu. On beş gün hücrede kaldık. On beş gün sonra hücreden çıkarken gardiyanlar, 'Biz sizi ölü zannetmiştik. Bunlar sağ çıkmaz buradan diyorlardı' dediler. Resmî bayram, kutlamaya davet ettiler biz de beyaz takkeleri giydik çıkmadık. Bize yaptıkları zulümlere böylece tavır koyduk ve hemen tahliye ettiler.

İstifa ettim

Tahliyeden sonra Üstad İstanbul'da idi. Biz de oraya gidelim dedik. Üstad bizi yirmi gün kadar yanında tuttu ve bizi bu süre boyunca teksir hizmetinde çalıştırdı. Kendisi İstanbuldan ayrıldı. Bizi de tekrar Urfa'ya gönderdi. Sonra beni bakanlık emrine aldılar, Ankara'ya tayinim çıktı, ama gitmedim. İstifa ettim ve iş hayatıma son verdim.

ÜSTAD'IN HİZMETİNE GİRMESİ

1946'dan beri her fırsatta Üstadımızın hizmetine gitmek istiyordum ama Üstad kabul etmiyordu. 'Memurluğun var, hizmetin var. Şimdi değil sana ileride çayımı yaptıracağım' dedi. Üstad Hazretleri akla kapı açar, iradeyi elinden almazdı. Bu sözlerle beni hizmetine çağırıyordu fakat zamanını bekliyordu. Ben de şimdi zamanı geldi dedim, memurluktan istifa ettim. Üstad'ın yanına geldim. Üstad dedi: Zübeyir!

Sen ne için geldin! Sen, geldin ben Bediüzzaman'a hizmet ederim. Pöstekide otururum. Ahirette bana şefaathçi olur, yardımcı olur, niyetiyle mi geldin? Yoksa ben Allah rızası için geldim. Üstadım ihtiyardır, yaşlıdır, fakirdir. Kur'an'a imana hizmet ediyor. Ben de ona yardım edeyim, diye mi geldin? Sana yirmi dört saat mühlet! Git düşün! 'Tamam' dedim. Tekrar içeri girdim, 'Üstadım! Tamam, karar verdim' dedim. Üstad 'yok, olmaz daha yirmi dört saat olmadı git düşün' dedi.

Biraz sonra tekrar girdim. "Üstadım! Karar verdim ben imana, Kur'an'a hizmete niyet ettim. Hizmete niyet ettiğim için geldim. Senin bütün hizmetini yapacağım, beni kabul et"

Üstad Hazretleri "O zaman benim şartlarım var. Benim bir Abdurrahman'ım vardı yirmi talebe gibi çalışırdı senin de onun gibi olman lazım" dedi ve sonra bir şeyler vererek "şunu bunu yapacaksın" dedi. Üstadın verdiği bu hizmetleri hemen yapıp Üstada gelerek "yaptım Üstadım" dedim. Üstad tekrar iş verdi. Devamlı hizmet olduğu için iş bitmiyor. Bir an herhalde yapamayacağım diye korktum.

Ceylan "korkma, kolay" dedi. "Üstad'ın hizmetinde, Üstad'ın dediklerine kafanı, aklını karıştırmayacaksın. Hizmette başarılı olmak için Üstadın dediklerine teslimiyet ve sadakat çok önemli. "Gece ikide git, üçte git dedi mi gideceksin bu saatte gidilir mi? Bu saatte olur mu?" diye düşünmeyeceksin.

Ceylan çalışkan

İsabet edemeyebiliriz

"Üstad ne derse aynen yerine getirmek, dediklerine aklını karıştırmayı tevîl etmemek. Çünkü biz onun gördüğü hikmetleri ve maslahatları göremeyiz. Buna ne kabiliyetimiz

ne de manevî derinliğimiz yetmez. Aklımızı karıştırırsak, tevîl edersek isabet edemeyebiliriz. Bunun çok numuneleri var. Bir de Üstad-talebe münasebetlerinde İslamî edebe uymaz. Onun için biz aklımızı Üstadı tanımak, dediklerini idrak ve intikal edip anlamak ve hizmete zarar vermemekte kullanmalıyız.”

Üstadın hizmetine böyle gelir ve yanında kalmaya başlar. Hem Üstadımızın, hem kendisinin son nefesine kadar sadakatle Üstadımıza ve Risale-i Nura hizmet eder.

Tedbir için Tuzla diye isimlendirdiği ve zaman zaman kaldığı Çamlıcadaki ev

VEFATI

Çamlıca'da tedbir için adını Tuzla koyduğu bir yer vardı. Zaman zaman Eyüp Ekmekçi ve Halil Yürür Ağabeylerle beraber burada kalırdı. Halil Ağabey'in bir motosikleti vardı, o gün oraya onunla götürmüştü. Yolda yağmura yakalanıp aşırı ıslanmış, zaten çok üşürdü, soğuğa tahammülsüzdü ve doktorlarca konulan teşhiste vefat sebebi

“zatürre” idi. Bu hastalığa bu şekilde yakalandı. Zaten devamlı hastaydı, bu ilave bir hastalıktı.^{Haşiyeye}

O halinde bile müdebbirdi

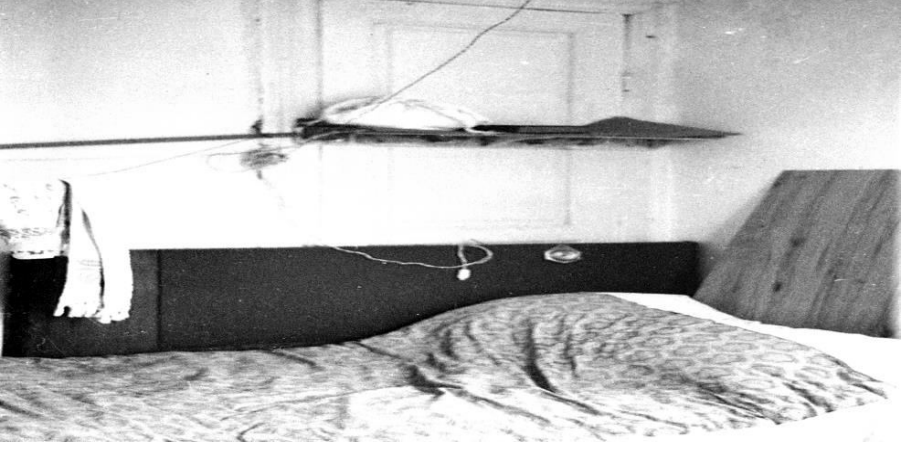
Bizlerle kaldığı umuma açık olmayan dershaneye geri dönmemiştir. Eğer oraya geri dönüp orada vefat etseydi tashih hizmetlerinin yapıldığı o dershanenin mahremiyeti kalmayacaktı hizmette yer değiştirme sıkıntısı doğacaktı. Bu sebeple kirazlı Mescitteki umuma açık dershaneye geri dönmüştür. Sanki vefat edeceğini biliyor gibi o halinde bile müdebbir davranmıştır.

Dershanede Vefat Etmiştir

Hayatının son anlarında son nefesini vereceği dakikalarda bile yanındakiler “Ağabey ateşiniz var, şunu bunu yapalım” dediklerinde. Kardeşlerim! Dünya yanıyor! Bendeki ateş ve hastalık bir şey değil siz hizmete devam edin baskıdaki kitaplar ne oldu?” diye soruyor.

Umuma açık daha önce devamlı kaldığı fakat ömrünün son dört beş yılında zaman zaman, ikamet ettiği bu dershanenin üst katında mütevazı odasındaki yatağında, ağır hastalık sebebiyle bitkin bir halde, ağrı ve ateşler içinde yatarken o halinde bile hizmetle ilgileniyordu.

^{Haşiyeye} Ben, devamlı hastalığını “Üstadın hizmetine girmeden de böyle hasta mıydınız yoksa daha sonra mı hastalandınız ?” diye sordum verdiği cevabı bu çalışmamızın bir başka cildinde aynen yazdım merak edenler oradan okuyabilirler.

Kirazlı mescitte kaldığı son derece mütevazı odasında ki yatağı görülmektedir

2 Nisan 1971 de o dershanede ecel-i mübareğiyle âlem-i ahirete teşrif etmiştir. Ve Fatih Camiinde kılınan cenaze namazına büyük bir iştirak oldu ve Eyüp Sultan Mezarlığı'na defnedildi.

İstanbul Fatih Camii'nde cenaze namazı kılınırken

Cenaze namazına iştirak eden muhteşem cemaatin bir ucu Eyüp mezarlığında bir ucu Fatih camiinde idi.

Kardeşi Haydar Ağabey Zübeyir Ağabey'in naşı defnedilirken kabri başında.

Zübeyir Ağabey ile Mustafa Polat ın yan yana duran kabirlerinin şu anki hali.

Vefat edeceğini haber veriyormuş

Zübeyir ağabey bir soru üzerine Üstadımızın 1971’le ilgili dersini izah ederken bu tarihte vefat edeceğine işaret ettiğini bir hatırayla anlatmak isterim. O da şudur:

Üstadımız Asâ-yı Mûsâ’daki bu dersinde:

“İstikbale bakan çok âyetler, hem bu asrımıza hem o asırlara işaret etmeleri cihetinde, istikbalden haber veren İmam-ı Ali (R.A.) ve Gavs-ı A'zam (K.S.) dahi, aynen hem bu asrımıza, hem o asra bakıp haber vermişler. **عَاسِقٌ إِذَا وَقَبَ** kelimeleri bu zamana değil, belki **عَاسِقٌ** binyüz altmışbir (1161) ve **إِذَا وَقَبَ** sekizyüzon (810) ederek, o zamanlarda ehemmiyetli maddî manevî şerhler işaret eder. Eğer beraber olsa, Miladi bin dokuzyüz yetmişbir (1971) olur. O tarihte dehşetli bir şerden haber verir.

Yirmi sene sonra, şimdiki tohumların mahsulü ıslah olmazsa, elbette tokatları dehşetli olacak.” diyor.

Av. Bekir Berk

1971 senesi yaklaştıkça “bunu nasıl anlamalıyız?” diye Anadolu’daki kardeşler Avukat Bekir Berk Ağabey’e soruyorlar. Oda bu durumu anlatıp Zübeyir Ağabey’e sordu.

Ne cevap vereyim Ağabey?

Zübeyir Ağabey “Kardeşim Bekir Bey! Böyle tarihlere fazla nazar etmeyin. **Üstadımız bazen sırlı söyler. Bunu herkes anlayamaz.** Üstad manevi âlemde bir fütuhâtı kasteder biz de maddi âlemde, dünyevî âlemde çıkacakmış gibi anlar, bekler ve yorumlarız. Hâlbuki Üstadımız onu manevi âlemde kastetmiştir manevi âlemde çıkar, o da onu göremediğinden inkisar-ı hayale uğrar. Böyle beklentiler içinde olmayın. Hizmetinize devam edin. **Ben bunu üstüme alıyorum! 1971 gelir benim vücudum onu karşılar” dedi.** Başka bir zaman yine Bekir beyin yazıhanesinde idi. 1971’le ilgili Bayram Yüksel Ağabeyle aralarında şu konuşma geçti: Zübeyir Ağabey: “Herkes yetmişbirde maddi fütuhât bekler beklediği olmadığı takdirde okuyamayanlar yese düşer. Okuyanlar devam eder. 71’i düşünmek ihlâsı kırar.” Bayram abi: “Ağabey! Kardeşler 71’i müslümanların ehl-i dalalete tokatları şeklinde anlıyorlar.” Zübeyir Ağabey: “**Ben de öyle anlıyorum kardeşim. Fakat korkuyorum. Belki nefsim gelir**” dedi.

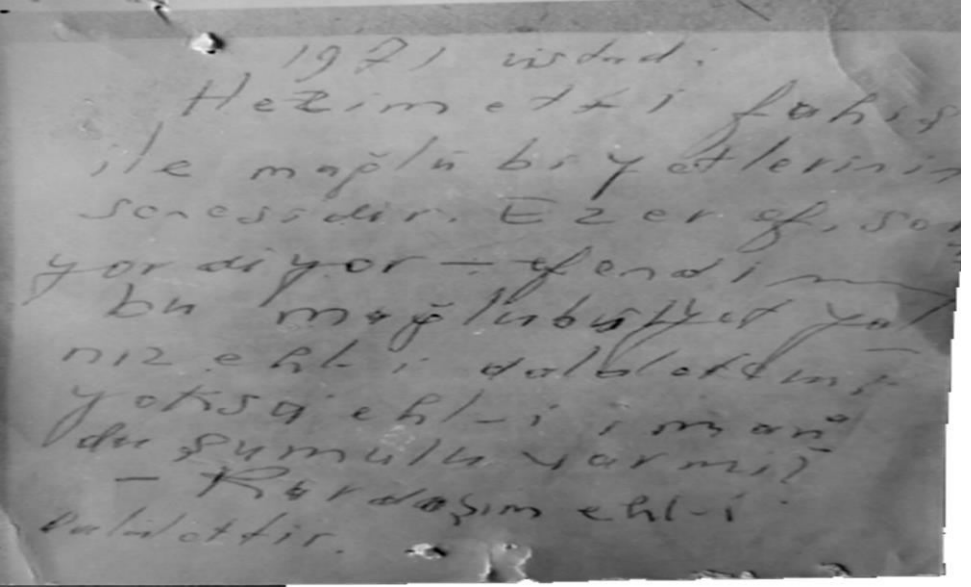
Biz o anda bu izahtan bir şey anlayamadık. Bin dokuz yüz yetmiş bir geldiğinde Zübeyir Ağabey vefat etti. Meğer bu sözülle vefatını kastettiğini vefat edince anladık. Bu

tarihe tevafuk eden vefatı teyid etti ki, bu ihbar tesadüfî değil bir maksad-ı matufa bağlı birçok hikmetleri olan tasarruf-u ilâhidir.

Mustafa Ezener

1971 le ilgili kitapta yazılı olandan gayri Üstadın bu dersine muhatap olup “Efendim, yalnız ehl-i dalâlete mi, yoksa ehl-i imana da şümülü var mı?” diye soran, dinlediği bu ders ve cevabı nakleden Mustafa Ezenerden dinleyen Zübeyir Ağabey’in kendi el yazısı ile kayıt altına aldığı not.

Zübeyir Ağabey’in Mustafa Ezenerden dinlediği Üstadın 1971 le ilgili bu sözlerini kayıt altına aldığı el yazısıdır.

Notta yazılanlar:

1971- Üstad: “Hezimet-i fahişe ile mağlubiyetlerinin senesidir” Ezener efendi soruyor: “Efendim bu mağlubiyet yalnız ehl-i dalaletemi yoksa ehl-i imanada şumulü var mı?” “Kardaşım! Ehl-i dalalettir.”

Üç Ayrı Yer

Zübeyir Ağabey, benim şahit olduğum ömrünün son dört-beş senesinde, üç ayrı dershanede kalırdı. Bunu tedbir için yapardı.

Birisi kirazlı mescitti...

Burası umuma açık, emniyetçe bilinen ve takip edilen bir yerdi. Buraya zaman zaman gider, derslerde bulunurdu. Bunu Emniyete, kendisinin orada devamlı kaldığı kanaatini vermek için yapardı. “Ben orada görünmesem beni orada görmeseler nerede kalıyor diye araştırırlar benim zaman zaman orada görünmem lazım ki, emniyet benim orada kaldığımı bilsin başka yerlerde aramasın diğer kaldığım mahrem yerlere ulaşmasın diye yapıyorum” derdi.

Çok müdebbirdi

Zaman zaman oraya gider emniyetce para karşılığı istimal edilen muhbirler olabilir diye konuya komşuya ve mahalleliye görünür mahallenin bakkalına uğrar alış veriş yapar varsa başka esnafı bir vesile görünür hafiyelerin bütün muhtemel taktiklerini bilirdi. Bu ihtimalle böyle yapardı, bir hafta on gün orada kalır, sonra beraber kaldığımız yere geri dönerdi.

İkinci kaldığı yer, mahremdi: Kocamustafa Paşa...

Burada da ehl-i hizmet vakıf kardeşlerle beraber kalırdı. Risale-i Nurun tabı esnasında tashih gibi mahrem hizmetleri ve diğer ders ve derslane hizmetlerini oradan tedbir ve tedvir ederdi. Orayı da yanında kalanlardan başka kimse bilmezdi. Biz umumî derslere gittiğimizden derste bulunan hafiyelerce herhangi bir takibe uğramayalım diye oranın adını bina yedi katlı olduğu için seb’a semavat koydu. Biz de aramızda muhit adını teleffuz etmezdik seb’a semavata gidiyoruz veya seb’a semavatta buluşalım gibi tedbirli konuşurduk bizi böyle alıştırmıştı. Çok kurmay ve çok müdebbirdi.

Üçüncü kaldığı yer ise Tuzlaydı...

Buraya tedbir amaçlı olarak bu ismi vermişti. Burada da yanında sadece Eyüp Ekmekçi ve Halil yürür Ağabeyler kalırdı. Eyüp Ekmekçi Ağabey bu her üç yerde de yanındaydı. Burayı bunlardan başka bir de Fırıncı Ağabey bilir başka kimse bilmezdi. “Zaman zaman inzivaya çekilip Üstada ait ne varsa yazmak istiyorum” diyerek buraya giderdi. Ayrıca “bir yerde devamlı durmak gaflet verir” derdi.

Burada kaldığı zaman yazdığını tahmin ettiğimiz “Üstadım Bediüzzaman Said Nursî'nin Hayatı Meslek ve Meşrebi” başlığı altında Üstadın Isparta'ya nefyedilişine kadar hayatından alıntılarla meslek, meşrep, tarz ve usulüne dikkat çeken bir üslupla kaleme aldığı çalışmasıyla ilgili kendisinden bir şey işitmedik. Bize verdiği bir kaç koli notların içinden çıktı. Biz de o çalışmasını bu kitaba aynı başlık altında koyduk.

Son sözleri

Oraya giderken bizlere şu konuşmaları yapmıştır. Adeta keramet gibi “Ben gelemesem bunlar sizin bunlara çalışın” dedi. Bunlar dediği, daha önceden getirttiği birkaç koli notlardı. Hiçbir zaman oraya giderken böyle demezdi. Hakikaten gelemedi, adeta vasiyeti diyebileceğimiz şu sözleri bize son sözleri oldu. Onlar şunlardır:

“Derste Risale-i Nur okunur, meth edilir. Havadis-i Nuriye'den bahsedilir. Bunun haricinde her türlü müsbet menfi günlük siyasî içtimaî meselelerden bahsetmek sadakatsizliktir, meslekî bid'attır.”

Risale-i Nurla cemaatin hüsn-ü zannını ve itimadını kazanıp sonra siyasî meselelere girerler, önce böyle yaparak itimad kazanıp cemaatin hüsn-ü zannını kullanırlar cemaatimize ve hizmete zarar verirler. Üstadımız ve Risale-i Nurun meslek meşreb ve tarzına ihanet ederler, bu sadakatsizliktir, vartadır; asıl olan sadakattir. Eğer böyle yapan olursa, bunlar haindir, hainlere tarih-i kadim güvenilmemiştir, bunlara dikkat edin.

“Üstadımızın maddî manevî isbat ediyorum mealindeki dersler ta'rizen bizedir. Maddî manevî ikisi de dünyeviyeye gelir. Bu derslerin bize uhrevî faidesi Rızayı ilahiyi kazanmak içindir. O da maddî, manevî, dünyevî, uhrevî, içtimaî, siyasî, makam, mansıp, menfaat hayali ve niyeti taşımadan mürşidine ve onun derslerine ihlâs ile

Allah için sadakat ve Allah için çalışmaktır. Bütün mesele sadakattir. Asıl sadakat mürşidin vefatından sonra olan sadakattir.

Üstad: “Benden evvel mi sonra mı ölmek istersin” diye sordu. Ben Üstadsız yaşayamam evvel ölmek isterim Üstadım dedim. Üstad “Rahatlık isteyen kabre gitsin! Tembel! Kabre girip yatacaksın. Rahatını düşünüyorsun! Kalacaksın azap çekeceksin” dedi. “Azabı böyle şeylerle çekiyorum meslek meşrebe uymayan şeylerle, hizmetimizde böyle meslek ve meşrebe uymayan muhalif şeyleri gördükçe azap ve acı çekiyorum” dedi.

II. BÖLÜM
ZÜBEYİR GÜNDÜZALP'İN KALEMİNDEN
ÜSTADIM BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ

Üstad Bediüzzaman

Ekser Enbiya'nın şarkta ve Asya kıtasından zuhur etmesindeki kader-i ilahînin bir remzine binaen, şark canibi, manevi ve müstesna bir kıymet ve ehemmiyeti haizdir. Bu itibarla mintikasıyla beraber mübarek olan Bitlis vilayetine bağlı Hizan kazasının İsparit nahiyesi mülhakatından olan Nurs köyü, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin dünyaya geldiği yerdir.

Anadolu evladı ve umum Müslüman ahalişi enbiya, asfiya, evliya, ulema ve süleha gülistanı olan ve kahraman ruhlu din kardeşlerimizin vatani bulunan Asya kıtasına,

İslamiyet diyarı beldesine tazim ve ihtiramla, muhabbet ve tesanütle merbutturlar, ittihad ve ittifak hisleriyle memlûdurlar. Müslüman şark ve şarklı sevgisiyle mes'uddurlar.

İşte böyle şerefli ve değerli bir mıntıkada, 1873 (H. 1290) senesinin bir gününde, nevvâr ve feyyaz bir seher vaktinde Asrın Bediülbeyan'ı, Nurs köyünde dünyaya geliyor. Şarkın yalçın dağları arasında kurulmuş küçük, fakat manen büyük olan Nurs köyünün ufuklarında bir güneş, bir ilim ve irfan güneşi doğuyor. İleride Bediüzzaman, Hâdi-i Zaman ve Hâdim-i Kur'an olacak Said Nursî, âlem-i şahadete teşrif ediyor.

Bir güneş doğuyor

Bir zaman gelecek, bu güneş bütün memleket ufuklarını kaplayacak, memalik-i İslamiye semalarını Kur'an-ı Mü'cizü'l-Beyan'ın hakikatleriyle ışıklandıracak. Dinsizlik, dalâlet ve deccaliyet fırkalarını parçalayacak. Zulüm ve zulûmatı dağıtacak. İmanlı gönüllere nurlar sunacak. Milyonlarca Müslüman'ın imanını kurtaracak ve imansızlığa, sefahat ve ahlâksızlığa sevk edilen nesl-i cedidi tenvir edip envar-ı Kur'aniye'yi akıl ve kalblere yerleştirecek. Ye'se düşürülen heyet-i İslamiye'ye, inayet-i ilahiye sayesinde vukuu kati olan beşaretler sunacak. Bu vatan ve milleti ve âlem-i İslam'ı manen ve maddeten kalkındıracak.

Büyük zatların veladetine benziyordu

Said Nursî'nin veladetinden, doğumundan biraz sonra simasında ilahî bir Nur parlıyordu. Gözleri manalı manalı etrafı süzüyordu. Bakışları muhterem annesini adeta korkutmuştu, onu ulvi bir şefkat, muhabbet ve haşyetle mütehassis etmişti. Müşfik validesi zaman zaman kudsi helecân ve heyecanlar içinde kalıyordu. Bu evladının doğumuna kadar hiç duymadığı ilahî bir neşe ve neşve ruhunu coşturuyordu. Evladının müstesna yaratılıştâ bir masum yavru olduğunu hissederek, bu nimete eriştiğinden dolayı Rabb-ı Rahim'ine şükran secdeleri etmek ihtiyacını duyuyordu. Hâlık-ı Rahim'ine hamd ü senalar ediyordu. Çünkü bu evladının durumu büyük zatların veladet, fitrat ve nuraniyetine benziyordu.

Gözleri pırl pırl parlıyordu. Bu Nurlu, masum evlat ağlamıyordu. Nerde ise konuşacak gibiydi. Ağlamayı güya erkeklik ve erlik şanına layık görmemişti. Yalnız yumruklarını sıkıyordu. Birçok zamanlar ellerini ve yumruklarını etrafa sallıyor, celâdeti andıran bir

tavır takınıyordu. Vecd-i mübarekinde bazen celal, bazen cemal sıfatları tecelli ediyor gibi manalar seziliyordu. Vaziyetinde, daimi denecek derecede bir hareket ve cevvaliyet müşahede ediliyordu. Bazen de munis ve sakindi. Ara sıra da düşünceli bir hal alıyordu.

Sağ kulağına Ezan-ı Muhammedî, sol kulağına kamet okunduğu zaman, pürnur ve pürhaşyet kesilmişti. O bir çocuk değil, bir harika, bir bedia ve bir vedia idi. Komşular onu görmeye geldikleri vakit “binler maşaallah” diyerek hayranlıklarını ifade etmekten kendilerini alamıyordu. Bazı salih, muttaki kimseler kendilerinde, bu nurlu çocuğun, büyük bir insan namzedi olduğu İntibanı uyandırdığını şükran ve iftiharla ifade ediyorlardı.

İlk Tahsil Çağı

Üstadım Bediüzzaman ilk tahsil çağına geldiği zaman onun atılğan, çalışkan, civan, harp oyunlarına benzeyen oyunlara hayran, daima bir işler görmek gayretinde olan bir çocuk olduğuna şahit oluyoruz.

Müslümanlara has idmanlar yapmaya çalışan, daima bir işler görmek gayretinde olan zaman zaman düşünceye dalan semaya, güneşe, aya ve yıldızlara nebatat ve hayvanata uzun uzun bakıp düşünen bazen hikmetimiz sözler söyleyen, muhayyile ve muhakemesini çalıştıran, mana ve mefhumları süratle kavrayan ve anlayan pek akıllı, pek zeki bir çocuk yüksek bir terbiyeye, kutsî bir edep ve hayâya, ulvî bir iffet ve ismete sahip, yekta bir evlât olarak görüyoruz.

Çocukluğunda da fakirane bir hayat yaşıyordu. Böyle olduğu halde anne ve babasından başka herkese karşı müstağni idi. Kimseden bir şey almıyordu. Hatta dört yaşında iken amcasının bir çorbasını dahi içirememişlerdi.

Akıl ve zekâda emsallerinin pek fevkinde olan nuranî Said, muhtelif yerlerdeki medreselere gidip dönüyor. Bu kudsi ilim ve irfan ocaklarında ancak birkaç gün kalıyordu. Müderrisler ve talebelerle zaman zaman münakaşalar ediyor, bazı ilmî yanlışlık ve noksanlıkları tashih ve itmam ediyordu.

Medreselerin birinci sınıflarındaki talebeler dahi harika Said'den büyüktü. Onlarla bazen dövüşüyor, çarpışıyor ve vuruşuyordu. Onlar harika Said'e üçer beşer hücum ettikleri halde Said dövüşte galip geliyordu. Denilebilir ki, daha o yaşta iken istikbalde

pişdarı olacağı cihad-ı diniye ve hizbû'l-Kur'an ordusunda zaferler kazanacak bir mücahid-i ekber ve bir kahraman-ı ender namzedi olduğunu kader-i ilahî harika Said'in bu gibi hasletleriyle adeta işaret ediyor gibiydi.

Nuranî ve cevval Said, medrese ve talebelik hayatına intibak edemedi. Nihayet tahsili terk etti. Artık büyümedikçe tahsile devam edemeyeceğini muhterem pederlerine söyledi. Mübarek valideyni ona karşı hürmet ve şefkatle memzuç bir halet içinde bulduklarından onun bu kararını tasviple karşıladılar. Onu Cenâb-ı Hakk'ın tevfiğ ve inayetine emanet ederek duacı oldular. Harika Said böylece, tahsil hayatına veda edip baba evine, anne sinesine dönmüş oldu.

Siması ve gözleri nurlu ve nur saçan Said erken yatıyor, gecenin çok erken saatlerinde uyanıyordu. Üzerine güneş doğdurmuyordu. Bir asra yaklaşan ömr-ü saadetleri boyunca bu pek kıymetli itiyadını da son nefesine kadar devam ettirmişti. Sinnen küçük, aklen ve ruhen büyük Said, gece ve gündüzleri ya kalben, fikren, zihnen veya fiilen muhakkak bir şeyle meşgul oluyordu. Daimi bir cevvaliyet halindeydi.

Çok zamanlar kırlara, dağlara gidiyor, yüksek dağ ve tepelere çıkıyordu. Oralardaki manzaraları masnuat-ı ilahiyeyi, sema, ay ve yıldızları seyir ve temaşaya tutkun bir çocuktuktu. Tek başına kalmayı seven bir halet-i ruhuyeye sahipti.

Kısa bir zamanda, henüz dokuz yaşındayken, iptidai tahsilini yapmıştı. Fakat bu tahsili neticesinde ilk tahsilini bitiren en zeki çocukların çok fevkinde bir malumata malik olduğu görülüyordu. Bu iptidai tahsilini büyük biraderinin nezdinde kendi kendine ikmal etmişti. Ateşin zekâlı, hareketli ve veli-misal olan bu harika çocuktan bazen hakimane ve âlimane sözlerin suduru, bir dersi bir defa okuyuş veya dinleyişte anlayarak hafızasında muhafaza etmesi, muhitindeki âlimleri ve talebeleri hayret ve takdirlerle mütehasis ediyordu.

Said'in çocukluk yaşında olduğu halde namazlarını geçirmeden vaktinde kılması, hal ve hareketlerinde görülen yüksek izzet ve cesareti, fetanet ve zekâvetinin eşsizliği içinde bulunduğu muhiti hayranlıklara gark ediyordu. Sekinet ve harekâtında müşahade edilen yüksek ahlâk ve terbiyesi, ulvi edep ve hayâsı, parlak iffet ve ismeti ve kâmilane hasletleri ve olgun bir insana yaraşan söz ve tavırları ve bütün bu meziyetleri ile beraberde mücadelecî ve atılgan bir fitrata malik bulunması Said'in istikbalde büyük bir zat olacağı kanaatini uyandırmıştı.

Pek muhterem peder ve validesi ve bazı zatlar mabeyninde, müstesna yaratılıştaki olan bu çocuğun bir inayet-i ilahiyeye mazhar olduğu, adeta manevi bir mürebbi ve muallimin taht-ı terbiye ve tedrisinde bulunduğu konuşuluyordu. Bu küçük yaştaki çocukta, yaşıyla katiyen kabil-i kıyas olunamayacak fevkaladeliklerin tezahürü bu çocuğun ancak ve ancak "Müstesna ve ender bir mevhibe-i ilahî" olduğu kanaatini husule getirmişti.

Tahsili terk ettiği senenin kış mevsimi evlerinde geçirir. İlkbahara kadar evde kalır. Bir gün bir seher vaktinde çok hayırlı, çok nurlu ve çok beşaretli olan şu rüyayı görür:

Kıyamet kopuyor. Kâinat yeniden diriliyor. Bu sırada Peygamberimiz Fahr-ı Kâinat Resûl-i Ekrem (a.s.m.) Efendimizi nasıl ziyaret edeceğini düşünür. Nihayet sırat köprüsünün başına giderek durup beklemek zihinlerine gelir."Çünkü herkese oradan geçecek. Ben de Peygamberimiz Efendimiz Hazretleri'ni orada bekleyeceğim."der. Hemen oraya gider. Bütün Peygamberân-ı İzâm hazeratını birer birer ziyaret eder. Peygamberimiz Resûl-i Ekrem (a.s.m) Efendimizi de ziyaret etmek saadetine mazhar olunca uyanır. Acib ve garip bir hâlet-i ruhiye ve kudsi bir helecan ve heyecan içerisinde kalır.

Bu acib ve garip çocuk bugünden itibaren yepyeni bir Said oluyor. Kalbi, ilahî feyizlerle dolup taşıyor. Ruhunda kudsi bir ihtizaz husule geliyor. Hafızasının birçok şeylerle dolmuş olduğunu hissediyor. Bu nevar, feyyaz rüya ona sonsuz bir feyiz kaynağı ve kalb-i mübareklerinin tecelliyat-ı ilahiyeye müstesna bir surette mazhar olmaya başlamanın mebdei oluyor. Tahsil-i ilme devam etmek için kalbinde büyük bir şevk husule geliyor. Muhterem pederinden tahsile gitmek için mezuniyet istirham ediyor. İzin alıp havalideki yüksek bir müderrisin medresesine gidiyor.

Bu medresede icra-yı tedris eden meşhur Molla Mehmed Efendi, Said'i henüz sabavet çağında bir çocuk olarak gördüğü ve ancak büyük talebelere ders verdiği için kendilerine ders vermeğe tenezzül etmez. Talebelerinden birisine okutması için tavsiye eder.

Müderrisin hareketi Molla Said'in izzet-i nefesine ağır gelir. Bir gün mumaillehy meşhur Molla Emin Efendi cami-i şerifte ders okutmakta iken Molla Said bir mesele-i ilmiyeye "Hayır, öyle değil" diyerek itiraz eder. Henüz çocuk yaşta olan Molla Said'in büyük bir müderrise bu âlimane hitabı Müderris Efendi'yi ve talebeleri hayretler içerisinde

birakır. Molla Said bu âlimane tashihiyle Molla Mehmed Efendi'nin kendilerine ders vermeye tenezzül etmediğini hatırlatmak ister. Bu vakıa, kendinden yaşça büyük ve büyük kitaplardan ders alan talebeler arasında müstesna bir şekilde derhal temayüz etmesine vesile olur.

Burada kısa bir müddet kaldıktan sonra başka bir mevkide bulunan Mir Hasan Veli Medresesi'ne gider. Fakat aşağı medresede okuyan, yeni talebelere ehemmiyet verilmemek bu medresenin âdeti olduğunu görür. Bunu anlayınca izzet-i nefisinden neşet eden uluvv-ü himmetle kendini aşağı göstermemek için tahsil-i ilimde yüksek derecede olan talebeler, sabavet çağında olan Molla Said'de yaşıyla mütenasip olmayan pek yüksek ve zengin bir ilmin mevcudiyetini gördüler. Çok takdir ve tahsin ettiler. Burada birkaç gün kaldıktan sonra tebdil-i hava için Vastan kasabasına gitti. Burada bir ay ikamet ettikten sonra Erzurum vilayetine bağlı Bayezid kasabasına hareket etti.

Bediüzzaman Said Nursî'nin hakikî ve ciddî tahsilinin başlangıcı bu kasabada icra-yı tedriste bulunan ve yüksek bir ehl-i ilim olan Şeyh Mehmed Celâlî Hazretleri'nin nezdinde başlamış ve oradaki tahsili üç ay kadar devam etmiştir ki bu pek garip, pek acib ve emsalsiz bir vakiadır. Zira bu üç ay kadar bir müddet içinde Şark'taki medrese tahsilinin usul-ü tedrisiyle tederrüs etmiştir.

Bu usul-ü tedris şöyledir.

Molla camiden nihayete kadar ikmal-i nüsah etti. Bunu da her kitaptan ancak bir veya iki ders okuyarak nihayet on ders kadar okumak suretiyle tamamladı. Mütebakisini terk ederek diğer kitabı okumaya başladı. Okumaya başladığı bir ders kitabını sonuna kadar bitirmeden başka kitabı okumaya başlamasından hocası Mehmed Celâlî Hazretleri hoşlanmadı ve ne için böyle yaptığını sual buyurdu. Molla Said, Bayezid kasabasında kaldığı üç ay kadar bir zaman zarfında alelusul yirmi senede tahsili lazım gelen ulum ve fünunu üç ayda tahsil etmiştir.

Molla Said bu çocuk yaşında büyük bir allame gibi idi. Hangi bir kitabı ve eseri eline alırsa anlardı. O kitaptaki ilme en ekmel ve daha geniş bir şekilde vakif olurdu. Yirmi dört saat zarfında Cem'ül-Cevami', Şerh'ül-Mevakıf, İbn'ül-Hacer gibi kitapları kendi kendine anlamak ve bilmek şartıyla pek kısa bir zamanda mütalaa etmiştir. Bu sıralarda o kadar ilme dalmıştı ki, hayat-ı zahire ile alakasını tamamıyla kesmişti.

Herhangi bir ilme dair sorulan birkaç sualleri tereddüt etmeden derhal cevaplandırır. Bütün ilimlerden kendisine sorulacak bütün sualleri doğru olarak cevaplandırmaya hazır olduğunu söyler, “kim ne isterse sorsun,” derdi.

Hocası Şeyh Mehmed Celâlî Hazretleri'nin, büyük âlimlerin ve sair zatların, talebe-i ulumun sordukları en müşkil ve muğlâk suallerine gayet vazih ve mukni bir surette cevaplar verdiği tahsil-i ilim muhitlerinde büyük bir alaka ve taaccüp uyandırmaya başlamıştı. Hocası Mehmed Celali Hazretleri Molla Said'in üç ay kadar kısa bir zaman zarfındaki tahsilinden sonra iktisap edilebilen ilimden ve bundan çok daha fazla birçok ilimlere vukufiyet gibi pek vasi ve âli bir ilme mazhar bulunduğunu beyan buyurdu. Her sorulan suali doğru olarak cevaplandırması ve kendi pek çetin imtihanlara tabi tutarak bu imtihanlarda müstesna bir zekâ, emsalsiz bir sûrat-i intikal ve idrakle ve başlı başına bir istisna teşkil eden ilmî ve manevî varlığıyla muvaffak olması büyük bir ehl-i ilim ve ehl-i kalb olan Mehmed Celâlî Hazretleri'ne şu kanaat-ı kâmileyi vermişti:

“Bu on dört yaşındaki Molla Said, elhak Bediüzzaman'dır.”

Molla Said Kur'an'ı kendine rehber ve üstad edinen hükema-i işrakîyyûnun mesleklerine sülûk ederek azami bir zühd ve riyazete başladı. Fakat Molla Said'in zühd ve riyazet tarzı o hükemaların zühd ve riyazetlerinden bütün bütün farklı ve emsali görülmemiş bir vaziyette idi. Zira o hükemalar ve büyük zatlar, tedric kanunu mucibince vücutlarını riyazete alıştırlar, yemek ve içmek miktarını yavaş yavaş azaltırlardı. Ancak uzun günlerden sonra pek az yiyip içmeye muvaffak olurlardı.

Molla Said ise tedric kaidesine riayet etmeyerek birden bire riyazete daldı. Üç günde yalnız bir parçacık ekmelekle idare etmeye başladı. Kısa bir zaman sonra ekmeği de terk ederek, insanların yiyebildiği bir nevi otlâ kendini idareye koyuldu. Bu esnada mübarek vücutları tahammül edemeyerek zayıf düşmeye başladı. Fakat adeta yemeden, içmeden, uyumadan geceli gündüzlü ilim ve ibadetle mütemadi surette meşguliyetten geri kalmıyordu. Pek nadir konuşuyordu. Ancak sual vukuunda onları cevaplandırıyor. Halklarla görüşüp konuşmaktan tamamıyla uzaklaşmış, tam bir inziva hayatına çekilmişti.

Bu tahammül fersah zühd ve riyazet yolunu ihtiyar etmekteki manevi maksatlarından ikisi şu idi.

Birincisi: Riyazetin küşayış-i fikre eriştireceği nazariyesine istinaden kendisini küşayış-i fikre nail kılmak.

İkincisi: İmam-ı Gazali Hazretleri'nin İhyayı Ulûmunda tasavvuf noktayı nazarında "Da' mâ yürübüke ilâ mâlâ yürübüke" kaidesine ittiba etmek.

"Bu genç bir velidir"

Molla Said bu fevkalade zühd ve riyazet, bu azami takva ve vera', bu ulvi himmet, gayret ve faaliyet içinde geçen uzlet ve inziva devresinde Kürtlerin edip ve dâhilerinden ve büyük adamlarından Molla Ahmed-i Hani Hazretleri'nin Doğubeyazıt'taki kubbe-i saadetlerine gider, oraya kapanır, bazen geceleyin de orada kalırdı. Bu pek muhterem ve mesut kubbeye sair kimseler gündüzleri girmekten dahi havf ettikleri halde Molla Said gece ve gündüz tek başına bu kubbe-i saadete girerek çok feyizli, pek saadetli ve semereli günlerini yaşardı.

Bundan dolayı ahali, "Molla Said, Ahmed-i Hani Hazretleri'nin himmet ve feyzine mazhar olmuştur diyorlardı. Bu genç bir velidir diye," Hocası Mehmed Celalî Hazretleri ve ahali Molla Said'e keskin bir şefkat, büyük bir hürmet ve muhabbet beslerlerdi. Bu vakitlerde Molla Said on üç-on dört yaşlarında idi.

Molla Said üç ay kadar Doğubeyazıt'ta kaldıktan sonra ulemadan mümtaz simalarla mülakat ve onlardan teberruken bir iki ders tederrüs etmeye karar verdi. Pek muhterem hocasından izin istihsal ederek Bağdat'ı ziyaret etmek üzere yola çıktı. Derviş kıyafetine girdi. Omzuna bir pösteki attı. Yolları, caddeleri takip etmeyerek, dağlarda, ormanlarda gece ve gündüz dolaşa dolaşa Bitlis'e geldi. Yola çıkışı anında Bağdat'a gitmeyi niyet etmişse de Bitlis'e muvasalat eyledi. Bitlis'te, büyük âlim ve müderris Şeyh Mehmed Emin Efendi Hazretleri'nin tekyesine giderek iki gün kadar dersinde bulundu.

Bu kısa zamanda yüksek bir zat olan Mehmed Emin Efendi Hazretleri, Molla Said'in ilmen ve manen büyük ve yüksek bir seviye ve seciyede olduğunu anladı. On beş-yirmi sene tahsil etmediği ve herhangi müderristen icazet almamış olduğu halde, Molla Said'e derviş kisvesini çıkararak kisve-i ilmiyeye girmesini teklif ederek Cübbe ve sarık buyurdu. Mehmed Emin Efendi Hazretleri'nin bu teklifine Molla Said şu cevabı verdi:

“Ben henüz sinn-i buluğa vasıl olmadığımından muhterem bir müderris kıyafetini kendime yakıştıramam. Ben bir çocukken nasıl hoca olabilirim?”

Kendilerine verilen cübbe ve sarığı da caminin bir köşesine koyarak Şirvan’da bulunan muhterem biraderinin nezdine gitti. Burada büyük kardeşiyle ilk görüşmeleri anında şöyle kısaca bir muhavere cereyan etti.

Molla Abdullah Efendi, Bediüzzaman’a:

“Sizden sonra ben, Şerh-i Şemsî kitabını bitirdim. Siz ne okuyorsunuz?”

Bediüzzaman:

“Ben seksen kitap okudum.”

Bu nasıl mümkün olur?”

Bediüzzaman:

“İkmal-i nüсах ettim ve sıranıza dâhil olmayan birçok kitapları da okudum. Her şeyden, her ilimden sual sorabilirsin! Cevap vermeye hazırım!”

Üstad’ın babası, annesi, büyük kardeşi Molla Abdullahın mezarları.

Bu muhavere den sonra Molla Abdullah Efendi o kadar hayret etti, o kadar taaccüpte kaldı ki, kardeşinin üç aylık kadar bir müddet içerisinde, yirmi sene tahsil etmek suretiyle ancak iktisap edilebilen bir ilme ve bundan daha fazlasına da malik olduğuna inanamadı. Zira on üç on dört yaşlarındaki bir çocuğun “Her şeyden, her ilimden bana sual sorabilirsin! Derhal cevaplandırmaya amadeyim!” dediği görülmüş ve işitilmiş değildi. Bilhassa “Her şeyden, her ilimden bana sual sorabilirsin!” sözü kardeşinin gayet vasi ve gayet derecede yüksek bir ilme malik bulunmak gibi bir lütf-u İlâhiyeye erişmiş olduğunu gösteriyordu. Molla Abdullah Efendi kardeşindeki bu müstesna mazhariyeti, inayet-i ilahî ve avn-i Peygamberî ile nail olunabileceğini derinden derine bir müddet düşündükten sonra ruhunun ilahî feyizlere gark oluyor gibi olduğunu hisseder. Bu ulvi tahassüsün şetareti içinde kemal-i iftiharla, Bediüzzaman’a:

“Öyleyse seni imtihan edeyim” deyince, Bediüzzaman:

“Hazırım! Ne sorarsanız sorun? Buyurunuz” der.

Muhterem ve faziletperver Molla Abdullah Efendi, kardeşini imtihan eder. Kendisinin o vakte kadar iktisap etmiş olduğu ilmî derecesi nispetinde Bediüzzaman’a tevch eylediği bütün suallerin cevabını alır.

Biraderinde onun Doğubeyazıt’tan dönüşünden sonra malumatına, ibadet ve taatine, iktisap suretiyle elde edilmesi mümkün olmayan harikuladelikler ve muvaffakiyetler müşahede eder.

Biraderinin onun ilm-i ledünne mazhariyetiyle asrın ferd-i ferîdi olacak bir zat olduğunu ve bunun çocukluk devresini yaşamakta bulunduğunu idrak eder. Cenâb-ı Hakk’a hadsiz hamdüsenalar ve şükürler eder bir halet içinde kalır. Fakat biraderinin on dört bu yaşında pek yüksek mertebeye erişmiş olduğunu o anda açıkça itiraf etmez. Yalnız, dokuz ay evvel talebesi bulunan Molla Said’i şimdi Bediüzzaman olarak kendisine Üstad edinir. Rahle-i tedrisi önünde tazim ve ihtiramla, kemal-i tevazu ve mahviyetle diz çöker, ders almaya başlar. Genç Said hakkında içinde husule gelen mezkûr kanaat-ı kâmilelerini bu şekilde fiilen izhar ve itiraf etmiş olur.

Muhterem Molla Abdullah Efendi, bu dersleri başka talebelerin görmeyeceği bir şekilde, gizlice almaya devam eder. Pek kısa bir müddet evvel talebesi olarak kendilerine ders verip okuttuğu kardeşini şimdi kendisine Üstad olduğunu talebe

arkadaşlarına ve halka sezdirmemeye çalışır. Fakat bir gün talebeler, Molla Abdullah'ın, Molla Said nezdinde ders okuduğunu kapıdan gizlice bakıp görürler. Fevkalhad bir hayret ve taaccüp içinde, sinnen ve ilmen ileride bulunan kendisinin, talebesi küçük kardeşi Molla Said'den nasıl olur da ders aldığını sorarlar. Molla Abdullah Efendi, bu talebelere şu cevabı verir. "Nazar değmemek için ben ona ders veriyorum," diyerek lâtifane bir surette talebelerini aldatır teskin eder.

Genç Bediüzzaman burada bir müddet kalır. Yine münzevi bir hayat içinde gece gündüz ilim ve ibadetle meşgul olur. Pek az konuşur, pek az yer içer. Kâmilane, vakurane ve mütevaziyane bir hal yaşar. Yine dağlara, kırlara, hali ve âli yerlere gider gelir.

Bediüzzaman, bir zaman sonra Siirt'e gider. Oradaki müderris, muhterem Molla Fethullah Efendi'nin medresesine varır. Molla Fethullah Efendi'nin derhal nazar-ı dikkatini çelbeder. Mütekâmil ve müstesna ahval ve etvariyle burada da yine temayüz eder. Molla Fethullah Efendi derin bir merak ve büyük bir alaka ile Bediüzzaman'a der ki:

"Molla Said! Geçen sene Suyutî okuyordunuz. Bu sene herhalde Molla Cami'yi okuyorsunuz?"

Bediüzzaman:

"Evet, Molla Cami'yi bitirdim" deyince,

Molla Fethullah Efendi diğer kitaplarında sormaya başlar. İlim tahsilindeki en son ve en yüksek ilmî kitaplardan sordukça Bediüzzaman:

"Bütün kitapların her birini bitirdim." Cevabını veriyordu.

Âlim ve müderris Molla Fethullah Efendi bu çocuk yaşındaki bir ilim talebesinin bütün bu sorduğu kitapları kendi kendine okuyup, anlayıp bitirmesine o anda katiyen imkân ve ihtimal veremedi. Müthiş bir tagayyür içinde kaldı. Bu küçük talebenin bazı hakikat cevaplar verdiği vakasını ihtimalini hatırlayarak, şiddetlice bir tavırla şöyle hitap etti:

"Hey deli! Geçen sene deli idin, acaba bu senede mi deli oldun?"

Bediüzzaman hürmetkârane, mütefekkirane halde ona şu cevabı verdi:

“İnsan başkasına karşı kesr-i nefis için hakikati ketmedebilir. Fakat babadan daha muhterem olan Üstad’ına karşı hakikat-ı mahzadan başka bir şey söyleyemez. Emrederseniz, okuyup bitirdiğimi söylediğim kitaplardan beni imtihan edebilirsiniz. Bununla beraber bu kitaplardan başka her nevi ilimlere dair ve her ne isterseniz sorunuz?” dedi.

Bunun üzerine Molla Fethullah Efendi ilim tahsilinde okunan bütün kitaplardan ve daha birçok ilmî mevzulardan sualler tevcih etti. Ne kadar soru sorulursa Bediüzzaman hepsini de güzelce cevaplandırdı. Bu muhterem ve büyük bir müderris olan zat, Molla Said’in yaşı ve tahsil müddeti ile katiyen kabil-i telif olmayan vasi yüksek ve derin bir ilme mazhar olduğunu sezdi. “Bu mazhariyete erişmek ancak bir mevhibe-i ilahîdir,” dedi. İlk andaki o hiddeti hürmet ve rikkate inkılâp etti. Bediüzzaman’ı çok takdir ve tahsin etti. Ulvi iltifatlar bezletti, dualar lütfetti. Bundan sonra Molla Fethullah Efendi Bediüzzaman’a şunu da sordu:

“Pekâla, zekâda ve fetanette harikasınız. İlim ve irfanda çok yükseksiniz. Fakat hıfzınız nasıldır? Makamat-ı Hariîrî kitabının birkaç satırını iki defa okumakla hıfz edebilir misiniz?” diye kitabı uzatır. Kitabı alarak bir yaprağını bir defa okumakla hıfzeder ve bunu ezberden okur.

Mezkûr muhavereleri ve imtihanı dinleyip hayranlıklar içerisinde kalanların içinde bir sene evvel Molla Said’in hocasının hocası bulunan Molla Ali namındaki bir zat Bediüzzamanı o gün kendisine üstad edinir. Talebeliğine kabul etmesini Bediüzzaman’dan rica eder. Bediüzzaman da kabul eder ve bu zat yeni üstadından ders almaya başlar. Eltaf-ı rabbanî ve feyz-i ilahî sayesinde on dört yaşında bulunan Bediüzzaman, bir sene evvelki kendi hocasının hocasına hoca ve üstadı olmak derece-i ulyasına yükselir.

Büyük bir âlim olan Molla Fethullah Efendi, Bediüzzaman’ın fevkalmemul ve fevkalade ilim ve fazlından, yüksek kemalat ve meziyatından çok memnun ve mesrur kalarak der ki:

“Zekâ ile hıfzın ifrat derecede bir adamda tecemmu etmesi nadirdir. Siz fart-ı zekâ ve fart-ı hafızaya mazharsınız. Sizi tebrik ve tebci ederiz.”

Bediüzzaman orada iken Cem'ül-Cevâmi' kitabını günde yalnız bir iki saat işgal etmek suretiyle bir haftada anlayarak hıfzetti. Molla Fethullah Efendi imtihan ederek bu büyük eseri harfiyen ve anlayarak, baştanbaşa ve kısa bir zaman içinde Bediüzzaman'ın hıfzettiğini görünce Muhterem Molla Fethullah Efendi şu kelâmı söyleyerek kitabın üzerine yazmıştır:

قَدْ جَمَعَ فِي حِفْظِهِ جَمْعُ الْجَوَامِعِ جَمِيعَهُ فِي جُمُعَةٍ

Bediüzzaman'ın çocukluk çağındaki bütün bu mezkûr vakıalar Siirt'te şayi olur. İlim ve irfan meclislerinde ve ahali arasında dillere destan olur. Muhterem Molla Fethullah Efendi Siirt ulemasına der ki:

“Bizim medreseye gayet genç (on dört yaşında) bir talebe geldi, birçok sualler sordum. Her ne sual ettimse hepsini hiç duraklamadan ve düşünmeden derhal cevap verdi. Bu genç, bu yaşta pek derin ve pek zengin bir ilme maliktir. Ondaki bu ilim ve faziletin bir mevhibe-i ilahî olduğu kanaatindeyim. Beyazıt kasabasındaki Şeyh Efendi'nin dediğini tasdiken ben de derim ki: Bu genç Molla Said, elhak Bediüzzaman'dır. Gerek emin zatlardan ve ahaliden sudur eden mesmuatıma, gerek şahsî müşahedatım, tecessüsâtım ve tecrübâtıma binaen itiraf ve rıza-yı Barî için izhar ve ilan ediyorum ki: Bu yaşta onun parlak ve ender zekâsına, vasi ve yüksek ilmine, idrak ve ferasetinin büyüklüğüne, kemalat ve faziletinin ulviliğine, azamî ihlâs, zühd ve takvasına, kemal-i cesaret ve şecaatine, tevazu ve mahviyetteki halisiyet ve mizanına mütehayyir kaldım. Memleketimizde parlayan ve zuhura çıkan bu parlak ve müstait Molla Said, hem milletimin hem memalik-i İslamiye'nin bir medar-ı iftiharındır. Ancak Cenâb-ı Hak'ca malûmdur ki, kim bilir istikbalde dinimize ve milletimize ne kadar muazzam ve küllî hizmetler yapacaktır...” gibi pek çok medhüsena eder. Takdir ve tahsinlerini beyan buyurur.

Hem bunun üzerine oradaki büyük büyük ulema, müderris ve ehl-i tasavvuf büyükleri Siirt'te gelirler. Siirt uleması ile müderris ve ulema bir yerde toplânırlar. Bediüzzaman'da imtihan ve tecrübelerle müşahade ettiğim ve edilen fazl-ı ilahî ve imdad-ı Peygamberî ile nail olduğu ilmî ve manevi kemalatı, mütenahî derecesinde olduğunu bilen bilmeyene, işiten işitmeyene anlatır. Bediüzzamanı oraya davet ederler. Büyük bir gayretle on beş, yirmi sene tahsilden sonra icazet almış talebelerin

ders kitaplarından, hatta birbirine girift ve cevaplandırılması çok müşkil ve ancak kitaba müracaat etmekle mümkün olan her nevi ilimden, içtimai ve siyasi hususlardan, ulum-ü cedideden ve mazi ve müstakbele müteallik vaka ve hadiselerden bir heyet halinde sualler intihap ederler.

Bediüzzaman muhterem meclislerine teşrif edince hepsini birer birer sorarlar. Bediüzzaman da bütün bu suallerin cümlesine tereddüt etmeden derhal cevap verir. Orada müderris Molla Fetullah Efendi de hazır olduğundan sualleri cevaplandırırken Molla Fethullah Efendi Hazretlerinin mübarek yüzüne bakıyordu. Sanki kitaba bakarak okuyor gibi, Molla Fethullah Efendinin vech-i mübarekine bakarak suallere cevap veriyordu.

Bu imtihana şahit olan ulemalar yüksek ilmî meselelerden ve ikmal-i nusah ederek icazet alan talebe-i ulûmun okuduğu ilimlerden başka her nevi ilmî meselelerden ve muhtelif mevzulardan mürekkeb suallere bilâ tevakkuf cevap vermesi neticesinde âlim ve müderrislerin verdikleri "Bediüzzaman" lakabının mahz-ı hak ve hakikat olduğunu, Bediüzzaman'ın harikulade bir ferd-i ferid evsafını haiz bulunduğunu takdir ve tahsinle tasdik eylediler.

Onun saf ve berrak ismet ve iffetini, gayret ve ciddiyetini, çok cesaretli olduğunu, ihlâs, azimet, zühd ve takvada istisna teşkil ettiğini; kahramanlık, fedakârlık ve feragat seciyelerinin yüksekliğinde yekta olduğunu; tevazu, mahiyetinde haslet-i memduhalarındaki yüksekliğinin, sualleri cevaplandırıp âlimlere, talebe-i ulûma ve başkalarına katiyen sual sormamakla da tebarüz ve tebeyyün ettiğini mabeynlerindeki sohbetlerde fevkalade bir takdirkârlık, kadirşinaslık ve sena ile yâd eylediler.

Bu ve sair harikulade vakıalar etrafta ve o muhitte şayi oldu. Bediüzzaman'a, ihlâs düsturlarıyla bilfiil amel ve saffet-i kalbe mazhar bir kısım halk, genç Bediüzzaman'ın büyük bir veliyullah olduğu itikadına kanaat getirerek kendilerine bu nazarla tazim ve ihtiramda bulunmaya başladılar.

Fakat Bediüzzaman'ın mezkûr misilsiz evsaf ve hususiyetleri; fazl-ı ilâhî, zatına has olarak kalan fiilî, halî, kalbî ve amelî haslet ve hususiyetleri henüz tasaffi etmemiş beşeri sıfatlar olarak vasıflandırıp, nefesine şeytanla mücadele etmek vazife-i fitriyesiyle izale edilebilecek saika-yı rekabet güya bir kısım ve ikinci sınıf ve zayıfların ulema ve talebelerin rekabet, haset ve gayz haslet-i mezmumelerini artırdı. Bu

müstesna mümtaziyyete tahammül edemediler. Şu teşebbüse giriştiler. O bir takım ulema ve talebe-i ulûm dediler ki:

“Bediüzzaman’ı Şeyh Nakkaş Camii’ne davet edelim, onunla orada mücadele ve münazara edelim. Toplu halde ve müteaddit girift sualler tevcih ederek onu ilzam ederiz. Bunda muvaffak olursak ne ala? İlam edemediğimiz takdirde oraya giderken hepimizin götüreceği birer değnekle ona iyi bir dayak atarız!” diye kararlaştırdılar.

Bu karardan sonra o âlim ve talebelerin her birisi yanına birer kitap ve değnek alarak mezkûr camiye giderler. Fakat Bediüzzaman bu menfi niyeti ve meselenin vahametini anlar. İcabında müdafaa-i nefis veya onları bir hançerle korkutup kaçırmak için bir adamdan emanet bir hançer alır. Kendisi yaşça küçük tek başına maddi taarruz yapmak teşebbüsündeki muarızları büyük kimselerden ve genç ve kuvvetli gençlerden olduğunu bilir, fakat yüksek bir cesaret ve kemal-i metanet ve salâbetle yanına bir muhafız ve yardımcı almadan, öyle bir tedbiri hatırına bile gelmeden ve muarızlarının plânını hiç kimseye haber vermeden o camiye gider. Camiye dâhil olunca bir ilim meclisinde görülmeyen şeyleri görmesi üzerine: “Efendiler! Bir şeye mütehayyirim. Kitaplarınız münazara içindir. Fakat şu sopalar ne için getirilmiştir?” der.

Sualine karşı sükût ederek hemen kararlarını tatbik başlarlar. Âlimler, mollalar, ilim talebeleri evvelce kuvvetli bir çalışma ile kitaplardan tertip ettikleri sualleri birer birer sorarlar. Bediüzzaman bunların hepsini bir lahza dahi duraklamadan teker teker cevaplandırır.

Bediüzzaman, on üç-on dört yaşlarında Doğubeyazıt’ta iken “Kim ne isterse sorsun. Soru sormayacağım” dediği ve senelerce ilim tahsili yapan büyük âlim ve müderrislere, evliya ve mürşit mertebesindeki zatlara, ilim talebelerine hiçbir vakit sual tevcih etmeyerek onlara çok hürmetkâr kaldığı ve sadece sorulan şeyleri cevaplândığı halde, münazaradaki mezkûr zatlara: “Bu çocuk suallerimizi kâmilane cevaplândırdı. Bir tek cevabında dahi kitaplara müracaat etmek lüzumunu duymadı. En az bir mühlet dahi istemedi. Belki şimdi bu da bize sualler tevcih eder. Bizde bazılarını dahi olsa cevaplândıramazsak itibarımız kırılır. Bir çocuğa ilzam olmak derekesine düşmüş gibi oluruz.” Endişesini de evvelce mabeyinlerinde izhar etmiş olduklarından münazarayı münakaşa ve mücadeleye, biraz sonra kavgaya çevirmek kurnazlığını tatbik koyulurlar. Gürültüler, yüksek sesle konuşmalar ve tehditvari bağırımlarla bütün o hoca ve talebeler, tek başına olan genç Bediüzzaman’a hücumla

geçerler. Bunu cami civarından işitenler ve içeride görüp dışarıya haber veren birkaç kişi sayesinde bu vakıadan haberdar olan ahali genç Bediüzzaman sopalarla dövülmek taarruzuna henüz maruz kalmadan Bediüzzamanı kurtarmak için camiye koşuşurlar ve yetişirler.

Bediüzzaman'da bir müşid-i kâmil, nazirsiz bir âlim ve bir veli-yi azam vasıf ve sıfatlarının tebarüz etmesi ve şüyu bulması hasebiyle, bir kısım hakşinas faziletmeab âlim ve müşitlerin ve ahali indinde genç Bediüzzaman'ın büyük bir mevkii vardı. Ondan zuhur eden harikalara binaen onun böyle bir zat olduğuna itikat ediyorlardı.

Memleketlerinin medar-ı şerefi ve rahmet-i ilahiye'nin kendilerine büyük bir ihsanı alâmet ve keyfiyeti ile zuhura geldiğine inandıkları Bediüzzaman'a karşı kalblerinde sarsılmaz bir sadakat, şiddetli bir şefkat ve muhabbet husule gelmişti. Bu itibarla lüzumunda canlarını dahi feda etmek pahasına onun hayatını muhafaza etmekle mükellef bulduklarına ve bunun kendileri ve memleket ahali için büyük bir sevap olduğuna inanıyorlardı. İmdada koşuşan bu kanaatteki ahali henüz maddi bir darbeye maruz kalmadan Bediüzzaman'ı muarızlarının elinden derhal kurtarırlar. Bir odaya bırakırlar.

Kendisini ilzam etmek için kalabalık denilecek bir sayıda bulunan bir ehl-i ilim cemaati tarafından vücuda getirilen bu müessif vakıayı Bediüzzaman, şahsiyetine has fevkalade bir ulûvv-ü cenaplıkla, şecaat, metanet ve itidalle karşıladı. Kendisine maddi bir surette dahi taarruza teşebbüs eden bu muarız âlimlere ve ilim talebelerine büyük bir cesaret içinde, büyük bir müsamaha ve hürmet gösterdi. Bu hadisede kâmilane ve bir şekilde hareket etti. Bediüzzaman'ın mesleklerine karşı fart-ı muhabbeti vardı. Bunun için meslektaşları olan mezkûr muarızlarına karşı şöyle davrandı:

Muhafaza için bırakıldığı odadan biraz sonra çıktı. Muarızları olan ehl-i ilmin ve talebelerin, müslüman, mütedeyyin ve muhterem olan fakat meslek-i ilmiyede olmayan ahaliye hedef olmamasını, hocaların, talebelerin kendi aralarında husule gelen veya gelecek olan herhangi münakaşalı bir meseleyi kendi kendilerine halletmelerini ahalinin buna karışmamasını, ehl-i ilim hakkında ahali mabeyninde bir takım dedikodular yapılmamasını temin için ehl-i ilim ve ahalden mürekkep topluluğa, "Ben, muarızlarım olan ehl-i ilim ve talebeler tarafından telef edilsem dahi bizim işimize ahali karışmasın. Ehl-i ilmin işine ehl-i ilimden olmayanlar karışsın

halledilmesi mümkün ve kolay olan bir mesele halledilemez hale gelir. Bizler kendi kendimize görüşür konuşuruz, anlaşır ve barışırsız” der.

Hocaların ve ilim talebelerinin arasında bir ihtilaf olduğu zannını ortadan kaldırmak, izale etmek için de hocalara ve talebe-i ulûma: “Bu karışıklığı ve ahalide uyanan yanlış zannı reddetmek için benim ölmem lazımsa beni öldürün. İlimin haysiyetini muhafaza edin” der ve yüzünü çevirerek durur. Fakat hiçbir talebe kendisine hançer saplamaya cüret edemez. Hoca ve talebeler mahcup bir vaziyette sükût ederek oradan dağılırlar. Bediüzzaman oradaki ihtilafı böylece bertaraf ederek ulema ve ahaliyi huzura kavuşturur.

Bu hadiseyi Siirt mutasarrıfı işitir. Bediüzzaman’a kendilerini muhafaza edeceğini talebeleri ise başka yere nefyedeceğini, kendisinin mutasarrıflık makamına teşrifini Bediüzzaman’ın menziline bir jandarma göndererek bildirir. Bunu tebliğe gelen memur jandarmalara Bediüzzaman: “Biz talebeyiz. Birbirimizle dövüşürüz, barışırsız. Binaenaleyh mesleğimiz haricinde bulunan birisinin bize karışması muvafık olmadığından gelemeyeceğim ve hata benimdir” cevabını verir ve jandarmaları reddeder.

Bu esnada on beş-on altı yaşlarında bulunuyordu. Kuvve-i bedeniyece pek çevik ve metindi. Zihnî ve ruhî kuvveti pek harika idi.

Buraya kadar hülâsa ettiğimiz hayat safhalarındaki harikuladeliğine ve yekta bir kimse halinde temayüz ettiğine vakıf ve şahit olan ehl-i havas ve avam muhitinde “Meşhur Bediüzzaman”, “Meşhur Molla Said” lakabıyla yâd ediliyordu.

Siirt’te kendisiyle mücadele ve münazara etmek isteyen bilcümle arkadaşlarına, sair hocalara, müderrislere ve talebelere münazaraya hazır bulunduğunu ilan etti. “Her ilimden her ne sorulursa sorulsun, kim ne isterse sorsun,” dedi. Sorulacak bütün sualleri bilaistisna cevaplandırmaya hazır olduğu gibi kimseye sual sormayacağını burada da beyan etti. “Sorun, sormayacağım” diyen, her suale cevap veren Bediüzzaman namında bir gencin Siirt ve Bitlis taraflarında zuhura geldiği bütün Şark vilayetlerinde ve birçok beldelerde yayılmaya başladı.

Siirt’te birçok ehl-i iman ve ehl-i ilim kendilerinden çok istifade ve istifaza ettiler. Bediüzzaman’ın bir dersinde veya sohbetinde bulunmaya adeta can attılar. Zatına

mahsus hususiyetleri haiz tedrisinde veya sohbetinde dört beş defa bulunanlar bir sene ders görmüşken fazla bir iman kuvvetine, azimet ve takvaya ve feyizlere nail olduklarını minnet ve şükranla yâd eylediler.

Bediüzzaman'ın Siirt'ten ayrılmaya karar verdiğini o gün işitenler büyük bir firak ve hicran acısı içinde birçok kimseler gözyaşları döktüler. Kendilerinin Siirt'te ikamet buyurması ve halkı irşad lütfunu devam ettirmesi ve derslerine müştak talebe-i ulûmu okutması ve memlekette âlimler yetiştirmesini temin için kendisine bir medrese inşa ettirileceğini bu umumi istirhamın kabulünü arz ettiler. Fakat çok zaman buyurduğu gibi "İhtiyar benim elimde değil, ben istihdam ediliyorum" diyerek halka ve ehl-i ilme şefkat ve iltifatlar lütfederek Bitlis'e hareket etti.

Bitlis'e avdet edince, Bediüzzaman'ın vehbi ilim ve irfanını müdrik ve derslerine âşik ulema ve talebeler ve saffet-i kalb sahibi cumhur-u avam, son derece memnun ve mesrur olarak Cenâb-ı Hakk'a hamdüsena ederler Fakat Bediüzzaman hemen işitir ki: Ehl-i tasavvuf Emin Efendi ile Hizan'da bulunan tasavvuf ehl-i zatlarla mabeyinlerinde bir açıklık var. Bunun için Tarikat-ı âliyenin adap, ahlâk ve muamelatını ve hadlerini bilmeyen bir takım müritler, Hizan'da mukim o zatlara asılsız, şahitsiz ve mesnetsiz sözler sarf ederler.

Bediüzzaman'a bu sözler intikal ettirilince bunları izale edici ve bilhassa gıybetin Müslümanları günahlara ve uhrevî zararlara duçar eylediğini onlara ihtar eder. Bu ve benzeri fesadı intaç edecek sözlerin Müslüman'a yakışmadığını, söyleyenlerin hem dünyada hem âhirette ceza görmeye dinen müstahak olduklarını gayet mukni ve belîğ bir surette ders verir. Saf olup ancak cehaletleri saikasıyla bu seyyiyeyi işleyen birçok müridan, bu mealdeki derslerin muktezasını ifa etmeye başlayarak Bediüzzaman'a şükranlarını arz ederler.

Fakat koyu cahil olanlardan veya katmerli bir cehaletle nefis-i emmârelerine ve şeytanlarına kanmanın neticesinde Bediüzzaman'ı Şeyh Emin Efendi'ye kimbilir ne gibi ilaveler ve cerbezeler ile şikâyet ederler. Şeyh Efendi de bu şikâyetlere vesile olup veya olmayan sözlerin neler olduğunu ayrı ayrı kimselerden, birer birer tahkik etmemek ve şekvacıların nakilleri ayn-ı hakikat olup olmadığını Bediüzzaman'ı davet edip şikâyetçilerle yüzleştirmek suretiyle söylentilerin doğru veya yalan olduğu bu metotla kulaklarıyla işitmeden, gözleriyle görmeden müritlerin kelamını doğru

zanneder. Hiddete gelerek Bediüzzaman'ın gıyabında şekvacılara, "O henüz çocuk olduğundan kabil-i hitap değildir" der.

Bu söz Molla Said'e, itimadlı ve şahitlere de istinat edilerek nakledilir. Bediüzzaman ise bu gibi sözlere fitraten mütehammil olmadığı için edepli, sakin, vakur ve hürmetkâr bir halde hemen Şeyh Emin Efendi'nin huzuruna giderek der ki:

"Efendim! Beni imtihan ediniz, kabil-i hitap olduğumu ispat etmek isterim. Her ilimden, ilim tahsilinde tedris edilen bütün kitapların mebbeinden müntehasına kadar, hikmet, felsefe ve umum fenlerden mazi, hal ve istikbalen ne sorarsanız sorunuz."

Bu maruzat üzerine Şeyh Emin Efendi ulum-u mütenvviadan ve en müşkil, en muğlâk, en derin meselelerden elli sual tertip ederek soracağını söyler, hazırlanır. Sualleri tertip eyledikten sonra Bediüzzaman'ın yanına gelmesi için haber gönderir. Bediüzzaman hemen gelir. Bu elli suali Emin Efendi Bediüzzaman'dan sorar. Suallerin umumuna birer birer, gayet fasih bir lisanla bir an bile tevakkuf etmeden cevap verir. Şeyh Efendi, başkalarından hiç görmediği ve işitmediği bu muvaffakiyetten, her nedense hoşlanmaz. Hayret ve takdirini izhar etmez.

Bediüzzaman sualleri cevaplândırdıktan sonra oradan hemen çıkar Kureyş camiine gider. Bediüzzaman'ı gören ahali namazı müteakip camiden çıkmaz. Bediüzzaman cami cemaatine vaaz ve nasihat etmeye başlar. Cemaatin ekseriyeti bu vaaz ve nasihatın teshirkâr tesiri ile çok feyizyâb olduklarına dair, camiden çıkışları esnasında hararetle bir birleriyle sohbe tutuşurlar. İlim ve irfana maarif-i ilahiye ve hakaik-İslamiye derslerine aşına olmak veya dinleyip istifade etmek ihtiyacı fitrisini hissetmekte uyanık bulunmayan sadece hatibe veya hocasına karşı mana-yı ismi ile muhabbet beslemek, tembellik, yanlışlık ve kolaylığına kapılan birtakım cemaat ise:

Dinledikleri vaaz ve nasihatten değil de vaaz esnasında hiçbir şekilde bahsi edilmeyen ve bu vaaz ve nasihatle hiçbir surette alakası bulunmayan Şeyh Emin Efendi'nin büyük bir zat olduğu gibi mevzulardan konuşmaya başlarlar. Bu kısım cemaatle vaazı dinleyen ehl-i ilim zatlar ve bir kısım talebe-i ulûm büyük bir şevk ve sitayişle dinledikleri İslamî hakikatlerin tesirini telkin ve tefhim tarzının misilsizliğini, ahalinin her an muhtaç olduğu imanî hakikatlerin ders verildiğini bu tarzı ise o ana kadar hiçbir vaaz ve müderris tarafından tedris ve tebliğ edilmemiş olduğunu ne kadar anlatmaya çalışmışlarsa da o kısım cemaati ikna edemediler.

Bir yerde pek fazla kalamayan, vilayet ve kasabalara giderek halkı irşad suretiyle dine hizmet etmeyi tercih eden Bediüzzaman, bu vakıadan sonra Şirvan'a gitti. Bir ferd-i ferid halinde temayüz eden mazideki birçok zatların karşısında birtakım muarızlar husule geldiği malumdur. Aynen bunlar gibi, henüz bulûğ çağına girmeden bir ferd-i ferid gibi emsalsiz ilim ve kemalatıyla temayüz etmeye başlayan Bediüzzaman'ın da muarızları türemeye başlamıştı.

Bilhassa ilmî münazaralarda mağlup düşenler, Bediüzzaman'ın ilmî seviyesine yükselemeyenler, Bediüzzaman'ı ahali nazarında küçültmek için var kuvvetleriyle aleyhinde çalışıyorlardı. Her hususatını, her yerde büyük bir dikkatle tecessüs ve tarassut ediyorlardı. Bediüzzaman ise, onların aleyhte çalışmalarına mukabele etmiyor, onlara ehemmiyet vermiyor, mazhar bulunduğu yüksek meziyetler içerisinde ilim ve ubudiyetle iştigal mesleğinden ayrılmıyordu.

Bediüzzaman bir gün her nasılsa kazaen sabah namazını geçirmiş olduğu söylenmiş. Buna vakıf olan hasımları, ellerine mühim bir sermaye geçirmişçesine "Molla Said namazı terk etmiştir." diye ahali arasında dedikodu yaymaya başladı. Bu dedi koduyu işitenlerden bir kısım kimseler Bediüzzaman'a şu suali sordu:

Ne için herkes bunu böyle söylüyor?

Bediüzzaman cevaben:

"Evet, esassız bir şey âlemin içinde çabuk şüyu bulmaz. Hata bendedir. Onun için iki cezaya uğradım. Birisi, Allah'ın itabı; diğeri, nâsın tarizi. Bunun esası ise, geceleyin adet edindiğim bir "vird-i şerifi" terk ettiğimdir. İşte âlemin ruhu bu hakikate temas etmişse de tamamını kavrayamayarak ismini bilmeyip şu vecihle hatayı tesmiye etmişlerdir dedi. Vird-i Şerif yerine namazı demişlerdir.

Şirvan'da ikametleri esnasında, bir gün Siirt civarından birisi gelerek Bediüzzaman'a, "Aman Efendim! Siirt'te bir çocuk gelmiş, kendisi on dört-on beş yaşında imiş, umum ulemayı ilzam etti. Her ne sual sorulduysa bilâ tevakkuf cevaplandırdı. Binaenaleyh şunu ilzam etmek için sizi davete geldim" der.

Bediüzzaman bu davete icabet ederek Siirt'e gitmek için hazırlanır. Bu davetçi ile beraber yola çıkarlar. İki saat kadar yol yürüdükten sonra o küçük hocanın evsaf ve

kiyafetini ismini sormak hatırına gelir ve sorar: "Davete gelen bu zat, "İsmi bilmiyorum. Fakat ilk defa gelince derviş kıyafetinde olup omzunda bir pösteki vardı. Bilahare talebe kıyafetine girdi umum ulemayı ilzam etti" der.

Bediüzzaman bu cevabı alınca, kendilerinden bahsettiğini bir sene evvelki vukuatın şimdi civar köylerde şüyü bulduğuna vakıf olur. Meseleyi anlar. Bunun üzerine yola devam etmez. Geriye döner. Şirvan'a avdet eder. Bir Müddet Siirt'e tabi Tillo kasabasına gider. O kasabadaki Hasiye türbesine kapanır.

Burada da bir derece uzlet ve inziva hayatı yaşar. Harika bir zühd ve takva içinde ilim ve ubudiyetle iştigale devam eder.

Tillo kasabasındaki Hasiye Türbesi

Bu türbede de harika olarak Kamus-u Okyanus'u Bâbü's-Sin'e kadar hıfzeder. Bilahare Kamus-u Okyanus'un baştanbaşa hıfzında olduğu anlaşılır. Sorulan sualler neticesinde malûm ve müsellemler olur.

Hangi fikre binaen kamusu hıfzettiği kendilerinden sorulmuştu. Buna Bediüzzaman şu cevabı verir.

“Kamus, her kelimenin kaç manaya geldiğini yazıyor. Ben de bunun aksine olarak, her manaya kaç kelime müstamel olduğunu gösterir bir kamus vücuda getirmek merakına düştüm. Bu heves üzerine hıfzettim” der.

Bediüzzaman’ın mezkûr kubbeye kapandığı, gece gündüz orada ikamet buyurdıkları vakit yemeğini, kendisinden biraz küçük olan biraderi Mehmed Efendi getiriyordu. Bediüzzaman yemek içindeki taneleri kubbenin etrafında bulunan karıncalara yedirir, kendisi bir parça ekmeği yemek suyuna batırarak yemek suretiyle kanaat ediyordu.

Neden dolayı yemek danelerini karıncalara verdiği sorulmuştu. Cevaben:

“Bunların bir hayat-ı içtimaiyeye malik olduklarını ve fevkalade bir vazifeşinaslık ve mesaiye sahip bulduklarını müşahade ettim. Bunun için Cumhuriyetperverliklerine mükâfat olarak kendilerine yemeğimden bir kısmını vermek suretiyle muavenet etmek istiyorum” der.

Buradayken bir gece Abdulkadir-i Geylanî Hazretleri’ni rüyasında görür. Bu rüyada Abdülkadir-i Geylanî Hazretleri kendilerine hitaben şöyle buyurur:

“Molla Said! Miran aşiretinin reisi Mustafa Paşa’ya gidiniz. Tarik-i hidayete davet ediniz. Kendisini, halka yaptığı zulümden vazgeçiriniz. Namaza, emr-i marufa müdâvim olmasını tavsiye ediniz. Aksi takdirde öldürünüz!”

Bediüzzaman bu rüyayı görür görmez Miran aşiretine doğru Tillo’dan hareket eder. Aşiret reisinin bulunduğu mahalle vasıl olur. Reis Mustafa Paşa’nın çadırına gider. O anda Mustafa Paşa bulunmadığından orada biraz istirahat eder. Bir müddet sonra Mustafa Paşa gelerek çadıra girer. Mühim kimselerden müteşekkil bütün hazirun kıyam ettikleri, ayağa kalktıkları halde Bediüzzaman yerinden bile kıvıldamaz.

Bediüzzaman’ın bu hareketi Paşa’nın nazar-ı dikkatini celbederek Binbaşı Fettah Bey’den ayağa kalkmayan kimsenin kim olduğunu sorar. Fettah Bey, meşhur Molla Said Bediüzzaman olduğunu bildirir. Paşa, ulemadan hiç hoşlanmayan bir adamdı. Bunun için Bediüzzaman gibi bir âlimden, şahsına büyük bir hürmetsizlik atfettiği böyle bir hareketin vaki olmasından dolayı da çok fazla kızıştı. Fakat izhar edemedi.

Bediüzzaman’a ne için buraya geldiğini sordu.

Bediüzzaman:

“Sizi hidayete getirmeye geldim. Zulmü terk ederek namazını kılacaksın! Aksi takdirde seni öldüreceğim,” diye cevap verince, Paşa çok hiddet ederek hemen çadırdan dışarıya çıkar. Bu muhavere üzerine, orada hazır bulunan paşanın maiyetinde büyük bir korku ve telaş hâsıl oldu. Paşa’nın, bu tek başına olan genç hocaya şiddetli veya silahlı bir muamele yapılması için emir vereceğinden endişe ederek büyük bir helecan ve heyecan içinde kalırlar. Bediüzzaman ise kemal-i vakar ve metanetle yerinden kalkmaz, çadırı terk etmez. Mustafa Paşa dışarıda biraz dolaştıktan sonra yine çadıra girer. Bediüzzaman’a niçin geldiğini sorar.

Bediüzzaman:

“Sana ne için geldiğimi söyledim. Onun için gelmişim” der.

Mustafa Paşa, çadırın direğine asılı bulunan kılıca işaret ederek

“Bu pis kılıçla mı?” dedi.

Bediüzzaman:

“Kılıç kesmez el keser,” cevabını verir.

Mustafa Paşa, o vakte kadar hiçbir kimseden görmediği böyle bir muamele ve işitmediği böyle bir söz karşısında şaşırılmış bir vaziyette, yine gazaplı bir halde tekrar çadırdan dışarı çıkar. Biraz gezindikten sonra içeri girer ve der ki:

“Benim Cezire’de âlimlerim var. Eğer hepsini ilzam edersen senin dediğini yaparım. İlzam edemezsen, seni nehre atarım!”

Bediüzzaman:

“Bütün ulemayı ilzam etmek benim haddim olmadığı gibi, beni nehre atmak da sizin haddiniz değildir. Ulemanın bütün suallerine cevap vermeye amadeyim. Kim ne isterse sorsun. Fakat ulemaya cevap verince sizden bir şey isterim. O da, bir mavzer tüfeğidir ki, şayet sözünde durmazsan, namazını kılmaz, zulmünü terk etmezsen, onunla seni öldüreceğim!”

Bu muhavereden sonra paşa oldukça şiddetli fakat sakin bir halde iki at hazırlanmasını emreder. Atlar hemen getirilir. Atlara atlayarak ikisi de Cezire'ye hareket ederler. Bediüzzaman, yolda Paşa ile katiyen konuşmaz. Bani Hanı denilen bir mevkiye gelince Bediüzzaman orada kalır. Yorgunluğundan burada biraz yatar, istirahat eder. Uykudan uyanır uyanmaz etrafında bütün âlimlerin kitaplar ellerinde beklediklerini görür. Biraz görüşüp konuştuğuktan sonra haziruna çay ikram edilir. Cezire âlimleri Molla Said'in şöhretini, harikulade ilmî ve manevi hallerini işittikleri için mebhut bir vaziyette çaylarını bile unutarak Molla Said'in sualine intizar etmekte idiler.

Molla Said ise kendi çayını içmekle beraber, dalgın dalgın karşısında bulunanların da bir iki bardak çayını içer. Mustafa Paşa, büyük hocaların ve müderrislerin genç Molla Said karşısında hayranlıklar içinde kalarak dalgın bir hale geldiklerini müşahede edince hocalara hitaben:

“Ben okumuş değilim, fakat Molla Said'le yapacağınız mücadelede, münazarada sizin mağlup olacağınıza daha şimdiden hükmettim. Zira bakıyorum ki siz ellerinizde kitap olduğu halde düşünmekten çaylarınızı unuttunuz. Molla Said ise kendi bardağını içtikten başka diğer iki çay bardağı da içti.”

Bunun üzerine, biraz latife ettikten sonra Bediüzzaman bu âlimlere:

“Efendiler! Bendeniz vaat etmişim, hiç kimseye sual sormam, bunun için siz benden sual sorunuz. Suallerinize cevap vermeye hazırım” der.

Bu yüksek hocalar Bediüzzaman'a kırk kadar sual sordular. Bediüzzaman umum suallere cevap verir. Yalnız bir sualin cevabını sehven yanlış söylediği halde karşısındaki hocalar doğru telakki ederek tasdik ederler. Meclis dağılınca Bediüzzaman bu yanlış derhal hatırlar ve onların arkası sıra giderek:

“Efendiler! Affedersiniz. Bir sualin cevabını yanlış söylediğim halde farkına varmadınız” der. O sualin cevabını doğru olarak söyler ve yanlış tashih eder. Bunun üzerine hocalar:

“Hakkıyla şimdi bizi ilzam ettiniz,” dediler ve bundan sonra o hocalardan bir kısmı Bediüzzaman'ın nezdinde ders okumaya başladılar.

Bu imtihandan sonra Mustafa Paşa ahdi mucibince, Bediüzzaman'a bir mavzer tüfeği ihda eder ve Bediüzzaman'ın sözlerinden çıkmaz bir hale gelir.

Bediüzzaman ilimdeki istidadı ve kuvveti derecesinde vücutça da idmanlı ve kuvvetli idi. Güreş tutmaktan hoşlanırdı. Medreselerde bulunan güreşçi bütün talebelerle güreşirdi. Bütün güreşlerde galip gelirdi. Hiçbir güreşçi kendisini mağlup edemiyordu.

Bir gün Mustafa Paşa ile at yarışına çıkarlar, Fakat kasdî olarak Mustafa Paşa hiç binilmemiş, gayet serkeş ve talimsiz bir at hazırlanmasını emreder. Bediüzzaman'a hazırlanmış olan bu atı binmesi için verir. Allahu âlem, Bediüzzaman'ın attan düşüp ölmesini istemiş. O sırada on altı yaşında bulunan Bediüzzaman, bu atla biraz dolaştıktan sonra koşturmağa başlar. Bu koşturma esnasında ata verdiği istikametten çıkarak başka bir istikamete doğru koşar. Bunun üzerine Bediüzzaman var kuvvetiyle atı durdurmaya çalışır. Fakat durdurmaya muvaffak olamaz. Nihayet at çocukların bulunduğu yere süratle gider. Cezire ağalarından birisinin oğlu yol üstünde iken, hayvan ön ayaklarını kaldırarak bu çocuğun omuzları arasına vurur. Çocuk yere düşerek hayvanın ayakları altında çırpınmaya başlar.

Bu kazayı gören ahali hemen koşuşup imdada ulaşırlar. Çocuğu kurtarırlar, atı durdurdular. Fakat çocuğu hareketsiz ve meyyit suretinde görünce Bediüzzaman'ı öldürmeye teşebbüs ederler. O ağanın hizmetçileri hançerlerini çekip hücumla geçecekleri vakit Bediüzzaman hemen rovelverine el atarak ve karşısındakileri durduracak şecaatkarane bir hareketle o adamlara hitaben,

“Durunuz!” der ve hemen ilave eder:

“Hakikate bakılırsa çocuğu Allah öldürmüş. Zahire bakılırsa at öldürmüş. Sebebe bakılırsa Kel Mustafa öldürmüş. Çünkü bu atı o bana verdi. Durunuz! Ben gelip çocuğa bakayım. Ölmüşse sonra muharebe edelim” der.

Bediüzzaman attan inerek çocuğu kucaklar. Çocukta bir hareket olmadığını görür ve hemen soğuk suyun içine batırıp çıkarır. Sudan çıkan çocuk gözünü açarak gülmeye başlar. Bu harikulade vakiya şahit olan bütün ahali son derece bir hayret ve taaccüp içerisinde kalırlar ve bu hadise de etrafta şayi olur. Kendisini öldürmeye teşebbüs edenler bunu görünce hürmet ve hayretler içinde teşebbüslerinden rucû ederler.

Bediüzzaman bir müddet Cezire’de ikamet eder. Kendisinden ders almaya başlayan zatlara ders vermekle meşgul olur. Sonra Arap aşiretlerinin içerisine giderek vaaz ve nasihatlerde bulunur.

Hazret-i Üstad, bu hayat safhasında da çöllerde, ovalarda, kırlarda, dağlarda, vahşi hayvanlarla dolu ve kimsenin geçemeyeceği ormanlarda yalnız başına seyahatlere çıkıyor. Kendisine hiç bir muhafız kabul etmiyor. Bu hâli yerlerde daima yalnız kalmayı tercih ediyor. İlahî manzaraları, masnuaat-ı ilahiye’yi temaşa ediyor. Geceli gündüzlü ilm-i ilahî ve tefekkür ve tezekkür-ü rabbanî ile kalben, zihnen ve fiilen iştiğal ediyor.

Birçok ihlâslı ehl-i hakikat âlim ve veli mürşitler, genç Bediüzzaman’la alaka kurmaya başlıyorlar. Muhtelif ilim ve mevzulardan, tasavvufun derin ve dakik mesailinden mükâşefe, hâl, ezvak ve ezvac gibi mevzularından sualler tevcih buyuruyorlar. Bütün bu sualleri defaten ve doğru olarak cevaplandırıldığını, genç Said’den zuhur eden harika hal ve vakıaları görünce şu umumî kanaat-i kâmileye sahip oluyorlar:

“Bu genç Molla Said, bihakkin Bediüzzaman’dır. Parlak zekâlî ve yüksek fitratlı bu genç Üveysî bir tarzda Cenâb-ı Hakk’ın bu zamanda Ümmet-i Muhammed’e ihda eylediği, vücuda getirdiği bir ferd-i ferid evsaf ve meziyyatına mazhardır. Öyle vasi bir ilim ve yüksek kemalat bu genç yaşta sair zevatın gençliğinde bulunduğu görülmemiştir” denilebilir.

Bediüzzaman’ın “Ulum-u İslamiye ve sair ilmî kitapları kısa bir zamanda okudum,” diyerek ilmîni onlardan öğrenmiş gibi göstermesi ve onların malum bir kısmını gözden geçirmesi, kendisinin böyle bir zat olduğunu setretmek ve zevahiri kurtarmak içindir.

Bu mezkûr bedahet karşısında, genç Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri’ne on beş senelik medrese tahsilini ikmal etme icazeti vermek veya taht-ı terbiyesine davet edip kendisine intisap ettirmek suretiyle, tasavvuf tarikiyle yetiştirmek, nihayet irşada memur kılmak gibi bir teklif, herhangi bir zat tarafından yapılamıyor. Beldelerine böyle harika ve mümtaz bir zatın zuhurundan dolayı hamd ve iftihar ediyorlar.

Bir gün, Mustafa Paşa’nın yine halka zulmetmeye başladığını işitir. Paşanın yanına gelerek: “Yine mi zulmetmeye başladın? Seni milletin selâmeti için öldüreceğim” der. Paşanın kâtibi atılır. O sıra da Bediüzzaman fazla hiddetlenir. Paşaya ağır sözler söyler. Paşa tahammül edemeyerek genç Molla Said’in üzerine hücum eder. Bediüzzaman’da

mavzerini ona doğru kaldırır. Fakat miran ağaları araya girerek paşayı zapt ederler. Paşa geri çekilir. Nihayet Paşa'nın oğlu Abdülkerim Bediüzzaman'a yaklaşarak yavaşça "Onun akidesi yanlıştır, idraki zayıftır. Rica ederim Siz şimdilik buradan başka bir yere teşrif ediniz" der. Bediüzzaman Abdülkerim'in sözünü kırmaz, yalnız olarak çöle doğru hareket eder.

Yolda eşkiya çetelerine rastlar. Onlarla müsademeye mecbur kalır. Eşkiya tarafından öldürüleceği sırada içlerinden birisi: "Ben bunu Miran Aşiretinin içinde gördüm. Bu meşhur bir zattır" deyince bedeviler derhal geri çekilerek kusurlarının affını rica ederler. Korkulu yerlerde Üstad'a muhafızlık ederek, gideceği şehre kadar muhafızları olarak götürceklerini teklif ederler. Fakat Üstad izzetine yakıştıramadığından bu teklifi kabul etmeyerek yoluna yalnız olarak devam eder.

Bediüzzaman'ın gençlik fotoğrafı

Abdülkadir Badıllı Ağabey Üstadın bu gençlik fotoğrafı için "Mustafa Paşa'nın oğlu Abdülkerim'e hediye ettiği, ilk fotoğrafıdır" diyor. (Ömer Çiçek)

Mardin'e Teşrif

Genç Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Mardin'e teşrif ediyor. Evvelce harikulade vehbî bir ilim ve irfan hazinesi olduğunu işiten Mardin uleması, Bediüzzaman Hazretleri'ni münazaraya davet ediyorlar. Hazret-i Bediüzzaman burada ulema ve büyük zatların sorduğu birçok muğlâk ve müşkülküşâ sual ve meseleleri misilsiz bir vuzuhla cevaplandırıyor, hall ve fasl ediyor. Pek fazıl ve âlim Mardin uleması bu

vakiada meclûp ve mebhûd bir hale geliyor. Fevkalade hayranlık ve takdirkârlıklarını izhar etmek hakşinaslığı ile şerefleniyor.

Bediüzzaman Hazretleri, Mardin'de halkı idare eden erkân-ı hükümet ve ehl-i siyasetin hatt-ı harekâtıyla alakalanmaya başlıyor.

Bazı hükümet adamlarının gayr-ı meşru hareketlerinin zararlarını; idare ve icraat makamındaki amir ve memurların namaz kılmaları, mütedeyyin olmalarının önemini hatırlatır. Halkın, kadın-erkek ve masum çocukların dinî tedrisat ve terbiyesine azamî derecede gayret ve hassasiyet göstererek ahretlerine nurlar ve hayırlar kazanmalarına ve bu sayede dünya hayatında da huzur ve selamete kavuşmaları içki, kumar gibi günah-ı kebaîri terk etmeleri böyle seyyieleri işlememek saadetinde sebat ettikleri takdirde uhrevî ve dünyevî büyük kazançlara nail olacakları zulüm ve rüşveti irtikâp etmemeleri hukuk-u ibada son derece riayet etmeleri böyle şer'î icraatta müdâvim olmaları halinde Allah'ın ve ahalinin kendilerinden memnun ve razı olacakları emniyet ve asayişî teminde ve milleti hüsn-ü idarede suhuletle muvaffak olacakları, mevzulardaki ayet-i kerime ve hadis-i şerifleri okuyup tefsir ederek, hakikatlerini aklı ve kalbi muknî, müdellel bir surette beyan buyuruyor.

Bediüzzaman nihayet Mardin'e gelir. Mardin uleması Üstad'la münazara ve muhasebeye kalkışırsa da, evvelce şöhretini işitmiş oldukları bu evlatları yaşında bulunan genç Molla Said'de harikulâde bir istidat ve kudret ve müstesna bir ilim ve irfan görünce onunla mücadele etmekten vazgeçerler. Bediüzzamanı kendilerine Üstad kabul ederler.

Bediüzzaman daha çok genç yaşta iken siyasi hayata atılmış, vatan ve millet hizmetine başlamıştır. İlk siyasi hayatının mebdei Mardin'dir. Umur-u diniye ve dünyeviyeye dair fikir ve kanaatları, tedbir ve tedvirleri misilsiz bir fevkaladelikle burada tezahüre başladı. Mardin'deki siyasi faaliyetlerini ve vazife-i diniyesini cesaret ve izzetle ifa ediyor.

Bediüzzaman'ın hüsn-ü tesir husule getiren bu cesaret, şecaat ve zatına has bir tarz-ı beyanla irad ettikleri imanî ve İslamî vaaz ve nasihatleri, dinî sohbet ve dersleri, Mardin vilayeti civarında, kaza ve köylerinde, imanî ve dinî hakaike âşık ahaliden, ulema ve talebe-i ulumdan, meşayih ve müridandan, Mardin şehrine grup grup gelmeye başlıyor. Hazret-i Bediüzzaman'ın sohbetlerine, derslerine ve şahsiyet-i

maneviyesine fevkalade merbut ve sadık, takdirkâr ve kadirşinaslar ve meftun ve hayranlar camiası, günbegün ziyadeleşerek büyük bir kitle halini alıyor.

Bunun üzerine Mardin mutasarrıfının, hükümetin, nazar-ı dikkatini celbetti. Mutasarrıf yersiz bir evhama kapıldı. Lüzumsuz telâş ve evhama kapılan Mardin mutasarrıfı, Bediüzzaman Hazretleri'ni, elleri demir kayıtlarla bağlanarak Bitlis'e nefy ediyor. Hazret-i Bediüzzaman'ı zaptiye mensupları muhafazası tahtında götürülmek üzere Hazret-i Üstad'a bir at tahsis ediyor.

Bediüzzaman Molla Said Hazretleri'nin adı genç yaşta iken, siyaset yoluyla din, vatan ve millet hizmetine, yukarıda naklettiğimiz şekilde başlar. Mezkûr mevhum esbab-ı mucibe üzerine, Mardin mutasarrıfının pençe-i kahriyle elleri demirden kelepçelerle bağlı olarak, at üzerinde nefiy yolculuğuna çıkarılır. Jandarmalara Bediüzzaman'ın şahsiyet-i ilmiye ve maneviyesini söylemezler. Bilakis menfi telkinatta bulunurlar. Bu itibarla jandarmalar Hazret-i Üstad'a karşı sessiz bir huşunetle, muamelede bulunurlar. Hazret-i Üstad'a, bu bed harekâta karşı hakikatten habersiz bırakılan jandarmalara şefkat, merhamet ve müsamaha gösterir, sabır ve tahammül eder.

Jandarmalarla yolda giderken namaz vakti gelir. Namaz kılmak için bileğindeki kayıtların açılmasını askerlere ihtar eder. Jandarmalar kabul etmeyince, muhkem bir şekilde kilitlemiş ve yol boyunca tekrar be tekrar dikkat ve telaşla kontrolü yapılmış demir kayıtları, celâdetle bir mendil gibi açarak önlerine atar^{Haşiye1} ve silahlarını derhal teslim etmelerini emreder. Bunun üzerine Jandarmalar Üstad'a teslim olup affedilmelerini rica ve istirham ederler.

Ehl-i iman olan ve böyle büyük bir zata hürmet ve itaat etmek edep ve seciyesine kalben malik bulunan jandarmalar bu harika hal-i kerametkaraneyi müşahede ile hayretler içinde kalırlar. Hazret-i Üstad'a teslimiyet rica ve istirham ile "Biz şimdiye kadar muhafızınız idik. Bundan sonra hizmetçiniz" derler.^{Haşiye 2} Hüsn-ü zanna binaen

Haşiye1 Bir gün Bediüzzamandan "kelepçeyi nasıl açtınız?" diye sorarlar.

Cevaben: Ben de bilmem. Fakat olsa olsa o Namazın kerametidir der.

Haşiye 2 Nazirsiz keramet-i ilmiyesiyle asrımızın bid'at ve dalâlet kasırgalarını dağıtan ve hidayet yollarını akıl ve kalbeler yerleştiren Hazret-i Bediüzzaman bir hikmete binaen zatından zuhur eden bu keramet-i kevnîye

günümüze kadar binlerce ehl-i iman tara findan nakledilegelen bu harikulâde vakia meşhurdur.

Hatta son zamanlara kadar bu jandarmalardan birisi hayatta bulunup bir ikram-ı ilahî olan keramet vakiasının nâkili olmasıyla müdelleldir. Bu muhafızlar, mezkûr keramet-i kevniyeden sonra namaza başlamışlar, mütedeyyin bir hale gelmişlerdir. İlahî bir maslahata binaen lütfedilen bu keramet-i kevnîye hadisesi de birçokları gibi her tarafta şüyu bulmuş, o jandarmaların sağlığında, onlardan bizzat sorup öğrenenler olmuştur.

Merhum dellal-ı Kur'an ve hadim-i iman Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri de hususî hizmetinde istihdam eylediği hizmetkârlarına Tarihçe-i Hayat tashih edilirken veya okunurken bizzat anlatmıştır. Buna muttali olan ehl-i insaf, mert, hakperest, ihlâslı ve faziletli zatlar elbette öyle bir ferd-i ferid evsafını haiz genç Bediüzzaman'dan bu misillü keramet-i kevnîyeler ve bizlerce malûm keramet-i ilmiyeler izn-i İlâhî ile ve istisnai bir surette şaz nev'inden sudur edeceği muhalattan müstağnidir. Kadir-i Zülcelâl ve Zülcemâl olan Cenâb-ı Hakk'ın kudretinin şe'ni ve şiarı olabilir.

Bu itibarla Bediüzzaman Hazretleri'nden izn-i ilahî ile vücuda gelen harika haller ve fiilleri ihlâslı Müslümanların ve hakşinas, kadirşinas din büyüklerimiz ve bilhassa Nur talebelerinin birbirlerine ve eserlerde nakletmeleri, Hazret-i Üstad'ı olduğundan fazla göstermek ve büyötmek değildir. Zira Bediüzzaman'a ihsan edilen ihsan-ı İlâhîler onu, bazı muarızların dedikleri gibi, hayali bir sözle büyötmek değildir. Zira Bediüzzaman Hazretleri hakkında zikredilen hakikatler dinsizlerin veya ekall-i kalil olan birkaç muarızın ittiham ve inkârından münezzehtir.

Tenkît ve muaraza edilecek bu asırda pek çok ehl-i dalâlet ve bid'at varken onları bırakıp Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri'nin şahsiyet-i manevisiyle alakalı harikalara

hakkında sorulduğu zaman: Kemal-i imanın bir eseri olan zatına mahsus bir mahviyet ve tevazu ile dedi. "Bende bilmem fakat olsa olsa namazın kerametidir."

ve eserlerine dil uzatanların vahi lafları bizlerce hiç ender hiç hükmünde olan dedikodu ve gıybettir. Bunlar, biz Nur talebelerine, Nur yolunda ve üstad-ı necibimiz Hazret-i Bediüzzaman'ın ve Risale-i Nur'un güneşler gibi aşikâr hususiyet ve meziyetlerini müstesna ve harikulade kemalat ve faziletlerine dair mevzuları ve Nur risaleleri'ni tekrar be tekrar okumak ve yaymak uğrunda beşer eliyle vurulan bir kamçıdan ibarettir. Bir asra yaklaşan bir devirden beri bu böyledir ve kıyamete kadar da bu iman nesilden nesile intikal edecektir. **أَلْحَمْدُ لِلَّهِ هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي**

İhlâslı her ehl-i hakikat ve basiretçe, her ehl-i vicdan ve insafça da malum ve müsellem olduğu ve yukarıda muhtelif yerlerde arz ettiğimiz veçhile Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin pek vasi ilim ve irfanı, vehbidir, eltaf-ı rabbanîdir. Bu bedihi mazhariyet kendilerinde çok genç yaşta iken dahi müşahede edilmiştir.

Eser telif eden meşhur allame ve âlimlerin muazzam kütüphaneleri vardı. Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri ise, seksen küsur senelik hayatı boyunca en küçük bir kütüphane tedarik etmemiştir. "Okudum" diye beyan eylediği seksen-doksan kitabı da emaneten tedarik eden ve yetmiş seksen sene müddet-i ömründe yanında Kur'an-ı Hakim'den başka hiçbir eser bulundurmayan bir allame-i cihandır. Nev-i şahsına mahsus bu ender hususiyeti, hayatı müddetince birçok ehl-i iman, ehl-i ilim ve irfan, hususen mukarripleri ve bilhassa mütecessisleri, dost ve düşmanları tarafından yakinen müşahede edilmiştir.

Yalnız dinî ve İslamî mesailde değil, herkesin, bilhassa ulema-i kiram hazeratının ve yüksek şahsiyet ve zatların her mevzua ulûm ve fûnuna dair ve mazi ve hal ve istikbale müteallik müşkil, muğlâk ve girift suallerini, hiçbir kitaba müracaat etmeden ve ani olarak inayet-i ilahîye ile cevaplândırmıştır.

Bunun için veya bununla beraber Arapça, Farsça, Türkçe büyük İslamî eserlerden ve lisaniyata dair kitaplardan, tarih, coğrafya, kozmoğrafya, riyaziyat, kimya, fizik, astronomi, tıp ve jeoloji gibi ulum-u cedideye ve arzu ettiği herhangi bir ilme ait bir eseri bir defa süratle okuduğu veya gözden geçirdiği zaman, o eser hafızasında nakşoluyor ve ezberliyordu. Bu harikuladeliğiyle bütün ilimlere dair her suali cevaplândırmaya hazır olduğunu beyan ederdi.

Hazret-i Bediüzzaman'ın misilsiz bir hafıza, fart-ı zekâ ve emsalsiz bir sürat-i intikale malik olduğu henüz genç yaşında iken dahi birçok ehl-i ilim muvacehesinde müşahede olunmuştur.

Bu şekilde Hazret-i Üstad henüz genç yaşta iken erkân-ı İslamiye ve imaniye, hakaik-i Kur'aniye, esasat ve fûruat-ı şer'iyye, ulum-u aliyenin pek zengin bir hazinesi idi. İlim ve irfan saçan feyyaz bir menba-ı ilim halinde temayüz etmekte idi.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri gerek vehbi bir mazhariyetle, gerek yüksek bir gayret ve himmetle her nevi ilimde mütebahhir ve mütehasıs bir bahr-ı umman olarak yâd ediliyordu. Onun ilmini tanıyan dehşetli dinsiz şahıslar ve onun muarızları dahi bu harikuladeliğini ve şahsiyet-i maneviyesinin harikalığını inkâr edememişlerdir. Ancak düşmanlık, kötölemek, iftira ve ittihat yoluna sapmışlardır.

Kahraman millet ve hakikate müştak ve susamış gençliğimizin imanını kurtarmak ve muhafaza etmek, millet-i İslam'ı saadet-i dareyne nail kılmak, cemahir-i müttefika-i İslamiye'yi tahakkuk ettirmek için, Risale-i Nur Külliyyatı gibi orijinal ve muazzam bir şaheser telif eden, kudsi hizmet-i Kur'aniye ve imaniye ve cihad-ı ekber-i diniyesi uğrunda cevr-ü cefalara maruz bırakıldığı halde sabır ve tahammül gösteren ve en ağır şartlar içerisinde bile telifat ve hizmetini devam ettirmiştir.

Mardin'den Bitlis'e avdet buyurdıkları günlerde, kendilerinden zuhur eden sünuhât ve ilhamat-ı ilahiye, ilahî bir hikmet icabı olarak tevakkuf etmiştir. Bu tevakkuf hali, ilahî bir sırdır ve onun Üveysî bir terbiye-i rabbanî ve dürûs-u Peygamberî tahtındaki hayatının acîb bir devresidir. Bu hususta herhangi indî ve tahminî mütalaa yürütmeye hakiki ve muhlis hiçbir ehl-i ilim ve insaf cüret etmemiştir. Böyle bir tecelliyat-ı ilahiye haleti hakkında herhangi bir sözden içtinap etmişlerdir. Fakat İslamiyet'in birer güneşi ve dâhisi hükmünde olan eimme-i erbaa ve eâzım-ı evliya hakkında da düşmanlık, nâdânlık, nankörlük, iftira, haset ve gıybet edildiği halde bir kıymet ifade etmemiştir. Aynen bunun gibi, bütün dünya dinsizliğine karşı tek başına meydan okuyan ve onları ilzam eden Bediüzzaman bir seyfû'l-İslam ve bir seyfû'l-Kur'an'dır.

Bediüzzaman, Bitlis'te yine mutadı olan ilim ve ibadetle azamî bir zühd ve riyazet, azamî bir ihlâs, azimet ve takva ile imrar-ı hayat ediyordu. Ulema ve evliyadan ve sair zatlardan ve birçok kimselerden vaki her nevi sualleri cevaplandırmaya, zatına has

yepeyeni bir tedris tarzıyla, derslerine müdâvim olan ulemaya ve talebe-i ulûma dersler vermeye devam ediyordu.

Genç allame Bediüzzaman Hazretleri **أَلْعَمَاءُ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ** Yani: “**Âlimler Nebilerin varisleridir**” makamına genç yaşında yükselmiş ve böyle temayüz etmiştir. Peygamber ve nebilerin (aleyhimüsselam) hakiki varisleri olan allâmeler, büyük makam ve mansıp sahiplerine, sultan ve padişahlara, en hunhar ve zalim rüesa-yı hükümete, gayr-ı meşru, hatalı, adalet ve hukuka mugayir icraatlarını, hatt-ı hareketlerini ölüm ve idamı istihkar ederek pervasızca fakat müdellel bir tarzda ihtar eder bildirir. Kur’an-ı Hakim ve ehadis-i şerifeden böylece ders, bildirir.

Tarih-i İslam’da bunun misalleri çok olduğu gibi yirminci asırda da en müstesna ve en parlak ve en salâbetli bir timsali Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri’dir. Bu itibarla bu vazife-i diniyesine ilk defa gençliğinde Mardin’de başlamış. Ve ehl-i hüküm ve siyasetin zulmüne maruz kalarak Bitlis’e nefyedilince, her zaman olduğu gibi burada da dinî, imanî, İslamî ve fikrî faaliyetinden bir an dahi olsa geri kalmamıştır.

Bitlis’te iken, bir gün vali ile beraber bazı ileri gelen memurların ve şahısların içki içtikleri haber verilir. Bu gayr-ı meşru vak’aya Hazret-i Üstad son derce hiddetlenir. Müslüman memurların işret âlemleri yaparak sarhoş olmalarını -ahaliye fena bir numune teşkil etmekle seyyielerinin sirayet edebileceğini düşünür- katiyen doğru görmez, kalkıp onların içki meclislerine gider. Kemal-i vakar ve belâgatle ve mukni bir şekilde içkinin haram olduğunu tebliğ eder. İçkinin fenalığı hakkında Peygamberimiz Resul-i Ekrem (a.s.m.) Efendimizin mübarek bir hadis-i şerifini okuduktan sonra şiddetli sözler söyler. Valinin vurdurmak için emir vermesi ihtimalini de nazar-ı dikkate alarak Üstad bir elini rovelverinin üzerine koyar. Burada bu münasebetle şunu beyan edelim ki:

Hazret-i Üstad, ta o gençlik çağında bir asra yaklaşan ihtiyarlık vaktine kadar kılıç, hançer, silâh ve revolver kullanmaktaki maharet ve çeviklikliğı, bu hususta senelerce atış ve kılıç talimi yapmış bir kurmay muvaffakiyetinin çok fevkinde olduğu, cephede ve sair zamanlarda kumandanlarca dahi malum ve müsellemdir. Sadede dönelim... Fakat vali çok dirayetli ve ferasetli, hamiyetli ve insafılı bir zat olduğundan müessif bir hadisenin vukuuna meydan vermemek için kat’iyyen ses çıkarmaz. Sükûnet ve hürmetle Üstad’ı sonuna kadar dinler. Oradan ayrılınca valinin yaveri Hazret-i Üstad’a ne yaptınız sarf ettiğiniz sözler idamınızı mucibdir der.

Bediüzzaman: “İdam hayalime gelmedi. Hapis ve nefiy zannederdim. Fakat idam da olsa, bir münkeri bertaraf etmek için ölsem de ne zararı var!” şeklinde cevap verir.

Biraz sonra polis vasıtasıyla Hazret-i Üstad’ı valilik makamına davet eder. Üstad, valinin odasına girerken yüksek dirayet sahibi olan vali, büyük hürmet ve tazimle genç Bediüzzaman’ı, makamından çıkararak dışarıda karşılar. Elini öpmek üzere Üstad’a doğru ilerler. Makamında tazimle yer göstererek: “Herkesin bir üstad’ı var, sen de benim üstadımsın” der.

Bediüzzaman fitraten kayıt altında yaşamayı, herhangi bir suretle hareketinin tahdit olunmasını sevmez. Her hal ve hareketinde gayet hür ve serbest olmasını ister. “Ben ekmezsiz yaşayabilirim, fakat hürriyetsiz yaşayamam. Ben hürriyet ve serbestimi hiçbir kayıtle tahdit ettirmem” der.

Bunun içindir ki, İstanbul’a geldiği zaman da her türlü kayıt ve tahditten azade olan bir kimse halinde ve müstesna bir tarzda hür ve serbest olarak imrar-ı hayat eyliyordu.

Bediüzzaman Bitlis’te iken on altı yaşlarında idi. Henüz bulûğ çağına varmamıştı. O zamana kadar hemen hemen bütün malumatı sünuhât kabilinden idi. Uzun uzadıya mütalaa ile meşgul oluyordu. Fakat bilahare, bulûğ yaşına vardığından mı yoksa siyasetle meşgul olduğundan mı yoksa bir hikmete binaen mi? eskisi kadar sünuhât görülmez oldu. Bu sırada Hazret-i Üstad, muhtelif ve mütenevvi fenlere dair eserleri tetkike başlıyor.

Bilhassa ve bilhassa din-i İslam’a varid olan şek ve şüpheleri red için ‘Metalî’ ‘Mevakıf’ nam eserler ile ilm-i alet ve yüksek ilimlere dair kırk kadar kitabı anlayarak, her gün az bir müddet çalışmak sebatıyla ezberliyor. Sonra her gün ezberden okumak suretiyle hıfzettiği bu vesair eserlerin üç ayda bir kere devrine muvaffak oluyor. Bediüzzaman, gerek medrese gerek mektep ilim ve fenlerinden ezbere aldığı metinleri, kitapları unutmamak için daima ezberden okuyup tekrarlıyordu. Ezberinde bulunan metinlerin miktarı hemen hemen otuz Kur’an kadar vardı.

Haşiye ve şerhi olmaksızın Mirkad adlı kitabı anlayarak, kısa bir zamanda hıfzediyor. Bilahare eline geçen mezkûr kitabın haşiye ve şerhi ile kendi nokta-i nazarını karşılaştırıyor. Yalnız üç noktada haşiyeye tevafuk etmiyor. Üstadın bu zatına has

tevcihleri de teceddüt misal bir mahiyet ve hususiyeti haiz bulunmasından dolayı, ulemanın tahsin ve takdirine mazhar olarak kabul ediliyor.

Bitlis meşayihinden Şeyh Muhammed Küfrevî Hazretleri'nin kendisine beddua ettiğini bir gün cühelâdan birisi yalandan söyler. Üstad bunu işitince çok müteessir olarak Müşarünileyhi ziyarete gider. Şeyh Hazretleri Bediüzzaman'a büyük bir teveccühle iltifat eder ve teberrüken bir ders verir. En son aldığı ders de budur.

Bir müddet sonra Bediüzzaman Şeyh Muhammed Küfrevî Hazretleri'ni rüyasında görür. "Molla Said, gel beni ziyaret et, gideceğim" der. Hazret-i Üstad hemen gidip ziyaret eder. Sonra Şeyh Hazretleri kaybolur. Üstad uyanınca saate bakar tam yedi. Tekrar yatar. Sabahleyin Hazret-i Şeyh'in hanesinden matem seslerinin yükseldiğini duyar. Oraya gider. Gece saat tam yedide vefat ettiğini söylerler.

On dört-on beş yaşlarında ulemanın her nevi ilimden birçok sualler sorup doğru cevaplar vermesiyle ve harikulâde deha ve fetanete mazhar bulunmasıyla "Bediüzzaman" lâkabı verilerek tamayüz eden meşhur Molla Said'i işiten ve tanıyan Hasan Paşa Van da maruf ulêma bulunmadığından, onu Van'a davet eder.

Üstad Bediüzzaman bu davete icabet ederek Van'a gidiyor. Van'da on beş sene kalarak aşair içine giderek milleti tenvir ve irşad ediyor. Bir taraftan da kendisinden ders almak iştiyakında olan zatlara ders vermekle meşgul oluyor. Ulemanın, müderrislerin, ehl-i tasavvufun, ehl-i mektebin vesair zatların ve kimselerin sual sormalarına daima amade bulunarak tevcih edilen sualleri bilâtereddüt cevaplandırmaya ve fakat kimseden sual sormamak ahdinde sadakate devam ediyor.

Üstad, Van'da bulunduğu sırada daima vali ile hükümetin ileri gelen şahsiyetleri ile temas ediyor. Oralarda yaptığı telkinlerde "Bu asırda, yalnız eski tarzdaki ilm-i Kelamın ve tedrisatın İslam dini hakkında İslam düşmanları tarafından iras edilen ve yayılan şüpheleri red ve cerhe kâfi olmadığına kanaat hâsıl ettiğini" açıktan açığa söylüyor.

Üstad'ın çok genç yaştaki bu vukufu, hal ve istikbali çok keskin çok nafiz bir görüşle müşahede ettiğinin en bariz bir delilidir. Bu sözü söyledikten otuz-kırk sene sonra Üstad, ilm-i Kelamda bir teceddüd yapıyor. Serapa bir teceddüd mahiyet, hususiyet ve hüviyetinde olan Risale-i Nur Külliyyatı'nı telif ediyor.

Din ilimleriyle fen ilimlerinin imtızacı

Bediüzzaman'ın Van'da bulunduğu sırada fizik, kimya, tarih, coğrafya, riyaziyat, hendese, jeoloji, astronomi, hikmet ve felsefe gibi ilimlere de inayet-i ilahî ile yüksek bir vukuf sahibi olduğu görülüyor. Ulema-i İslâm ve Avrupa âlimleri ve mektep muallimleri tarafından ulum -u evvelin ve ahirinden, ulum-u cedideden ileri sürülen suallere hemen cevaplar veriyor.

İşte Üstad'ın daha pek çok genç yaşında iken gösterdiği bu harikulâde zekâ ve kabiliyet, büyük ve ender ilmî ve manevi kuvvet ve mevcudiyet, herkesi hayrette bırakmıştı. Ehl-i ilim tarafından verilen ve kendisinin bihakkin kazanmış olduğu "Bediüzzaman" lâkabıyla yâd olunuyordu. Üstad'ı bu isimle anmak artık umumiyet kesbediyordu. Ehl-i mektep ve muallimler tarafından dahi "Bediüzzaman" lâkabıyla takip olunmaya başlanmıştı.

Üstad, velûd ve zengin bir ilim kaynağı idi. Hem daha evvel yazdığı ve Risale-i Nur Külliyyatı'na dâhil olan Arapça ve Türkçe eserleri, hem kırk sekiz-elli yaşlarına doğru telife başlayıp yirmi üç senede telifi hitama eren Risale-i Nur Külliyyatı, onun bir mevhibe-i ilâhiyeye mazhar bulunduğunu ilim ve irfan, deha ve fetanet kudretini göstermeye kafidir. Üstad, bütün bu eserlerin de ulum-u diniye ile fûnun-u asriyeyi mezcetmiş, dinî hakikatleri müsbet ilimlerle te'yid ve teşyid eylemek noktasına ehemmiyet-i mahsusaya vermiştir. Eserlerinin en mümtaz bir hususiyeti de budur.

Üstad, Kur'anî, imanî ve İslamî hakikatlere şiddetle ihtiyaç duyulan zamanlarda eser telif etmiştir. O eserler ihtiyaca binaen zuhura ve vücuda gelmiştir. Üstad, telifat esnasında az bir zaman sarf etmiştir. Mesela, bir-iki saat zarfında kırk-elli, altmış, yetmiş, seksen, yüz sahifelik risaleler Üstad'ın süratle söyleyip, kâtibin süratle yazması suretiyle te'lif edilmiştir. Eğer Üstad bütün hayatını telifata hasretseydi ve zamanına ve ihtiyacına göre değil de, birçok mevzularda eser vermek için eser yazsaydı, beş -altı yüz parça, belki daha fazla eser sahibi olabilirdi.

Bediüzzaman Said Nursî'nin on beş-on altı yaşlarında dahi başlıca hususiyetleri şunlardır:

* Bediüzzaman inayet-i ilahî sayesinde kendisine mahsus bir usul-ü tedris vücuda getirir. Tedrisat ve telifatını zatına has olan bu usule göre yapar o da şudur:

Ulum-u diniye ile fûnun-u asrîyi mezcetmek, hakaik-i diniyeyi fûnun-u müsbete ile teyid ve teşyid eylemek. Delil, burhan ve hüccetle, nev-i şahsına münhasır bir üslub-u beyanla hakaik-i Kur'aniye'yi, erkân-ı imaniye ve İslamiye'yi İslamî esas ve temelleri, muhabbetullah ve muhabbet-i Resûlullah'ı akıl ve kalblere, ruh ve vicdanlara yerleştirmek... Kimseden sual sormamak, sorulanları cevaplandırmak, müşkülleri halletmek...

* Hayatta hiçbir mal ve mülkü olmadığı, fakr-u zaruret ve dehşetli musibetler içinde dinsizlerin müthiş taarruzlarına maruz kalarak yaşadığı halde hiç kimseden hediye olarak para almaz. Hatta maaş bile kabul etmez.

* Şark medreselerindeki talebelerin iâşesini halk temin ettiği halde, Üstad ders verdiği talebelerin iâşesini kendisi verir. Halktan erzak kabul etmez.

* Ulemadan hiç sual sormaz. Bu hususta der ki:

“Ben ulemanın ilmini inkâr etmem. Bunun için kendilerinden sual sormak fazladır. İlimimden şüphe edenler varsa sorsunlar, cevap vereyim. Sormak şüphe edenlerin hakkıdır.”

* Yetiştirdiği Nur talebelerini aynı kendisi gibi zekât ve hediye almaktan men eder. Onları kendisi gibi yalnız rıza-yı ilahî için çalıştırır. Risale-i Nur'u okuyan hocalar hafızlar, cerre çıkmazlar. Menfaat niyetiyle değil, Allah için ilme çalışırlar. Ebedî mükâfatı fani şeylere değiştirmezler. Zarurî ihtiyaçlarını mümkün mertebe iktisat ve kanaat dairesinde karşılamaya çalışırlar. Hizmet ettikleri dinî vazifelerde verilen maaşı, dinî hizmetlerine mukabil olarak verilen bir meblâğ niyetiyle almazlar. Derler ki: “Ben Allahın rızası için dine hizmet ediyorum. Rezzak-ı Hakiki Cenâb-ı Hak'tır. Cenâb-ı Hak rızasını bu insanların eliyle bana veriyor. Bütün minnet ve şükranım ancak Cenâb-ı Hakk'adır. İnsanlara ise 'Allah razı olsun' diye dua edebilirim.”

* Daima mücerred kalmayı, dünyada hiç bir dünyevî şeyle alaka peyda etmemeyi ihtiyar etmiştir. “Bütün malımı bir elimle kaldırıp götürebilmeliyim,” der. Sebebi sorulunca: “Bir zaman gelecek, herkes benim halime gıpta edecek.” der.

Saniyen: “Mal ve servet bana bir lezzet vermiyor. Dünyaya bir misafirhane nazariyle bakıyorum” demiştir. Bu düsturlarına son nefesine kadar sadık kaldığı yüzbinler kimselerce malûm ve meşhuddur.

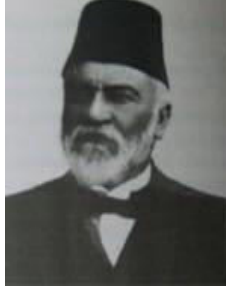
Üstad’ın Emeli

Üstad’ın en büyük emeli Anadolu’da, Şark’ta, Medresetü’z-Zehrâ isminde Camiü’l-Ezher gibi bir darülfünun tesis etmektir. Fakat harpler ve sair mücbir sebepler bu büyük teşebbüsün tahakkukuna mani oldu. Bu mâniadan Hazret-i Üstad çok müteessir kaldı. Kur’an ve iman hizmeti hesabına olan onun bu muhlis teessürü rahmet-i ilahînin muhit bir tecellisine dâi oldu. Bu tecelli-i rahmet ile bir zaman sonra Nur Risaleleri zuhura geldi.

Kur’an-ı Mu’cizü’l-Beyan’ın bu asırda yüksek bir tefsiri olan hakaik-i imaniye ve Kur’aniye’yi parlak bir surette ders veren Risale-i Nur Külliyyatı’nın bütün vilayetlerimiz, şehir ve kasabalarımız, nahiye ve köylerimizde okunmaya, okutulmaya başlanmasıyla, hem her bir Nur talebesi evini bir Medrese-i Nuriye yapmasıyla, Anadolu büyüklüğünde bir Medresetü’z-Zehrâ; bir medrese yerine binler medreseler vücuda geldi ve gelecektir, inşaallah.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Van’da iken yaz mevsimlerinde Başit, Firaşın, Beytüşşebap gibi yaylalara giderdi. Yüksek yerlere, dağlara çıkar, yeşillik ve ormanlık yerlere dolaşır, buralarda ilahî manzaraları temaşa etmekten büyük zevk duyardı. Bu gibi yerlere çok defa yalnız başına gider, oralarda daima tefekkürî bir hayat yaşardı.

Hazret-i Üstad Vanda Tahir Paşaya, Başit dağında Temmuz da bile buz bulunduğunu söyler. Tahir Paşa, temmuz mevsiminde oralarda buz tutmaz iddiasında bulunur. Hazret-i Üstad bu yaylada iken bir gün, bu iddiaya cevaben Paşa’ya şu manidar mektubu yazar.

Tahir Paşa

“Ey Paşa! Başit başında buz tuttu. Görmediğiniz ve bilmediğiniz şeyi inkâr etme! Her şey senin malûmatında münhasır değildir. Senin safsatıyatın her yerde işlemez, vesselâm.”

Bu mektuptan Paşa ve ehl-i ilim müstefid oldular. Yıllarca sonra da Nur talebeleri çok ibret ve ders alırlar. “Bilmemek, bilmediğini de bilmemek...” cehl-i mürekkebinin derekesine düşmemek, bir cihetten de ene ve nefsi emmârelerinin şerrinden ve vartasından kurtulmak ve kendilerini bu pek tehlikeli maraz-ı insaniyeden muhafaza etmek için tekrarat ve dikkatle Nur Risaleleri’ni okumaya hummalı bir surette her gün devam etmek gibi müessir bir dava ve dermanı istimal ederler.

Nur talebeleri ilim ve malumat babında, “Ben bilirim, bana öğretme” gibi bir gurur ve ahlâk-ı seyyie ile herhangi bir Kur’anî ve nuranî hakikati ve düsturu öğrenmekten ve icabetiyle amel etmekten mahrum kalmamak teyakkuzunu taşırlar. İman-ı billâh, marifetullah ve tahkiki iman ilm-i âlisinde ve Risale-i Nur’un kendine has amelî düsturları ve metotlarına muvafık ve mutabık olarak halen, kalen, kalem ve lisanen hareket edebilmek mevzularında Risale-i Nur’a ve düsturlarına istinaden yanlışları söylenince “Belki henüz bilemediğim, öğrenemediğim veya zamanla ve tedricen idrak edebileceğim bir husus vardır” diye kâmilane bir mülâhaza ile ve itidal-i demle mukabelede bulunarak, münakaşa ve münazaaya girişmezler. Bu basitlikten mümkün merteye kaçınırlar. İşte Risale-i Nur’daki ve lâhika mektuplarındaki sair düsturlar gibi mezkûr mektubun ifade eylediği manayı da Nur talebeleri kendilerine bir düstur ittihaz etmişlerdir.

İlim, ibadet, taat ve tefekkür

Bediüzzaman Hazretleri bütün zamanlarını ilme, ibadet, taat ve tefekküre vermişti. Bununla beraber aşiretler arasında bir ihtilaf ve geçimsizlik husule geldiğini işitince hemen müdahale eder, irşad ve tenvir eder, iki tarafı derhal barıştırdı. Bütün aşiretler kendisine fevkalade hürmet beslerdi. O derece ki, hükûmetin bile itaate getiremediği Şakir Ağa ile Miran reisi Mustafa Paşa'yı barıştırmıştı.

Hazret-i Üstad, Mustafa Paşa'ya:

“Daha tövbe etmedin mi?” dediği zaman Paşa:

“Üstadımız, ne söylerseniz sizin dediğinizden çıkmam.” demişti. Mustafa Paşa, Üstad'a at ve para teberru etmek istediğini ihsas edince Üstad bunu reddederek şu cevabı verir:

“Şimdiye kadar kimseden para almadığımı işitmediniz mi? Bahusus sizin gibi zalimden nasıl para alabilirim? Hem siz tövbenizi bozdunuz. Cezire'ye salimen ulaşamayacaksınız!” Hakikaten Paşa, Cezire'ye varmadan yolda ölür.

Musahabe-i ilmiye

Üstad bir zaman sonra Van'dan Hizan'a, oradan da Bulanık cihetine gider. O cihette bulunan otuz köyün ulemasını mubahese-i ilmiyeye davet eder. Her gün bir köyde kalarak otuz köydeki hocaların bütün suallerini cevaplandırır. Bütün o havalinin ehl-i ilmi ve ahalisi şöhretini işittikleri Bediüzzaman'ın harikulâde hallerine böylelikle bizzat şahit olurlar.

Sonra Erciş'e, oradan da İran'a gider. Buralardaki büyük âlimlerle de görüşür. Bütün müşkülküşâ ilmî meseleleri halletmeye, bütün şek ve şüpheleri en müdellel ve en mukni bir tarzda izale etmeye, sorulacak bütün suallere cevap vermeye hazır olduğunu; fakat hiçbir kimseye sual sormayacağını beyan eder. Hiçbir ehl-i ilimden işitilmemiş olan bu îlanat İran'da şayi olur. Bu ilanatu ve Bediüzzaman'ın geldiğini işiten ulema, büyük bir merak ve muhabbetle Hazret-i Üstad'ın ikamet buyurdıkları yerlere, gerek ferdan ferda gerek grup grup olarak giderler. Mütenevvi mevzularda ve birçok ilmî meseleler hakkında yüzlerce sual sorarlar. Hazret-i Üstad, bunların hepsini bilâtereddüt cevaplandırır. İhtilâflı meseleleri telif eder.

Bediüzzaman'ın o harikulâde ilim ve irfanı o ender zekâsı ve dehası karşısında ulema mebhûd ve meclûp bir hal içinde kalır. O büyük ve faziletperver zatlar, Hazret-i Üstad'a olan derin muhabbet ve meftuniyetlerini, ihtiram ve şükranlarını kendilerinden pek çok feyizyab ve müstefit olduklarını arz ederler. Hazret-i Üstad, bu mıntıkada bir müddet seyahatten sonra bilâhare Van'a avdet buyururlar.

Cebir ilmine dair eser te'lif etmiş:

Bediüzzaman Riyazatta da harikulâde bir sürat-i intikale ve ilme malikti. En müşkil, en büyük riyazî meseleleri zihnen kısa bir zamanda hallederdi. Hatta Cebir ilmine dair kendi buluşları ile harika bir eser telif etmiş, fakat maatteessüf bu eser Van'da bir yangın esnasında yanmıştır.

Tahir Paşa ile riyazî meselelere dair münakaşalar yapıyor, en mahir riyaziyecilerin saatlerce meşguliyetten sonra kalemle yaptıklarını, zihnen kısa bir zamanda hallediyordu.

Bir defa şöyle bir sual sordular:

“Onbeş müslim, onbeş gayr-ı müslim farz edilerek birbiri ardı sıra dizilince bunlara yapılacak her kurada gayr-ı müslime isabet etmesi matluptur. Nasıl taksim edilir?”

Bu suale cevaben:

“Bunların yüz yirmi dört vaziyet-i muhtemelesi vardır,” diye yapar.

“Hemde bundan daha müşkilini de kendim icat ederim. İki bin beş yüz vaziyet-i muhtemeleye göre yaparım” der. İki saat zarfında, elli adet İslâm'la, elli adet gayr-ı müslime o vaziyette taksim eder. Daima kurayı gayr-ı müslim'e düşürür.

İkinci bir sual:

“Bütün küre-i arz buğday daneleri farz edilirse ne kadar eder?”

Bunu da zihnen halletti.

Sonra şimdiye kadar saniyenin onda biri olan kaç aşire geçmiştir?”

Bunu da zihnen iki buçuk saatte çıkardı.

Daha sonra, “Bütün küre-i arza bir saniyede bir tabaka düşerse ve beher dört parmak yerde dört katre düşerse onu bu tarzdan on sene mütemadiyen yağarsa kalemsiz hesap edebilirim,” dedi ve üç saat zarfında zihnen hesap ederek söyledi.

Anadolu’da bir darülfünun makamında kaim olmak üzere Medresetü’z-Zehrâ’yı vücuda getirmek veyahut Van, Bitlis, Diyarbakır’da darülfünun derecesinde bir medresenin küşadı teşebbüsü ile İstanbul’a geldi. İstanbul’a gideceği sırada Tahir Paşa, Üstad’a şu mealde sözler söyledi:

“Şark ulemasını ilzam ediyorsun, fakat bakalım İstanbul’a gittikten sonra o denizdeki büyük balıklara meydan okuyabilecek misin? Oradaki büyük âlimlerle de münazara yapabilecek misin? Onlarla yapacağın münazaralarda da muvaffak olabilecek misin? Onları ilzam edebilecek misin?”

Üstad’ın izzet-i ilmiyesine dokunan bu gibi sözlere Üstad tahammül edemezdi. Bunun üzerine Üstad İstanbul’a gelir gelmez ulemayı münazaraya davet etti. İstanbul’daki meşhur âlimler grup grup ziyaretine gelip sualler sordular. Üstad, her nevi ilimden sorulan bütün suallere duraklamadan cevap verdi.

O devirlerin merkez-i İslam’ı ve Dâr-ı Ulema-i İslam olan İstanbul’daki bu münazaradan Bediüzzaman’ın maksadı şu idi:

Şarkî Anadolu’daki ilim ve irfan faaliyetlerine, o havalideki zekâ ve kabiliyetlere nazar-ı dikkati celbederek şarkta, şarkın asırlardır mahrum bulunduğu ilim ve irfan ocakları açtırmaya çalışmaktı. Yoksa Hazret-i Üstad hodfuruşluğu katıyen sevmeyen, her türlü gösteriş ve alâyişten, şöhretperestlik ve hürmetten nefret eden yüksek fazilet ve kemalat sahibi bir zat-ı ekmeldir. Bu meziyetleri dahi onu hayatı boyunca yakinen tanımış olan binlerce kimsenin şahadeti ile malum ve müsellemdir.

Üstad’ın İstanbul’a gelişi fevkalade nazar-ı dikkati celbetti. Bir muharrir onun İstanbul’a teşrifini şöyle tasfir etmişti: “Şarkın yalçın kayalıklarından bir ateşpare-i zekâ tulû etti. Bediüzzaman İstanbul’a teşrif etti.”

Siyasetle alâkası

Üstad, İstanbul'da iken siyasi hayata iştirak etmişti. Din, vatan ve millet işlerinde derin ve isabetli görüş ve kanaatleri ile ince düşünüşleri ve medeni cesareti ile temayüz etmişti. Fakat Cumhuriyetin ilk devrelerinden sonra siyasi hayattan bütün bütün çekilmiştir. Sonra otuz-otuz beş seneden beri dünya ve dünya siyaseti ile alakasını tamamen kesmiştir.

Eskiden günde yedi sekiz gazete okurken, siyasetle alakasını kestikten sonra hiçbir gazete okumaz, dünya ahvalıyla iştigal etmez, hükümet erkânını bile bilmez. Hatta sorup öğrenmek bile istemez. Şeytanın şerrinden olduğu gibi siyasetten de Allaha iltica eder. **أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ وَ السَّيِّئَةِ** der. Üstad Siyasetle alakasını kestikten bir müddet sonra nefyedildiği memlekette telif hayatına başlamış, Nur Risaleleri'ni yazmıştır.

“Dini incittiniz, neticesi vahim olacaktır!”

Üstad Bediüzzaman Said Nursî, İstanbul'da siyasi hayatta daima hürriyet taraftarı idi. Matbuattaki makaleleriyle nutuk ve hutbeleriyle daima hürriyet-i şer'iyeyi müdafaa ve telkin ediyordu. Vatan ve milletin felâketini intac edecek gizli emellere, sinsi ve yıkıcı plânlara, suret-i haktan görünen sahte hürriyetperverlerin entrikalarına keskin nazarı ve feraseti ile nüfuz ederek milleti irşad ve ikaz ediyordu.

Din üzerine yapılan tazyiklerden, baskılardan dolayı çok müteessir oluyordu. İttihad ve Terakki zamanında milletin dini ile vicdanı ile oynayanlara, Türkiye'den kaçarak dininden tecerrüt ederek ve düşmanımız olan ecnebi memleketlerde Türkiye aleyhinde çalışan din düşmanlarına “Siz dini incittiniz, gayretullahı unuttunuz... Neticesi vahim olacaktır,” diye muhalefetten çekinmiyor. Dinsizlerle, dinsizlikle, masonlukla kahramanca mücadele ediyordu.

Ey ekpekü küpekâdan tekepküb eden küpeka!

Hürriyetçiler zamanında Bediüzzaman Said Nursî Divan-ı Harbe verilmişti. Mahkemeye çıkarılmadan önce: Şimdiki Üniversite binasının bodrum katındaki

odalara konulan sair maznun ve masumlar gibi, Bediüzzaman da dört beş zatla beraber muvakkaten bir odaya hapsedilmişti.^{Haşiye}

İstanbul Üniversitesi

Bu zatlar, orada bulunan bir iskemleyi hürmeten Üstad'a bırakmışlar, Üstad iskemlede oturmakta idi Bu esnada, birkaç zabitin diğer odalardaki masumlara tehditkârane

^{Haşiye} Burada Üstaddan bir hatırayı nakletmek isterim. Üstad'ın en büyük gayelerinden biri olan Van'da temelini attığı fakat hadisat-ı zaman sebebi ile gerçekleştiremediği dar-ül fûnun yerine bir üniversite kurulmasına zamanın hükümetini teşvik ediyor. Daha sonra dönemin iktidarı Erzurum'u tercih edip orada Üniversite kuruluyor ve bu üniversiteye koydukları isim için diyor "orası benim üniversitem". "İstanbul Üniversitesi de birgün Nur Üniversitesi olacaktır" diyor. Bu dindar milletin âlimlerinin ve evlatlarının mazlum ve masumların muhakeme ve muaheze ve idam edildiği, küfür tohumları ekerek imanî ve İslamî ve bütün insanî değerlerden yoksun tahsilli teröristler yetiştiren kurumlar ve mekânlar olmaktan çıkacak münevver mütefekkir nurlu ve imanlı nesiller yetiştiren bir yer olacaktır İnşallah.

Ömer

Çiçek

bağırıp çağırıldıklarını, hakaretimiz sözler sarf ettiklerini Bediüzzaman işitir. Sonra kendi odalarının kapısı dışarıdan açılmaya çalışırken derhal anlar ki kendisi ve arkadaşlarına öyle yapılmak üzere içeri girilecek. Sandalyeyi eline alıyor, mezkûr zabıt daha kapıyı açar açmaz sandalyeyi kafasına vurmak üzere zabite doğru:

“Ey ekpekü küpekâdan tekepküp eden küpeka!” diye bağırarak hücum ediyor. Zabıt ve arkadaşları bu sözden ve Üstad’tan dehşetle korkarak ve zalimane muamelelerinden pişman olarak kapıyı süratle kapayıp, hakaret edemeden uzaklaşıyorlar. Üstad’ın bu te’debinden sonra diğer hapislere hakaret ve tehditler savurmaktan vazgeçiyorlar.

Bu hadiseden bir müddet sonra Bediüzzaman da mahkemeye götürülür. Birkaç sual ve cevaptan sonra, Divan-ı Harb-i Örfî’de mahkeme reisi Hurşit Paşa:

“Siz şeriat istiyormuşsunuz, şeriat isteyenler mürteci dir” der.

Üstad’ı mahkeme salonuna almadan önce, mahkeme salonu pencerelerinden görülecek şekilde dışarıda Şeriat isteyen altı hocayı asılmış halde darağacında bırakırlar. Ta ki Bediüzzaman bunları görerek korksun ve şeriatın müdafaasını yapamasın diye. Üstad içeriden bu, asılan hocaları bir daha görür. Bu vaziyet karşısında mahkeme reisinin yukarıdaki sözüne karşı tarihî bir kahramanlık, İslamî bir cesaret ve şecaatle şu cevabı verir:

“Eğer Meşrutiyet bir fırkanın istibdadından ibaretse ve şeriatçılık mürtecilik ise, bütün dünya, ins ve cin şahit olsun ki, ben mürteciyim! Şeriatın bir tek meselesi uğrunda bin ruhum olsa hepsini fedaya hazırım!”

“Zalimler için yaşasın cehennem!”

O günler dalâletin en azgın devriydi. Üstad’ın hayatı tehlikede idi. Mahkeme bilhassa böyle bir cevabı vermek cüretinde bulunan Üstad hakkında idam hükmünü verecekti. Fakat Üstad, ölüme, idama hiç kıymet vermiyor, hakikati pervasızca söylemekten çekinmiyordu. Bu müthiş ve zalim mahkemeden idamını beklerken beraat kazanmıştı. Mahkemeden çıkarken teşekkürüne bile lüzum görmemiş. **“Zalimler için yaşasın cehennem! Zalimler için yaşasın Cehennem”** diye diye o muazzam ve mahşeri bir kalabalık ortasında Beyazıt Meydanı’na çıkmış ve Sultan Ahmet Camii’ne doğru ilerlemişti.

İstanbul'da

Divan-ı Harp'te çok kahramanca müdafaalarda bulunmuştu. Bu müdafaalar o zaman bir haftada iki defa basılmıştı. O günlerde din, vatan ve millet aleyhinde çevrilen plânları akamete duçar eden Üstad'ın bu müdafaalarından ve sair yazı ve sözlerinden birçok zatlar uyanmış ve hadisatin künhüne vakıf olabılme şuuruna sahip olmuşlardı.

Üstad'ın o zamanlar İstanbul'daki büyük hizmetlerine dair tafsilat büyük Tarihçe-i Hayat'ta vardır. Mütalaayı arzu edenler ona müracaat ederleredebilirler.

İttihad-ı Muhammedî Cemiyeti

İlan-ı Hürriyetten sonra, Üstad, mücahit zatlarla beraber İttihad-ı Muhammedî Cemiyeti'ni kurmuştur. Bediüzzaman'ın kelim ve kalemine o kadar fazla bir umumî emniyet ve itimad hâsıl olmuştu ki, bir makalesiyle Adapazarı ve İzmit havalesinde elli bin kişi cemiyete dâhil oldu. Bu cemiyet kısa bir zamanda pek ziyade genişleşti. Üstad bütün kudret ve kuvvetiyle, cansiperane bir fedakârlıkla İslamiyet'e, vatan ve millete hizmet ediyordu.

Mason ve komünistler, din ve din adamlarımız, vatan ve milletimizin hakkındaki güzellikleri çirkinlik, iyilikleri kötülük, hakikatleri hilaf-ı hakikat, beyazı siyah göstermeye, efkâr-ı ammeyi kast-ı mahsusla iğfal etmeye çalışmışlar ve çalışmaktadırlar. Muvakkat bir devreden sonra millet ve neslimiz hakikatlere ve hadisatin künhüne vakıf olarak o din, vatan ve millet düşmanı anarşistlerden şiddetle nefret ettiler. Hak ve hakikate sonsuz bir rabıtaıyla bağlanıp, Hak yolunda sarsılmaz bir sadakatle yürümeye koyuldular. Hak ve hakikati anlayıp anlatmaya ve yaymaya giriştiler. İşte bu nevi vukuattan birisi de Otuz Bir Mart Vakıası'dır.

İslamiyet düşmanları bu vakıanın üzerine kalın ve siyah bir perde çekmeye çalıştılar. Nihayet bütün gayretleri neticesiz kalmaya mahkûm olarak, bu vakıanın içyüzünü ve hakikatini, millet ve neslimizin öğrenmesini mani olamadılar. Bu mürettep vakıayı bahane ederek din düşmanları, dine ve dindarlara çok iftiralara ve ihanetler ettiler. Bunları her vesile ile yaydılar. Bu meyanda Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin, o vakıanın müsebbiplerinden olduğunu da senelerce, birtakım yalan ve uydurmalarla ve yaygaralarla yaymaya çalıştılar.

Nihayet kendi kazdıkları kuyuya kendileri düştüler. Yalanlarına milleti inandıracamız derken yalanlarının suratlarına çarpılmasına, bütün bedahetiyle yalan ve iftiralarının

malum ve müsellemlerine sebep oldular. Otuz Bir Mart Vakiası'nda Bediüzzaman'ın vatan, millet ve ordu lehinde en büyük hizmeti ifa eylediğine dair tarihî vesikaların intişarına en büyük amil oldular.

Evet, o zaman isyan eden sekiz tabura kumandanlar söz dinletememiş. Başka mühim kimselerin sözlerine dahi tabur neferâtı emniyet etmemişti. Bunun üzerine sözünün büyük bir emniyet ve itimad ve nafiziyet ve tesirata malik bulunmasıyla temayüz eden Bediüzzaman, o taburlara nutuk vermek üzere davet edilir. Bediüzzaman, isyan eden sekiz tabura hitaben bir nutuk irad eder. Üstad'ın tenvir ve irşad edici muknâ ve müessir bir nutkuyla sekiz tabur isyandan vazgeçerek kışlarına çekilir. Kumandanlarının emirlerine itaat etmeye başlarlar. Bu suretle Otuz Bir Mart isyanının bastırılmasında Üstad'ın büyük tesiri ve hizmeti olur.

İlim ve irfan ocakları için çalışır

Bediüzzaman Said Nursî İstanbul'dayken Van, Bitlis ve Diyarbakır'da ve Şark vilayetlerinin birçok yerlerinde ilim ve irfan ocakları açılması için çalışmış, bu büyük ve kudsî tazim ve teşebbüsünün kuvveden fiile çıkması için çok gayret etmiştir. Fakat maalesef bazı naehil kimselerin arada bulunmasından dolayı Üstad'ın tevkifhanelere sürüklenmesine sebep olunmuş ve bu mukaddes hizmetin vücuda gelmesi mevzuunda mâniâler çıkmasına sebebiyet verilmiştir.

Sultan Abdülhamid han

Abdülhamit Han'la görüşür

İstanbul'da bir müddet sonra Bediüzzaman Abdülhamit Han'la görüşür. Mezkûr tasavvur ve teşebbüsünü vilâyet-i şarkiyenin bunlardan mahrum bulunduğunu anlatır. Şarkın muhtelif vilayet ve şehirlerinde tesis edeceği ilim ve irfan müesseselerinin yerlerini harita üzerinde birer birer arz eder. Abdülhamit Han, Üstad'ın bu büyük teşebbüsünü hüsn-ü kabul ile karşılar. Bunların küşadı hususunda ilk imkân ve fırsatta emir ve ferman yazacağını vadeden bir tavır gösterir.^{Haşiye}

Haşiye Şunu hemen ifade edelim ki, Üstad'ın Abdülhamit'le bizzat görüştüğüne dair başka bir bilgi olmadığından dolayı Zübeyir ağabeyin bu beyanları acaba yazılı metinlere sehven mi girdiğine dair bir şüphe ile bu bilgilerin sıhhatini uzun zaman hususî hizmetinde bulunan Eyüp Ekmekçi ağabeyden de tahkik ettik. Bize aynen şunları söyledi:

“Zübeyir Ağabey bu bilgileri bana dikte ettirerek yazdırdı. Bunları bizzat ben yazdım. Sehven yazılmış ve yazılı metinlere sehven girmiş bir bilgi değildir. Zübeyir Ağabey Üstad'dan bu bilgileri iştimese sıhhatine güvenmese anlatmaz ve yazdırmazdı. O üstada ait doğru olmayan bir bilgiyi kullanmaz. Onunla Üstad'ı anlatmaz. Onun buna ihtiyacı yoktur. Tarihçiler bu bilgiler ışığında varsa arşivlerden yazılı belgelerini bulsunlar. Şu da bir gerçektir ki tarihte yaşanmış her olayın yazılı bir belgesi de yoktur. Tahiri Ağabey: “Üstad tarihçe-i hayatı yazılırken bütün sergüzeşti hayatını Zübeyir'e anlattı” dedi. Dolayısıyla bu bilgiler tarihin karanlıklarında kalmış Zübeyir Ağabey'in anlatmasıyla meydana çıkmış bir bilgidir. Bizim için onun anlatmış olması önemlidir, bera-yı malumat makamında yazılmasında bir mahzur yoktur “dedi. **(Eyüp Ekmekçi)**

Not: Burdur safahatı ile ilgili Yargıyatın aleyhte verdiği karara karşı, müdafaa makamında Üstad'ın hayatını özetleyerek kaleme aldığı bir başka çalışmasında Abdülhamid'le görüştüğü ne dair burada anlatılanları orada da detay vererek teyit ve takviye eden beyanları vardır. Konuyla ilgili kısmı şunlardır:

Padişahı ikaz:

Karış karış gezdiği Anadolu'da halkın fakr-u zaruret içinde kıvranaşı, dinde mutaassıb ve muhakemeyi akliyyede noksan olan ve fenni bilgilere tamamen yabancı bulunan din adamlarının hal-i perişanını müşahede eden fennî ve dinî ilimleri bir arada okutan dar-ül fûnun (Üniversite açmak) ve Anadolu'yu maarif, fen ve san'at yoluyla kalkındırmak isteyen Bediüzzaman bu dilek ve temennilerini bizzat padişaha bildirmek istemiş, devrin şeyh-ül İslâmının da bulunduğu kabulde düşüncelerini, dilek ve temennilerini olduğu gibi padişaha beyan ederken Japon İmparatoru Mikado Hiro Hito'nun İslâm dini üzerinde Japon halkını aydınlatacak ilim adamları göndermesi için Abdülhamid'e yaptığı müracaatın Sultan Hamid'in Ruslar'dan endişe ederek icabını yerine getirmemesi ve İstanbul'a gelmiş olan Japon İmparatorluğu yaver-i hassının Japonya'da İslâmiyet'in esas din haline gelmesinin mümkün olabileceğini belirtmesine rağmen elinin boş çevrilmesi ve bütün Japonya ve Çin'i gezerek oradaki Müslümanların halini müşahede eden bir ilim ve irfan seferberliğinin zaruretine inanan ve padişaktan yardımcı din alimleri göndermesi talebinde

Abdülhamit Han hal' edilir

Fakat Üstad'ın bir nadire-i fitrat halindeki hatt-ı hareketinin, İslâma hizmet tarz ve faaliyetinin devamı halinde Osmanlıların yeni baştan ihya olabileceğini, âlem-i İslam'ın uyanabileceğini, umum Müslümanların ve Türkiye'nin aleyhindeki faaliyetlerin akamete duçar olabileceğini sezen gizli ve dinsiz ifsat komitesi ve İslam aleyhtarı ecnebi teşekküllerin adamları suret-i Hak'tan görünerek bazı hafiyelere hilaf-ı hakikat şeyler söylerler. Gayet dессasane ve münafıkane yapılan fitne ve fesattan sonra Üstad'ın mezkûr teşebbüsünün vücuda gelmesine birtakım mâniâlar husule gelir. Din düşmanlarının Sultan Abdülhamid'in başına açtıkları gaileler de gittikçe çoğalmaya başlar. Nihayet Sultan Abdülhamid Han hal' edilir.

Risale-i Nurla nasip eylemiştir

Risale-i Nur'un zuhuriyle ve bütün vatan sathında intişar etmiş bulunmasıyla rahmet-i ilahî tecelli etmiş bu ilim ve irfan ocaklarının göreceği vazife-i kudsiyeyi Risale-i Nur'la en ekmel bir tarzda ifa eylesini Rabb-ı Rahim, Hazret-i Bediüzzaman'a ihsan ve nasip eylemiştir. Bediüzzaman'ın o muhlis ve mukaddes tasavvur ve plânları Risale-i Nur'un gittikçe ziyadeleşen ve bir çığ halinde ilerleyen neşriyatıyla bir nevi kuvveden fiile çıkmıştır ve daha da çıkacağına şek ve şüphe yoktur.

“Sizden sual, benden cevap”

Eski Said döneminde İstanbul'da Şekerci Han'da “Mektep ve medrese mensuplarından ve filozoflardan, dinsiz ve dindarlardan, herhangi bir fenden ne olursa olsun her kimin bir suali varsa benden sorsun. Sizden sual, benden cevap...”

bulunan büyük alim Abdürreşid İbrahim'in müracaatının da umuma intikal ettirilmeyişini şiddetle tenkid eden Bediüzzaman Sultan Hamide şu hitabda da bulunmuştur:

“Makam-ı Hilafet münhasıran Cuma namazı resm-i âlisi değildir. Halifelerin kudret-i maneviyesi olduğu gibi, kudret-i maddiyesi de olacak, aktar-ı cihandaki ümmet-i Muhammedin (a.s.m.) cümle muamelatına kâfil ve zamin olacaktır. Abdürreşid İbrahim Efendi bir mücahid-i din-i mübindir. Onun İstirhamını neticesiz bırakmak günah-ı azimdir. Makam-ı Meşihat kudretsiz ise lehül hamd bu memlekette bu uğurda feday-ı can edecek erbab-ı din mevcuttur. Niçin bu istirhamı memalik-i mahrusanıza ilân ve tebliğ buyurmadınız” Zübeyir Gündüzalp

Hiçbir kimseye bir soru sormayacağım,” diye yaptığı bu ilanını bütün İstanbul uleması işitiyor. Bu ilanı ile ulemanın hücumuna hedef oldu. Sorulan hiçbir soruyu cevapsız bırakmadı. Günlerce ve haftalarca başarıyla devam eden bu yüksek münazaraların sonunda ulema, Saidü'l-Meşhur'un, Bediülbeyan ve Bediüzzaman olduğunu ittifakla kabul ve tasdik ettiler.

Din ve Kur'an düşmanı bazı münafıklar, “Bu adam delidir, çünkü her şeyi biliyor,” diye deliller defterine kaydettiler. Ecnebi güçlerin adamları ve maşası olmayan, meslek yeminine sadık kalan hakperest doktorlar, “Eğer Bediüzzaman'da zerre kadar mecnunluk eseri varsa dünyada akıllı adam yoktur. Şimdiye kadar dünyada böyle bir nadire-i akıl ve zekâ ve ilim sahibi görülmemiştir” diyorlar.

Tekrar görüşme isteği

İslam aleyhtarı ecnebi teşekküllerin adamları suret-i hak'tan görünerek padişahla tekrar görüşme isteğine mani oluyorlar. Bir kese ihsan-ı şahane verip maaşa bağlamak istiyorlar. Üstad bunların hepsini reddediyor. Sonra bazı hafiyeler hilaf-ı hakikat şeyler söylerler. Gayet dessasane ve münafıkane yapılan fitne ve fesattan sonra rakiplerinin de ifsâdâtı ve Ermeni bir doktorun sevki ile Bediüzzaman'ı bimarhaneye (akıl hastanesine) götürürler.

Bediüzzaman'ın kendisini muayene ve tedavisi için Mabeyn-i Hümayun'dan vazifelendirilen doktora hitabı, nasıl bir dessasiyetin döndüğünü ortaya koymaktadır.

Bediüzzaman doktora “Doktor, niçin geldin?”

Doktor:

“Seni tedavi için geldim.”

1908’de gönderildiği Toptaş Bimarhanesi (timarhane) Üsküdar.

Bediüzzaman doktora:

“Hastanın tedavisi doktorların vazifesi ise de teşhis-i illet hastanın vazifesidir. Ben hasta değilim, memleket ve milletim hastadır, onları tedavi için geldim. Maalesef beni tedavi altına aldılar. Anadolu ilk yaratıldığı durumda bulunmaktadır. Halkı cehalet bataklığında boğulmaktadır. Onları kurtarmak ümidiyle buraya geldim. Onları tedavi ettirmeye çalışırken, maalesef ben cinnetle itham edilerek tımarhaneye atıldım ve tedavime lüzum gösterildi. Hakikaten deliler içine düşen deli olur dedikleri gibi, İstanbul’a geldim, ben de deli oldum.”

Doktor Bediüzzamanın bu hitabını dinledikten sonra Mabeyn-i Hümayuna yazdığı raporda:

“Şimdiye kadar İstanbula gelenler içerisinde böyle bir nadire-i zaman bulunmamıştır” diyor.

Bediüzzaman’ın doktorla konuşmasının devamı ise şöyledir:

Bediüzzaman: “Ey Tabip Efendi! Sen dinle, ben söyleyeceğim. Cinnetime bir delil senin eline vereceğim. O da, sual olunmadan cevaptır. Antika bir divanenin sözünü dinlemeyi şüphesiz arzu edersiniz. Muayenemi muhakeme suretinde istiyorum. Senin vicdanın da hakem olsun. Tabibe tıp dersi vermek fuzuliliktir. Fakat teşhiş-i illete

yardım edecek noktaları anlatmak hastanın vazifesidir. Hem de istikbal sizi tekzip etmemek için elbette dinlemeyi lüzumlu görürsünüz. İşte şu dört noktayı nazar-ı mütalaaya alınız.

“Birincisi: Ben, Şark’ın dağlarında büyümüşüm. Kaba olan ahvalimi o yerlerin kaparı ile tartmalısınız. Hassas olan medeni İstanbul mizanıyla tartmamalısınız. Öyle yaparsanız bir maden-i saadetimiz olan Dersaadet’ten önümüze sed çekmiş olursunuz. Hem de ekseri hemşerilerimi tımarhaneye sevk etmek lazım gelir. Zira Anadolu’da en revaçlı olan ahlâk, cesaret, izzet-i nefis, salâbet-i diniye, muvafakat-ı kalb ve lisandır. Medeniyette nezaket denilen umur onlarca müdahanedir, dalkavukluktur.

“İkincisi: Benim elbisem gibi ahval ve ahlâkım da nâsa muhaliftir. Hak ve nefsülemri mihenk itibar ediniz. Zamanın ve âdâtın revaç verdiği bazı ahlâk-ı seyyiyeyi ‘görenek vasıtası ile numune-i imtisal olmuş,’ mikyasa etmeyiniz. ‘Neme lazım, başkası düşünsün’ feryad-ı meyyitanesi gibi ben derim ki, ‘Müslüman’ım, İslamiyet cihetine manen memurum ve sadakatle mükellefim. Millete, din ve devlete nâfi olan bir şey düşüneneğim.’

“Üçüncüsü: Şaz ve nadir olarak, istidad-ı zamanın fevkinde çok kimseler gelip geçmişler. Nâs, başlangıçta onlara cünun veya abes isnat etmişler. Sonradan sihir veya harikaya hamletmişler. Birinci ve ikinci noktanın mabeyninde olan tezat, cinnetime hükmeden zevatın delil ve müddealarında olan tezada işarettir ve imadır. Zira e’f’alleriyle demişler: “Divanedir. Çünkü her mesaili müşküleye cevap veriyor. Böyle delil getiren elbette delidir!” ve bilfiil ona yakın olduğu zaman, yani bir inkılâb-ı azim ile kendini tehlikede ve mehlekede görse ve temasından mahrum kalsa nasıl telâş ve hiddet etmesin. Hem de benden daha divane Zaptiye Nazırı’dır. Zira benden daha hiddetlidir. Hem de bu cinnet-i muvakkataya müptelâ olmayan binde birdir.

“Eğer dalkavukluk ve temelluk ve kedi gibi yalvarmak, menfaat-ı umumiyeyi menfaat-ı şahsiyeye feda etmek aklın muktezasından addedilmek lazım geliyorsa, şahit olunuz ben o akıldan istifamı veriyorum. Divanelik bence bir mertebe-i masumiyet gibidir, iftihar ediyorum.

“Birkaç nokta şüpheyi davet etmiş, onları bilerek bazı hikmet-i hafiye için yapmışım.

“Birincisi: Şekli garibim. Bu muhalif libasımla makasid-ı dünyeviyede istiğnamı ve beldenin adetlerine muhalefetteki özrümü ve ahval ve etvarımın nâsa muhalefetini ve münasebet-i zâhir ve bâtın ile tabiliği, insaniyetimi ve memleketimin muhabbetini ilan etmek içindir. Hem de sanayi-i mahalliye revaç vermek için bir nasihat-ı fiili ediyorum. Hem de kendimdeki bir meyl-i teceddüdü göstermek ve zamanın teceddüd edeceğine işaret ediyorum. Hem de Sultan Selim’e biat etmişim. O da başına benim gibi Vilayat-ı Şarkiye kûlahı giydiğini bir fotoğrafında görüyoruz. Ben münazara ile bilfiil bu noktalardan ikaz etmek istiyorum. Demek bizim doktorların fehmi hasta ve kendi raporlarıyla mecnun ve Zaptiye Nazırı da hiddeti için divanedirler.

“Ey doktor! Sen iyi bir doktorsun. Evvelâ o biçareleri tedavi et, sonra beni!”

Doktor Üstad’ın bu hitabını dinledikten sonra: “Eğer Bediüzzaman’da zerre kadar mecnunluk eseri varsa dünyada akıllı adam yoktur” diyerek raporunu tanzim eder. Bediüzzaman’ı zaptiye nezaretine geri gönderir.

Bundan sonra da tevkifhanede Zaptiye Nazırı Şefik Paşa ile olan muhavereidir:

Süleyman Şefik Paşa

Zaptiye Nazırı:

“Padişah sana selam etmiş, 10 altın maaş bağlamış, sonra da memleketine döndüğün vakit o maaşı 30 lira yapacak. Ve bu 80 altını da ihsan-ı şahane olarak sana göndermiş.

Cevaben dedim:

“Ben maaş dilencisi değilim. Bin lira da olsa kabul etmem. Kendim için gelmedim, memleketim için geldim. Hem de bu bana vermek istediğiniz hakkı sükûttur.”

Nazır dedi:

“Neticesi vahimdir.”

Cevaben dedim:

“Neticesi deniz olsa geniş bir kabirdir. Hem de İstanbul’a geldiğim vakit hayatımı rüşvet getirmişim, ne ederseniz ediniz. Bunu da ciddi söylüyorum. Ben isterim ki vatandaşlarımı bilfiil ikaz edeyim ki, bu da devlete intisap, hizmet içindir, maaş kapmak için değildir. Hem de benim gibi bir adamın millete ve devlete hizmeti nasihatledir; o da hüsn-ü tesir iledir, o da hasbikledir, bu da garazsızlık, o da ivazsızlık, o da terk-i menafi-i şahsiye iledir. Binaenaleyh ben maaşın kabulünden mazurum.”

Nazır:

“Senin memleketinde neşr-i maarif olan maksadın, Meclis-i Vükelâ’da derdest-i tezekkürdür.”

Cevaben dedim:

“Maarif-i tehir, maaşı tacil etmeniz acaba ne kaide iledir? Neden menfaat-i şahsiyemi menfaat-i umumiye-i millete tercih ediyorsunuz?”

Nazır hiddet etti.

Ben dedim: “Ben hür yaşamışım, hürriyet-i mutlakanın meydanı olan Anadolu’nun dağlarında büyümüşüm. Bana hiddet fayda vermez. Nafile yorulmayınız. Beni nefyediniz! Fizan olsun, Yemen olsun, razıyım. Sizde pinedüzlükten ve yamalakçılıktan kurtulursunuz. Ben de yüksekte düşmekle incinmekten kurtulurum.”

Nazır:

“Ne demek istiyorsun?”

Cevaben dedim ki:

“Sigara kâğıdı kadar ince ve nizam namıyla bir perdeyi, feveran eden bu kadar efkâr ve hissiyata karşı herkesin üstüne örtmüştünüz. Herkes altında sizin tazyikatınızla meyyit-i müteharrik gibi inliyor. Ben acemi idim, o perdenin altına girmedim, üstünde kaldım. Hâsılı, siz de o kadar yamacılık yaparsınız ki, ben de incinirim. Hem de memleketimde iken sizi iyi bilirdim. Bu ahval sizin sırlarınızı bana iyi öğretti. Bahusus tımarhane bu metinleri bana iyi şerh etti. Hem de bu hallere teşekkür ederim. Zira su-i zan yerine hüsn-ü zan ediyorum.”

Maarif için İstanbul’a gelmişti

Hazret-i Üstad Bediüzzaman Said Nursî, Şark vilayetlerinde mektep, medrese açtırmak, maarifi canlandırmak için İstanbul’a gelmişti. Çok hürriyetperver, yüksek cesaret-i imaniye sahibi bir zat idi. Zamanın ahvalini göz önüne getiriniz. Diğer hürriyetperverana karşı sarayın aldığı vaziyet ne idi? Üstad Bediüzzaman ise cesaret ve şehâmette, hamiyet ve hürriyetperverlikte zamanın hürriyetperverlerinden çok daha ilerideydi. Onun bu hürriyet mücadelesine karşı, ilim ve fazlına hürmeten saray çok müsamahakâr davrandı. Fakat mücadelesinin önüne geçmek mümkün olmadı. Gençliği, taşkın ve ateşin bir zekâ, hürriyet aşkı, mücadelecî ruhu, diğer hürriyetperveranın maruz kaldığı akıbetten onu koruyamadı.

“Bu kadar cesaret akıl karı değildir”

Hürriyet mücadelesinde celâdet ve şehâmeti o derecede idi ki, herkesin ağzını açmaktan korktuğu işaretle konuştuğu bir zamanda onun bu kadar cesaret ve celâdet göstermesi, zamanın havsulasına sığmadı. Sarayın ve paşaların hükümferma olduğu, mutlak bir kudrete sahip bulunduğu bir zamanda, Şark vilayetlerinden gelen Üstad’ın bu kadar cüret göstermesi hayret ve taaccüple telakki edileceği tabiiydi. Halka köle nazarıyla bakan müstebit paşalar, “Bu kadar cesaret akıl kârı değildir,” diye onu muayeneye sevk etmekten başka kendileri için halâs ve rahat çaresi göremediler. İşte tımarhaneye gönderilişi bu saikle olmuştur.

Doktor Hayran Olmuş

Hastanede doktora söylediği sözler, doktoru hayrette bırakmış doktor onun zekâ ve irfanına celâdet ve şehâmetine hayran olmuş, doktor ne için gönderildiğini anlamış, Üstad’a zamanın nezaketini hatırlatmış, itidal tavsiye etmiş ve özür dilemiştir.

Hastahanedede şöyle bir durum yaşanır.

Üstad: Hastahanedede saldırgan, eli arkadan bağlı bir hastayı görür. Doktora niye bağladıklarını sorar. Saldırgan olduğunu onun için bağladıkları cevabını alır. Üstad “bir salın elini ayağını bir çözün bakalım” der. Üstadın dediğini yaparlar. Hastada hiç hareket yok. Masum masum durur. Üstad: Bu hasta akliyenin şu dalından rahatsızdır. Başka hastalara bu şu dalından rahatsızdır gibi teşhis ve beyanlarda bulunur. Doktorlar Üstad’ın bu teşhislerinin doğruluğunu tasdik edip, bu ilim dalında daengin bir bilgiye sahip olduğuna şahit olup hayran kalarak Üstad’ın üzerinde nasıl bir oyun oynandığını daha iyi kavrarlar ve raporlarını verirler. “Bediüzzaman da cünun varsa dünyada akıllı insan yoktur” derler.

Üstad: Mezkûr hizmetlerinden sonra 1909 yıllarında İstanbul’dan ayrılmaya karar verir. Batum yoluyla Van’a avdet ederken Tiflis’e uğrar. Tiflis’te Şeyh San’an tepesine çıkar.^{Haşiye} Burada bir Rus Polisiyle cereyan eden bir muhaverenin istikbalde vücuda gelecek ve gelmiş olan beşaretli hadisatın bir müjdecisi olması ehemmiyet-i azimesine binaen bunu burada sonuna kadar naklediyorum.

^{Haşiye} O Rus Polisine medresemin plânını yapıyorum sözüyle, o günkü şartlarda mümkün olmayan bu arzusu tarizen talebelerine istikbalde olacağı için bir müjdesi açın emridir ki; ayrıca Sungur Ağabeye demiş: “Orada benim medresemi açacaksın.” Bu da ayrı bir kerametidir ki; hal ve istikbale dair boş konuşmaz ne derse çıkar ve çıkmıştır. Bugün tahakkuk etmiştir ki Sungur Ağabey Üstadımızın bu aziz arzusunu yerine getirmenin mutluluğu içinde Şeyh San’an tepesinde görülmektedir. Ömer Çiçek

Mustafa Sungur Ağabey bir gurup kardeşle Şeyh San'an tepesinde görülmektedir

Şöyle ki:

Üstad, bu tepeden dikkatle etrafı temaşa ederken yanına bir Rus polisi gelir.

“Niye böyle dikkat ediyorsun?”

Bediüzzaman der:

“Medresemın plânını yapıyorum.”

Polis:

“Nerelisin?”

Bediüzzaman:

“Bitlisliyim.”

Rus Polisi.

“Burası Tiflis'tir.”

Bediüzzaman:

“Bitlis-Tiflis birbirinin kardeşidir.”

Rus Polisi:

“Ne demek?”

Bediüzzaman.

“Asya'da âlem-i İslam'da üç nur birbirinin arkasından inkişafa başlıyor. Sizde birbiri üstüne üç zulmet inkişafa başlayacaktır. Şu perde-i müstebidane yırtılacak, takallüs edecek; ben de gelip burada medresemi yapacağım.”

Rus Polisi:

“Heyhat, şaşarım senin ümidine!”

Bediüzzaman:

“Ben de şaşarım senin aklına! Bu kışın devamına ihtimal verebilir misin? Her kışın bir baharı ve her gecenin bir neharı vardır.”

Rus Polisi:

“İslam parça parça olmuş.”

Bediüzzaman:

“Tahsile gitmişler!

İşte Hindistan, İslam'ın müstaid bir veledidir, İngiliz mektebi idadisinde çalışıyor.

Mısır, İslam'ın zeki bir mahdumudur, İngiliz mekteb-i mülkiyesinden ders alıyor.

Kafkas ve Türkistan, İslam'ın iki bahadır oğullarıdır. Rus mekteb-i harbiyesinde talim ediyorlar, ila ahir.

Yahu! Şu asilzade evlat, şahadetnamelerini aldıktan sonra herbiri bir kıta başına geçecek. Muhteşem, adil pederleri olan İslamiyet'in bayrağını afak-ı kemalatta temevvüç ettirmekle, kader-i ezeli'nin nazarında feleğin inadına nev-i beşerdeki hikmet-i ezeli'nin sırrını ilân edecektir.”

İşte, böyle dünyayı alakadar eden küllî bir beşaretin tek mübeşşiri, İslam'ın parlak istikbali hakkındaki böyle muazzam bir haberin yekta muhbiri olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, doksan seneye ulaşan uzun ömrü boyunca Kur'an hakikatlerinin neşri, İslam'ın teali ve terakkisi için bütün küfür âlemine tek başına meydan okudu. Ömrü harp meydanlarında memleket hapisanelerinde geçti. Hayatında istirahat döşeği görmedi.

Kur'anî ve imanî hizmetini durdurabilmek ve ortadan kaldırmak için din düşmanları kendisini daimî bir istibdad-ı mutlak ve eşedd-i zulme maruz bıraktılar. Fakat o, her şeye rağmen ve mütemadi ve mütevali işkence ve sıkıntılar içinde hizmet-i imaniye ve Kur'aniye'sinde muvaffak oldu. Mukaddes cihad-ı diniyesinde nihaî zafere erişti.

Müminin derdi ile dertlenmek

“Müminin derdi ile dertlenmeyen mümin değildir,” hakikatini her zaman ruhunun derinliklerinde duyarak ve bunun icabını yaparak hayatını imanı kurtarmak davasına

vakfeden böyle bir üstad-ı ekmelin ve bir mücahid-i ekberin, elli sene evvel Rus polisi ile yaptığı konuşmadaki derin hakikat, bugün kat'î ve sarih vakialar halinde meydana gelmiş ve önümüze çıkmış bulunmaktadır. İslam âleminin ekseriyeti kendisini yabancı tasallutundan kurtarmış ve kurtarma yoluna girmiştir. Mezkûr beşaretin küllî bir surette de vukua geleceği, zamanların yakınlaşmış olduğu, bugün artık bedahet haline gelmiştir.

Bu dersler eser halinde neşredildi

Bediüzzaman Van'a muvasalat ettikten sonra memleketin muhtelif şehir ve kasabalarını, köylerini dolaşarak İslamî, ilmî, içtimai ve medenî mevzularda verdiği konferanslarla, irad buyurduğu hutbe ve vaazlarla, nasihat ve derslerle, ahalinin, aşairin sorduğu suallere verdiği cevaplarla milleti irşad ve tenvir etmeye devam eyledi. Mezkûr mevzulardaki dersleri, beyan ve izahları fevkalâde hayatî bir ehemmiyeti haizdi. Bu dersler ve cevaplar sonra bir araya getirilerek bir eser halinde neşredildi. Matbu nüshaları kısa bir zamanda mevcudu kalmadı. Tekrar tabedilmesine maniler zuhur edince hatt-ı Kur'an'la, el yazmalarıyla yazılmak suretiyle neşredilmeye başlandı.

Emsalsiz bir üslub-u beyana malikti

Üstad, bu hizmet safhası içinde de büyük bir gayret, faaliyet ve misilsiz bir himmetle çalıştı. Bir müddet sonra Şam'a gitmek üzere Van'dan ayrıldı. Şam'a giderken uğradığı mahallerde ehl-i ilimle ve ahali ile temas etti. Gerek onların sorduğu suallere cevap vermek tarzı ile, gerek ders ve hutbe suretiyle yaptığı irşad ve tenvirden herkes çok memnun, mütehayyir ve minnettar kaldı.

Üstad, Arapça eserlerinde, derslerinde, münazara ve sohbetlerinde de emsalsiz bir üslub-u beyana, belâgat ve fesahate malikti. Eser ve kalamından ilimde en mütebahhir bir ulema müstefid olduğu gibi, ekseriyeti teşkil eden avam-ı nâs dahi istifade ve istifaza ediyordu. Bunun için onunla temas eden herkes ondan büyük istifadeler etmiş olmanın hadsiz haz ve şükürleri içinde mütehasis oldu.

Üstad'ı gıyaben tanıyorlar

Şam'a salimen muvasalat ettiler. Şam uleması ve ileri gelenleri Bediüzzaman'ın harikulâde ilmi ve manevi mevcudiyetini ve şöhretini işitmişti. Türkiye'ye gelip

gidenler ve gazeteler vasıtasıyla veya eserlerini okumak suretiyle Üstad'ı gıyaben tanıyorlar ve kendilerine büyük bir hürmet ve muhabbet besliyorlardı. Bunun için Üstad'ı görebilmek, ondan müstefid olabilmek ve Şam'da ikamet buyurması teklif ve ısrar etmek için büyük bir iştiyakla mütehassis olmuşlardı.

Şam'daki en büyük ve en meşhur âlimler de grup grup yanına gelerek Bediüzzaman'a birçok sualler tevcih ettiler. Bediüzzaman hiçbir tereddüt ve düşünme anı geçirmeden sualleri cevaplandırdı. Bu derece vasi bir ilmin mevcudiyetini Bediüzzaman'ın gençliğiyle ilk nazarda kabil-i te'lif olmadığını hayranlıkla gördüler. Bu ulema-i kiram hazeratı da Üstad'ın Bediüzzaman ve Fatinûl asır olduğunu böylece bizzat müşahede ettiler. Onu takdir ve tahsinlerle onun bu lâkabını tasdik ettiler. Bir hutbe irad etmesini Şam uleması Bediüzzaman'dan rica ettiler. Bu arzularının yerine getirilmesi hususunda ilhah ve ısrar gösterdiler.

Bunun üzerine Bediüzzaman Şam'daki Emeviye Camii'nde bir hutbe irad buyurdular. Bu Arabî hutbeyi dinlemek için camiye mahşerî bir kalabalık doldurdu. Bu cemaat-ı azime içinde yüzden ziyade ulema da mevcut idi.

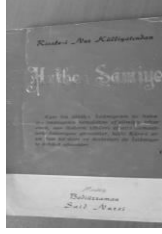

1911'de Mahşeri bir kalabalığa hitap ettiği Şam'da Emeviye Camii

Bediüzzaman'ın, bilhassa âlem-i İslam'ın mukadderatı hakkında ümitsizliğe düşen ehl-i İslam'ı yeisten kurtarıcı hakikatleri bu hutbede izhar ve ilan etmesinden dolayı cami cemaatinde fevkalâde bir takdirat ve hayranlık husule geldi. Yakînî bir kanaat-ı katiye ile verilen o beşaretler, ehl-i imanı sonsuz sevinç ve sürurlara gark etti. Bu hutbe,

bilhassa müstaid zatlarda zevalsiz bir ümit ve meserretin husulünü devamlı bir cehd ve cidal ruhunun şahlanmasını netice verdi.

Bu hutbeye, ulema ve füzela büyük bir ehemmiyet verdi. Hutbe-i Şamiye ismiyle hemen tabedildi. Mevcudu bir hafta-on gün zarfında bitti. Tekrar basılarak ehl-i imanın istifadesine arz edildi. Bütün İslam memleketlerindeki resmî dinî makamlara gönderildi. Mazideki ehl-i hakikatin ilham-ı ilahî ile verdikleri bir işaretin vukuuna mazhar olmuş olan bu tarihî hutbenin tamamını okumak iştiyakında olanlar, Hutbe-i Şamiye eserini bulup okurlar.

Bediüzzaman'ın Hutbeyi şamiye isimli eseri

Darülfünun küşadı için çalışmak

Bediüzzaman Said Nursî, Şark'ta (Medresetü'z-Zehrâ ismiyle) vücuda getireceği darülfünunu inşa ettirmek teşebbüsünden vazgeçmemişti. Bunun husule gelmesi için sonuna kadar çalışmaya ^{Haşiye} azmetmişti. Bu fikrinin tahakkukuna gayret edeceği için

Haşiye Burada bir hatırayı nakletmek isterim, oda şudur.

Van'da Darül funun medresed-ül Zehra açmak fikrinden Cumhuriyet döneminde de vazgeçmemişti. Bundan böyle Van'da bir üniversite kurulmasına zamanın iktidarını teşvik ediyor. Hükümet Erzurum'u tercih edip üniversiteyi orada kuruyor. Bu üniversiteye koyduları isme itirazla diyor: "Orası benim üniversitem, İstanbul Üniversitesi de birgün Nur Üniversitesi olacaktır diyor.

Zübeyir ağabey bu hatırayı naklederken şunları söyledi.

"onun iman, Kur'an ve İslamiyete hizmet tarzı, iman hakikatlerini muhtaç gönüllere ulaşmasında esas olan bire bir ferdan ferda ilgi ve alaka ile olan çalışmadır. Çeşitli hizmet şık ve şekilleri içinden usul ve esas, meslek ve meşrep edindiği ve talebelerine de vasiyet ettiği bu tarzın manevî meyadin-i cihadta tesiri

Şam ulemasının Şam'da ikamet etmek gibi muhterem arzularını yerine getiremeyeceği gibi Şam'da uzun zaman dahi kalamadı. Darülfünunun küşadı hususunda yine çalışmak üzere İstanbul'a geldi.

Üstad bu yolculuk esnasında bir risale telif etti

O zaman Sultan Reşad padişahlık makamında idi. İstanbul'da yine mutad hizmet ve faaliyetlerine, vaki sualleri cevaplândırmaya başladı. Bu sıralarda Padişah Sultan Reşat, Rumeli'ye seyahat-ı şahaneye çıktı. Bediüzzaman da padişahla beraber Rumeli'ye gitti. Zihni, kalbi, ruhu ve bedenî faaliyet ve kuvvette misilsiz olan cevval Üstad bu yolculukta şimendiferde bir risale telif etti. Beraber bulunduğu, muhatabı olan zatlara dersler vermek ve yolculuk esnasında dahi eser telif etmek suretiyle o şimendiferi bir medrese haline getirdi. Rumeli'ye teşrif ettiler. O taraflarda da çok calib-i dikkat ve müessir konferanslar ve hitabeleri ile halkı irşada himmet eyledi.

büyüktür ve bir iksir-i azamdır ki lübdür. Onun sadık talebeleri lübb varken buna kıyasla kısır olan günlük malayaniyatla havanda su döverek zaman kaybetmezler. Onun davasına onun tarzı ile hizmet ederek arzulanan hedefe varılır" Cenabı Allah medresed-ül Zehra yerine Risale-i Nur ve tarzını ihsan etmiştir. Böyle eğitim yuvalarını müesseleri ve benzeri hizmet vasıtalarını geniş daire hizmetleri içinde üstadın mesleği tarzı adına değil şahısları adına yapabilirler Has dairede olanlara üstad yaptıklarını değil meslek meşreb ve tarz edindiklerini tavsiye ve vasiyet etmiştir dedi. **Ömer çiçek**

Üstad'ın "orası benim üniversitemdir" dediği Erzurum üniversitesi görülmektedir

Seyahat-ı şahane münasebetiyle şanlı Osmanlı devletinin Avrupa kıtasında bulunan beldelerinde çoklukla İslam ulemaları da Padişah Sultan Reşat Hazretlerinin teşrif ettikleri mahalle gelmişlerdi. Bediüzzaman'ın burada da "Kim ne isterse sorsun. Sorun, sormayacağım" ahdi de şayi oldu. Gıyaben tanıyıp hayranı ve takdirkârı buldukları Bediüzzaman'ın ziyaretine kısım kısım giderek yüzlerce sualler sorarlar. Cümlesini ani olarak cevaplandırır.

Bediüzzaman ne söylerse haktır

Kâmil ve fâzıl ulema da Hazret-i Üstad'ın ilmindeki fevkalâde zenginlikten ve zirve-i kemalata erişmiş olmasından dolayı memnuniyet ve mebhûtiyet içinde kalarak tazim ve ihtiramlarını arz ederler. Ve böyle genç bir zatın yetişmiş biri, erişmiş olabileceğini ve meziyetlerini, muhitlerinde aşk ve şevkle işaa ederler. Zira Bediüzzaman'ın ilk İstanbul'a teşrifi yıllarında, her mevzuda sorulan suallere verdiği cevaplardan ve Üstad'da müşahede edilen birçok harika ilmî ve manevi hallerden dolayı, ulema-i İslam'ın ve İslamiyet'in bir merkezi ve ulema-i benâmin mecmâi bulunan İstanbul'da ulema ve fuzelâdan ve ehl-i tasavvuftan sudur eden şu kelâmı da işitmişlerdi:

"Bediüzzaman ne söylerse haktır. Onun cevaplândıramayacağı bir sual, hall ve fasl edemeyeceği müşkil bir mesele-i ilmiye yoktur."

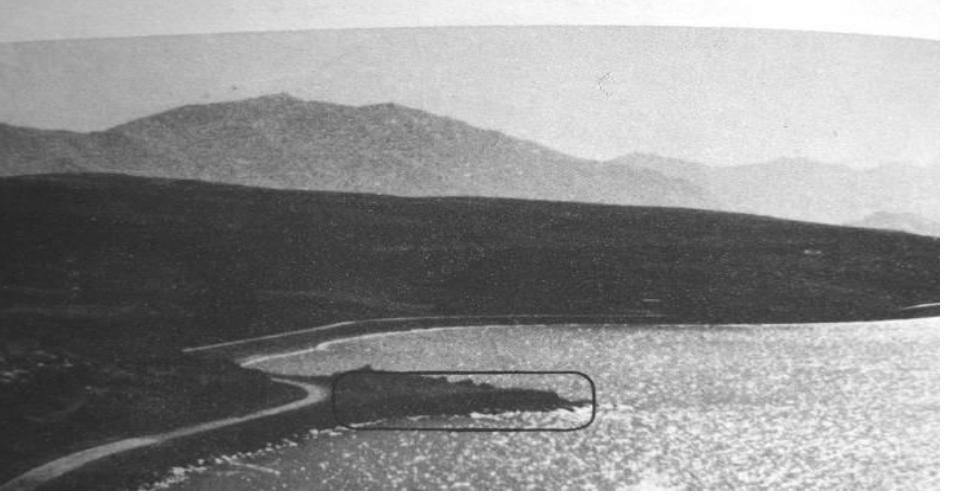

Sultan Reşad

Sultan Reşad kabul eder

Rumeli'den İstanbul'a avdet ettikten sonra tedrisatında, müderrislerinde, profesörlerinde henüz İslamiyet'e, Ehl-i Sünnet ve Cemaat'e muhalif ve mugayir şeylerin henüz bulunmadığı ve ecnebi parmağının sokulamadığı o zamanda ki, Câmiü'l-Ezher ayarında bir darülfünunun Van'da küşadının elzem olduğunu Padişah'a bildirmek teşebbüsünde bulunur.

Van'ın coğrafi vaziyeti itibariyle Türkiye, İran, Irak, Suriye, Arabistan, Afganistan ve Hindistan'ın oldukça ortasında bulunduğunu, âlem-i İslâma bir derece kurbiyeti itibariyle oralardan da tahsil için talebelerin suhuletle gelebileceğini, devlet himmeti ve yardımı ile açılan ilim ve irfan müesseselerinden şark vilayetlerinin mahrum kaldığını, Türkiye'mizin şark beldelerinde tahsil-i ilme müstaid zekâların fazla bulunduğunu ve buna en açık delilin de ahalinin himmet ve hamiyeti ile gayr-i resmî medreselerde yetişen kuvvetli ve büyük âlimler olduğunu Padişah Sultan Reşad'a arz eder. Sultan Reşat, bu mukaddes İslamî hizmet teşebbüsünü takdir ve memnuniyetle kabul eder.

Üstad Bediüzzaman Said Nursî'nin temelini attığı darülfünunun yeri

O temeller de senelerce ağlar

Sultan Reşat Bediüzzaman'ın Van'da açacağı bu darülfünun için bin lira tahsisat verir. Bunun üzerine darülfünun binasının yeri hemen tayin ve tespit edilir. Arsası satın alınır. Bu darülfünun en mükemmel ve en üstün İslamî bir müessese olabilmesini, müderrislerin, profesörlerin ve talebelerin bütün meşru ihtiyaçlarına cevap verebilmesini, hem yepyeni hususiyetleri haiz bulunmasını temin edecek olan Bediüzzaman'ın bizzat hazırladığı plân ve projeye göre binanın inşası için temelleri atılır. Fakat ne yazık ki bu günlerde umumî harp patlar ondan sonraki hadisat-ı dünyevi de bu darül fünunun bu muallâ ilim ve irfan müessesesinin husule gelmesini baltalar, tamamlanmasına mani olur. O temeller de senelerce ağlar. Zaten o kış Üstad talebelerine, "Hazır olunuz. Büyük bir musibet ve felâket geliyor," diye sık sık ihtar etmişti.^{Haşiye}

Haşiye Adem-i merkezîyet: Üstadımızın en büyük bir gayesi olan ve temelini attığı fakat hadisat-ı zaman sebebiyle gerçekleştiremediği ve atılan o temellerin senelerce ağladığı, o medresetüzzehra ve darülfünun yerine, şekil ve tarz değiştirerek Cenab-ı hakkın ihsan ettiği Risale-i Nurla o gayesini tahakkuk ettirmiştir. Şimdi bu yeni halde onun talebeleri onun tarzı olan adem-i merkezîyet içinde maddî bağdan uzak

Sonra Van sukut etti

Bütün o karışık günlerde ve gerisindeki birçok kimselerin can ve mal kaygısına düştüğü zamanlarda, Bediüzzaman medresesinde dersleriyle meşgul oluyordu. Diğer taraftan da halka imanî ve müessir dersleri ve hitabeleri ile metanet ve cesaret veriyor, cepheye gitmekte olanları teşci ediyordu. Şehirdeki çoluk çocuklara, ailelere herhangi bir taarruz vuku bulmaması, onlara dokunulmaması için büyük bir gayret sarf ediyordu. Sonra Van, maalesef sukut etti. Bunun üzerine talebeleriyle medresesine tahassun edip sonuna kadar müdafaa etmeye niyet etti. Lazım olan silâh ve cephaneyi temin ederek medresesine yerleştirdi. Fakat harbin gittikçe vehamet kesbedeceğini anlayınca talebelerinden gönüllü bir alay teşkil etti. Vastan'da muharebeye girdi. Gönüllü alay kumandanı olarak din ve vatan fedaisi talebeleriyle Harb-i Umumî'ye iştirak etti.

İslam mücahidi olmaya çalışmak

On beş-on altı yaşlarında icad ettiği, zatına has usul-ü tedrisat ile Üstad'dan az bir zaman da olsa ders almak nimet-i azimesine nail olan talebeler; azimet, takva, şecaat ve cesaretle mücehhez bir halde, din, vatan ve millet uğrunda can ve mallarını feda edecek bir hususiyete malik bulunuyordu. Üstadları Bediüzzaman'a karşı kalblerinde mana-yı harfi ile son derece bir muhabbet ve sadakat hâsıl oluyordu. O talebeleri, maarif-i ilahî ile mücehhez olmasının yanı sıra, süngü ve silâh kullanmakta, ata binmek ve yüzmeyi öğrenmek, harp oyunları oynamak ve hedefe kurşunu isabet ettirmek hususlarında da yetişerek tam bir İslam mücahidi olmaya çalışırlardı.

birbirlerine manevî bağlarla bağlı, bir çoklarının birbirlerini görmedikleri, birbirlerini tanımadıkları halde Risale-i Nur'un şahs-ı manevisi hesabına aynı gaye, aynı ruh, aynı ders, aynı tarz, aynı meslek ve meşrebe sadık kalarak bu manevî meyadin-i cihadda her ders mahalli ve dershane kendi muhitinde bir merkezdir. Sırf lillâh için Risale-i Nuru okumaya nefsinden başlayıp muhite yayılarak bu ölçüyle medresetüzzehraya manen bağlı merkezî bir üniversitenin şube ve fakülteleri gibi çalışarak her geçen gün çoğalan çoklukta intişar ve inkişaf ederek milletimizi ve insanlığı tenvir ve irşad etme hizmeti devam etmektedir ve ilâ yevmül kıyam da devam edecektir İnşaaallah.

Bediüzzaman Said Nursî ise henüz on dört-on beş yaşlarında iken ata binmekte, yüzücülükte, silâh, kılıç, hançer ve süngü kullanmakta, mavzer ve rovelver atışında mermiyi, hedefe tutulan veya konan bir yüzük halkasının içinden geçirecek, rovelver kurşun delikleri ile tavanda imzasını yazabilecek kadar son derece maharet sahibiydi. Talebe arkadaşlarıyla yaptığı güreşlerde, koşularda, mukavemet yürüyüşlerinde, yüksek ve uzun atlamalarda da pek ileri olup kendisine hiç kimse bunlarda da yetişemiyordu. Beş-altı kişinin hücumuna karşı silahsız mukabele kuvvetinde de pek ileri idi. Bunu gösteren şu vaka'yı nakledelim:

“Askerler yalan söylemeyin. Ben kolay kolay ölmem!”

On beş-on altı yaşlarında iken, bir gün askerî bir kumandanla görüşmek üzere askerî kışanin sahasına girer. Nöbetçi müdahale eder, fakat işitmez. Nöbetçi kışla bahçesinden çıkarmak için beş-altı askeri de imdada çağırarak mecburiyetinde kalır. Hedefine doğru gitmekte ısrar eden Molla Saidi darbelemeye başlarlar. Molla Said celallenecek onları yere serer. Bunları gören yirmi kadar asker de koşuşup gelirler. Molla Said'le maddi mübarezeye girerler. Molla Said, nöbetçinin mavzerini elinden almaya muvaffak olur. Mavzeri bir sopa gibi kullanarak neferleri ikişer ikişer yere yuvarlamak suretiyle mücadelesine devam ederken, askerlerin çoğalmasıyla fazla rencide olarak yere düşer. Bu esnada hadiseden haberdar olan kumandan oraya gelir. Neferlerden malumat alırken:

Askerler: “Efendim! Bu kimse nöbetçiyi dinlemedi. İçeri girmek istedi. Biz de dışarı çıkarmak için toplanıp öldürdük,” deyince Molla Said derhal yerinden fırlayarak:

“Askerler! Yalan söylemeyin! Ben kolay kolay ölmem” der.

Kumandan Bediüzzaman'ı hemen tanır ve hürmetle özür beyan eder. Askerleri de itibar edince Molla Said, “Hata benimdir. Askerleri helal ediyorum. Zira ben darbe atmakta onlardan hayıfımı almışım. Yalnız benim bir kişilik kuvvetim ve darbem yirmi kişiye inkisam ettiği, yirmi kişinin kuvvet ve darbesi ise bir kişide toplandığı için böyle oldu” der. Kışla kumandanı ile biraz sohbetten sonra oradan ayrılır.

Bediüzzaman tebessüm eder.

Yine bir gün karanlık bir gecede de Molla Said jandarma ve polislerle karşılaşır. Emniyet mensupları gece vakti biraz ileride kendilerine doğru sert bir yürüyüşle

gelenin kim olduğunu tanıyamayarak, bir arbede ile karşılaşmak ihtimalinden korkarak bu kimsenin üzerine doğru yürürler. Molla Said hemen düşünür ki, “Ben silâhsızım. Bu polis ve jandarmalar müsellaah beni öldürebilirler. Buna binaen ben yumruklarım ile hızlı bir hamle yapıp onlara vurarak ortalarından geçer ve kurtulurum.” der ve böyle yaparak selâmete çıkar ve koşar adımlarla karanlık içinde kaybolur

Kendileri kalabalık ve müsellaah oldukları halde geceki mağlubiyetlerinden polis ve jandarmalar pek çok hayret ve taaccüp içinde kalırlar.

Bediüzzaman’a giderek mezkûr hadiseyi anlatırlar. “Biz kalabalık ve silâhlı olduğumuz halde silâhlarımızı istimale vakit kalmadan o tek kişi bize hücum etti. Orası da bayır bir yerd i. Biz yerlere yuvarlanıp incindik, çarpıldık. Herhalde o bir ruhanî idi. Acaba böyle ruhaniler de olur mu?” diye hadiseyi anlatırlar. Bediüzzaman tebessüm eder. “Evet, böyle ruhanîler de var” cevabını verir.

Enver Paşa

Kazım Karabekir Paşa

Enver Paşa ve Kâzım Karabekir gibi kumandanlar takdir ediyorlar

Sadede dönelim. Bu harpteki muvaffakiyetlerine yakinen vakıf olan erkân-ı harpler, bilhassa Enver Paşa, Kazım Karabekir Paşa gibi kumandanlar Bediüzzaman’ın harp ve kumanda sanatında, harp plân ve tabiyesinde, kıtaları sevk ve idarede fevkalâde bir faikiyete sahip bulunduğunu hayranlıklar içinde takdir ve izhar ediyorlar.

İşte Bediüzzaman Said Nursî, yalnız ilim sahasında değil, harp meydanlarında da at oynatmış, kahramanlıkları ile fedakârlık, cesaret, şecaat ve ferasetiyle temayüz etmiştir. Talebelerinden müteşekkil gönüllü alayın kumandanı olarak Kafkas

Cephesi'nde çok yararlı hizmetlerde bulundu. Enver Paşanın ve fırka kumandanının büyük takdirlerine mazhar oldu.

Rusların ilerlemesi, zafer ümitlerinin kesilmiş olması neticesinde Van'ın tahliyesine karar verilmiş ve ahaliye şehir terkettirilmiştir. Fakat bu esnada Bediüzzaman, buna rağmen gönüllü alayı ile Van kalasında şehit oluncaya kadar mukavemete kati karar vermişti.

Fakat Van Valisi Cevdet Bey'in şiddetli ısrar ve ricası üzerine düşünmüş, Vastan Kasabasına çekilmek lüzumunu görmüş ve buna muvafakat etmişti.

Van Valisi Cevdet Bey

Vali, kaymakam, ahali ve asker Bitlis tarafına çekilirken bir alay Kazak süvarisi Vastan üzerine hücum etti. Üstad, gönüllü talebeleriyle ve çekilemeyen otuz-kırk kadar perakende askerle Kazaklara karşı durarak, onların hücumlarını geri püskürttü. Bu müdafaa ile ahalinin mallarının, çoluk çocuklarının düşman elinden kurtulmalarına sebep oldu.

Düşmanı rahat bırakmıyor

Üstad Vastan cephesindeyken de sipere girmiyordu. Geceleri atıyla tek başına düşman hattından içeri süratle girip çıkarak düşmanı rahat bırakmıyor, onlara korku ve dehşet veriyordu. Vastan'ı müdafaa eden mühim bir kuvvet bulunduğu ve imdada geldiği fikrini vermek için geceleri, düşmanın hiç ümit etmediği vakitlerde ani olarak Kazakların üstündeki yüksek bir tepeye hücumlar yapıyor, Rusları şaşırtıyor ve korkutuyordu.

O zamanlar Ermeni fedaileri meşhurdu. Bir fedaiyi düşman yakalayıp sırlarını ifşa etmesi için işkence yapsalar, hatta gözlerini yanmış kömürün üzerine eğerek yakıp, eritseler dahi o fedai yine sır vermiyor denirdi. Buna kıyasen Ruslar diyorlardı ki,

“Gönüllü alay kumandanı Bediüzzaman’ın talebelerinden mürekkep askerleri bu Ermeni fedailerinden çok daha fedakâr ve cesurdur. Bunlar Kazaklarımızı bir hamlede kesip imha edebilirler.” Bunun için Rusların daha fazla ilerleme cesaretleri kırıldı. Böylece Bediüzzaman’ın muharebedeki maharetleri ve gönüllü talebelerinin nazirsiz fedailik ve kahramanlıkları sayesinde Vastan, Rus istilâsından kurtuldu.

Arabî İşârâtü'l-İ'câz

Üstad, bir taraftan harb ederken diğer taraftan da Molla Habib'e Arabî

İşârâtü'l-İ'câz tefsirini yazdırıyordu. Üstad'ın bu fedakârlık timsali kâtibi

Molla Habib Efendi, aynı zamanda, İran cephesindeki kumandan Halil Paşa ile muhabere ve irtibat vazifesini de, ölümden hiçbir suretle korkmadan cesaret ve ferasetle ifa etmekte muvaffak oluyordu. Molla Habib (rahmetullahî aleyh), çok fedakârane ve kahramanca hizmetler gördükten sonra cephede şehit düştü.

Üstad çok zaman cephede, bazen at üstünde, ani olarak kâtibine, “Molla Habib, yaz!” diyerek emreder. Molla Habib hemen kalem ve defteri çıkarır. Üstad'ın süratle söylediği Arabî sözleri süratle yazıyordu. Sekiz-on sayfalık gibi bir kısım meydana gelince Üstad'ın cephedeki fedâî talebelerinden bir kaçı, cephe gerisinde bulunan Üstad'ın yaşlı ve âlim talebelerine götürüyorlardı. Bunlar da büyük bir şevk ve heyecanla, kendilerine ulaştırılan parlak tefsirin bu kısımlarını istinsah edip çoğaltıyordu.

Baştanbaşa Sünuhat-ı Kur'aniyedir

Bu harp yılları eski Harb-i Umumî'nin birinci senesi idi. Bu Arabî İşârâtü'l-İ'câz tefsirinin harikulâde bir şaheser olduğunu birçok büyük âlimler ve allâmeler takdir ve tasdik etmişlerdir. Cephe-i harpte o kıyametlerde, o dağ ve tepelerde ve derelerde fırsat buldukça Bediüzzaman bu tefsiri ikmale çalışıyordu. O dehşetli hallerde, o zamanlarda, o gibi yerlerde müracaat edilecek tefsirlerin, kitapların bulunması mümkün olmadığından, İşârâtü'l-İ'câz tefsirinde yazılan hakikatler Bediüzzaman'ın sünuhât-ı kalbiyesinden ibarettir, baştanbaşa sünuhât-ı Kur'aniye'dir. O tefsirdeki Bediüzzaman'ın tetkikat-ı âliyesi onun bir şaheseridir. Yazıldığı sıralarda daima şehit olmaya hazırlandığı için halis bir niyet ile vücuda gelmiştir.

Misilsiz bir tefsir-i Kur'andır

Bu tefsir tabedilince mütalaa eden ulema-i İslam mabeyninde "Misilsiz bir tefsir-i Kur'an'dır," diye meşhur olmuş, o zaman bütün dinî makamlara, âlem-i İslam'daki Müslüman devlet reislerine, emir ve meliklere, meşhur ve büyük âlim ve müderrislere gönderilmiştir. Bilhassa Rus cephesinde büyük zaferler kazanan meşhur bir paşa^{Haşiye}, Bediüzzaman'a "Bu büyük eserinizin bütün tab' masrafını kendim vererek bu büyük sevaba ben nail olmak istiyorum. Kabulünüzü istirham ederim," demesi üzerine Üstad da yalnız kâğıdını kabul etmek lütfunda bulunmuştur.

Mezkûr harpler sırasında Ermeni fedailerinin bazı yerlerde Müslüman çocuklarını kesmelerine karşı bazı Ermeni çocukları da katledilmişti. Üstad'ın nahiyesinde binlerle Ermeni çocuğu toplânmıştı. Üstad bunları katledilmekten kurtarmak hususunda çok emek ve himmet sarf etmiştir." Şer'an çocuklara, kadınlara ilişmek caiz değildir," diye askerleri ikna etmiş ve çocukları Rus cephesindeki Ermenilerin yanına selâmetle göndermiştir.

Bilâhare Müslüman şehirleri Rusların istilası üzerine Ermeni fedai komiteleri Müslüman çocuklarını ve kadınlarını kesmek âdetini terk ettiler. "Mademki Bediüzzaman bizim çocuklarımızı kesmedi, bize iade etti; biz de bundan sonra Müslüman çocuklarını kesmeyeceğiz," dediler. Bu suretle o havalideki binlerce Müslüman'ın hayatı kurtarılmış oldu.

^{Haşiye} Enver Paşa.

Üstadla istişare ettiler:

Ruslar Van, Muş taraflarını istiladan sonra üç fırka ile Bitlis'e hücum ettiği sırada, Bitlis Valisi Memduh Bey ve Kumandan Kel Ali, Üstad'la istişare ettiler. Önce Bediüzzaman'ın fikrini sordular:

“Elimizde bir tabur asker, iki bin kadar da gönüllü var. Biz geri çekilmeye mecburuz. Siz ne düşünürsünüz?”

“Bu takdirde etraftan kaçıp gelen ahalinin ve Bitlis halkının malları, çoluk çocukları düşman eline düşecek. Biz mukavemet edeceğiz. Halk çekilinceye kadar dört beş gün dayanabiliriz. Öyle ise, Muşun sukutuyla otuz topumuzu askerler bu tarafa kaçırılmaya çalışıyorlar. Eğer sen o otuz topu gönüllülerinle elimize geçirebilirsen birkaç gün o toplarla mukabele ederek ahaliyi kurtarmak mümkün olacaktır.”

“Madem ki, bana gönüllü kumandanı diyorsunuz. Ben bu vazifeyi ifaya bütün mevcudiyetimle çalışırım ya ölür ya o topları kurtarır getiririm.”

Bunun üzerine Bediüzzaman, üçyüz gönüllü talebesiyle topları kurtarmaya çalışan askerlerin imdadına koşar. Topları takip eden Rus Kazaklarını şaşkırtmakla korkutmak için kendi muhbirleri ile dehşet verici haberler işaa eder. “Bitlis'i müdafaa eden gönüllü kumandanı üç bin fedaiyle ve dağdaki meşhur bin kişiyle topları kurtarmaya geliyor” diye haberler etrafa yayılınca Rus Kazak kumandanı korkar, ileri gidemez.

Üstad beraberindeki üç yüz gönüllü talebesiyle rast geldikleri topları birer ikişer taksim ederek arazi karla örtülü olduğu halde Bitlis'e göndermeye muvaffak olur. Kendisi de ileri harekete devam eder. Birer birer bütün topların kurtarılmasını temin eder. En son topu da üç arkadaşıyla birlikte alarak Bitlis'e selâmetle döner. O otuz top ile üç dört gün asker ve gönüllü kıtalar mukavemet ederler. Bu suretle bütün ahalinin canlarının ve mallarının kurtarılmasına vesile olur.

“Kâfirlerin güllesi beni öldüremez!”

Bediüzzaman, harp zamanında “Kâfirlerin güllesi beni öldüremez,” der ve sipere girmezdi. Siperlerin önünde, avcı hattında ayakta dolaşırlardı. Bir müddet sonra Üstad'ın üç mühim yerine mermi isabet eder.

Birisi: Kalbinin üzerine

İkincisi: Sol kaburgasına isabet etmişse de bir hıfz-ı ilahî ile elbisesi üzerinde bulunan madeni şeylere isabet ederek vücud-u mübareklerine bir zarar vermez.

Üçüncüsü: Sol omzuna gelir ve hafifçe bir yara açar.

Üstad böyle tehlike geçirdiği halde geri çekilmeden harbe devam ettiğini işiten Vali Memduh Bey ve Kumandan Kel Ali, “Geri çekilmeniz lâzım. Vaziyet lehimize değildir,” diye haber göndermelerine mukabil şöyle cevap verir: “Merak etmeyin, bu kâfirlerin güllesi beni öldüremez.”

Gece Vali, kumandan, ahali, gönüllüler, askerler çekildikten sonra Bitlis’te kalan ve çekilmeye muvaffak olamayan biçareleri kurtarmak için, Üstad bir kısım fedakâr talebeleriyle Bitlis’te kalmaya ve kendilerini müdafaa etmeye karar verdi. Sabahleyin düşmanın bir taburu ile müsademe etti. Talebelerinin çoğu burada şehit oldular. Hatta yeğeni ve kahraman bir talebesi olan Übeyd dahi şehid oldu. Cümlesine Allah rahmet eylesin, âmin.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri de hayatta kalan üç talebesi ile düşmanın üç sıra askerini yararak geçti. Fakat mübarek ayaklarından birisi kırıldı. Sonra şayan-ı hayret bir surette bir hıfz-ı ilahî sayesinde su üzerinde bulunan bir yere girdi. Bediüzzaman yaralı ve ayağı kırık bir halde otuz üç saat, su ve çamur içinde tüfekler, ellerinde üst taraftaki bir yerde düşman askerleri ve zabitleri bulunduğu halde, kemal-i istirahat-ı kalble ve ahalinin kurtulmasının sevinci ile beraberlerindeki arkadaşlarına teselli veriyordu.

Kendimizi ucuza satmayacağız

“Ne vakit karşımıza düşman çoklukla gelirse, o vakit silâhlarımızı kullanacağız. Az bir düşmanla çarpışmaya tenezzül etmeyeceğiz. Kendimizi ucuza satmayacağız. Onları kılıçlarımızla dahi temizleyebiliriz.”

Üstadım! Sizi bu halde bırakıp gidemeyiz

Müstesna ve büyük bir hıfz-ı ilâhî eseri olarak otuz üç saat onlar, Rus askerlerini gördükleri ve seslerini işittikleri ve Ruslar dehşet ve merakla onları aradıkları halde bulamadılar. Bu tehlikeli anda Üstad, yanındaki gönüllü fedai talebelerine:

“Arkadaşlar! Siz durmayınız, savuşunuz. Beni bırakınız. Siz kendinizi kurtarmaya çalışınız. Sizlere hakkımı helal ettim.”

Fakat fedakâr ve kahraman talebeler, kemal-i celâdet ve samimiyetle Üstad’a cevap veriyorlardı:

“Üstadım! Sizi bu halde bırakıp gidemeyiz. Şehit olursak da yine hizmetinizde can vermiş oluruz.”

Kader-i îlâhînin bir cilvesi ve hikmet-i îlâhînin bir hikmeti ile bu vaziyetten kurtulmak mümkün olmadı. Rus ve Kazak kumandanları, Bediüzzaman’ı yakalayamamanın endişesi ve dehşeti içinde ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Rus Başkumandanı ise Bediüzzamanı öldürüp isbat edecek, bu mümkün olmadığı takdir de, Bediüzzaman bulup getirecek kumandan ve askerlerine büyük mükâfatlar vereceğini ilân etmişti. Zira Ruslar, kendilerince pek feci olan şu ihtimalleri düşünüyor ve düşündükçe de şiddetli bir ödleklik ve bir korkaklığın sancısı içinde kıvranıyor ve şöyle diyorlardı:

Nüfuzu kuvvetlidir

“Gönüllü kumandanı Bediüzzaman, tekrar ve daha külliyetli miktarda fedailerinden müteşekkil bir fırka vücuda getirmek hazırlığına girişebilir. Çünkü Türkiye’nin her yerinde, bilhassa Şarkî Anadolu’da müstesna bir teveccüh-ü ammeye sahiptir. Nüfuzu gayet kuvvetlidir. Bu itibarla muazzam bir kuvvet husule getirerek taarruza geçerse bizi mutlak bir hezimet ve mağlubiyete duçar edebilir. Kafkasya, Azerbaycan ve Türkistan’a doğru muhtelif kollar halinde ilerleyip ve haberler salıp, oralardaki Müslümanların da kendi kuvvetlerine iltihakına muvaffak olabilir. Bu vaziyette ise, bizim Müslüman mıntıkalarda izmihlalimizi netice verebilecek, idaremiz altındaki Müslümanları ayaklandıracak bir tehlikedir. Bunun için ne pahasına olursa olsun bu gönüllü kumandanını yakalamalıyız.”

Üstad’ın esareti bir hikmete binaendir

Nihayet, hikmet-i ilahînin bir hikmeti ile Bediüzzaman’ı bulunduğu mahalde, mübarek vücutları yaralı ve bir ayağı kırılmış bir halde Rus’lar bulabildiler. Derhal oradan götürüp yakından etrafını, uzaktan civarını çok fazla sayıda askeri bir kuvvetle kuşattılar. Ne kadar acib, ne kadar manidar bir iştir ki, silâhsız, esir bir tek adama karşı bin kişilik kadar kuvvet çıkardılar. Evet, Bediüzzaman Hazretleri’nin bu pek emin ve

pek zahmetli esareti de bir hikmete binaendir. Zira Bediüzzaman, hayatı boyunca maruz kaldığı zulüm ve istibdatların, sürgün, hapis ve zindanların başında, içinde ve sonunda daima istisnâ bir bedahetle bir hıfz-ı rabbanî ve bir inayet-i ilahiyeye mazhar olmuştur. Bütün bu bela, musibet ve işkenceler, meratib-i maneviyede süratle terakki ve tealiye, yeni yeni tecellilere mazhariyete ve umumî bir İslamî hizmeti vüsatli bir surette Kur'anî ve imanî hakikatlerin zuhuruna ve külli bir şekilde parlamasına medar olmuştur.

Bediüzzaman Hazretlerini Ruslar esir kampına gönderirken yolların sağ ve solunda, ileri ve gerisinde ve bu dört cihetin uzaklarında, arazi üzerinde, haddinden fazla, askerî birlikler yürüterek iki ve çok kuvvetli bir askerî abluka içine alınmışlardır. Bunları her an ateş ve hücumu hazır bir vaziyette teçhiz etmişlerdir. Herhangi bir mola verildiği zaman Bediüzzaman'ın etrafındaki askerî çember mürettebatı daima ayakta ve tetikte durdurmuşlardır. Bu müthiş ve muvahhiş yolculuğa topçu kuvvetini de refakat ettirmişlerdir. Böyle askerî bir kuvvet ve çok sıkı bir emniyet tertibatı ortasında Bediüzzaman'ı Cunfa, Tiflis ve Kolorif'e uğrayarak Kosturma'ya getirmişlerdir.

Hazret-i Üstad'ı Kosturma'ya sevk etmeden evvel Rus cephe kumandanı, Rus Başkumandanlığından şunu sormak ihtiyacını duymuş ve hemen öldürmek cihetine gidememiştir.

O da şu mealdedir: "Gönüllü alay kumandanı bulunmuştur. İspat-ı vücut için Başkumandanlığa sevk edilsin mi, yoksa itlâf emri mi icra olunsun?"

Cevap: "Gönüllü kumandanı Bediüzzaman, Kosturma'daki Usera Kampı'na sevk edilsin! Rus Başkumandanı bizzat görecektir. Ancak bundan sonra öldürülecektir! Evvelki emirnamenin hükmü yoktur!"

Bediüzzaman, Kosturma'ya geliş yolculuğu esnasında kıta kumandanı ile konuşmak imkânı bulur. Fakat Kumandan Bediüzzaman'la yalnız olarak görüşmekten korkarak diğer zabıtları da çağırır. Bediüzzaman Hazretleri bu Rus kumandanlarına hitaben der ki:

Kader-i ilahînin esiriyim!

“Hiçbir felâket anı ve ölmek ihtimali karşısında ben katiyen korkmamışım ve korkmam! Hiçbir imhacı kuvvet ve tehdit beni asla sarsamaz! Benim melceim, benim muhafızım Rabb-ı Rahimimdir. Bin ruhum da olsa, lüzumunda hepsini bilatereddüt cihad-ı diniye ve hizmet-i Kur’aniye için fedaya hazırım! Onlara serfûrû etmem. Hem kendimi kolay kolay öldürtmem! Ecel birdir, tagayyür etmez! Bu İslam düşmanları beni gayemden döndüremez ve döndüremeyecektir! Siz beni teslim aldınız, Kader beni size teslim etti kader çirkin de olsa güzeldir. Ben sizin esiriniz değilim, kader-i ilahînin esiriyim!”

Rus Kumandanları, hiçbir harp esirinden işitmedikleri bu söz ve beyanat karşısında haşyet ve dehşet içinde kalarak herhangi sert bir mukabelede bulunmazlar. Kıta kumandanı tercümana der ki:

“Şunu söyle: Biz sizi başkumandana teslim etmek üzere Kosturma’daki esirler kampına götürmekle muvazzafız.”

Bediüzzaman, Kosturma’daki Usera Kampı’na dâhil olunca görür ki, doksan kadar zabitte de esir edilmiş.

Hazret-i Üstad’ın esir düşmesinden talebeleri ve Şark ahali çok müteessir ve mükedder olurlar. Fakat ye’s’e düşmezler. Çünkü Üstad’ları o zamana kadar birçok kaza ve belalara giriftar olmuş, fakat hepsinde de bir himayet-i Rabbaniye ve bir hıfz-ı ilahîye imdadına yetişmiş ve kurtulmuştu. Bunu yakinen bildikleri ve müşahede ettikleri için Hazret-i Üstad’ın bu elim esaretten de sağ salim kurtulacağına inanıyorlardı.

Onu Rabbisinin istihdam ettiğini biliyorlardı... Kim bilir bundan sonra daha nice hizmet-i diniyeler yapacak, bu acib çilelerle meratib-i maneviyede nice derecelere kadar yükselecekti.

Rus’lar telaştan dehşetten bir derece kurtularak diyorlardı ki: “İşte fedaileri Ermeni fedailerinin fevkinde olan gönüllü alay kumandanı”

“İmanlı bir kimse imansız bir kimseye kıyam edemez”

Usera Kampı’nda şöyle bir hadise oldu. Rus Başkumandanı, esirleri teftişe gelir. Teftiş esnasında Üstad kumandanın selamını almaz, yerinden de kalkmaz. Kumandan kızar,

belki tanımamış diye tekrar önünden geçer. Fakat Üstad yine yerinden kalkmayınca, kumandan tercüman vasıtasıyla

Çar'ın dayısı ve Kafkas Cephesi Başkumandanı Nikola Nikolaviç

“Beni herhalde tanımadılar!” der

Bediüzzaman:

“Hayır, tanıyorum. Nikola Nikolaviç'tir” der.

Kumandan:

“Şu halde Rus Çarı'na hakaret ediyorlar.”

Bediüzzaman:

“Hayır, hakaret etmedim. Ben Müslüman'ım, imanlı bir kimse, imansız bir kimseye kıyam edemez.”

Hazret-i Üstad:

“Namaz Kılacağım”

Bunun üzerine Üstad Bediüzzamanı Divan-ı Harp'e verirler. Zabıt arkadaşları özür dileyerek vahim neticenin önlenmesine çalışmasını istirham ederler. Fakat bunu Üstad katiyen kabul etmez; kemal-i izzet ve şecaatle şöyle der:

“Bunların idam kararı ebedî âleme seyahat etmem için bir pasaport hükmündedir.”

Nihayet, Divan-ı Harp Bediüzzaman'ın idamına karar verir. Hüküm infaz edileceği sırada Hazret-i Üstad, "Namaz kılacağım" der ve vazife-i diniyesini ifadan sonra atılacak kurşunlara göğsünü gereceğini beyan eder.

Uzaktan bakmakta olan başkumandan, Üstad'ın abdest aldığı görünce infaz mahalline gelir. Bediüzzaman'ın ne konuştuğunu öğrenir. Bunun üzerine Rus kumandanı özür diler: "O hareketinizin dininize olan bağlılıktan ileri geldiğine kanaat getirdim. Tekrar tekrar rica ederim, beni affediniz" der ve idam hükmünü geri alır.^{Haşiye}

Böylece Üstad iki buçuk sene kadar Sibiryaya taraflarında esarete kalır. Bu esaret hayatında, Rusların esirlere çıkarttığı tayinatı yemez. Dışarıda buğday veya arpa dövdürerek bundan kendi yapıp pişirdiği ekmele tagaddi eder.

Fakat burada da boş durmaz. Vatana, millete, âlem-i İslam ve beşeriyete hizmete devam eder. O taraflarda bulunan Türklerle gizliden gizliye muhabere etmek imkânlarını bularak Onlara, ne pahasına olursa olsun dinlerini iyice öğrenmelerini, emr-i ilahîye ve emr-i Peygamberiye devam etmelerini, çoluk çocuklarına İslamî terbiye vererek bunu nesilden nesile intikal ettirmelerini, bir gün olup zulüm ve esaretten kurtularak hürriyet ve istiklâllerini muhakkak elde edeceklerini; rahmet-i ilahîden ümit kesmemelerini, parlak bir istikbalin Müslümanları beklediğini, gördükleri ve görecekleri zulüm ve cefaların "Allah ve Resûlullah'a hakkıyla itaat etmek hususunda bir ihtar-ı ilahî" olduğunu, işkence ve ızdırapların onlardaki ebede nazır kabiliyet ve istidatlarının inkişaf etmesine medar olacağını dikte ettirip gönderir.

Bu mealdeki dersin el yazıları ile çoğaltılıp imkân nisbetinde her Müslüman'a ulaştırılmasını veya dilden dile nakledilmesini emreder. Böylece bulunduğu muhit ve mıntıkayı tenvir ve irşada çalışır. Kamptaki esir zabitlerin ricası üzerine onlara ders vermekte müdavim olur.

^{Haşiye} Zübeyir Ağabey Üstad'ın Rus kumandanına ayağa kalkmamasını Abdürrahim Zabsu Ehl-i Sünnet mecmuasında yayımlayınca kadar bu hadiseden hiç bahsetmedi. Ehl-i Sünnet mecmuasında yayınlanınca haberimiz oldu. Bunun üzerine, "Üstadım! Herkes askerlik hatıralarını anlatır. Sizin bu kadar önemli bir hatıranız niçin bize anlatmadınız, hikmeti nedir diye sordum."? Üstad: "Şahidim delilim yoktu. Şimdi yayınlandı, neşredebilirsiniz" dedi. Ondan sonra Tarihçe-i Hayata koyduk. Üstad'da kabul etti" dedi. Ömer Çiçek

Bir gün Rus kumandanı gelir. “Siyasi ders veriyor” diye derslerine mani olmak ister. Fakat Bediüzzaman’ın faaliyet ve derslerini ilmî, içtimaî ve dinî olduğunu öğrenince serbest bırakır.

Siz nerede gürültü işiterseniz, gidiniz haksıza yardım ediniz

Bir kamptaki zabitler arasında kavga çıkar. Bir kısım zabitan, kavganın bastırılıp tarafların barıştırılmasını Bediüzzaman’dan rica ederler.

Esir zabitlerin Bediüzzaman Hazretleri’nin dersleri ve nasihatleri, zabitler arasında gücendirici gürültü ve münakaşaları önlüyordu. Fakat bir gün o dehşetli esaretten, asabiyet ve sıkıntıdan gelen bir titizlik, şiddetli münakaşalara sebebiyet vermeye başlar. Bunun izalesi ve sükûnetin husulü için üç dört zabıt Bediüzzaman hazretlerine müracaat eder. Hazret-i Üstad Bediüzzaman da bunlara zatına has olan şu çare ve tedbiri söyler:

Der ki: “Siz nerede gürültü işiterseniz, gidiniz haksıza yardım ediniz.”

Onlar da gidip münakaşada haksız tarafa yardımcı olurlar. Bunun üzerine zararlı münakaşalar ortadan kalkar. Sonra Bediüzzaman Hazretleri’nden şu suali sorarlar:

“Neden ‘haksıza yardım ediniz’ demekle bu haksız tedbiri yaptınız?”

Bediüzzaman cevaben der ki:

“Haklı adam insafli olur. Bir dirhem hakkını istirahat-ı umuminin yüz dirhem menfaatine feda eder. Haksız ise ekseriyetle enaniyetli olur, feda etmez ve gürültü çoğalır.”

Üstad’ı küçük bir camiye alırlar

Esaret hayatı uzar. Bediüzzaman, esir zabitler içinde kalabalıktan sıkılmaya başlar, yalnız kalmayı ister. Kamptan dışarıya izinsiz çıkarılmadığı için Tatar Mahallesi’ndeki Müslüman ahali resmî makama müracaat ederek Hazret-i Üstad’ı, Volga Nehri’nin kenarındaki küçük bir camiye alırlar.

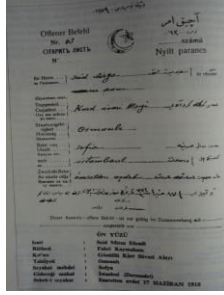

Bu küçük caminin Üstad'ın kaldığı zamanki ve şimdi inşaat halindeki hali.

Üstad burada yalnız olarak kalır. Münzevi bir halde ibadet ve taatla ve dua ve niyazla evradını okumakla iştiğal eder. O şimal kıtasının pek çok uzun gecelerinde dergâh-ı İlâhiyeye iltica eder.

Esaretten firar eder

Nihayet büyük bir şefaata ve vesileye, Bediüzzaman Hazretleri'ni müstesna bir şekilde esaretten halâs eyler. Birkaç gün sonra, gayet hilaf-ı me'mul bir surette, yaya gidilse bir senelik mesafe olan bir yolculuğa tek başıyla çıkarak Rusça bilmediği halde inayet-i İlâhi ile esaretten firar eder. Harika bir surette kurtulur. Tebdil-i kıyafet dahi etmeden, esir kaldığı mahalden kolaylıkla kurtulmak, Rusça bilen en cesur ve kurnaz adamların dahi muvaffak olamadıkları o uzun firarî seyahati, çok teshilâtla, pek kısa bir zaman zarfında bitirmek, pek harika bir vakıadır. Birçok zatların zihninde, "Acaba Bediüzzaman Hazretleri tayy-ı mekân ve tayy-ı zaman sırrına mı mazhar olmuştur? Kanaat ve ihtimalini husule getiren harikulâde bir hadisedir. İki buçuk sene esaretten sonra Hazret-i Üstad, böylece firar ederek Petersburg ve Varşova'ya gelmeye muvaffak olur. Ve Viyana tarihiyle 1334 senesinde İstanbul'a salimen vasil olur.

Bediüzzaman Hz. Rusya esaretinden firar edip Almanya yolu ile Sofya'ya geldiği zaman Sofya Ateşemiliterliği tarafından verilen pasaportudur.

Bediüzzaman'ın Rus esaretinden dönüşte aldığı Vatana Avdet belgesinin arka yüzü.

Bediüzzaman Hazretleri Rusya esaretinden avdet edip Almanya'ya uğradığı zaman Almanlar tarafından 1918 tarihinde alınmış fotoğrafı.

Rusların idam sehpasından ve esaretin tahammülfersa işkencelerinden kurtulduktan sonra Hazret-i Üstad, tekrar İstanbul'a geldiler. Harp ve cihad meydanından ilm-ü irfan sahasına girdiler.

Bediüzzaman'ın İstanbul'a gelişi her tarafta, bilhassa ehl-i ilim muhitlerinde çok büyük sevinç ve memnuniyet husule getirdi. Kendilerine haber vermeden Meşihat Dairesi'ndeki Darü'l-Hikmeti'l-İslamiye azalığına tayin olundu.

Darü'l-Hikmet o zaman, yüksek İslam âlim ve mütefekkirlerinden bir İslam akademisi mahiyetinde idi. Üstad Hazretleri'nin bu akademiye iştiraki bütün azayı fevkalade sevindirmişti.

Hazret-i Üstad, bir emrivaki karşısında kalmıştı. Çünkü onun resmî bir yerde, maaş mukabilinde resmî bir vazife alması esas prensibine muhalifti. O, bütün mevcudiyetini hak ve hakikate, vatan ve millete vakfetmişti. İvazsız, karşılıksız olarak... Bunun için bir müddet izin alarak tereddüt devresi geçirdi. İstifa etmek teşebbüslerinde bulundu. Fakat sevdiklerinin ve hürmetkârlarının istirham ve ısrarları üzerine Darül Hikmet'e devama başladı.

Bir kap yemekten fazla yemiyordu

Darül Hikmet'te iken aldığı yüksek maaştan ancak kifaf-ı nefis kadarını kendine sarf ediyor. Bütün hayatında kendine şiar ettiği bir kap yemekten fazla yemiyordu. Nefsine karşı niçin böyle eziyet ettiği Bediüzzaman'a sorulunca "ben sevad-ı azama tabi olmak isterim. Sevad-ı azam ise bu kadar tedarik edebilir. Ben müsrif ekalliyete uymak istemem" cevabını vermişti.

Bu para bize helal değil

Çok zeki, kahraman ve gayretli bir âlim ve biraderzadesi olan, evlâd-ı manevisi ve hizmetinde bulunmayı kendisine büyük bir şeref addeden merhum Abdurrahman şöyle anlatıyordu:

"Hazret-i Üstad aldığı maaştan ancak zaruret miktarını ayırır, kanaat ve iktisada son derece riayet eder, maaşın mütebakisini hıfz etmek üzere bana verirdi. Fakat ben amcamın bana karşı olan teveccüh ve şefkatine, parayı, mal ve mülkü istihkar etmesine güvenerek, hıfz etmek üzere bana verdiği parayı sarf ettiğimi duyunca

üzüldü ve buyurdular ki: “Niçin sarf ettin? Bu para bize helal değildi. Millet malı idi. Madem ki sen böyle yaptın, ben de seni vekilharçlıktan azlederek kendimi naspettim.”

Kut-u lâyemut caizdir

Bir müddet sonra telif ettiği Arapça ve Türkçe eserlerini bastırdı. Arttırdığı paraları bu telifatın kâğıt ve tab’ masrafına verdi. Bastırdığı eserleri meccanen dağıttı. Niçin bir bedel mukabilinde sattırmadığı sorulunca şu cevabı vermişlerdi:

“Maaştan bana ancak kut-u lâyemut caizdir. Fazlası millet malıdır. Bu suretle millete iade ediyorum.” ^{Haşiye}

Daima azimet ve takvayı ihtiyar etti

Bediüzzaman, Darü’l-Hikmet’te çalıştığı sırada bazı maniler ve tesirler karşısında kalıyor, bundan çok üzülüyordu. Bediüzzaman hiçbir zaman Allah’tan, hak ve hakikatten başka bir kuvvete boyun eğmemişti. Herkes bilirdi ki, Bediüzzaman kefenini boynuna takmış, her tehlikeye karşı ölümü gözüne almıştı. Fıtratındaki bu celâdet ve şehâmetle Darü’l-Hikmet’te her türlü siyasi tesirlere karşı demir gibi dayandı. Ve Darül Hikmeti de dayattı ve muhafaza etti. Yanlış fetvalara karşı pervasızca mücadele etti.

Hayatının ortadan kaldırılacağı tehditlerine hiçbir ehemmiyet vermeyerek mücahidane bir tarzda ilm-i irfana hizmet etti. Şeriat-ı Garrâ-i Ahmediye’ye mugayir, Ehl-i Sünnet ve Cemaat’e muhalif en küçük bir meseleye dahi mukabele ederek onları tashih ve mahz-ı hakkı beyan etmekten hiçbir zaman çekinmedi. Daima azimet ve takvayı ihtiyar etti.

^{Haşiye} Fırıncı Ağabey: Üstadın kitaplarını bastırdığı bu matbaacıdan nakille şunları söyledi. Üstad matbaacıya “Sana verdiğim bu para miktarı kadar basacaksın ve bir eksik dahi olmayacak” demiş. Matbaacı: “ benimle pazarlık etti, bu kadar hassastı” diyor.

Şeyhülislam ve bir kısım ulema

İstanbul, İngiliz gibi hunhar bir devletin işgali altındaydı. Düşman kumandanı İstanbul'da pek

gaddarane ve zalimane icraatlar peşinde idi. O amansız ve imansız düşmanlar, bu millet-i İslam'ı hâkimiyetleri altına alabilmek için çok dessayane plân ve propagandalar çok deni, zulüm ve işkenceler yapıyordu. Türk istiklal ve hâkimiyetine Türkiye'de son verebilmek için birtakım iblisane, kandırıcı ve yıkıcı entrikalar çeviriyordu. Siyasi, ilmî, askerî kimselerde ve efkâr-ı umumiyede Türkiye'yi kendi mandası altına girmek taraftarlığını uyandırmaya çabalıyordu. O insafsız ve cebbar İngiliz siyasiyunları, şeytankârane ve iğfalkârane desise ve propagandalar ile Şeyhülislamı ve bir kısım ulemayı kendi lehine çevirmeye başladı, aldattı. Bu gibi aldanmalar, kısmî de olsa bizlere kükretecek, bizlere volkanlar gibi lâvlar fıskırtacak, düşmanlarımızı topyekûn imha etmeye koşturacak hain emellerin tezahür ve emareleri idi.

Milleti düşmana karşı ayaklandırmak

Her nevi vukuat ve hadisatın dinsizdarane plân ve propagandaların hakikat ve kühnünü asıl gaye ve hedefini hakikatbin nazari ile harikulâde kuvve-i kudsiyesi ve keskin feraseti ile gören ve bilen Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Türkiye'nin hürriyet ve istiklalini gasp etmeye, istikbalini söndürmeye matuf düşman entrikalarını o zaman sezdi ve keşfetti.

Merhametsiz düşmanın öldürücü entrikalarına aldanan kimseleri ve siyasileri uyandırmak, kahraman milletimizin mahvını intac edecek düşman entrikalarını milletin gözü önüne sermek, milleti kalkındırmak ve düşmana karşı ayaklandırmak zımında hemen faaliyete geçti. İcabı halinde son nefesimize, ölünceye kadar çarpışmak, kahpe ve portatif düşmanı Kadir-i Zülcelâl'in kudreti ve imdad-ı Rabbaniye ve avn-i Peygamberi ile mutlaka muzaffer olmak için topyekûn olarak hâlen, kâlen, kalemler ve fikren seferber olup cihad-ı diniye meydanlarına koşmak aşk, şevk ve cehdini uyandırmak hareketini ihtiyar etti.

Bu kudsi maksat ve bu ulvî gaye ile İstanbul'daki bütün ilmî, içtimai ve siyasi, askerî muhit ve mahfillere giderek, ulema ve talebe-i ulumla, meşayih ve müridanla hararetli ve devamlı bir surette temasa başladı.

İnsanı aklen ve kalben ikna ve tatmin eder

Burada Bediüzzaman'ın cumhur-u nas ve avama, hakikatleri nev-i şahsına mahsus ender bir belâgatle ifade ve tefhim etmek gibi hususiyet ve meziyetlerinden bir parça arz etmeye çalışalım. Zira bir nadire-i hilkat olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin her yüksek meziyet ve hasletinde olduğu gibi bu hususta da tamamını bilebilmek ve ifade edebilmekten hadsiz derecede aciz bulunmaktayız. Bu itibarla şu kadirlik arz edelim ki:

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, en avamdan en havassa ve havasü'l-havassa kadar her tabaka-i insaniyenin idrak ve anlayış seviyesine göre yazmakta ve hitap etmekte fevkalade bir istisna teşkil eden bir kudret ve kuvvete mazhurdur. Kal ve kalbinde harikulâde bir ulviyet, nafiziyet ve tesirat, yüksek bir belâgat ve fesahat ve cezalet ve selaset vardır. İrad, beyan ve izah eylediği hakaik-i kudsiye, kitlelere ve muhataplarına ilahî bir sihriyat ve tesirat nefheder, insan olan insanı, hakaik-i ilâhiye'ye celb ve cezb eder. İnsanı aklen ve kalben ikna ve tatmin eder. Bunun için meşahir-i ulema ve üdeba mabeyninde şu kanaat-ı kâmile hâsıl olmuştur.

Bediüzzaman'ın halledemeyeceği hiçbir mudil ve muğlâk, derin ve yüksek mesele-i ilmiye yoktur. İkna ve iskat edemeyeceği hiçbir allâme yoktur. Mazhar olduğu ilahî bir nüfuzun tesir ve cazibesi altına girmeyecek akli bozulmamış, kalbi çürümemiş hiçbir insan yoktur. Bediüzzaman'ın âsârı ve kelamı cazibedardır. O ne söylese haktır.

Dünyaca en üst mevkie işgal eden zalim ve diktatörlerin, din düşmanı müstebit dinsizlerin, ölüm ve idam karar ve tehditlerine beş paralık bir kıymet atfetmeden yıllarca hapis ve zindan hayatının tahammülfersa işkenceleri pahasına da olsa onlara, bir asra yaklaşan ömr-ü saadetleri içinde dinî hiçbir taviz vermeden salâbet ve celâdetle, şecaat ve şehâmetle, Kur'anî, imanî ve İslamî hakikatleri tebliğ, beyan, ispat ve ihtar etmesi nedendir?

Nur Risaleleri muazzam bir kitle üzerinde müessir olmaktadır

Bu itibarla her söz ve hareketini yalnız ve yalnız rıza-i ilahî için söylemesi ve yapması sırrıyla ve bunlarla beraber daha birçok nazirsiz meziyet ve hususiyetlere bir mevhibe-i ilahî olarak mazhar olması dolayısı ile muhataplarında, eserlerindeki hakaik-i

Kur'aniye ve imaniyeye ve yüksek şahs-ı manevilerine karşı büyük bir muhabbet ve merbutiyet, sarsılmaz bir sadakat ve itaat husule gelmiş ve gelmektedir. Hitabetleri, sohbetleri, mektupları, Nur Risaleleri hayat-ı içtimaiyede mahşerî ve muazzam bir kitle, camialar üzerinde çok müessir ve müsmir olmuş ve olmaktadır. Eserlerini okumakta sebatkâr olmak ulviyetine yükselenleri, ilmi ile amil olmak nimet-i azimesine sahip kılmaktadır. Ubudiyet, ihlâs, azimet, takva, ittihad ve uhuvvet ehli olarak yetişmek gibi yüceliklere eriştirmektedir.

Ölürsem şehidim

Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın parlak bir tefsiri olan Risale-i Nur'u okuyarak, en ağır şartlar, tazyik ve tevkifler olduğu halde hizmet-i Kur'aniye sahasını ve mücadele-i diniye cephesini terk etmeyerek, "Ölürsem şehidim, kalırsam Kur'an'ın hizmetkârıyım," imanına sahip olan milyonlarca nesl-i cedid vücuda gelmiştir.

Doğrudan doğruya Kur'an'dan fıskıran Nur Risaleleri'ni mütalaa ile taklidi imanını tahkike tebdil eden, zerreden şemse kadar derecatı olan meratib-i imaniyede terakkilere erişerek imanını kuvvetlendiren ve inkişaf ettiren yeni nesilden milyonlar genç, "Anam-babam, tatlı canım sana feda olsun ey nur-u Kur'an ve ey hadiy-i azam!" diyerek cihad ve hizmet meydanlarında koşan nur-u Kur'an ve iman fedailerini zuhur etmiştir. Bütün bunlar dahi Bediüzzaman Said Nursî'nin söz ve eserlerindeki misilsiz ve sihirkar kuvveti, nüfuz ve tesiri gösteren vakialardır. Bediüzzaman'ın böyle bir ihsan-ı ilahiyeye müstesna bir tarzda mazhar olduğu mezkûr vakialar karşısında izah ve ispattan müstağni bulunmaktadır.

İşte böyle bir ilmî ve manevi kuvvete mazhar olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin, müstevli düşmanlarımızın mahiyetlerini sinsi ve aşikâr maksat ve gayelerini izhar, ilân ve teşhir etmesi kısa bir zamanda tesirini gösterdi. İngilizler'in ve bu gibi emperyalistlerin Türkler ve âlem-i İslam aleyhindeki müstemlekecilik siyasetinin felâketini ve kardeşi kardeşe öldürtmek plân-ı vahşiyanesini ve sinsiçe döndürülen dolapları efkâr-ı umumiye anladı ve uyandı. Düşmanın entrikalı propagandalarına aldanmaktan kurtuldu. Her muhitte düşmana karşı kuvvetli bir dayanma ve çarpışma azmi meydana geldi.

Bediüzzaman, bu hususlardaki faaliyet ve irşadını büyük bir şecaat, celâdet ve şehâmetle devam ettirdi. Zalim düşmanımızın kendisini idam etmek teşebbüsüne beş

para ehemmiyet vermedi. Vatan ve milletimiz için hayatî, tarihî ve cihanşümül bir ehemmiyete haiz olan boğazlarımıza hâkim olmak sevdasıyla çırpınan düşmanlarımıza kapılmamak, iman ve İslamiyet'i yıkmaya çalışan dессas zalimlere aldanmamak için milletimize ve nur-u Kur' an hadimlerine şöyle hamasî bir hakikati icmalen beyan etmiştir:

Tükürün zalimlerin hayâsız yüzüne!

“Bir zalim ve vicdansız bir adam, birisini yere atıp ayağıyla onun başını kat'i ezecek bir surette davransa, o yerdeki adam eğer o vahşi zalimin ayağını öpse, o zillet vasıtası ile kalbi, başından evvel ezilir. Ruhu cesedinden evvel ölür. Hem başı gider hem izzet ve haysiyeti mahvolur. Hem o canavar vicdansız zalime karşı zaaf göstermekle kendisini ezdirmeye teşci eder. Eğer ayağı altındaki mazlum adam, o zalimin yüzüne tükürse, kalbini ve ruhunu kurtarır. Cesedi bir şehid-i mazlum olur. Evet, tükürün o zalimlerin o hayâsız yüzüne!”

İngilizler, İstanbul'da birçok denaat ve şenaatleri irtikâp ediyordu. Şehzadebaşı Karakolu'nda yatan askerlerimizi basarak süngüleyip şehit etmişlerdi. Bu cinayeti işitince Bediüzzaman neşir yoluyla yine şöyle haykırdı:

“Tükürün o zalimlerin o hayâsız yüzüne! On asırdan beri âlem-i İslam'ın bayraktarlığını yapan bir milletin evlatlarını katletmeye hakkın yoktur!”

İngiliz devletinin, İstanbul Boğazı'nın toplarını tahrip ve İstanbul'u istila ettiği hengâmda, o devletin en büyük daire-i diniyesi olan Anglikan Kilisesi'nin başpapazı Meşihat-ı İslamiye'den altı sual sordu. Buna altı yüz kelimeyle cevap isteriz dedi. Bir kısım âlimler, “Bu sualleri hakkıyla ancak Bediüzzaman cevaplândırabilir,” diye Hazret-i Üstad'a müracaat etti. Sualleri okuyan Bediüzzaman, celâdetle gürleyerek bunlara matbuat lisaniyla şöyle cevap verdi:

“Altı yüz kelime ile değil, altı kelime ile değil, hatta bir kelime ile değil, belki bir tükürükle cevap veriyorum. Çünkü o devlet, işte görüyorsunuz ayağını boğazımıza bastığı dakikada, onun papazı mağrurane üstümüze sual sormasına karşı yüzüne tükürmek lazım geliyor. Tükürün o ehl-i zulmün o merhametsiz yüzüne!”

Cirmi küçük semeresi büyük Hutuvat-ı Sitte eserini te'lif ve neşretmesi

Dessas düşmanlarımızın aldatıcı, iğfalci ve öldürücü plân ve programlarını akim bırakan, ulemayı ve ahaliyi aldatmaktan kurtaran ve muhafaza eden, milletimizi ümitsizlikten halâs eden gayret ve faaliyetlerine cansiperane devam eden Bediüzzaman Said Nursî, o hengâmede mezkûr ve sair mevzuları havi ve uyandırıcı Hutuvat-ı Sitte eserini telif ve neşreyler. Bu cirmi küçük mana ve semeresi büyük eser, haftada iki defa tabedilmek suretiyle müteaddit baskıları yapılır. Bu millet-i İslam'ın derdine derman, illetine deva, yarasına merhem olan, milletin ihtiyacı şedit zamanında telif edilip ihtiyaca tam cevap veren bu eser de süratle yayılır ve kapış kapış alınır.

İslam'ın bu asırda bir mücahid-i ekberi olan Bediüzzaman Said Nursî; felaket, helaket ve fecaatlerle memlû o kara günlerimizde, mukaddes dinimiz İslamiyet'in ve bu mübarek vatan ve kahraman milletin ebediyen payidar olması için o gaddar düşmanlarımızla cansiperane çarpışması ve muvaffak da olması, onun derece-i cesaret, şecaat, hamaset ve kemalatını fiilen gösteren şerefli bir vukuat-ı tarihiyedir.

Bediüzzaman'ın kısaca naklettiğimiz mezkûr faaliyet ve mücadelesinden sonra İstanbul'da siyasi hava müstevflî düşman aleyhine döner. İstanbul sınırlarını aşip Anadolu'ya da sirayet eder. Bunu gerek bilvasıta gerek bizzat müşahede eden İstanbul işgal kuvvetleri kumandanı, Bediüzzaman'ı idam etmek teşebbüsüne başvurur. Bu pek gaddarane ve hunharane teşebbüs şayi olunca, bütün Şark vilâyetlerimizden ve birçok vilayet ve kasabalarımızdan işgal kumandanlığına süratle ihtarlar ve protestolar yağdırılarak telgraf ve mektuplar gönderilerek, kumandanın bu zalimane karardan vazgeçmesini, aksi takdirde, ne pahasına olursa olsun bütün vilayet-ı Şarkiyе'nin ve aşiretlerin isyan edeceğini bildirirler. Bu uğurda bütün can ve mallarını feda ederek çarpışacaklarını ihtar ederler. Bunlarla beraber işgal kumandanının maiyetinden birkaç ecnebi, bir kısım sefaret mensupları ve Türkiye'de uzun seneler kalarak Türkleri çok iyi bilen düşman siyasilerinden bazıları işgal kumandanına derler ki:

“Vaziyet vahimdir! Eğer siz Bediüzzaman'ı idam ettirirseniz umum Şarkî Anadolu, İran ve Irak aşiretleri ve bütün Türk milleti İngiliz devletine ebediyen düşman olur. Bu düşmanlık nesilden nesle devam eder. Binaenaleyh imparatorluğumuz birçok cihetlerden sarsılmaya doğru gider.”

Bunun üzerine İstanbul işgal kumandanı dehşetle irkilir ve Bediüzzaman'ı idam etmek kararından sarf-ı nazar eder.

Kuvâ-yı Milliye hareketi başladığı zamanlar, düşman işgali altında bulunan İstanbul'da, Şeyhülislam, "Anadolu'daki Kuva-yı Milliye hareketi padişahlığa isyan ve bu harekete katılanlar asidir" şeklinde fetva vermişti. O zaman, İstanbul'da olan Bediüzzaman Said Nursî, bu fetvaya şu cevabı vermiştir:

"Düşman işgali altındaki bir memlekette, İngilizlerin emri ve tazyiki altında bulunan bir idarenin ve Meşihatın fetvası mualleldir, mesmu' olamaz. Düşman istilasına karşı harekete geçenler asi değildir. Fetva geri alınmalıdır, aksi takdirde mukabil fetva veririm" demiş ve fetvayı geri aldirmiştir.

Anadolu'da ki kuvva-yı milliye hareketini destekledi

Düşmanlarımız vatan ve milletimizi ebediyen esaret altında alabilmek için bin bir türlü hile ve dolaplar çeviriyor, milletimizin düşmanı olan düşmanlığını ve direnişini kırmaya çalışıyordu. Türk milletinin, "Ya ölüm, ya istiklâl" azmi ile cihad meydanlarında koştuğu o günlerimizde, Bediüzzaman Said Nursî, Anadolu'daki Kuvva-yı Milliye hareketini bu ecnebi ve müstevlî düşmanlarımıza karşı cansiperane bir celâdet ve metanetle, büyük bir feraset, gıyaset ve dirayetle destekledi. İslamiyet'e karşı, millet ve memleket menfaatine karşı muzır cereyanlarla aslanlar gibi pençeleşti. Eserler neşretti, hitabeler irad etti. Bütün kuvvetiyle bir an mücadeleden geri durmadı. Milli kurtuluş hareketinin muvaffakiyetinde en büyük amillerden birisi oldu.

Anadolu'daki millî hareketi, dinî ve vatanî kurtuluş mücahedesini desteklemek hususundaki Bediüzzaman Said Nursî'nin kahramanca mücadelesi ve hizmeti, Ankara hükümetince fevkalâde takdirlerle karşılandı. Müteaddit defalar şifre ile Ankara'ya davet olundu. Hazret-i Üstad bu davetlere şu cevabı verdi:

"Ben tehlikeli yerde mücadele etmek isterim; siper arkasında mücahede hoşuma gitmiyor. Burasını daha tehlikeli görüyorum. Buradaki vazifem henüz tamam olmamıştır. İstanbul'daki tehlikeyi bertaraf edince inşaallah oraya geleceğim" der.

Umumi Harp'teki mağlubiyet, Hazret-i Üstad'ı çok mükedder etmişti. İslam'ın kalbgâhını ecnebilere işgal etmesi, Hazret-i Üstad'ı adeta deli divaneye çevirmişti. Çok üzülüyordu, ızdırab içinde kıvrandırdıyordu. Fakat bu, sadece o azabın içinde kıvranmak değil, o ulvî infiale onu, can ve cananını, manevi makam ve mansıbını, şan ve şöretini, her şeyini feda ettirecek bir hamle, himmet ve faaliyetin, gayret ve

hareketin muharriki oluyordu. Düşünür, mütemadiyen düşünürdü. Lisan-ı hal ve kaliyle ve kalemiyle mütemadi bir mücadele gayreti içinde idi. Geceleri mutadı veçhile, uyurla uyanık arasında pek az bir uyku ve istirahatten sonra ubudiyet, dua ve niyaz, evrad ve ezkâr ile dergâh-ı İlâhiyede vezaifini ifa eyler. Gündüzleri de beşer takatinin fevkinde düşmana karşı kâl ve kalemlle olan hizmet ve cihad-ı diniyesi ile iştigal ederdi. Durmak, dinlenmek, meşru keyf ve zevk nedir bilmezdi. Merkez-i İslamiye'nin düşman istilâsından dolayı "çok müteessir ve müteallim olduğu" kendilerine söylenince:

"İslam'a indirilen darbelerin kalbime indiğini hissediyorum."

Bediüzzaman "ne yapayım, elimde değil," derdi. Ben kendi elemelerime tahammül ettim. Fakat ehl-i İslam'ın teellümatı, düşar edildiği felâketleri beni ezdi. Bu mübarek vatan ve millete, âlem-i İslam'a indirilen manen ve maddeten öldürücü darbelerin bütün sıkleti ile kalbime indiğini hissediyorum, fakat meyus değilim. Bir nur görüyorum! Bu eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlaklar, taarruz ve tazyikler, İslam'ın ufuklarını kaplayan bu siyah bulutları çarpıştıracak ve sonra dağılacak, sonra bir nur doğacaktır. Kur'an'dan lemean edecek bu nur, dinsizlik ve dalâleti parçalayacak, temel taşlarını tarumar edecek, meydana çıkacak küfr-ü mutlakı mağlubiyete yuvarlayacaktır. Bu nur-u Kur'an ve imanın maddi-manevi fütihat ve tesiratiyle, İslam'ın asırlardır bayraktarlığını yapan kahraman millet ve necip evlatları, umum İslam memleketleri uyanacak, kalkınacak ve her sahada terakki ve tealiye ulaşacaktır. Âlem-i İslam'a musallat olan düvel-i küffar mağlup olacak, memalik-i İslamiye hürriyetine kavuşacaktır. Bu gaddarane zulüm ve işkenceler Müslümanların teyakkuzunu ve ittihadını intaç edecektir."

Mehmed Akif Ersoy

Büyük Şairimiz Mehmed Akif

Akif, Üstad'ı bir ilham kaynağı biliyordu. Üstad'a karşı o kadar hürmet ve muhabbeti vardı ki, Üstad'ın bulunduğu ilm-ü irfan meclislerinde kendileriyle çay yapmaktan büyük bir haz duyardı. Akif, çay demlemekte de mahirdi. Büyük Şairimiz Mehmed Akif, Bediüzzaman'ın temennilerini şu suretle terennüm ediyordu.

O Nur'u gönder ilahi

O nûru gönder. İlâhî, asırlar oldu, yeter!

Bunaldı milletin âfâkı, bir sabâh ister.

Înâyetinle halâs et ki, dalga dalga zalâm

İçinde kaynamasın çarpınıp duran İslâm!

Bu secde-gâha kapanmış yanan yürekler için;

Bütün soluklan feryâd olan şu mahşer için;

Harîm-i Kâbe'n için; sermedî Kitâb'ın için;

Avâlimindeki âyât-ı bî-hesâbın için;

Şu hâk-i pâke bürünmüş semâ-yı rahmet için;

Biraz ufukları gülsün cihân-ı İslâm'ın!

Hudûdu yok mu bu bitmez, tükenmez âlâmın?

O, çünkü âleme hâkim yegâne kudret iken,

Bir inkılâb ile mahrûm olunca azminden,

Esâretin ne kadar şekli varsa katlandı...

Vatanlarında garib oldu kendi evlâdı!

O azmi sen vereceksin ki eylesin sereyan,
Soluk benizlere kan, inleyen göğüslere can.

O rûhu ver ki, îlâhî, kıyâm edip dînin,
Zemîne feyzini yaysın hayât-ı mâzînin...

M. Akif

Bediüzzaman bu asırda bir muhbir-i sadık ve bir mübeşşir-i hakikatbîndir

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin, 1908 ile 1920 aralarında telif ettiği eserlerindeki, âlem-i İslam'ın müstakbel zafer, necat ve saadetini müjdeleyen gayet veciz vecizelerinden bazılarını buraya dercediyoruz. Bunlar ve bunlar gibi kelimalar kalb ve kafalarımıza nakşedeceğimiz, ezberleyeceğimiz, manalarına nüfuz etmeye çalışacağımız birer dürr-i yektadır. Kanaat ve sevgisiyle bu parlak ve pek manidar kelimaları burada Nur-u Kur'an şakirdlerine ve ehl-i iman kardeşlerimize takdim etmekten kendimizi alamadık. Senelerce evvel bu kelimaları beyan eden Bediüzzaman bu asırda bir muhbir-i sadık ve bir mübeşşir-i hakikatbîn olduğunu fehmetmekten doğan büyük bir sürur ve sevgi ile bu parlak vecizeleri takdim ediyoruz:

1. Eskiden beri 'îlâ-yı kelimetullahı ve beka-yı istiklâliyeti ve İslam için farz-ı kifaye-i cihadı deruhte ile kendini, yekvücut olan âlem-i İslam'a fedaya vazifedar ve hilafete bayraktar görmüş olan bu devlet-i İslamiye'nin felaketi, âlem-i İslam'ın saadet ve hürriyet-i müstakbelesiyle telafi edilecektir. Zira şu musibet, maye-i hayatımız olan uhuvvet-i İslamiye'nin inkişafını harikulade tacil etti.
2. Devletler, milletler muharebesi, tabakât-ı beşer muharebesine terk-i mevki ediyor. Zira beşer esir olmak istemediği gibi, ecir olmak da istemez.
3. Nasraniyet ya intifa veya istifa edip İslamiyet'e karşı terk-i silâh edecektir. Nasraniyet, birkaç defa yırtıldı, Protestanlığa geldi. Protestanlık da yırtıldı, tevhide yaklaştı. Tekrar yırtılmaya hazırlanıyor, ya intifa bulup sönecek veya hakiki Nasraniyetin esasını cami olan hakaik-i İslamiye'yi karşısında görecek, teslim olacaktır.

4. Zaman gösterdi ki, cennet ucuz değil, cehennem dahi lüzumsuz değil.
5. İnsanları canlandıran emeldir, öldüren yeistir. Musibet-i amme, ekseriyetin hatasından terettüp eder. Musibet, cinayetin neticesi, mükâfatın mukaddimesidir.
6. İhya-yı din, ihya-yı millettir. Hayat-ı din, nur-u hayattır.
7. Din hayatın hayatı, hem nuru hem esası, ihya-yı dinle olur şu milletin ihyası.
8. Hıristiyanlığın malı olmayan mehasin-i medeniyeti ona mal etmek ve İslamiyet'in düşmanı olan tedenniyi ona dost göstermek, feleğin ters dönmesine delildir.
9. Paslanmış bihemta bir elmas, daima mücella cama müreccahtır.
10. Zaman ihtiyarladıkça Kur'an gençleşiyor, rumuzu tavazzuh ediyor. Nur, nâr görüldüğü gibi, bazen şiddetli belâgat dahi, mübalağa görünür.
11. İslamiyet, selm ve müsâlemettir; dâhilde nizâ ve husumet istemez.
12. Evamir-i şer'iyeye karşı itaat ve isyan olduğu gibi evamir-i tekviniyeye karşı da itaat ve isyan vardır. Birincisinde mükâfat ve mücazatın ekseri ahrette, ikincisinde ağılebi dünyada olur.

Mesela,

*Sabrın mükâfatı zaferdir.

*Ataletin mücazâtı sefalettir.

*Sa'yin sevabı servettir.

*Sebatın mükâfatı galebedir.

*Müsavatsız adalet, adalet değildir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin İstanbul'da iken, Sünuhât isimli eserinde kaleme aldığı gayet acip, gayet garip ve gayet medar-ı sürur ve ümit bir vakıa-i ruhiyesi vardır. O da şudur:

1335 senesi Eylül'ünde, dehrin hadîsatinin verdiği yeisle şiddetle muzdarip idim. Şu kesif zulmet içinde bir nur arıyordum. Manen rüya olan yakazada bulamadım. Hakikaten yakaza olan rüya-yı sadıkada bir ziya gördüm. Tafsîlâtı terk ile bana söylettirilmiş noktaları kaydedeceğim. Şöyle ki:

Bir Cuma gecesi nevm ile âlem-i misale girdim. Biri geldi, dedi:

“Mukadderat-ı İslam için teşekkül eden bir meclis-i muhteşem seni istiyor.”

Gittim, gördüm ki, münevver, emsalini dünyada görmediğim, Selef-i Salihînden ve a'sârın meb'uslarından her asrın meb'usları içinde bulunur bir meclis gördüm. Hicap edip kapıda durdum. Onlardan bir zat dedi ki:

“Ey felâket, helaket asrının adamı, senin de reyin var! Fikrini beyan et!”

Ayakta durup dedim:

“Sorun, cevap vereyim.”

Biri dedi: “Bu mağlûbiyetin neticesi ne olacak; galibiyette ne olurdu?”

Dedim: “Musibet şerr-i mahz olmadığı için, bazan saadette felaket olduğu gibi, felaketten dahi saadet çıkar. Eskiden beri î'lâ-yı kelimetullah ve bekâ-yı istiklalîyet-i İslam için, farz-ı kifaye-i cihadı deruhte ile kendini yekvücut olan âlem-i İslam'a fedaya vazifedar ve hilafete bayraktar görmüş olan bu devlet-i İslamiye'nin felaketi, âlem-i İslam'ın saadet-i müstakbelesiyle telafi edilecektir. Zira şu musibet, maye-i hayatımız ve âb-ı hayatımız olan uhuvvet-i İslamiye'nin inkişaf ve ihtizazını harikulade tacil etti. Biz incinirken âlem-i İslam ağlıyor. Avrupa ziyade incitse, bağıracaktır. Şayet ölse, yirmi öleceğiz, üç yüz dirileceğiz. Harikalar asrındayız. İki-üç sene mevtten sonra meydanda dirilenler var. Biz mağlûbiyetle bir saadet-i âcile-i muvakkate (عَاجِلُهُ) kaybettik. Fakat bir saadeti âcile-i müstemirre (أَجَلُهُ) bizi bekliyor. Pek cüz'î ve mütehavvil ve mahdut olan hâli, geniş istikbal ile mukabele eden kazanır.” Birden meclis tarafından denildi: “İzah et!”

Dedim: “Devletler, milletler muharebesi, tabakat-ı beşer muharebesine terk-i mevki ediyor. Zira beşer esir olmak istemediği gibi, ecir olmak da istemez. Galip olsaydık, hasmımız, düşmanımız elindeki cereyan-ı müstebidaneye, belki daha şedîdâne kapılacak idik. Hâlbuki o cereyan hem zalimâne, hem tabiat-ı âlem-i İslam’a münafi, hem ehl-i imanın ekseriyet-i mutlakasının menfaatine mübayin, hem ömrü kısa, parçalanmaya namzettir. Eğer ona yapışsaydık, âlem-i İslam’ı fıtratına, tabiatına muhalif bir yola sürükleyecek idik. Şu medeniyet-i habise ki, biz ondan yalnız zarar gördük. Ve nazar-ı şeriatla merdud ve seyyiatı hasenatina galebe ettiğinden, maslahat-ı beşer fetvasıyla mensuh ve intibah-ı beşerle mahkûm-u inkıraz, sefih, mütemerrid, gaddar, manen vahşi bir medeniyetin himayesini Asya’da deruhte edecek idik.”

Meclisten biri dedi:

“Neden şeriat şu medeniyeti reddeder?”^{Haşiye}

Dedim:

“Çünkü beş menfi esas üzerine teessüs etmiştir.

*Nokta-i istinadı kuvvettir. O ise, şe’ni tecavüzdür.

*Hedef-i kasdı menfaattir. O ise, şe’ni tezahumdur.

*Hayatta düsturu, cidaldır. O ise, şe’ni tenazudur.

^{Haşiye} Bizim muradımız, medeniyetin mehasini ve beşere menfaati bulunan iyilikleridir. Yoksa medeniyetin günahları, seyyiatları değil ki, ahmaklar o seyyiatları, o sefahetleri mehasin zannedip, taklid edip malımızı harab ettiler. Medeniyetin günahları iyiliklerine galebe edip, seyyiatı hasenatina racih gelmekle, beşer, iki harb-i umumî ile iki dehşetli tokat yeyip o günahkâr medeniyeti zir-ü zeber edip, öyle bir kustu ki, yeryüzünü kanla bulaştırdı. İnşaallah, istikbâldeki İslâmiyetin kuvvetiyle medeniyetin mehasini galebe edecek, zemin yüzünü pisliklerden temizleyecek, sulh-u umumiye de temin edecek.

*Kitleler mabeynindeki rabitası, âheri yutmakla beslenen unsuriyet ve menfi milliyettir. O ise, şe'ni böyle müthiş tesadümdür.

*Cazibedar hizmeti, hevâ ve hevesi teşci ve arzularını tatmin ve metalibini teshildir. O heva ise, şe'ni, insaniyeti derece-i melekiyeden, dereke-i kelbiyete indirmektir. İnsanın mesh-i manevisine sebep olmaktır. Bu medenilerden çoğu, eğer içi dışına çevrilse, kurt, ayı, yılan, hınzır, maymun postu görülecek gibi hayale gelir.

“İşte, onun için bu medeniyet-i hazıra, beşerin yüzde seksenini meşakkate, şekavete atmış; onunu mümevveh (hayalî) saadete çıkarmış; diğer on'unu da, beyne beyne (ikisi ortası) bırakmış. Saadet odur ki, külle, ya eksere saadet ola. Bu ise, ekall-i kalilindir ki, nev-i beşere rahmet olan Kur'an, ancak umumun, lâakal ekseriyetin saadetini tazammun eden bir medeniyeti kabul eder.

“Hem serbest hevânın tahakkümüyle, havâic-i gayr-ı zaruriye, havâic-i zaruriye hükmüne geçmişlerdir. Bedavette bir adam dört şeye muhtaç iken, medeniyet yüz şeye muhtaç ve fakir etmiştir. Sa'y, masarife kâfi gelmediğinden, hileye, harama sevk etmekle, ahlâkın esasını şu noktadan ifsat etmiştir. Cemaate, nev'e verdiği servet-i haşmete bedel, ferdi, şahsı fakir ahlâksız etmiştir. Kurun-u Ulâ'nın mecmu-u vahşetini şu medeniyet bir defada kustu!

“Âlem-i İslam'ın şu medeniyete karşı istinkâfî ve soğuk davranması ve kabulde ıstırabı cây-ı dikkattir. Zira istiğna ve istiklaliyet hassasıyla mümtaz olan şeriattaki ilahî hidayet, Roma felsefesinin dehasıyla aşılınmaz, imtizaç etmez, bel' olunmaz, tâbi olmaz.

“Bir asıldan tev'em (ikiz) olarak neşet eden eski Roma ve Yunan iki dehalariyle su ve yağ gibi, mürur-u a'sâr, medeniyet ve Hıristiyanlığın temzicine rağmen, yine istiklallerini muhafaza, âdetâ tenasuhla o iki ruh şimdi de başka şekillerde yaşıyorlar. Onlar tev'em ve esbab-ı temzic varken imtizac olunmazsa, şeriatin ruhu olan nur-u hidayet, o muzlim pis medeniyetin esasları olan Roma dehasıyla hiçbir vakit mezc olunmaz, bel' olunmaz.”

Dediler: “Şeriat-ı garrâdaki medeniyet nasıldır?”

Dedim: “Şeriat-ı Ahmediye’nin (a.s.m.) tazammun ettiği ve emrettiği medeniyet ise ki medeniyet-i hazıranın inkişâından inkişaf edecektir. Onun menfi esasları yerine, müsbet esaslar vaz’ eder.

* “İşte nokta-i istinad, kuvvete bedel haktır ki, şe’ni adalet ve tevazündür.

*Hedef de, menfaat yerine fazilettir ki, şe’ni muhabbet ve tecazübtür.

*Cihetü’l-vaḥdet de unsuriyet-i milliyet yerine, rabita-i dinî, vatanî, sınıfdır ki, şe’ni samimi uhuvvet ve müsâlemet ve haricin tecavüzüne karşı yalnız tedâfüdür.

*Hayatta düsturu, cidal yerine düstur-u teavündür ki, şe’ni ittihad ve tesanüttür.

*Hevâ yerine hüdâdır ki, şe’ni insaniyeten terakki ve ruhen tekâmüldür.

*Hevâyı tahdit eder; nefsin hevesat-ı süfliyesini teshiline bedel, ruhun hissiyat-ı ulviyesini tatmin eder.

“Demek, biz maḡlûbiyetle ikinci cereyana takıldık ki, mazlumların ve cumhurun cereyanıdır. Başkalarından yüzde seksen fakir ve mazlumsa, İslam’dan doksan, belki doksan beştir.

“Âlem-i İslam şu ikinci cereyana karşı lakayt veya muarız kalmakla, hem istinatsız, hem bütün emeğini heder, hem onun istilasıyla istihaleye maruz kalmaktan ise, âkilane davranıp onu İslamî bir tarza çevirip, kendine hâdim kılmaktır. Zira düşmanın düşmanı, düşman kaldıkça dosttur. Nasıl ki, düşmanın dostu, dost kaldıkça düşmandır.

“Şu iki cereyan birbirine zıt, hedefleri zıt, menfaatleri zıt olduğundan; birincisi dese “öl!” diğeri diyecek “diril.” Birinin menfaati, zarar, ihtilaf, tedennî, zaaf, uyumamızı istilzam ettiği gibi; ötekinin menfaati dahi kuvvetimizi, ittihadımızı bizzarure iktiza eder.

“Şark husumeti, İslam inkişafını boğuyordu; zail oldu ve olmalı. Garp husumeti, İslam’ın ittihadına, uhuvvetin inkişafına en müessir sebeptir; baki kalmalı.”

Birden o meclisten tasdik emareleri tezahür etti.

Dediler: “Evet, ümitvar olunuz. Şu istikbal inkılâbı içinde, en yüksek gür sada İslam’ın sadası olacaktır!”

Tekrar biri sordu: “Musibet, cinayetin neticesi, mükâfatın mukaddemesidir. Hangi fiilinizle kadere fetva verdirdiniz ki, şu musibetle hükmetti? Musibet-i amme ekseriyetin hatasına terettüp eder. Hazırda mükâfatınız nedir?”

Dedim: “Mukaddemesi üç mühim erkân-ı İslamiye’deki ihmalimizdir: Salât, savm, zekât. Zira yirmi dört saatten yalnız bir saati, beş namaz için Hâlık Teâlâ bizden istedi. Tembellik ettik; beş sene yirmi dört saat talim, meşakkat, tahrik ile bir nevi namaz kıldırıldı. Hem senede yalnız bir ay oruç için nefsimizden istedi. Nefsimize acıdı; kefareten beş sene oruç tutturdu. Ondan, ya kırktan yalnız biri, ihsan ettiği maldan zekât istedi. Buhl ettik, zulmettik, O da bizden müterakim zekâtı aldı. (El ceza ü min cins il amel)

“Mükâfat-ı hâzıramız ise; fâsık, günahkâr bir milletten, humsu olan dört milyonu velayet derecesine çıkardı; gazilik, şehadetlik verdi. Müşterek hatadan neşet eden müşterek musibet, mazi günahını sildi.”

Yine biri dedi: “Bir âmir, hata ile felakete atmış ise?”

Dedim: “Musibetzede mükâfat ister. Ya âmir-i hatadârın hasenatı verilecektir; o ise hiç hükmünde. Veya hazine-i gayp verecektir. Hazine-i gaybda böyle işlerdeki mükâfatı ise, derece-i şehadet ve gaziliktir.”

Baktım, meclis istihsan etti. Heyecanımdan uyandım. Terli, elpençe yatakta oturmuş, kendimi buldum. O gece böyle geçti.”

Kur'an-ı Kerim'den başka kitab yanında bulundurmazdı

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin, yanında Kur'an'dan başka kitap bulundurmamak, her mevzuda, hatta maziden ve istikbalden sualler sorulup cevaplandığı vakitlerde, bütün eserlerini telif eylediği zamanlarda başka kitaplara müracaat etmemek en büyük ve en ender bir hususiyetidir.

Onun bu misilsiz meziyeti, akıllara hayranlık veriyor ve insanı adeta gayr-ı ihtiyarî olarak Bediüzzamanın şahs-ı manevîsi ve eserlerindeki yekta cemal ve kemalata meftun ediyor. Kalbi İslam şehâmetiyle dolu olan Bediüzzaman Said Nursî'nin, ilm-ü irfan, celâdet ve fazilet kaynağı yalnız Kitabullah idi. Kur'an-ı Kerim'den başka kitap yanında bulundurmazdı. Neden başka kitaplarla meşgul olmadığı kendisine sorulunca:

“Her şeyden zihnimi tecritle Kur'an'dan fehmediyorum. Hakikatleri, büyük ve yüksek hakikatleri Kur'an'dan anlamak istiyorum” derdi. Eserlerinde mühim gördüğü bazı mesaili, bazı büyük zatların kitaplarından nakletmiştir. Fakat bunlar çok az bir kısım teşkil eder

Telif ettiği eserlerdeki tekrarlar sorulduğunda

Bediüzzaman “Hakikat usandırmaz. Hem herkes bazen Risale-i Nur’un umumunu elde edemez. Bazı Nur Mecmuaları’nı veya Nur Risaleleri’ni bulsalar oradaki tekrarlar sayesinde, elde edemedikleri Risaleler’den istifade etmekten bir derece mahrum kalmazlar.”

İstanbul’da ikamet buyurdıkları zaman on iki eser telif ederek tabettirdi. Bunlardan üç veya dört beşi Türkçe olup diğerleri Arabîdirler. Eserlerinde bu asra kadar hiçbir kütüb-ü İslamiye’de emsali bulunmayan, zatına has bir beyan ve ifade ile Kur’anî ve imanî hakikatleri izah ve isbat etmiş olduğunu yüksek ilmî şahsiyetler takdir ve tahsinle yâd ederdi. Bu yıllarda İstanbul ve Ankara’da yazdığı o gayet mücmel ve mû’ciznüma eserleri kırk sene sonra Arabî Mesnevî-i Nuriye ismiyle bir arada bir mecmua halinde neşredildi.

Hem bu büyük eser, hem Arabî İşarat-ül İ’caz tefsiri, zamanın munsif ve

müdrük allâmeleri tarafından takdir ve tebci edildi. Büyük bir revaç ve rağbete, paha biçilmez bir kıymet ve büyüklüğe mazhar oldu.

İmam-ı Rabbanî’nin O’na gaybî bir tarzda “tevhid-i kible et!” demesi

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri en müstesna hususiyetlerinden birini şöyle beyan eder: “Elli, ellibeş sene evvel Eski Said ziyade ulum-u akliye ve felsefiyede hareket ettiği için, hakikat-ül hakaike karşı ehl-i tarikat ve ehl-i hakikat gibi bir meslek aradı. Ekser ehl-i tarikat gibi yalnız kalben harekete kanaat edemedi. Çünkü aklı, fikri, hikmet-i felsefe ile bir derece yaralı idi, tedavi lâzımdı. Sonra hem kalben, hem aklın hakikate giden bazı büyük ehl-i hakikatın arkasında gitmek istedi. Baktı, onların her birinin ayrı cazibedar bir hassası var. Hangisinin arkasından gideceğine tahayyürde

kaldı. İmam-ı Rabbanî de ona gaybi bir tarzda, “Tevhid-i kible et!” demiş. Yani “Yalnız bir üstadın arkasından git, başkasıyla meşgul olma.”

Bu mevzuya Hazret-i Üstad şöylece devam eder:

“O tahayyürde iken, Cenâb-ı Hakk’ın rahmetiyle o çok yaralı Eski Said’in kalbine geldi ki, Üstad-ı hakikî Kur’andır. Bu muhtelif turukların başı ve cetvellerin membaı ve şu seyyarelerin güneşi, Kur’an-ı Hakim’dır. Hakiki tevhid-i kible bunda olur. Öyleyse, en âlâ mürşid de ve en mukaddes üstad da odur. Ona yapıştım.”

Bu zati ahval ve mesleği hakkında, eserindeki bir haşiyede de buyuruyor ki: “Nâkıs ve perişan istidadım elbette lâyıkiyla o mürşid-i hakikinin âb-ı hayat hükmündeki feyzini massedip alamıyor. Fakat ehl-i kalb ve sahib-i halin derecâtına göre, o feyzi, o âb-ı hayatı, yine onun feyziyle gösterebiliriz. Demek, Kur’an’ dan gelen o Sözlere ve o Nurlar, yalnız aklî mesail-i ilmiye değil, belki kalbî, ruhî, halî mesail-i imaniyedir. Ve pek yüksek ve kıymetli maarif-i ilahiye hükmündedirler.”

Ankara’nın davetine icabeti

Bediüzzaman, İslam’ın kalbgâhındaki ecnebi işgalinden o derece muzdarip oluyordu ki, tahammüle imkân ve takati kalmamıştı. Ecneblerle kahramanca mücadele edip, artık İstanbul’daki tehlikenin bertaraf olduğu kanaatine varınca Ankara’nın davetine icabet etmeye karar verdi. Mühim ehil ve mutemid dostlarından bazılarıyla bu hususta istişare ettiler. Bu zatlardan birisi olan ve yirmi beş sene Milli Müdafaa Vekâletinin din işleri ile alakalı bir dairesinde mühim bir vazife ifa etmiş bulunan büyük bir âlim ve ehl-i kalb olan, Üstad’ın merkez-i hükümet makamındaki zatlar ve bilhassa askerî kumandanlar arasında neşir ve tavsiye muvaffakiyetine erişen merhum Osman Nuri Efendi, mezkûr meşverete dair bir hatırasını Ankara’da bize şöyle anlatmıştı:

“Nur Kardeşlerim!”

“Sizler çok bahtiyar bir nesilsiniz ki, o zat-ı zihavarık olan Bediüzzaman’ımızın harikulade âsâr-ı cemilesi Nur Risaleleri’yle tenevvür etmek, onun irşadıyla halâs olmak nimet-i uzmasına erişmişsiniz. O bîmisil ve bînazir bir mürşid-i kâmil ve bir

üstad-ı ekberdir. Bu acizden onun hakkında sual ediyorsunuz. Ben de cevaben derim ki:

Osman Nuri Efendi

“Bediüzzaman Said Nursî'nin bu asırda, bir inayet-i ilahî ve avn-i Peygamberî ile asr-ı hazır ve asr-ı âtînin irşadı için yaratılmış bulunan nasıl bir zat-ı kerimüssıfat ve kim olduğunu, asar-ı zîhavarıkını okumakla idrak edebilirsiniz.”

Risale-i Nur mecmualarını bize göstererek:

“İşte bu yaşımda ben dahi onu okuyor ve okutuyorum.

“Hazret-i Bediüzzaman'a olan muhabbet ve merbutiyetim otuz-otuz beş sene evvelden başlar. İstanbul, dehşetengiz düşmanlarımız olan ecneblerin işgali altında iken de Hazret, canını feda edercesine, ölüm ve idamı istihkar ederek onlarla mücadele ve mücahede etmekten bir an geri kalmadı. Bir zaman sonra Ankara Hükümeti belki on defadan fazla Hazreti şifre ile davet etti. Hazret gitmedi. Nihayet, çok dindar olan bir paşanın tavassutuyla davetin tekrarlanması Ankara'ya hatırlatılınca, onun vasıtası ile son daveti almıştı. O günlerden bir gün bu acize, bir şey meşveret edeceğini söyleyerek Ayasofya çayhanesi'nde bulunacağımız saati kararlaştırdık. Ben o saatten evvel çayhaneye gidip Hazret-i Üstad'ın teşriflerini beklemeye başladım. Çok acıptır ki, bu esnada canım dut yemek istedi. Nefsim bu arzumu yerine getirmek için beni o kadar zorladı ki, Hazret gelmeden evvel çabucak gidip dutları yiyip gelmeye karar verdim. Tam kalkacağım anda Hazret-i Üstad'ın oturduğum mahalle doğru gelmekte olduğunu gördüm ve gidemedim. Hayatım boyunca nefsimin o kadar acib bir iştahla bir şeyi istediğini tahattur edemiyorum diyebilirim. Hazretimiz teşrif ettiler ve bana lütfen buyurdular ki:

‘Beni kerratla Ankara’dan davet ettiler. Ben de büyük tehlikenin İstanbul’da olduğunu ve burada düşmanlarımızla mücadele edeceğimi beyan ederek gitmedim. Bu günlerde bir davet daha geldi. Sen burada mı kalmamı, yoksa Ankara’ya mı gitmemi faydeli görürsün? Hangisi münasiptir?’

Osman Nuri Efendi Hoca:

‘Efendim, münasibi zatınıza daha iyi malûmdur. Benim kanaatim sizin Ankara’da Meclis-i Mebusan içine girmeniz büyük bir hizmete medar olacaktır.’

Bütün ömrü boyunca asrın fahrî meb’usu ve Müslüman dünyasının fedai mümessili olarak ifa-yı vazife eylemiş olan Hazret-i Üstad, nihayet Ankara’ya gitti.

M. Kemal tarafından defalarca şifreli telgraflarla davet edilen ve ettirilen Bediüzzaman Said Nursî, Ankara’ya teşrifleri esnasında büyük tezahürat ve alakayla karşılanmıştı. Birçok mebuslar istasyona gitmiş ve hep beraber Türkiye Birinci Millet Meclisine gelmiş, mecliste bulunan mebuslar tarafından da meclis bahçesinde karşılanmış ve davet üzerine meclis kürsüsünde Bediüzzaman Said Nursî bir konuşma yapmıştır.

Ankara da Hacı Bayram-ı Veli Camii

Ankara'da Hacı Bayram-ı Veli Camii'nin yanındaki bir hücrede ikamet etmiştir. Ankara'da bulunduğu günler, ehl-i ilim ve irfan sahibi mebusların sık sık yaptıkları birçok toplantılara Bediüzzaman davet edilmiş, buralarda vatan, millet ve âlem-i İslam hakkındaki kanaat ve fikirlerini beyan etmiştir. Sorulan sualleri cevaplandırmış; İslamiyet'e, vatan ve millete, âlem-i İslam'a zararlı olan fikirlere pervasızca cevaplar vermiştir.

Kâinatta En yüksek hakikat imandır.

Bediüzzaman, millet meclisinde cemaatle namaz kılınmadığını, meclis camisinin bir odadan ibaret olduğunu görünce, Müslüman milletimizin mebuslarının namaz kılmaları zarureti mevzuunda bir beyanname neşretmiştir. Bu beyannameyi takdirle okuyan Kazım Karabekir Paşa, beyannameden bir adedini de M. Kemal Paşa'ya vermiştir. Bunu mebusan okuyunca bir kısım milletvekilleri cemaatle namaz kılmaya başlamış, bunlardan harici ferdi kılanlar da bunlarla beraber Birinci Millet Meclisinde de cemaat halinde namazlarını eda etmek bahtiyarlığına erişmişlerdir.

Ağleb-i ihtimal, M. Kemal Paşa namaz hakkındaki bu ulvî beyannameyi okuduğu o gün mecliste Bediüzzaman Said Nursî'ye, "Hocam biz sizin müessir söz ve fikirlerinizden istifade etmek için buraya davet ettik. Siz ise geldiniz, namaza dair şeyler yazdınız," deyince Bediüzzaman büyük bir hiddet ve celâdetle iki parmağını bu Paşa'ya doğru uzatarak:

"Kâinatta en yüksek hakikat imandır. İmandan sonra namazdır. Namaz kılmayan haindir. Hainin hükmü merduttur. Namaz, emr-i ilahîdir. Eğer imandan sonra bir hakikat olsaydı Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de zımnen bin yerde, sarıhan yüz yerde onu emrederdi." demiştir.

Paşa bu beyanı: "Efendim, ben biraz evvel arkadaşlarımla yaptığım bir münakaşadan sonra buraya gelmiştim. Hiddetim size karşı değildir. Siz haklısınız" diye bir nevi tarziye vermek suretiyle mukabelede bulunmuştur.

Bediüzzaman'ın arka taraflarında bulunan Şark mebusları da Bediüzzaman'a: "Üstad, siz ne yaptınız! Sözüünüzü geri alınız. Yoksa herhangi bir suikasta maruz kalmanız bir an

meselesidir” deyince, Bediüzzaman, Paşa’ya olan sözünü tekrar etmiştir. O günlerde de “Takkir-i sükûn” kanunu mer’iyet safhasına girmişti. Bu böyle olduğu halde o anda Hazret-i Üstada bir şey yapılmamıştır.

Daha sonra Bediüzzaman Ankara’dayken “Mebus arkadaşların salgın bir hastalığa tutulmaması için aşı yapılacaktır” diyerek göğsüne yakın bir yere iğne yapıyor. Bu iğne biraz rahatsız etmişse de Hazret-i Üstad yatağa düşmüyor. Fakat bu aşının yeri iltihaplanarak yirmi üç sene akıntı yapıyor. Nihayet kuruyor. İğne yerinde bir delik içinde siyah bir nokta kalıyor. Hazret-i Üstad bunu birçoklarımıza göstermek lütfunda bulunmuştur. Sonra anlaşılıyor ki, bu aşı değil, en dehşetli bir zehirdir. Hıfz-ı ilahî, bu felaketten de Hazret-i Üstad’ı hıfz ve halas ediyor.

Üstada denizli hapsinde de aşı yapılmış, bu aşıda da Üstad çok rahatsız olmuş, bu münasebetle ağabeylere bir mektup yazarak sizde de aynı

tesir-i gösterdimi diye sormakta ve bu ilk zehirlenişinide zikretmekte dir.^{Haşiye}

Haşiye Denizli olayını Tahiri Ağabey şöyle anlattı:

“Denizli Hapsanesine girdik. Mahkûmlara aşı yaptılar. Tabi Üstad da dahil bizi ayırmadılar bize de aşı yaptılar. Üstad’ın aşısı apse yaptı. Üstad çok rahatsız oldu. Yeni bir zehirlenmeden şüphe etti. Ve bize şu mektubu yazdı”:

“Yeni geldiğimiz zaman çiçek aşısı doktoru beni aşıladı. O kolum çiban oldu ve şişti. O şiş aşıya iniyor, beni yatırmıyor, abdestte sıkıntı veriyor. Acaba benim vücudum aşıya gelmez veyahut başka bir mana var. Yirmi sene evvel beni Ankara’da aşıladılar. Şimdiye kadar o aşı yeri ara sıra işliyor, rahatsızlık veriyor. Buda öyle olmasın diye hatırıma geldi sizde nasıl.”

Ömer

ÇİÇEK

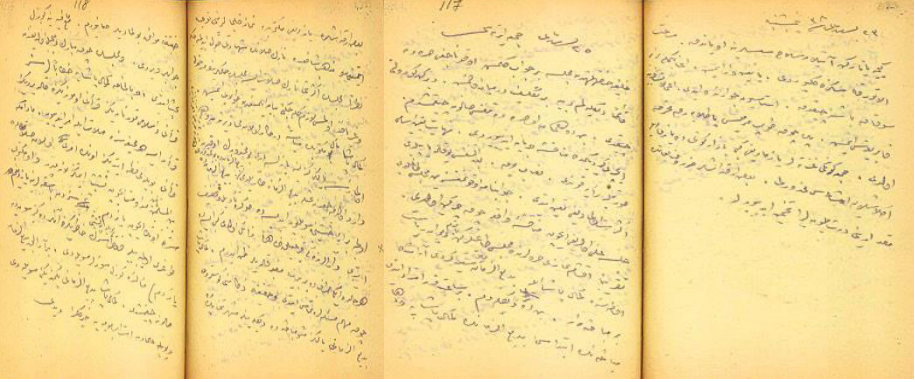
(Haşiye)

(Haşiyeye)

Mustafa Armagan

Not: Bu önemli hatıratın Aslı Milli Kütüphane'de bulunmaktadır.

Şebinkarahisar milletvekilli Ali Süruri Bey'in (1888-1926) basılmamış olan hatıratı, rejime muhalif olmayan bir milletvekilinin elinden çıktığı için apayrı bir önemdedir. Said Nursi-M. Kemal görüşmesi bu hatıratla ilk kez bağımsız ve o devre ait yazılı bir metin tarafından doğrulanmış olmaktadır. Ali Süruri hatıratında 25 Kasım günü Meclis dağılırken Başkanlık Divanı odasından içeriye baktığını ve "Kemal Paşa" ile "Bediüzzaman Molla Said-i Kürdî" arasındaki konuşmaya tanık olduğunu anlatır: Said Nursi başlangıçta biraz "haşince" konuşurken (1) muhatabının alttan alması üzerine sözlerini hafifletiyor ve "aralarındaki kırgınlık zahiren" gideriliyor. Ancak iki taraf da birbirine muğber (gücenik) kaldılar" ifadesi dikkat çekiyor. (2) Bediüzzaman'ın (akşam ezanının okunması üzerine) odadan çıktığını, arkasından Mustafa Kemal'in odada bulunanlara, isabetsizliği ve doğru olmadığı o günde ve istikbaldede anlaşılan sözlerle Alem-i İslam ve insaniyetin itibar edip takdir ettiği Bediüzzaman'ı arkasından konuşarak beğenmediğini söylediğini ifade ediyor. Bundan sonrada görüşmek için iki defa ikametgahına gidiyor. Fakat Said Nursi görüşmeyi kabul etmiyor. Sonrada salgın bir hastalık tehlikesi var aşı yapıyoruz diyerek sağlık görevlileri eliyle zehirliyorlar.

Biz konunun makamı itibarıyla burada bu kadarla yetinip en doğru kaynak Risale-i Nur külliyyatında anlatılanları okumayı önemsiyoruz. Bu

konuda Ali Süruri Bey'in hatıratıyla ilgili detaylı bilgi için Mustafa Armagan beyin çalışmalarına bakılmasını tavsiye ediyoruz.

(“2).”Zübeyir Ağabey bu kırgınlığı gidermek için üstada yakın dindar bir millet vekiliyle bir diğerindedeki Hacı Bayram'da bir inşaat vasıtasıyla üstadın ikametgahına iki defa geldiğini fakat üstadın kabul etmediğini aşağıda detaylı anlatıyor.”

(‘1) Zübeyir Ağabey “iki buçuk saat dediği” Ali Süruri Bey'in bir saat “haşince konuşurken ”diye teyit ettiği o görüşmede Üstadın ona söylediklerinin bir hülasası olan **Hücumat-ı Sitteye atıfta bulunarak** şunları söylemektedir ki; Yeni devletin inşasına dair görüşüp konuştukları fakat görüş ayrılığına düşüp tartıştıkları bu belgelerle ve ayrıca Büyük Milletmeclisi ve Cumhurbaşkanlığı arşivlerinde bulunan belgelerle (ki bunlar yayınlanmıştır) ve Risale-i Nur külliyyatında anlatılanlar ve ayrıca Zübeyir ağabey Üstadın hususi hizmetkârı olması münasebetiyle Üstaddan aldığı bilgilerle olduğuna inandığımız görüşmeyi teyit eden bu anlatımları ayrı bir belge niteliğindedir.

Hücumat-ı Sitte:

Dünyaca büyük, manen küçük bir adama Divan-ı Riyasette Bediüzzaman Said Nursî'nin iki buçuk saat verdiği dersin bir hulasasıdır. (Mektubat: Hücumat-ı Sitte'ye bu nazarlada bir baksılın).

Bir kısım mühim mebuslar mabeyninde bir mesele müzakere edilirken. Bediüzzaman buna muhalif kalınca ehl-i ilim hoca mebuslar derler ki, “Efendim bu mevzuda zaruret hükmeder. Zaruret haramı helal kılar.”

Bediüzzaman:

“Su-i istimalden neşet eden bir zaruret haramı helal edemez. Mesela, birisi kendi iradesi ve isteğiyle rakı içip kendini sarhoş etse, sarhoşken birini öldürse bu adam katildir, suçludur.”

Bu cevabı o büyük âlimler hayret, takdir ve tasdikle karşılaşıyorlar. Birçok yanlış hükümlerden kurtulduklarını kemal-i mahviyet ve faziletle itiraf ediyorlarlar. Mebus toplantılarından bir gece Bediüzzaman'ı toplantıya davet ediyorlar. Toplantıya davet eden mebusun evine gidiliyor, çaylar geliyor. Bu esnada ev sahibi mebus, İslamiyet'e mugayir, dinin, vatan ve milletin ebedî saadetine muhalif ve dalâletvari bir söz söyleyerek:

“Şimdi böyle Avrupalılaşmak zarureti var. Şimdi böyle yapmaya mecburuz” deyince, Bediüzzaman, “Bu herifin çayı içilmez” deyip, çayı yere atarak o toplantıyı terk eder. Bunun üzerine bu dalâletalûd sözden kastedilen manayı diğer mebus hocalar da fehmederek oradan dağılırlar.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, bir grup zevatla giderken, zahiren ve sözleriyle kendini dindar gösteren, fakat dinsizliği kanunlarla düğümlemek maksad-ı mahsusunu gizli tutan ve manen küçük, mevki-i siyasiyece büyük olan bir adamla karşılaşıyor. Bediüzzaman, o gizli dinsizlik plânlarıyla meşgul adama:

“Senin maksadın milleti dinden çıkaracak ve İslamiyet'in yıkılmasını intac edecek şeyler yapmaktır. Ben de senin tahrip edeceğin şeyleri ben de yapacağım. Bu mukaddes tamiratım ve cihadımdan ve dinî hizmetten hiçbir kuvvet vazgeçiremeyecek, girişeceğim bu mücahedemi hiçbir kuvvet durduramayacaktır” diyor.

O da, “Hayır, ben böyle yapacak değilim. Hem size hürmetkârım” demişse de Hazret-i Üstad, onu dinlemeden yoluna devam ediyor.

Hakikatbîn dürbîn nazariyle o adamın döndürdüğü entrikaları inayet-i İlâhî ile görüp izhar etmesi üzerine Bediüzzaman'ın etrafındaki bazı mebuslar, “Eyvah! Üstad kendine feci şeyin yaptırılabilceği sözler söyledi. Bu iyi olmadı deyince birkaç mebus “Biz Üstad'a çok medyun ve müteşekkirimiz. Gizli dinsizlik emellerini bilmediğimiz bir adamın mahiyetini bizlere izhar etmiş buyurdular ve bizi aldanmaktan kurtarmış oldular.” der.

Siyaset yoluyla hizmet edilemeceği kanaati hâsıl olur

Bediüzzaman, Ankara Büyük Millet Meclisinde bir müddet cansiperane hizmet eder. Fakat kendilerinde böyle bir asırda siyaset yoluyla iman ve İslamiyet'e, vatan ve milletin ebedî saadet ve selâmetine hizmet edilemeyeceği, dehşetli bir küfr-ü mutlakın çıkmakta olduğu kanaati hâsıl olur. Meclise gitmemeye başlar. Fakat Mustafa Kemal Üstad'ın peşini bırakmaz. Üstad'ın meclisteki irad ettiği nutuklardan dolayı aralarına soğukluk ve kırgınlık girer. Mustafa Kemal bunu gidermeye çalışır. Hacı Bayram'da bir inşaat vasıtasıyla Üstad'la görüşmek için evinin önüne gelir. Abdurrahman ağabey kapıda bakıyormuş. Üstad "ne bakıyorsun keçeli" diye kızıyor. Abdurrahman Ağabey hançerini göstererek "Mamo (amca) emret bunun canını cehenneme göndereyim" diyor. Üstad müsaade etmiyor. Görüşme de mümkün olmuyor.^{Haşiye}

Yine aynı ikametgâhta iken Üstad'ın tanıdığı dindar bir mebusla Üstad'ı ziyarete gelir. Önce mebus Üstad'ın yanına geliyor, haber vermek için. O da dışarıda kapının önünde bekliyor. Üstad onun dışarıda beklediğini duyunca "ben hastayım" diye kapıyı vurarak kapatıyor ve görüşmüyor.^{Haşiye2} Bu olaylardan kısa bir zaman sonra da salgın bir hastalık tehlikesi var umumi bir aşı yapıyoruz halkımızı korumamız lazım diye sağlık görevlileri tarafından en şiddetli şekilde Üstad'ı zehirliyorlar. Seksenyedi senelik ömrü mübarekinde çeşitli şekillerde yirmibir kere zehirlediler. Bu Hazreti Üstad'ın Ankara'da ikinci zehirlenişidir.

Zehirli işkencelerle öldürmeye güçleri yetmedi ve öldüremediler. Hıfz-ı ilahi bu felaketlerden Hazret-i üstad'ı hıfz ve halas eyledi, nihayet ecel-i mübarekiyle vefat etti. Zehirlenmekten değil.

^{Haşiye} Zübeyir ağabey daha sonraki yıllarda Üstad "Keşke Abdurrahmanımı verseydim" dediğini söyledi.
Ömer ÇİÇEK

^{Haşiye2} "Hacı bayramda kabul etmeyişi"ni yazmak için not almış. Fakat bunun ile ilgili yazılı bir metne raslamadık. Bu olayı sohbetlerinde bize anlatmıştı. Biz de makam itibarıyla buraya koyduk.

Siyasî hayatı terk ederek Van'a gider

Van'da bir mağaraya gidip orada inziva hayatına çekilip ibadet ve taatla meşgul olmaya karar verir.

Ankara'dan hareket edeceği esnada Kazım Karabekir ve Rauf Orbay gibi bazı paşalar, Hazret-i Üstad'a Ankara'yı terk etmemesini, Ankara'da ikamet buyurmalarını ısrarla istirham ederlerse de muvafakat etmez.

Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri Ankara'da reis-i cumhur M. Kemal tarafından teklif edilen yüksek makam, mansıp ve maaşı kabul etmiyerek Van'a gitmeyi tercih etti. Van'a giderek şehirden uzak bir mağaraya kapandı. Burada şahsi ibadet ve taatla tefekkür ve tedrisle imrar-ı hayat etmeye başladı. Bu hayata ölünceye kadar devam etmeye karar verdi. Molla Hamid Efendi gibi sadık ve ihlâslı birkaç hizmetkârı ile beraberdi.

Burada eski zamandaki hizmetkâr ve talebelerinin Bediüzzaman'a olan sadakat ve kanaatlerinden bir nebze bahs etmek nesl-i hazır ve atıye numune-i misal olur kanaatindeyiz. Şöyle ki:

Gerek Molla Hamid Efendi, gerek sair hizmetkâr ve talebeleri sevgili Üstad'ları Van'dan müfârat edince teessürat ihrakı içinde kalmışlardı. Müşfik ve misilsiz Üstad'ları çok uzaklara gitmişti. Muazzez Üstad'ları Bediüzzaman Said Nursi'den cüda düşen bu cefakâr zatlar din düşmanlarının işkencelerine, dayaklarına mütemadi tarassud ve taziklere maruz kalmışlardır. Bir taraftan da Nur talebeleri kadar çoklukla ve sık sık hapishanelere, zindanlara ve mahkemelere sevk edilmeye maruz kalmayan ve bir derece serbest bırakılan veli zatlar ve dindar cereyan reisleri tarafından fevkalade bir teveccüh, takdir ve taltif görüyordu. Bu zatların kendi mesleklerine sülûk ettikleri takdirde maddi veya manevi makamata yükselecekleri beşaretlerine muhatap oluyorlardı. Bütün bunlara ve emsali parlak mansıplara rağmen Risale-i Nur'a, Risale-i Nur'un İslami hizmet ve dini cihad tarzına, tenvir ve irşadına ihtiva ettiği marif-i ilahiye ve tahkiki iman derslerine ve irfanına kanaat etmişlerdir.

Üstadımızın eski talebelerinden, soldan sağa Molla Hamit, Molla Münevver, Çaycı Emin görülmektedir.

Bediüzzaman Said Nursî'nin Nur Risaleleri ve Talebelerinin adî bir hizmetkârı olmayı tercih ediyorlardı ve etmişlerdir. Bu hizmetkârlık ve Nur Talebeliği gibi bir şeref-i uzma ve nimet-i ukbaya ve Üstad-ı zîşanları Bediüzzaman'a olan sadakatlarını sarsmamışlardır. O kudsî ahdlarını bozmamışlar ve ebedî ahdların da sadık kalmışlardır.^{Haşiye 1}

Bediüzzaman Hazretleri Van'da iken talebelerine bir gün şu meâlde buyurmuşlar ki: "Korkmayınız! Ders verdiğim Kur'anî ve imanî yoldan ve arkamdan geliniz. Ebedî saadet ve selâmete erişeceğinizi tekeffül edebilirim. Yalnız ahde vefa gerek."^{Haşiye 2} Bu yakini kanaatım hususî bir inayet-i Rabbaniyeye binaendir"

Haşiye 1 Bu zatlardan bazıları halen hayattadır.

Not: Zübeyir Ağabey bunu yazdığında hayatta idiler fakat şimdi değiller. Ömer ÇİÇEK

Haşiye 2 Bu beyanatın mümasili Risale-i Nur'da da vardır. Bir numunesi şudur. Mektuplarda ki başlıklar alalade bir mektup başlığı değildir. "Aziz, Sıddık, Sadık, Sebatkâr, Fedakâr, Kahraman" vs. hitaplar böyle olun manasında tarizen sadakat dersleridir, sadakat şartlarıdır. Risale-i Nur'da neşredilen mektuplar yazıldığı zamana ve muhatap kişilere hususî mektuplar değildir. Onlar saff-ı evvel muhataplardır. Bu mektuplar onların şahsında kıyamete kadar gelecek Nur talebelerine hitap eden mektuplardır. Hususî olan

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri ömrünü ölünceye kadar ilim, şahsî ibadet, taat, ubudiyet ve tefekkür yolunda mezkûr mağarada geçirmeye karar verdikten sonra dünyevî şeylerden ve ehl-i dünyadan bütün bütün alâkasını kesti. Lüzumsuz ziyaretçi dahi kabul etmiyordu. Bu çilehane ve uzlethane hayatında da birçok harikulâdelikler şahsiyet-i maneviyesinden maslahat-ı Rabbaniye ve izn-i ilâhî sayesinde südur ediyordu. Bunların cüz'î bir kısmını gözleri ile müşahade edebilen talebeleri ve hizmetkârları hamd ve senalarla lâyük zatlara naklediyorlardı. Bunlardan tesbit edebildiklerimizden bazılarını Nur talebelerine arzetmek bizler için İslâmî bir vacibe olduğu kanaat-ı kamilesindeyiz.

Gerçi, nesl-i hazır ve nesl-i atıye Bediüzzaman Hazretlerinin binlerce keramet-i kevnîyelerinden müşahade edilen bazılarını dahi nakletmek hususunda tereddüt ettik. Zira Bediüzzaman'ın meslek ve meşrebi akıl ve kalb nurunu mezceden bürhan, hüccet ve delile, iman-ı tahkiki dersleri üzerine müessesistir. Risale-i Nur eserleri, şifâhî, nutuklar ders ve sohbetler gibi baştanbaşa keramet-i ilmiyeden ibaret, ilmî keramete harikulâde ve istisnâî bir lütf-u Rabbanî ile mazhardır. Hem bu dehşetli zamanda çokların teslimi kırılmış, akılları gözlerine inmiş, fıkdan-ı maneviyata dıçar edilmişlerdir.

Buna binaen böyle bir zamanda en ziyade Risale-i Nur ve Lâhikalar gibi keramet-i ilmiyeyi muhtevi şaheserleri göstermek lazımdır. Fakat milyonlarca Nur Talebelerinin ve sayısız ehl-i aşkın bunlara da vakıf olup bir nevi manevî hisselerini almak iştiyakına cevap vermemiş olmak ve onların musırrane arzu ve taharrilerine ve istifadelerine arz edememek hatasından titredik. Bu esbaba binaen bilmeceburiye pek az bir kısmını bulup arz edebildik.

Şöyle ki:

Malûmdur ki küçük bir cam parçacığında güneşin cilvesi görüldüğü gibi, vasi ve pek büyük bir deniz yüzünde de akseder. Güneşin tecellisine bu cam parçacığı ve deniz kendi kabiliyetleri nisbetinde ve derecesinde mazhar olurlar. Aynen bunun gibi, Bediüzzaman'daki ezel ve ebede bakan kabiliyet bir bahr-ı umman misalinde idi. Bu

mektupları neşretmemiştir. Bu mektupları kim okursa ona hitap ediyor. Ben bu mektupları okuyup veya dinlediğimde lebbeyk Üstadım derim Üstadım'la konuşmuş gibi okur ve dinlerim. Zübeyir Gündüzalp

kudsî istidadını da yorulmak durmak, doymak bilmeyen ilmî ve manevî gayret ve himmeti ile inkişaf ettirmek nailiyetine erişmiş vaziyette idi. Şimdi bu hayat safhasındaki harikalarından bazılarını mezkûr sebebe binaen buraya dercediyoruz.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin bu inziva hayatı sıralarında şark isyanı patlıyor. Bu dehşetengiz ve ciğersuz hengâmede, din ve dindar düşmanı komünist ve masonların dessayane bir takım tahrik ve tasniatlar neticesinde zulme maruz bırakılan Şeyh Said namındaki bir zat, Bediüzzaman'dan şu mealde bir yardım talebinde bulunuyor:

“Efendim! Sizin nüfuzunuz kuvvetlidir. Bu harekâtımıza iştirak buyurur ve bize yardım ederseniz, galib oluruz.”

Bediüzzaman bu teklife şu cevabı verir:

Türk milleti asırlardır İslâmiyetin bayraktarlığını yapmıştır. Çok veliler yetiştirmiş ve şehidler vermiştir. Böyle bir milletin torunlarına kılınc çekilmez. Biz Müslümanız. Onlarla biz kardeşiz. Kardeşi kardeşe çarptıramayız. Bu şer'an caiz değildir. Kılınc harici kâfirlere istimal edilir. Dâhilde kılınc çekilmez.

Bu asırda çare-i halasımız: Şehirlilerimizden köylülerimize kadar milletimizi durus-u imaniye ile tenvir ve irşad etmektir. En büyük düşmanımız olan, cehli izale etmektir. Teşebbüsünüzden vazgeçiniz. Zira akim kalabilir. Birkaç canı yüzünden yüzlerce masum kadın ve erkekler, ihtiyar ve ihtiyareler telef olabilir.

Nefiy

İnziva hayatı yaşadığı Van'daki mağarasından nefy ediliyor

Bu hadisat hengâmında kendilerine arzedilen mezkûr teklifi bu şekilde kabul etmediği halde Bediüzzaman Said Nursînin vilayat-ı Şarkiyeden nefy edilmesine emir veriliyor. Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri inziva hayatı yaşadığı Van'daki mağarasından nefyediliyor. Din düşmanlarının sebebiyet verdiği bu sürgünün sebeplerinden bazıları şunlardır ki: Bunlar dost ve düşman mahfillerin kanaatlarından ibarettir.

Şöyle ki:

Bediüzzaman Said Nursî isyan bayrağını çektiği takdirde hiçbir surette bastırılamaz. Bu hakikatin en bariz delillerinden bir kısmı şunlardır: Bediüzzaman Said Nursî talebelerinden mürekkebe gönüllü bir alay teşkil ederek harp sanatına plân ve tabyesine, sevk ve idaresine en müstesna bir tarzda vakıf olan gönüllü bir alay kumandanı olarak Moskoflarla muzafferane ve cansiperane bir şekilde çarpışmasıdır.

Hücum ve taarruzlarda en önde bulunması ve geceleri uyumuyarak düşman karakollarına atla düşman tarafına gidip onlara panik ve dehşet içinde düşmanın harp gücünü ve kuvve-i maneviyesini kırmasıdır. Talebelerinin İslâm fedaisi olarak yetişmesidir. Talebelerinin keyfiyet ve kemiyetçe büyük, kuvvetli ve fakat adeta görünmez bir kuvvet halinde olmasıdır. Salâbet-i diniye, şecaat-ı İslâmiye, ahlak-ı hamide ve fezail-i aliyeye malik bulunmalarıdır. İlmiyle amel bulunmalarıdır. Takva azimetten ayrılmamalarıdır. Amal-i salih ve hizmet-i imaniye ve diniyelerinde ihlâsın düsturlarına bilfiil riayet etmeleridir. Müslümanlar ve İslâmî cereyanlar arasında din kardeşliğini, itihad ve ittifak vücuda getirmelerindeki muvaffakiyetleridir. Bütün kuvvetleriyle İslâmiyetin esasatını, temellerini, imanın erkânını maarif-i ilâhîyeyi tahsil ve tamim etmeleridir. Bütün alaka, himmet ve gayretlerini, mesai ve çalışmalarını bu esas üzerinde teksif ve temerküz etmeleridir.

Taarruz ve musibetler, zahmet ve meşakkatlar karşısında tahkiki iman kuvvetinden gelen zevalsiz bir cehd-i sabir ve metanetleridir. Himmet ve faaliyetlerini bir kat daha artırmalarıdır. Düşmanlara mukabil imanî bir cesaret ve şecaatla mü'minlere karşı tevazu ve mahviyetle halisane muhabbet ve irtibatla hareket etmeleridir. Bunlar gibi daha birçok imanî ve İslâmî, edebî ve ahlâkî ulvî hasletleri ve hali halet-i ruhiyeleri telkin ve ilka eden Bediüzzaman'ın eserlerini talebelerine ömür boyunca okumak şevk ve sebatıyla mümtaz olmalarıdır.

Mezkûr sebeplerle beraber Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin harikulâde fedakârlık ve celâdeti bütün ilimlerdeki emsalsiz kudret-i ilmiyesi ve harikulâde şahsiyet-i maneviyesinden, kitlelere nüfuz etmekte, eltaf-ı ilâhî ile fevkal beşer aklı ve kalbî bir kudretle temayüz etmesinden dolayı o devrin din düşmanları evhama kapılıyor. Bunların tahrikatıyla Bediüzzamanın nefyedilme kararının tatbiki için fevkalâde tedbirler alınıyor. Mükemmel techiz edilmiş ve seçilmiş nefer ve kumandanlarından müteşekkil askerî bir müfreze vazifelendiriliyor.

Bu icraatların hazırlığı esnasında şark vilâyetlerinde Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin askerî müfreze refakatinde götürüleceği yollar ve mıntikalarda gayet sıkı emniyet tedbirleri alınıyor, bu tedbirden yüksek rutbeli askerî ve mülkî şahsiyetlerden başka hiçbir kimsenin haberdar olmaması hususunda azamî bir ihtamam sarfediliyor. Bu mahrem nefy hadisesini her nasılsa işitmekte geçikmeyen vilâyat-ı şarkıye eşraf ve efradından mürekkep müsellâh bir kitle, gayet mahirane bir gizlilikle bütün yol boyunca vilayetten vilayete haber ulaştırılarak takip ediliyorlar. Taki, Hazret-i Üstad herhangi bir süikasta maruz bırakılmasın.

Ecel birdir, tegayyür etmez

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin inzivagahı olan mağaraya mezkûr askerî kuvvet aniden baskın yapıyor. Kumandan, Hazret-i Üstada gayet sert ve mütehakkim bir tavırla ve lisanla muamele ediyor. Güya Hazret-i Üstad bir cani veya canilerden müteşekkil bir teşkilâtın reisi imiş gibi, Bediüzzaman Hazretleride bu adem-i vukufiyetten neş’et eden bu bed tarz-ı muameleye mukabil, icabında bütün dünya dizensizliğine meydan okuyacak ve “Ecel birdir, tegayyür etmez” hakikatını dile getirecek İslâmî bir şeceat, celâdet ve hamasetle mukabele ediyor.

Bu ilk mukabele, karşılaşma anı elektrikli ve dehşetli bir hava içinde cereyan ediyor. Çilehanesinden derhal alıp, yola çıkıyorlar. Bir müddet yol katettikten sonra o civarda gizlenen fedai talabelerinden ve halktan bir gurup namına birkaç kişi Hazret-i Üstad’a yaklaşarak, başka bir lisanla diyorlar ki:

“Aman Üstadımız Hazretleri! Bizi irşadınızdan mahrum ederek bırakıp gitmeyiniz. Bize müsaade buyurun sizi buradan göndermeyelim. Başka bir yere veya hudut harici bir İslâm beldesine kaçıralım. Hiçbir kuvvet bizim bu kudsî hizmetimize mani olamayacaktır. Her hazırlığımız tamamdır.” Bediüzzaman Hazretleri bu iki mümessile şu cevabı veriyor.

“Ben kendi arzumuyla gidiyorum. Sizinle her zaman alâkadarım. Hem bu gördüğümüz askerler de benim talebelerim hükmündedir. Merak-ı mucib bir halim yoktur. Siz evlerinize dağılınız” gibi müşfikane ve müdebbirane sözleriyle, lüzumunda canlarını ve her şeylerini büyük ve sevgili Üstad’ları uğrunda fedaya hazır olan fedai talebelerini teselli ve teskin ediyor. Onların niyet ettikleri teşebbüsü kuvveden fiile çıkarmalarına imkân vermiyor.

Bu esnada sevgili Üstad'ları Bediüzzaman'dan müfarakat ayrılık ateşi ve acısı ile kıvranan bu kahraman talebelerinden birisinin gözüne ayakkabılarının çok eskimiş olduğu ilişir. Hemen şehre koşup yeni bir ayakkabı alarak, müşfik Üstad'ına yetişir. Kabulünü istirham eder. Bediüzzaman Hazretleri mukabelesiz hediye almamayı düstur-u hayat edindiği için bu hediye mukabilini vererek kabul eder. Yolculuk esnasında kumandanlar, Bediüzzaman Hazretlerinin şair-i İslâmiyeyi ihya ve muhafazayı da semere veren son nefesine kadar değıştirmedığı İslâmî kıyafeti ne, sarık ve cübbesine müdahale etmemişlerdir. Bir müddet sonra Üstad Bediüzzaman Said Nursî Hazrelerinin maksat ve gayesinin, hal ve ahvalini anlayan zeki müfreze kumandanı şu mealde bir maruzatta bulunur.

Efendim!

Zatınıza medyun ve müteşekkirimiz. İmanî ve dinî hasbihallerinizden çok istifada ettik. Bizi birçok hususlarda tenvir ettiniz. Bizi okumada ve tetkikatta bulunmadan körü körüne dalalete saplanmaktan ve sapkın kimselerin iğfalâtına kapılmaktan halas eylediniz. Sizden şunu istirham ediyoruz ki, bizi zalim bir düşman olarak bilmeyiniz. Biz artık sizin emrinize amade olan muhafızlarızınız.

Bediüzzaman Hazretleri hem askeri müfrezenin kumandanları mağarasına geldiği zaman, hem de yolda namaz kıldığı birkaç vakit, esnasında haşin ve cebbar davranan kumandanlarla sohbete başlıyor. Onlara, akıllarını ikna ve kalblerini tatmin edecek emsalsiz bir tarzda veciz dersler veriyor. Bunun üzerine kumandanlar Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerine musahhar olarak özür diliyorlar.

Yol boyunca zaman zaman lütfettiği bu mahiyetteki derslerin tesiratıyla kumandanlar namaz kılacak vaziyete geldikleri gibi askerlere de Hazret-i Üstad'ın konuşmalarını dinlemelerini izin veriyor. Fakat Hazret-i Üstad'dan bu hallerinin mahrem tutulması istirhamında bulunuyorlar. Bu zulümlü ve pek meşakkatli nefy yolculuğunda namazlar eda edilir.

Nihayet Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri Burdur'a getirilir. Sonra bir camiye ait bir odada ikamete memur edilir. Oradan şehre çıkması yasaklanır. Ancak hergün karakola isbat-ı vücut için gitmeye mecbur bırakılır. Fakat Bediüzzaman buna asla riayet etmez.

Fevzi Çakmak

Bir zaman sonra Mareşal Fevzi Çakmak Burdur'a teftişe geliyor. Burdur valisi Mareşal'a diyor ki: "Paşam şehrimizde sürgün bulunan Bediüzzaman bize itaat etmiyor.

Buna cevaben Mareşal: "Bediüzzaman'dan zarar gelmez ona ilişmeyiniz o dinsizliğe muhalif olan ve baş tutan bir zattır." der.

Bediüzzaman Hazretleri Burdur da kat'iyyen boş durmaz. Cami cemaatına ve oraya sürgün edilen şark aşiret reis ve ağalarına imanî dersler vermeye başlıyor. Bu şifahî dersleri daha sonra kitap haline getiriyor. Hatt-ı Kur'anla gizli gizli cami cemaatı ve Burdur ahalisinden bir kısım ehl-i iman istinsah ederek neşrediyor.

Bu müessir hizmet-i diniyeyi haber alan ehl-i zındıka bir takım iftira ve ithamlarla Bediüzzaman Said Nursî'nin Burdur'dan Isparta'ya nefyedilmesini temin ediyor. Burdur'da pek dehşetli bir istibdat ve tarassudat altından sürgün hayatını yaşadıkdan sonra kumandanları ile beraber bir jandarma müfrezesi tarafından getiriliyor. Mübarek kıyafeti yine Sünnet-i Seniye üzerine olduğu ve sarığının Yavuz Sultan Selim'in sarığı tarzında sarılmış bulunduğu ehl-i imanın dikkatini celbediyor ve hayranlıkla Bediüzzaman'ı müşahade etmekten kendilerini alamıyorlar.

Isparta hükümet binasının yanına geldiğinde ikinci namaz vakti girmiş bulunuyor. Muhafızlarına namaz kılacağıını söylüyorsa da red cevabı alıyor. Bunun üzerine celallenerak doğruca Ulu cami avlusuna yürüyor ve seccadesini serip Namazını eda ediyor. Bu şahamet-i imaniye karşısında askerler hayret içerisinde kalarak, Bediüzzaman'a hiçbir müdahalede bulunmuyorlar.

Isparta Ulu Cami

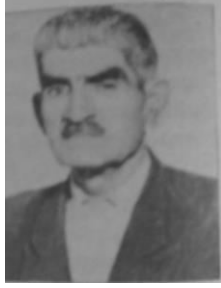
Üstad'ın Isparta'ya gelişi

Fevkalâde ilmi bir dehayı hamil olarak Isparta havalisine nefyedilmiş bulunuyordu. Bir lûtf-u ilâhî sayesinde nail olduğu maarif-i ilâhî ile ekmel ve kâmil bir mürsid, müstakim ve büyük bir Üstad olarak Isparta'ya nefyedildi. İlk defa Burdur'da, sonra Barla ve Isparta'da Nur Risalelerini te'lîfe başladı. Çok ağır şerait ve zulümler içinde imanı kurtarmak, İslâmiyeti ilerletmek gayesiyle yılmadan yorulmadan fütura ve ye'se düşmeden ilm-i imana dair mesaisinde devam etti. Perde altında, durmadan duraklanmadan sebat ve sadakatla iman kurtarmak davasını yürüttü.

Bahtiyarlar kadrosu... Saff-ı evvel-ehl-i hizmet Ağabeyler.^{Haşiye}

^{Haşiye} Aziz ve necib Üstadımızın perde altında, durmadan duraklanmadan iman kurtarmak dâvasını yürütürken yanında olan ve hizmetinde bulunan hususî hizmetkarları ile diğer bazı saffı evvel-ehl-i hizmet Ağabeylerin Üstadımıza sadakatle iman ve Kur'an hizmetinin intişar ve inkişafı için ne denli bir uhuvvet ve tesanüd içinde bir ve beraber çalıştıklarının resmidir. Aralarında ki maddî ve manevî vahdet ve uhuvveti böyle resmetmişler ki ölümsüsleştirmişlerdir. Bu fotoğraf bizlere maziden alacağımız hal ve istikbalimize lisan-ı hal ile bir derstir ki numune-i hüsn-ü misaldir. Ömer ÇİÇEK

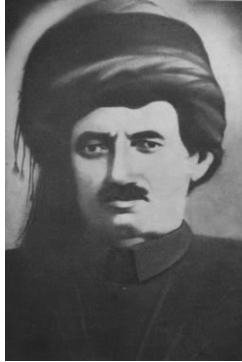

H. Ali Çavuş

Merhum Üstadım Bediüzzaman'ın Birinci Cihan harbindeki, hizmetlerine bilfiil şahid ve vakıf olan Hacı Ali Çavuş'un hatıratı.

Hazret-i Üstad'ın benim vakıf olduğum hayatını başlıca üç kısma ayırabilirim.

1. Birinci Cihan harbinden evvelki hayatı.
2. Birinci Cihan harbindeki hayatı ve hizmeti.
3. Harpten sonraki hayatı.

Üstad Bediüzzaman Hz.nin Birinci Cihan Harbi sonlarında çekilmiş resmi

1- Birinci cihan harbinden evvelki hayatı:

Rüyasında Gavs-ı Azam Şah-ı Geylâni Hazretlerini görüp onun işaretiyle Miran Aşiret Reisi Mustafa Paşa'yı şiddetli takdir ettikten sonra Mustafa Paşa'yla beraber doğruca Van'a geldiler. Hazret-i Üstad'ın ilk Van'a gelişi bu suretledir. Van Valisi Tahir Paşaya misafir oldular. Van Valisi, Mustafa Paşaya kıyafeti dolayısıyla teaccüb ve hayret ettiği Üstad için 'bu zat kimdir' diye soruyor. Mustafa Paşa da 'benim hocamdır' diye cevap veriyor. İlme ve dine ziyade hürmeti olan Tahir Paşa o zaman Van'ın meşhur âlimlerini toplayıp münazara-i ilmiyeler tertip ederdi. Bu münazaralarda Hazret-i Üstad'ın ilzam ve iskad edici cevapları Tahir Paşa'yı birden bire Üstad'a bağlamış ve teveccühünü celbetmişti. Bu suretle Üstad'ı bir sene Vali konağında misafir etti. O zaman bu münazaralar vesilesi ile Üstad'ın şöhreti epeyce yayılmış, halk kendisinden Meşhur Molla Said diye bahsetmiye başlamışlardı.

Bir sene sonra İstanbul'a gitti orada iki sene kaldı ve Meşrutiyet inkilabından tahminen bir sene sonra yine Van'a avdet ettiler. Altı ay - bir sene arasında İskender Paşa medresesinde ikamet edip ders verdiler. Sonra Mısır'daki Camiül Ezher Üniversitesini tetkik niyetiyle Şam tarikiyle yola çıktı ve Şam'a muvasalat edince orada, neşredilen meşhur hutbesini okudu ve Şam'daki ulema sınıfı ekseriya ezher mezunu olduğu için kafi miktarda malumat alıp Mısır'a gitmekten vazgeçtiğini sonra kendinden işittim. Şam'dan yine İstanbul'a geçip Van'da kurmayı düşündüğü dar-ül fünün için temaslara başlayıp ve Sultan Reşad'dan müsaadesini ve tahsisatını alıp tekrar Van'a geldi. Erek dağının eteğinde Çoravanis Köyü civarında bir çadır kurup üç dört ay kaldı ve ekseriya talebe okutmakla meşguldü. Kışa yakın talebeler çoğalmaya başlayıp kırk elli mevcudu buldu ve talabeleri ile birlikte köyün camiine yerleşti ve camide iki sene kaldı ve daimi tedrisat ile meşgul oldu. Müsaadesini aldığı Medresetü'z zehrayı bu köyde açmak istediye de o zamanın valisi Tahsin Paşa buna mani oldu ve Edremit Nahiyesinde temelini attı. Kış bastırdığı için inşaata devam edilemedi. İkmal edilinceye kadar Van kal'asının dibinde ki, "Vakfiye medreselerden olan Horhor Medresesi" boş olduğu için orayı Üstad'a tahsis ettiler ve Çoravanis köyündeki talebeleri ile birlikte Horhorda yerleşti ve Horhorda bir sene daimi talebe okutmakla meşgul oldu.

Horhor medresesinin ağlayan mezar taşları. İçimizi sızlatan şu anki hali

Bir gün bir karınca yuvasının başında durdu baktı ki, karıncalar ölülerini dışarıya atıyorlardı. Üstad Hazretleri: “Büyük bir musibet başımızda dolaşüyor. Nasıl ki bu karıncalar ölülerini dışarıya atıyorlar aynen öyle de bu musibette millet, ölülerini ve dirilerini dışarı atıp sahip olamayacak” diye cihan harbinin o müthiş musibetinden de haber veriyordu ve nihayet musibet gelip çatmıştı. Temmuz ayının ondördüncü günü seferberlik ilan edildi. Van’daki 35 bin mevcutlu 36. Piyade tümeni Erzurum’da görev alıp yola çıktı. Üstad Hazretleri de talebeleri ile birlikte tümenle beraber gitti. Erzurum’da altı ay kadar Pasinler cephesinde muharebelere girip çok büyük yararlıklar gösterdi. Meşhur İşarat-ü İ’caz tefsirini o muharebede yazdı ve tekrar Van’a geldi. Tam o sıralarda Ermeni katliamı başlamıştı. Bu katliam bir ay kadar devam etti o sırada hicret başladı ve Van tamamen tahliye olmuştu.

Hazret-i Üstad Van Valisi Cevdet Beyle eski ismi Vastan şimdiki Gevaş kazasına çekilip bir milis alayı kurdular. Bir miktar jandarma ve askerin de yardımı ile Ruslarla şiddetli muharebeler oldu. Bu muharebenin, mukavemetin esas gayesi yerli halkın hicret etmesi için zaman kazanmaktı. Bir haftalık bir mukavemet gereken zamanı kazandırdı ve az bir zayıatla halk tamamen hicrete muvaffak oldular. Bu muharebeler esnasında

Üstad'ın en kıymetli talebesi İ̇şarat-ül İ'caz tefsirinin kâtibi, Molla Habib şehid olmuştur.

Van Valisi Cevdet Bey

Halkın Hicret etmesi bu şekilde temin edildikten sonra Hazret-i Üstad bu sefer Bitlis'in Hizan kazasındaki Ermeni harekâtını durdurmak için Hizan'a koştur ve üç aylık şiddetli bir mücadeleden sonra Hizan'daki Ermeni harekâtı tamamen bastırılmaya muvaffak olunmuştur. Hizandan sonra kışın ibtidasında Bitlis'e geldi Milis alayını tekrar teşekkül ettirdi ve **milis alayı kumandanı** oldu. Teşkilatını henüz tamamlamıştı ki Muş sukut etti. Muş'un düşmesini haber alan Üstad dörtüç kişilik bir kuvvetle Muş'un imdadına koştur. Biz Muş'a varmadan Ruslar Muş'u istila etmişti.

Muş'u tahliye eden halkla yolda karşılaşmış, bütün mühimmatın bu arada ondört parça topun kaldığını söylediler Hazret-i Üstad bu dörtüç kişilik kuvveti ondört parça topa taksim edip altı kişilik bir müfrezeyi de cephane kaçırmaya memur etti. Biz top ve cephaneleri kaçırdık Bitlis Tatvan yolu üzerinde mevzi almış bir nizamiye alayına teslim ettik. Bu arada Ruslar üç koldan taarruza geçip bizi Bitlis boğazında mahsur bıraktılar. Yedi gün geceli gündüzlü Ruslara karşı müdafaa yapıldı. Hazret-i Üstada üç mermi isabet etti. Bunlardan biri hançerinin kabzasına, diğeri sigara tabakasına, bir diğeri sağ omzuna isabet etti.

Kel Ali (Çetinkaya)

O zaman bu hale şahid olan nizamiye alay kumandanı Kel Ali

Üstada:

“Bediüzzaman! Size kurşun da tesir etmiyor”

Hazret-i Üstad:

“Allah insanı muhafaza ederse top mermisi de insanı öldürmez” dedi. Bir haftalık şiddetli bir mukavemet sonunda Bitlis’e giremeyen Ruslar Bitlis Tatvan yolu üzerinde bulunan Papşin hanını tahliye edip geri çekildiler. Ermenilerin rehberliği ile Bitlis’in cenubundaki Güzeldere yolundan Simek nahiyesi üzerinden Bitlis Siirt yolunu kesip Bitlis’in Arablar köprüsünü tuttukları görüldü. Gece yarısından sonra Bitlis’e taarruza geçtiler şiddetli muharebeler cerayan etti bu arada çok sevdiği yeğeni Übeyd ve birçok kıymettar talebeleri şehid oldular.

Ruslar şehirde bulunan üç köprüyü de tutmuş olduklarından Hazret-i Üstad şehrin karşı tarafına geçmek istedi, şimdiki Kazım Paşa ilkokulunun yanında büyük bir binanın da üstünde yapıldığı bir su kemerinin üstünden aşağıya atladık, su üzeri tamamen kar ile kaplı olmasından vaktin de gece olması dolayısıyla yeri tam tahmin edememiştik ki, bu arada Üstad’ın sağ ayağı bir taşa değmiş ve kırılmıştı. Bana kemerin içerisinde daha münasipce bir yer göstererek “Ali! Beni oraya götür, sana izin veriyorum git, inşallah kurtulursun” dedi. Ben kendilerini o yere götürüp oturtum bana musırrane gitmemi arzu ettiysede gitmeyeceğimi ve beraberce ölmeyi

arzuladığımı söyledim. Başımı eliyle sıvazlıyarak “dayı hayran kader bizi esir etti” dedi. Ben de kadere teslimiyetimi izhar ettim.

Su içerisinde otuzaltı saat kadar kaldık. Bu arada su kemerinin üstündeki binayı da Ruslar işgal etmişler, sesleri aşağıda işitiliyordu. Oradan çıkmak için tedbir almakla meşgul iken birden kaldığımız yeri elli kişilik bir Rus müfrezesi bastı. Hepimizi çıkarıp aslında otel olan ve o zaman Rusların ikinci taburunun yerleşmiş bulunduğu bir binaya bizi götürüp, bir odaya yerleştirdiler. Bizi bir alay kumandanı ile bir tabur kumandanı karşıladı. İki Rus kumandanı Üstad ile konuşmaya başladılar, konuşma mevzuları bu harp ile ilgili idi.

Üstad Hazretlerinin bacağına kırık olduğuna vakıf olup ve bir sıhhiye memuru çağırıp ayağını alçıya koydurdu. İki buçuk saat kadar orada kaldıktan sonra bir müfrezeye refakatinde hükümet binasına götürüldük. Sonradan Müslüman olduğumu öğrendiğimiz bir tatar subay bizi ağlıyarak içeri aldı ve valinin odasına yerleştirdi. Hükümet konağında kalışımızın birinci haftası idi ki konağa bir yaver geldi. Hazret-i Üstad’ı sorup ilaveten genaralin çağırıldığını söyledi. Üstad’ı ayağı kırık olduğu için sedyeye mahalle başındaki genarelin ikamet ettiği yere götürdüler. Bizi salonda bıraktılar.

Üstad içeriye girdi. General bazı sualler sordu. Bu suallerin mihrak noktası Abdürrezzak namında İran’a giden ve oradan Kafkasyaya geçip oradaki Müslümanları teşkilatlandırıp Ruslarla muharebeler yapmayı düşünen maruf meşhur nüfuzlu olan bu zat hakkında Üstad’dan malûmat almak istiyorlardı. Hazret-i Üstad sorulan suallere icabeden cevapları veriyordu. Rus generalinin bu sualleri ve gidip gelmeler onbeş gün kadar devam etti. Biz salonda olduğumuz için konuşmaları dışarıdan duyabiliyor, Hazret-i Üstad’ın şiddetli mukabelelerini arasına masaya inen yumruk seslerini işitir heyecan duyar bu şiddetli mukabelenin bizi her an kurşuna dizdirme ihtimali ile ürperir ve ara sırada dışarıya çıkınca bu sert çıkışlarından dolayı Üstad’a serzenişte bulunmayı da ihmal etmezdik.

Hükümet konağında kalışımızın yirmiyedinci günü şimdiki adliye binası olan o zaman jandarma binasına bizi götürdüler. Orada ekserisi yüksek rutbeli olmak üzere yirmibeşe yakın memuru esir olarak getirmişlerdi. Bu arada genarelin yaveri tekrar geldi. Hazret-i Üstad’a: “Yanına talebelerinden birisini al seni sevkeceğiz” dedi. Hazret-i Üstad Said ismindeki bir talebesini yanına aldı, bizler kendisinden ayrılmak

istemiyorduk. Bizim ısrarlarımız karşısında teselli mahiyetinde esir olan polis müdürü İrfan Bey'e: Talebelerimi sana emanet ediyorum. Orada bunları polis göster dedi ve jandarma dairesinden ayrılmadan inşallah ümidim vardır siz dönersiniz, fakat Said için bir şey diyemem dedi dua etti. Hakikaten Said ismindeki yanına aldığı talebe Türkistanda Ruslarla yapılan muharebelerde şehid olmuştu.

Hazret-i Üstad'dan bizi ayırıp Rusya'ya sevk ettiler. Üstadın ayağı alçıda olduğu için bir ay daha bekletildiğini esaret dönüşünde bana söylemişti. Bir ay sonra Üstad'ı da tekrar Van'a oradan İran'ın Hoy şehrine getirip trenle Sibiryaya sevk etmişler. Sibiryadaki hayatı ise Risale-i Nur'da tafsilen beyan edilmiştir. Rusyada otuz ay esarete kalıp komünistlik ilan edilince biz Macaristan yoluyla Romanyaya kaçıp oradaki bir Türk Tümenine teslim olduk. Hazret-i Üstad ise Lehistanın başşehri olan Varşovadan Berlin'e geçip oradan İstanbul'a geçtiğini Romanyada gazetelerden okumuştum. Romanya'daki 15 tümen bazı takviye kuvvetleri ile Şimalî Kafkas Kolordusu haline getirilip biz bu kolorduda ondört ay daha askerlik yapıp ve neticede sevr muahedesinde terhis edilip Van'a geldim.

Üstad milis kumandanı olarak Ruslar ve Ermenilerle çarpıştığı sıralarda askerî bölgeleri teftiş ederek Rize'ye geliyor. Rizede Vali, Garnizon Kumandanı, Gümrük liman Müdürü, Üstad'ı karşılıyor. Şehri geziyorlar. İskelede yürürken Üstad ortada sağ ve solunda vali ve garnizon komutanı binbaşı birkaç adım arkada liman şefi bulunuyor. Liman şefi Üstad'a meftun mebhut bir hayranlıkla Üstad'ı takip ediyorken ayağı takılıyor. İskeleden denize düşerken kendini Üstad'ın kolları arasında buluyor. Hâlbuki Üstad önde gidiyordu. Üstad'ın bu kerameti o zamanlar çok şuytu buluyor herkes tarafından konuşuluyordu.

Hazret-i Üstad'ın Harp ve esaretten sonraki Van hayatı.

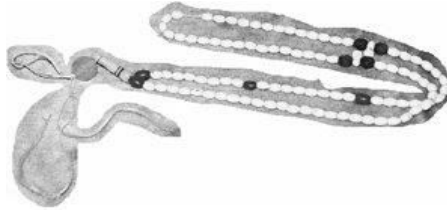
Hazret-i Üstad İstanbul'da Dar-ül Hikmet-il İslâmiye azalığına tayin edilip, dört sene kaldıktan sonra tekrar Van'a geldi. Van'a gelince şehrin içinde bulunan Nurşin camiinde bir kış kaldı. Mayıs başlarında tekrar köye geldi. Köyde kendisine bir oda tahsis ettik. Mayıs ayının yirmi yedinci gününe kadar köyde kaldık. Oradaki hayatına ait hususiyetleri ve verdiği dersleri yanında daimi kalan Molla Hamid biliyor.

Mağarada yirmi ay kadar kaldı, şark isyanının son günleriydi. Van'ın nüfuzlu şeyh ve ağaları isyanla ilgili olmadığı halde emniyet mülâhazası ile birer ikişer garbî

Anadolu'ya nefy ediliyorlardı. Hazret-i Üstad da bu arada nefy edileceği şuyı buluyor ve bu vesile ile Üstadı seven bazı meşhur âlimler, bu arada Üstadın yakın dostu Şeyh Enver Efendi Üstad'a zarar gelmesi ihtimalinden en çok korkan ve mutlaka Üstad'ın Van'dan ayrılıp daha emin yerlere gitmesi için bize ısrarla tavsiyelerde bulunuyordu.

Bu zatın ısrarlı tavsiyesi karşısında: "Efendim biz Seydayı nasıl olsa muhafaza ederiz. Bir tek ferttir. Siz kendi başınızın çaresine bakınız." Bu sözlerin karşısında hiddete kapılan o zat-ı mübarek bana: "Bin tane Şeyh Enver onun tırnağı olamaz, sen nasıl Üstad'ı Şeyh Enver'le mukayese edersin" diye şiddetle takdir etti.

Bu arada köyde bulunuyordum. Van müftüsü Şeyh Masum Efendinin de tutulduğunu işitince iyice korkmaya başlamış şiddetli evham ediyordum. Tam bu sıralarda bir yüzbaşı refakatinde üç kişilik bir jandarma müfrezesinin dağa Üstadın yanına gittiğini köyden müşahade ettim. Üstad'ın yanına müfreme varınca müfreme kumandanı yüzbaşı, Üstad'a valinin kendilerini istediğini anlatınca Hazret-i Üstad beraberlerinde şehre avdet ettiler. Vali Üstada nefyedileceğinden bahsediyor... Diğer nefye mahkûm zatların bulunduğu nezaret odasında Van Müftüsü Masum Efendi ile beraber bir yere bırakıldı.

Üstadın tesbihi.

(Özelliği 99 luk 8 tane kırmızı taş, imamesi kemik rengi, çok köşeli sarı boncuk, ucunda ipten püskül var)

Kendisinin bende bir tesbihi vardı, vermek için nezarete gitmiştim görüştürmediler. O dakikalarda sevk hazırlığı başlamış ve yola çıkılıyordu. Erciş tarikiyle yaya olarak diğer mahkûmlarla beraber sevk edildiler. Kendilerini iskeleye kadar takip ettik. Bu arada Hazret-i Üstad bize dönmemizi emretti. Bu vesileyle biz de döndük. Yollarda kendisini vermemek için müsaade istiyen silahlı halka daima itidal, itaat ve müsbet hareketi tavsiye etmişti.

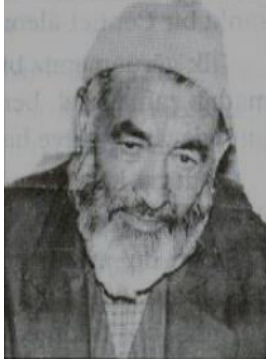
Sahih bir Hadis

Yirminci asır İslâm dünyasının en buhranlı devridir. Zira küfr-ü mutlak ve dehşetli bir dinsizlik cerayarı için için onu çürütüp yıkmaya başlamıştır. Sahih bir hadiste: “Cihadın efdali zalim bir sultana karşı hak söz söylemektir.” Öyle âlimlere ittiba edin ki, ilmi karşısında sizden bir şey istemesin. “Üstad bu hadis-i şerifin heber verdiği bir âlim ve asrın müceddidi müfessir-il Kur’an ve nadire-i hilkat bir bedi’ül beyan ve Bediüzzaman’dır ve bu hadis-i şerifin manasına mazhar bir zattır. Üstad’a ait bildiklerim bundan ibarettir.

Elbaki Hüvel Baki

Dualarınıza muhtaç Kardeşiniz

Hacı Ali Çavuş

Molla Hamit Ekinci

Molla Hamit Ağabeyin Üstad'a iki senelik hizmeti esnasında müşahadeleri

Merhum Üstad Bediüzzaman'ın, Ankara'dan Van'ın Erek Dağı'nda Zernabad Suyu başındaki mağarada inzivaya çekilmek üzere geldiği zaman yanında bulunan daimi hizmetkârı Molla Hamit Ağabey'in iki senelik hizmeti esnasında müşahade ettiği bazı hususiyetleri ile işittiği ayn-ı hakikat derslerinden bir kısmını aşağıya dercediyoruz.

Üstad'la tanışmamız

“Merhum Muazzez Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin şimal-i şarkî Kosturma'daki esaretindeki intibah-i ruhîlerinde zikrettikleri gibi 'Yeter! Bu insanların hayat-ı içtimaiyesine karışmayacağım. Bu ahir vaktimde inzivaya çekilip kendimi düşüneceğim' diyerek geldiği Van vilâyetinin Nurşin Camii'nde ilk tanışmamız şöyle olmuştur: Bir son bahar günü idi. Nurşin Camii'nde namazını kılıp gelen ağabeyim bana, 'Nurşin Camii'ne bir hocaefendi gelmiş, caminin odunu da bitmiş. Biraz odun götürsen iyi olur' dedi. Ben kalkıp bir miktar odun götürdüm. Üstad camide oturuyordu. Bana hitaben:

“Ne bekliyorsunuz kardeşim?” dedi

Ben de “Efendim, buraya bir hoca gelmiş, kendisini görmek istiyorum” dedim. Tekrar bana dönerek.

“Akşam namazının vakti oldu, bir ezan oku, namaz kılalım” dediler.

“O zamanın lâtif bir hatırası olarak zikrediyorum. Ezan okumayı bilmiyordum. Onun için sükût ettim. Sükûtumdan bilmediğimi anlayarak kendileri okudu ve beraberce namaz kıldık. Namazındaki harikulade emsalsiz huzur ve huşu, tesbihatındaki halâvet ve cazibe beni adeta teshir etti. O günden itibaren yanından ayrılmaz oldum. Ayrıca bana ‘İşin olmadığı zaman gel, beraber namaz kılalım’ demişti.

“O gün namazı müteakip eve döndüm. Ertesi gün tekrar odun götürdüm. Hiddetle, ‘ne senden ne de başkasından artık odun kabul etmiyorum. Bir amele bul, caminin bahçesindeki karaağaçları budayalım. Hem camiye ısıtırız hem de kendimiz ısınırız’ dediler. Ben bir arkadaşımın ağaçları budarken caminin damında battaniyeye sarılmış bir vaziyette bizi takip ediyordu.

“Bu sıralarda Van Valisi Süleyman Sabri Paşa’ya haber göndererek Horhor Vakfı’ndan camiye odun gönderttirmesini söylüyor. Bu haberi duyan Van Valisi, ‘Camiye ısıtacak odunumuz yok. Kendileri bir oda tutsunlar, bir miktar odun verebiliriz,’ demiş.

Bu haberi duyunca Üstad hiddetlendi. ‘Ben valinin sözüyle hareket edecek değilim. Eğer camiye de yasak etse, kışı cami bahçesinde geçiririm, yine fikrimden dönmem’ dedi. Karaağaç dalları ile geçirdiğimiz o şiddetli kışta başkasına minnet etmemek için azami iktisada riayet ediyor ve bu sebepten soğğun dehşetinden sık sık hastalanıyordu. Hatta diyebilirim ki, o kışı hastalıkla geçirdi.

Camiye teşriflerinin henüz birinci ayı dolmak üzere idi ki, Harb-i Umumi’den önce Van Kal’ası dibindeki Horhor Medresesi’nde ders verdiği, her biri çok yüksek ilmî hüviyette bulunan kıymetli talebeleri yanına gelmeye başladılar. Üstad’ın bundan sonraki hayatı, o meşhur âlim talebeleriyle cami adeta bir ilim akademisi suretini almıştı.

Onlardan bazıları “Allah rahmet etsin Molla Resul, Molla Yusuf, Molla Maruf vesaire. Bu zatlar en yüksek ilmî meselelerde Üstad’a müşkillerini sorarlar. Hazret-i Üstad o emsalsiz, bahr-ı umman gibi ilmiyle ve marifetiyle bütün müşkilatları müdave-i efkâr suretinde, bazen mülâtefe tarzında hal ve izah ederdi. Bu zatların en büyük hususiyeti, bilmedikleri meseleleri hiç çekinmeden bütün saffet ve samimiyetleriyle Üstad’a sormaları ve anlamadıkları mevzularda Üstad’a itirazları teşkil ediyordu.

Bunlardan birini nakledeyim:

Molla Resul'ün sorduğu bir ilmî suale Hazret-i Üstad'ın eski ilmî şahsiyetlerinden birinin aksine olarak verdiği bir cevap üzerine yaptığı itirazında Üstad verdiği cevapta ısrar etmesi üzerine, yine itiraz edilmiş, bunun üzerine Hazret-i Üstad şu cevabı vermiştir: ‘Efendiler Eski Said öldü. Siz hâlâ beni Eski Said olarak tanıyorsunuz. Şimdi karşınızda Yeni Said var. Cenâb-ı Hak, Yeni Said’e öyle bir ihsanda bulunmuş ki, bu musanniflerin hepsi ilim denizi olsalar, Said’in topuğuna vuramazlar. Her ne kadar metnin zahirine söylediğim mana sizce muvafık görünmüyorsa da hakikati budur. Bunu böyle kabul ediniz. Eski Said’in on senede verdiği derse, Yeni Said’in on ay dersi kâfi gelebilir.’

Artık kış gelmişti. Bir gün odun kırmış camiye çekiyordum. Bu arada Hazret-i Üstad'ın da odun çekmekte bana yardım etmek üzere kucağına odun alıp götürürken ben “Efendim, işte ben taşıyorum! Siz oturunuz.”

Hazret-i Üstad cevaben, ‘Birader, gayretim kabul etmiyor! Eğer bilsen gayret ne kadar hayırdır, ömrünü bir dakika boş geçirmezsın!’^{Haşiyeye}

^{Haşiyeye} Üstad'ın Ömrünün bir dakikasını bile boş geçirmedeğine dair müşahidler tarafından nakledilen böyle ve benzeri birçok hatıralar var. Çok dikkat çekici olan birini Mehmed Fevzi Ağabey şöyle anlatıyor:

“Risaleleri dağda veya evde tebyiz ederdim. Bazen de Üstad söyler ağzından yazardım. Atla dağa giderken yolda atın üstünde bile boş durmaz, atın üstünde bile okur veya tashihle meşgul olurdu” diyor.

Ömer Çiçek

Mehmed Fevzi

Molla Hamid Ağabey:

Üstad Bir gün dedi: 'İki kişi bul, odun yapacağız.' Üstad zayıf olduğundan sobası devamlı yanardı. Beraber dağa gider, odun yaptırırırış.

Molla Hamid iki kişi bulup getirmiş. Bir iki gün bekliyorlar. Üstad bir şey demiyor. Nihayet Molla Hamid: "Seyda ne olacak, bunlar yiyip yatıyorlar". Üstad diyor: "Kardeşim, beni götürecekler. Onun için lüzum kalmadı." Gerçekten ertesi gün gelip Üstad'ı sürgüne götürüyorlar.

"Köpeği helal edin!"

"Bir gün caminin hücre kapısı her nasılsa açık kalmış. İki üç talebenin küpte kavurmaları vardı. Bir köpek içeriye girip, kavurma küpüne kafasını sokmuş, yerken talebeler üzerine geliyor ve köpek kafasını çıkaramıyor. Küpü kırıp kaçıyor. Köpeği bir tertiple celbedip döğmek arzularına Üstad muttali olunca, talebeleri çağırıyor. Üstad'ın ne olmuş, ne var sualine talebelerden Molla Resul Üstad'a hitaben:

Molla Resul

“Seyda! Biraz kıymamız vardı. Biz kıymıyorduk ki yiyelim. Hâlbuki bir köpek yedi ve bize zarar verdi, nasıl bunu dövmiyelim?”

Üstad cevaben:

‘Molla Resul! Senden soruyorum, vicdanen söyle. Sen aç kalasın, paran yoktur bir şey almaya, hiçbir taraftan yiyecek bulamazsan, nihayet boş bir eve girsen, baksan ki, bir küp et var. Hâlbuki aklın var ve idrak ediyorsun ki, bu birinindir ve sahibi var ve izinsiz yesen, haram olduğunu da biliyorsun açlıktan iyice takatın kesilmiş Allah için söyle, o etten yer misin, yemez misin?’

“Molla Resul bir müddet sükut ettikten sonra:

‘Evet, yerim Seyda!’ dedi.

Tekrar Üstad buyurdu:

“Bu hayvan ise, akli yok, haramı helâli da bilmiyor, hayır ve şerri de tanımıyor. Ve sahibi gelip kendisini döveceğini de bilmiyor. Girmiş bakmış ki et hazır. Bu hayvan yediği etten dolayı cezaya müstehak mıdır? Sizden soruyorum. Elinizi vicdanınıza bırakın.” Üstad’dan bu cevabı alınca bir müddet sükût ederek. “Şu halde köpekte kabahat yoktur,” dediler ve tam tastik ettiler.

Üstadımız tekrar buyurdu ki.

“Madem öyledir, bu hayvanın gıybetini bu andan itibaren yapmayın ve helal ediniz.”

Molla Resul, Üstad’a hitaben gülerek:

“Seydal! İçimden gelmiyor ki, helal edeyim. Fakat siz helalleşmeye bizi ikna ettiniz.”

Nurşin Camiinde Üstad’ın Vaazları

“Merhum Üstad, her cuma günü vaaz verirlerdi. Vaazlarında ekseriyetle Avrupa’da yeni çıkan ve yayılmaya başlayan inkâr-ı haşri ve Cenâb-ı Hakk’ın birliğini ve vahdaniyetini ve ispat mevzularında konuşurdu. Talebelerinden Molla Resul, ‘Üstadım, vaazlarınızdan biz bile anlamıyoruz! Başkaları nasıl anlasın?’ derdi.

Üstadımız bir Cuma günü: “Evet, vaazlarım anlaşılıyor. ‘Gayem iman temelini sağlam inşa etmek. Temel sağlam olursa daha zelzelelerle yıkılmaz. Biriniz yanıma oturunuz. Mevzu derinleşince bana hatırlatınız’ buyurmuşlardı.

Zikre devam etti

“O kış Nürşin Camii’nde geçirdikten sonra, soğuk bir bahar günü Erek Dağı’nda inzivaya çekilmek üzere hazırlıklara başladık. Mayıs ayında Zernabat Suyu başına çıktık. Sonbahara kadar ağaç başlarında kulübeciklerde vaktimizi geçirdik. O sene yazın ağaç başlarında Üstad evrad ile meşgul olurdu. Bir gün gece yarısına kadar zikre devam etti. Zikrin mahiyeti şu idi:

حَسْبِيَ رَبِّيَ جَلَّ اللَّهُ
نُورٌ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Gece yarısından sonra uyumuştuk. Bir ara eski talebelerinden Molla Abdülhakîm bana, “Kalk bak! Acaib sesler geliyor,” Bir de baktım ki bütün dereden yukarıdaki zikir sesleri geliyor. Tamamen fasih olmamakla beraber anlaşılıyor.

“Sabahleyin Üstad’a durumu anlatınca, bana hitaben: ‘Bunda korkulacak ne var! Zikreden insanlardan, zikredenlerden korkulur mu? Biz yatmışız onlar hâlâ zikirlerini bitirememişler.’

Bizim hissemiz bağlardadır

Bilahare beni yukarıya aldı. Şarkî Anadolu elmanın anavatanıdır. Dağlarda yabanilerine bol bol rastlanır. Bu yabanileri toplayıp yemek istediğimiz zaman mani olur. "Bizim hissemiz bağlardadır, Cenâb-ı Hak oralarda tayin etmiştir. Yabaniler yabani hayvanların rızıkıdır, yemeyin" derler şefkatin derecesini gösterirlerdi. Bazen hayvan falan kestiğimiz zaman işkembe, ciğer, bağırsak ve sair azalarını bırakır ve 'bunları hayvanlar yesin,' buyururlardı.

İnsan biraz şecaatli olması lazımdır

Bir gün beni dereye su getirmek için gönderdi. Ben:

"Efendim korkuyorum."

Üstadımız cevaben:

"Niçin korkuyorsun"

Tekrar ben:

"Efendim, o derede her türlü vahşi hayvanlar bulunur," dedimse de Üstadımız hiç kimseyi yanıma vermeyerek gitmemi emretti. Ben de gittim geldim.

Üstadımız bana "ne gördün?" dedi.

Ben 'hiçbir şey görmedim' deyince, 'insan biraz şecaatli olması lazımdır' dedi. Ben kurttan korktuğumu söyleyince, bana:

'Geçen gün gece elbisemi giyiyordum, içeriye bir hayvan girdi. Ben köpek zannettim. Sizin yanınızda durmadan doğruca benim yanıma geldi. Baktım ki kurttur. Kendi kendime dedim. Bunun niyeti nedir acaba. Hiç ses çıkarmadan karşımda durdu. Yarım saat kadar o bana, ben ona seyrettim. Lisan-ı halinden şunu anladım ki 'bu kadar yanında durdum. Bana bir ikramda bulunmadın. Said, sana minnet etmiyorum. İşte ben gidiyorum. Rezzak-ı Hakiki'nin sofrasında rızıkımı arayacağım' Hâlbuki görüyorsunuz ki elimizde hiçbir silâhımız yok. Eğer başıboş olsalar, irade-i ilahiye haricinde bulunsalar, hepimizi burada dağıtırlar.

"Kertenkeleyi sen mi yarattın?"

“Bir gün, ‘Ben tesbihatımla meşgul olacağım. Siz gidin biraz gezin,’ demişti. Ben her nasılsa bir taş üstüne çıkmış bir kertenkeleyi öldürmüştüm. Üstadımız “Ne yaptınız ne ile meşgul oldunuz” deyince, ben kertenkeleyi öldürdüğümü söyledim. Bana ‘evini harap etmişsin!’ dedi.

Ben “Üstadım, bizde yedi adet öldürenin hac sevabı kazanacağını söylerler,” dedim.

“Otur, kim haklı, kim haksız, konuşalım” dedi. Oturdum.

“Doğruyu söyle o hayvan sana taarruz etti mi?”

Dedim “yok.”

“Elinden bir şeyini aldı mı?”

“Sen onun rızkını mı veriyorsun?”

“Senin mülkünde mi geziyor?”

“Sen mi halk ettin?”

“Onların ne için yaratıldıklarını, yani vazife-i fitratlarını biliyor musun? Onu halk eden Hâlık, onu senin öldürmen için mi halk etmiş? Onu yaratan Allah, sana dedi mi ki ‘git, öldür?’ Madem öyle ise, onun yaratılışında binlerce hikmet var. Sana söylemekle bitmez. Onun için öldürdüğüne hata etmişsin.”

Öyle bir gürültü işittim ki

“O sene yazın sonlarına doğru açık havada yatıyorduk. Sonbaharda topraktan bir mağara yaparak içinde iki ay kadar kaldık. Sonra kışın şiddetli olması münasebetiyle orada kalamayacağımızı anladık. Kendimize bir yer ararken, mağaraya yirmi beş dakikalık bir Ermeni kilisesinin önünde Üstadımız, seccadesini sermiş, tesbihatını yapıyor. Biz de odun topluyorduk. Hazret-i Üstad bizi çağırdı, gittik.

Dedi “Odunları buraya getirin. Artık bundan sonra burada kalacağız”

“Niçin Üstadım?” deyince.

“Ben burada tesbihat yapıyordum. O anda bir gürültü geldi. Öyle bir gürültü ki, zannettim ki, ya dağdan bir parçadır veyahut bir sel veya bir araba yuvarlandı, zannettim. Kalkıp ayağa dereye baktım, bir alâmet görmedim. Kendi kendime düşündüm. Birden kalbime ihtar edildi. Bu gürültünün sebebini şöyle bildim: Bu kilise, Ermeniler gittikten sonra, taife-i cinin kâfir kısmının karargâhı olmuş. Benim bu tesbihatlarım ekseriya Kur’an’dan ahzedildiği için, o ayetleri okurken hasıl olan nur, orayı ihata edince onlar tutunamadılar orayı boşaltıp çıktılar. O gürültü ile Cenâb-ı Hak bana ihtar etti ki, ‘Said, biz burayı temizledik, sana teslim ettik, burada artık sen karargâh kur.

‘Bugünden itibaren burayı kilise tabir etmeyeceksiniz, ismini çilehane diyeceksiniz.’

“O kışın bahara kadar bu çilehanede kaldık.”

Elbaki Hüve’l-Baki

Dualarınıza muhtaç Kardeşiniz

Molla Hamid

III. BÖLÜM

Üstad'ın izn-i ilahi ile mazhar olduğu fevkal beşer harika hallerini ve Risale-i Nur'un özelliklerini Üstad, Risale-i Nur ve Nur talabelerinin hizmetlerini, meslek ve meşreb, tarz, usul ve esaslarını nazara veren, yer yer Üstad'la ilgili hatıralar ihtiva eden, Zübeyir ağabeyin not defterine yazdığı, bir birinden bağımsız, metinlerdir.

Ömer Çiçek

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Bir Allâme-i Asırdır

Merhum ve mükerrem Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, on-on beş yaşlarından, seksen yedi yaşında dâr-ı âhirete teşrifine kadar şu gibi zatına has ulvî seciyelerle mümtaz olarak meşhur ve meşhud bulunan yekta bir mücahid-i ekberdir, bir allâme-i asırdır. Kur'an ve imana hizmetkârlık yapan bir mürşid-i ekmeldir. Bir rehber-i âzamdır.

Bu kudsî seciyelerinden bir kaçışunlardır.

Hâlık-ı Zülcelâl ve Zülcemâl'ine itaatte, Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) kudsi sünnet-i seniyesine ittibada azami bir sadakat ve sabırda sebat eden, Cenâb-ı Hakk'ın bir abd-i azizi, Fahr-ı Kâinat Resûl-i Ekrem (a.s.m.) efendimizin bir tilmizidir. Mevzu-u bahis seciye-i ulviyelerinden birkaçını arzedelim.

On üç ile on beş yaşlarından son nefesine kadar azamî zühd ve takvaya, ilmiyle âmil olmaya, dergâh-ı ilahiyé'deki ubudiyetinde ve bilhassa Kur'an-ı Hakim'in yüz yerde sarihan, bin yerde de zımnem emrettiği namazı vakti gelir gelmez fevkalâde bir hassasiyetle eda etmesidir. Hatta seksen beş yaşından sonra dahi herhangi bir yolculukta bulunsa, mevsim de kış olup karlı, fırtınalı bir havada yolculukta bulunsa, dahi namaz vakti gelir gelmez, bir deri bir kemik denecek kadar zayıf bir halde

bulunmasına rağmen, otomobili derhal durdurur, on beş-yirmi dakika sonra varacağı sıcak menzil-i mübarekine kadar tehir etmezdi. Yol civarlarının her tarafını kar kaplamış olduğu halde, karın üzerine seccadesini serer, namazını ilk vaktinde kıları.

Hiçbir mütehakkim kimsenin istibdat ve tahakkümüne boyun eğmezdi. Ehl-i Sünnet ve Cemaat'e muvafık tecelliyat ve sünuhât-ı rabbaniyeye göre hareket ederdi. Daima meşru hürriyet ve serbestiyete meftun idi ve bunu bilfiil yaşamak isterdi. "Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam" derdi. Zihnen ve bedenen gayet derecede cevval ve hareketli idi. Kendisine sorulan sualleri, meseleleri gayet mukni ve barıştırmacı olarak hallederdi. İkna ve ilzam kabiliyeti, belâgat ve fesahatı harikulade idi. Misilsiz bir vakarla beraber, eşsiz bir tevazu ve mahviyet mizanıyla muamelede bulunmak maharetine malikti.

Mağrur ve mütekebbirlere karşı, izzet-i İslamiye'nin iktiza ettiği en müstesna bir tavırla ilm-i hakaikın ve yüce dinimizin izzetini, bozulmamış kalbleri meftun ve hayran edecek bir muamele ile muhafaza ederdi. Âlim ve talebe zatlara sualler sorarak onlara meydan okumazdı. Yalnız ve yalnız dinsizlere ve din düşmanlarına meydan okurdu. Bidat ve dalâleti izale için celâdet ve cesaretle sa'y-ü gayret ederdi. Dinsizlere ve muhalif şeylere muttali olunca, müthiş fakat müessir bir celâdet ve cesaretle cihanşümül dinimizin emir ve nehiyelerini, hak ve hakikati beyan ederek mukabelede bulunurdu.

Masum ahaliden mürekkep müminlere karşı mütevazı, son derece merhametli ve müşfik idi. Herhangi bir ehl-i iman tarafından şahsı hakkında yapılan, fakat Risale-i Nur'un intişar ve müdafaasını sekteye uğratmayan gıybetleri, hücum ve taarruzları helal ederdi. Aksi takdirde tedafüî bir tarzda mektuplarla Nur kardeşlerini, yapılan iftira, itham ve gıybetler hususunda tenvir ederdi. Garazkâr hasetçilere dahi mukabele-i bilmissil etmezdi.

Bu hususiyetlerinin bazılarında ve harikulâde bir nadire-i fitrat olmasından dolayı mizaç ve kabiliyetine muvafık bir usul-ü tedris bulamadığı için, Genç Said, medreselerden ayrılıyor, pederinin evine dönüyor.

Genç Bediüzzaman Said Nursî, on üç-on beş yaşlarında ve daha ileriki gençlik çağlarında gayet kâmil ve muhakkik bir müşid-i kâmilin evsaf ve etvarını câmi bir mertebe-i kemalde idi. Havas ve avâmı irşad ve tenvirde, ibadat ve taatte pek ileri ve

mahirdi. Bununla beraber, hiçbir masum avam, âlim ve şeyhe karşı üstünlük taslamaz, kendiliğinden sual sorup imtihan edercesine onların mahcubiyetine kendisi sebebiyet vermezdi. Onları mağrurane kendiliğinden kırmaz, acıtmaz ve incitmezdi. Atmış-yetmiş senelik büyük bir veliyy-i kâmilin yükseldiği derecat ve meratibin muktezası Genç Said'in ahval ve etvarından, harekât ve sekenatından zaman zaman sudur ve zuhur ediyordu.

Bu hal ve vakıaları safvet-i kalb ve feraset-i iman sahibleri, ehl-i insaf kimseler ve bazı zatlar gözleriyle görüyorlar ve istima' ile işitiyorlardı. Tabir-i aherle, mebde' ve müntehanın fazl-ı ilahî ve himmet-i Peygamberî sayesinde, Üveysî bir tarzda, çocuk yaştaki genç Bediüzzaman'da birleştiği kanaati, benlik ve enaniyetten halâs bulmuş zatlarca ve onların izhar ve ifşalarıyla da umumiyet kesbediyordu.

Bu hakikat-ı katia, Bediüzzaman Said Nursî vilayat-ı Şarkiy'e iken hususi hizmetkârlarının, garaz ve haset illetlerinden münezzehten faziletperver ehl-i hak ve hakikatin müşahede ve ittila ve emin kimselerden istimaları ile sabit ve müsellemdir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Erzurum Vilâyetine bağlı Şarkî Bayazide gitti. Bayazid'de şarklı meşhur Şeyh Mehmed-i Tâgî Hazretlerinin nezdinde tahsile başladı. Bu hakiki ve ciddi tahsili pek garibtir ki, üç ay kadar devam etmiştir. Zira şarkî Anadolu usul-ü tedrisiyle, Molla Camiden nihayete kadar ikmal-i nüsuh etti. Buna da her kitaptan bir veya iki ders, nihayet on ders tederrüs etmekle muvaffak oldu. Ve mütebakisini terk eyledi. Hocası, ne için böyle yaptığını sual edince, Molla Said cevaben. Bu kadar kitabı okuyup anlamaya muktedir değilim. Ancak bu kitaplar bir mücevharat kutusudur, anahtarı sizdedir. Yalnız sizden, şu kutuların içinde ne bulunduğunu göstermenizin istirhamın dayım. Yani bu kitapların neden bahsettiğini anlayayım, bilahere tab'ima muvafık olanlara çalışırım demiştir. Maksud ise, esasen kendilerinde fitraten mevcut bulunan, icad ve teceddüd vücuda getirmek, birçok haşiye ve şerhlerle vakit zayi etmemektir.

Yirmi üç senede te'lifi tamamlanan ve yüz otuz kitaptan müteşekkil Risale-i Nur adlı eserleriyle ilm-i kelâm sahasında, Kur'a'nın feyziyle ve Resul-ü Ekrem Aleyhisselâtu Vesselâmın dersiyile ilm-i kelâm sahasında teceddüd yaptığı, hakikatperver ehl-i ilim ve ferasetli ve müdrük ehl-i iman ve safvet-i kalbe mâlik, milyonlara baliğ olan bu millet ve gençliğimizce görülmüş, takdir, tahsin ve tasdik edilmiştir. Nurlara talip ve müştak kimseler, Risale-i Nur'u devamlı ve halisâne okumak suretiyle, eski zamanda

kırk günde ve bazen kırk senede erişilecek hakikate ve o neticeye bu zamanda kırk saatte, belki kırk dakikada erişmiştir ve erişebilir. Bunun canlı misalleri binlerdir.

Sürgün hayatında şiddetli bir istibdat ve tazyikat altında bulunuyordu. Hunhar işkenceler, bin bir türlü zorluk ve müşkilâtlar içinde Nur Risaleleri'ni telif ediyordu. Bu dehşetli esaret hayatı senelerce devam etti. Nur Risaleleri, Kur'an yazısı ve yeni yazıyla neşredildi. Fakat zulüm ve istibdadın hükmü Hazret-i Üstad'ı bir türlü serbest bırakmıyordu. **Mühim yardımcılardan mahrumdu. Herkese korku ve dehşet verilmişti. Beşerî bir yardım görmüyordu.**

Bediüzzaman'dan başka hiçbir kimse Nur Risaleleri'ni ve müellif-i muhteremini müdafaaya cesaret edemiyordu. İman ve İslamiyet'in ihyası ve kurtuluşu gibi büyük bir maksadı tanzim ve fiiliyat sahasına çıkarırken on-on beş talebesinden başka kimse yoktu. Fakat o Nurlar gönüllerde ilahî bir iklim vücuda getirmiş; kalb, ruh ve akıllarda kendi kendine tutunup, yanmıştı. Kendi kendine parlamıştır. Evet, kendi kendini neşretmiştir ki, bu vaziyet Nur Risaleleri'ndeki Kur'anî kuvvet ve kudretin en birinci delilidir. Demek Nurlar'daki hakikatin yüksekliği ve onun hakkaniyeti, ehl-i imanı kendine celp ve cezp etmiştir.

Her cepheden bin bir çeşit dalâlet tayfunlarının hücumuna uğradığı halde sönmemiştir. Yanmış ve parlamıştır. İnşaallah hâl ve istikbaldeki beşeriyeti umumî bir şekilde aydınlatacaktır.

Bediüzzaman Said Nursî'nin gayesinin büyüklüğü ve istihsal ettiği neticenin azamet ve haşmeti tarihte görülmemiştir. Dinsizlere karşı kahramanca mücadelesi, zalimlerin taarruzlarına göğüs germesi, işkence ve zulme karşı sabır ve metaneti emsalsizdir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, harika bir zühd ve takva ile nefsi emmâresi mağlûp olmuş, nefsi tezkiye ve terbiye edilmiş ve ilhamat-ı ilahiye'ye fevkalade bir surette mazhar olmuştur. Akıl ve kalb ayağı ile giderek marifetullaha nail olmuştur, musaffâ ve mutahhar olan kalb-i münevverinde Kur'anî hakikatler ve hakaiku'l-hakaik tecelli etmiştir. Bu maarif-i ilahiye ile yükselmiştir.

Üstadım Bediüzzaman'ın Gençliği

Genç Bediüzzaman beşeriyeti hayranlığa sevk eden, harikulâde bir fart-ı zeka ve hafıza ile temayüz etmiştir. Emsaline rastlanmayan, müstesna ve büyük bir kabiliyete

mazhar olduğu müşahede edilmiştir. Ruhunda duyduğu ve yaşattığı ilim aşkının önüne geçilmez heyecanı ve te'siri genç Said'in projektör misal gözlerinde parlıyordu. Bunlarla beraber genç Said büyük bir ikdam ve himmete, kuvvetli bir azim ve iradeye, yüksek bir izzet ve şecceata, billûrî bir iffet ve ismete mazhar olmuş onun etvar ve harekâtı, ef'al ve amâli ehl-i ferasete, istikbalin esedullahı ve seyfullahı ve Gavs-ı azamı kanaatını veriyordu.

Bediüzzamanın gençliği fevkal beşer bir iffet ve ismetle üstün bir edep ve hayâ ile geçmiş, heva ve hevsten müberrâ olarak iştihar etmiştir. Nefsin ve nefsi emmarenin nihayeti gelmeyen isteklerine kuvvetli bir irade ile muhalefet etmiştir. Cenab-ı Hakkın onu vasi ve derin bir ilim ve harika bir irade ile tezyin etmiş olduğu ehl-i hakikat takdir ve tahsinlerle cumhur-u ulema ve hükema arasında yadedilmiştir.

Bu hakikatı işiten bütün ehl-i iman onun bu mahiyet ve evsafına hayran kalarak Hazret-i Üstad'ın ilmine ve sözüne görülmemiş bir itimad ve itibar göstermiştir. Onun kalb-i münevverî mezmûm huyları tasfiye edilmiş ve kûdurattan ve masivadan müteberri kılınmıştır. Böylece onun kalbinde Nur-u İlâhî pek parlak bir surette parlamıştır.

Hazret-i Üstad Cenab-ı Hakka küllî bir şekilde ibadet ve taatte daima muvaffakiyetlere mazhar olmuş kalbi ilim ve hikmet Nur'u ile parlamış ve münevver göğsü inşirah bulmuştur. Kendisinde melekût sırrı inkişaf etmiştir. Batın ve yakın ve zahirle mücehhez kılınmış maddî manevî büyük makam ve mansıplara arka çevirip iltifat etmemiştir. Dininde ve imanında son derece salâbetli ilim ve itikatta emsallerine nisbeten nihayet dercede büyük ve ileridir, mahlûkata ve Müslümanlara bilhassa Nur kardeşlerine karşı son derece müşfik ve şefkatli ve rikkatlidir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri mücahid-i nefsanî ve şeytaniyede muvaffakiyete erişen, marifetullahın mahalli olan kalb-i münevverî tasfiye edilerek Allah'a tamamiyle müteveccih olan bir gençliğe sahipti. O nevar-ı kalbinden bütün perdelerin kalkmış ve mezmum huylardan müberra ve kûdurat ve masivadan muarra bulunduğu ve o feyyaz kalbine Kur'anî tecelli ettiği bir genç olarak ilim ve irfan erbab-ı içinde müstesna bir surette temayüz etmişti. Azamî zühd ve takva ve azamî ihlâs ve ubudiyet le uzlet ve halvette tefekkürî bir hayat geçiriyordu. Musaffa ve mutahhar kalbinden ilâhî hakikatler sünühat halinde zuhur ediyordu.

Cenab-ı Hak onu ilim, hikmet ve irade ile müzeyyen olarak ve her şeyin künhü ve hakikatı kalb-i mübarekinde tecelli edecek bir kabiliyette yaratmış olduğu çocukluk çağında ondan zuhur eden ilim ve irfan meşalesinden pek aşikâr bir surette anlaşılıyordu. Kalbinin ilim ve hikmet nuruyla parlamış, göğs-ü münevverinin inşirah bulmuş, kendisinde melekût sırrının parlamış olduğu ehl-i kalb ve cumhur-u ulemaca müşahede ediliyordu. Bu fitrat ve kabiliyete mezkûr nimet-i ilâhilere hususî lutf-u Rabbanî ile mazhar olmuş. Eşref-i mahlûkat olan insanın insanlığı ve şerefi genç Saidde pek parlak bir şekilde parlıyordu.

Genç Bediüzzaman'ın gençliği fevkal beşer bir iffet ve ismetle yüksek bir edep ve haya ile geçmiş, heva ve hevsten müberra olarak iştilal etmişti. Nefsin ve nefs-i emarenin nihayeti, gelişen isteklerine kuvvetli bir iman ve irade ile muhalefet ederek nefis ve şeytani mağlub etmiştir. Cenab-ı Hakkın onu vasi ve zengin bir ilim, harika bir azim ve sebatla tezyin etmiş olduğu ehl-i hakikatça takdir ve tasdiklerle yâd edilmiştir.

Mezkûr hakikatı işiten ehl-i hak ve ehl-i iman onun bu mahiyet ve evsafına hayran kalarak Bediüzzaman'ın ilmine ve eserlerine görülmemiş, bir itimad ve itibar vermiş, onu ilâhî bir sevgi ile sevmiş, ondan istifade ve istifaza etmiştir. Kur'ana ayınadarlık ve onun hizmeti uğrunda bütün maddî ve manevî makam, mansıp ve menfaatlere arka çevirip böyle şeylere asla iltifat etmeyen Bediüzzaman Cenab-ı Hakka ömrü boyunca ibadet ve taatta, ubudiyet ve takvada din düşmanlarıyla mücadelede daimi surette muvaffakiyetlere mazhar olmuştur. Zahir ve batın ilimlerle mücehhez kılınmıştır.

Genç Bediüzzaman dünyayı bir misafirhane, bir mahall-i imtihan, bir geçit yeri, ölümü âlem-i bekaya, ahirete götürün bir pasaport olarak bilmiştir. Bu hakikatın icablarına göre ulvî bir himmet, yorulmayan bir gayretle çalışmıştır. İnsan vücudunun maddi manevî aza ve duygularını saadet-i ebediyeyi kazanmak yolunda istimal etmek çıktırını açmıştır. Rıza-ı ilâhiye nail olmak için o hasseleri ubudiyette ve Kur'anî bir hizmette hizmetkâr yapma yolunda gitmiştir. Bu yolun en kısa ve en selâmetli cade-i kübra-yı Kur'aniye olduğunu göstermiştir.

İşte bu suretle vücud memleketinin merkezi ve insan sarayının efendisi olan kalbi, nefis ve cesede hizmetkâr etmemiştir. Nefsi ve cesedi kalb ve ruha hadim kılarak, o kalbini bu memleketin şah-ı haki ve hükümdarı yapmıştır. O genç çağında bir ferd-i ferid, bir yekta-yı evliya ve Bediüzzaman olarak temayüz etmiştir. Birçok meziyet ve

hususiyetler, nazirsiz fazilet ve harikalar genç Said'den zuhur etmiştir ve nihayet zamanın Gavs-ı ve Evliyaullahın şahı olarak iştihar bulmuştur.

Gençliği fevkal beşer bir iffet ve ismetle geçmiştir

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri mücahede-i nefسانيye ve şeytaniyyede muvaffakiyete erişen, marifetullahın mahalli olan kalbi tasfiye ve tenvir edilerek Cenab-ı Hakka tamamı ile müteveccih olan bir gençliğe malikti. Nefsin ve nefsi emarenin nihyeti gelmiyen isteklerine kuvvetli bir iman ve irade ile muhalefet ederek nefis ve şeytani mağlûp etmişti. Gençliği fevkal beşer bir iffet ve ismetle geçmiştir.

Genç Bediüzzaman'ın kalbinden bütün perdeler kalkmış, zatı mezmum huylardan müberra, kûdurat ve masivadan muarra bir vaziyette idi. İlâhî hakikatlar ve sırlar nevvâr ve feyyaz kalbinde tecelli eden bir genç olarak ilim ve irfan muhitinde müstesna bir surette temayüz etmişti. Azamî bir zühd ve takva ile azamî bir ihlâs ve ubudiyetle uzlet ve halvette tefekkûrî bir hayat geçiriyordu.

Cenab-ı Hak genç Bediüzzaman'ı ilim ve hikmetle tezyin ederek, mahlûkatın, kâinat ve mevcudatın kühü ve hakikat ve sebep-i hilkatî münevver ve musaffa kalbinde tecelli edecek bir istidatta yaratmış olduğu daha çocukluk çağında ondan zuhur eden ilim ve irfan meş'alesinden pek aşikâr bir surette anlaşılıyordu.

Kalbinin ilim ve hikmet nuru ile tathir edilmiş, göğs-ü mübarekinin inşirah bulmuş, kendisinde melekût sırrının parlamış olduğu ehl-i kalb ve cumhur-u ülemaca muşahede ediliyordu. Zahir ve batın ilmi ile ulum-u evelin ve ahirinle tenvir ve techiz edildiği yapılan imtihanlardaki mutlak muvaffakiyetlerden bedihî bir surette anlaşılıyordu.

Kur'an-ı Hakîme ayınadarlık, ona hizmetkâr ve dellâllik etmek uğrunda maddî manevî makam ve mansıplara menfaat ve ikballere arka çevirerek böyle şeylere asla iltifat etmiyordu. Cenab-ı Hakkın genç Bediüzzaman'ı zengin ve engin bir ilim ve hikmetle harika bir sebat ve sadakatla mücehhez kılmış olduğu ehl-i hal ve hakikatca tasdik ve te'yidlerle takdir ediliyordu. Bediüzzaman böyle müstesna bir fitrat ve kabiliyete lûtf-u ilâhî ile mazhar olmuştu. İlim ve irfan âleminde müntehaya erişen yüksek bir

mertebede bulunduğu bedahet derecesine çıkan Bediüzzaman da eşref-i mahlûkat olan insanın insanîyyeti ve şerefi parlak bir surette parılıyordu.

Mezkûr mahiyet, meziyyatı gören ve işiten ehl-i ilim ve ehl-i iman Bediüzzaman'a hayran olarak onun ilmine ve kelâmına ve sonra da eserlerine görülmemiş bir itimad ve itibar göstermiştir. Onu İlâhî bir sevgi ile sevmiş, kopmaz bir bağla eserlerine bağlanmış, ondan istifade ve istifaza bahtiyarlığına erişmiştir.

Genç Bediüzzaman dünyayı bir misafirhane, ebedî hayatı kazanmak için bir ticaretgâh, ölümü âhirete götüreren ve ebedî mahbuplara kavuşturan bir pasaport olarak bilmiştir. Bu hakikat ve itikadın icaplarına göre ulvî bir himmet, daimî ve halis bir ubudiyet gayreti ile çalışmıştır.

Hazret-i Bediüzzaman daha genç bir çağda iken, insan vücudunun maddi manevi cihazat ve duygularını ebedi hayatı, kazanmak, niam-ı İlâhiyyeyi bilmek ve sena etmek, buna şükran vazifesini ifa etmek, Cenab-ı Hakk'ın fiiliyat ve mevcudatı ile onu tanımak ve ibadet ve taatla zühd ve takva ile gençliği geçmiştir.

Üstad-ı Necibim Bediüzzaman Said Nursî, Hazretlerinin İlimi

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, henüz büluğ sıralarında iken ve bundan evvel hem ilim, hem fetanet, hem fart-ı zekâ ve hafıza hem ahlâk-ı mühimmede kısa bir zamanda yükseldi ve temayüz etti. Âlim ve allâmeler, ehl-i mektep ve meşayih-i kiram genç Said'deki bu harikulâde inkişaf karşısında hayret ve hayranlık duyuyorlardı. Cenâb-ı Hakk'ın, böyle müstesna bir evlâdı ihsan eylesinden dolayı peder ve validelerini tebrik ve tebci ediyorlardı. Bunlarla beraber Molla Said'e hasetlik besleyen bazı ehl-i ilim ve talebe-i ulûm da husule gelmişti. Fakat Molla Said bu gibilerin sadece suallerini cevaplandırıyor, onlarla mücadele etmiyordu.

Genç Said, henüz bu çocukluk ve gençlik devresinde derin ve vasi bir vukufiyet ve ihata ile her nevi ilmi öğrenmeye muvaffak oldu. İlm-i zahir, ilm-i batın ve ilm-i ledunniyatla harikulade hafıza ve aklını, kalb ve ruhunu mücehhez kıldı. Böyle ilahî bir mazhariyete nail oldu.

Meslek ve meşrep (meslekî) olarak da, tahkiki ve erkân-ı imaniyye esasat-ı imaniyyeyi ve diniyyeyi, marifetullah ve yakın ilmینی tedris ve telifini intihap ve ihtiyar eyledi. Ehl-i imanı bu Kur'anî ve imanî hakikatlerle, aklen ve kalben tenvir ve irşad etti.

Mezkûr tarz ve metoduyla Müslümanları dinsizlik ve anarşilikten, dalâlet ve bid'at fırtınalarından kurtardı. Risale-i Nur'daki Kur'anî ve imanî hakikatlerle cadde-i Kur'aniye'yi gösterdi. İman ve İslamiyet'in temel ve esasatını teşkil eden bu Kur'anî mesleğinden son nefesine kadar fedakârlık yapmadı, ayrılmadı. Bir asra yaklaşan ömrü mübareklerini; bütün kuvvetiyle böyle kudsi bir meslek ve meşrebi tesis eden Risale-i Nur Külliyyatı'nın ve Risale-i Nur mesleğine müteallik mektupların neşir, tamim ve tabına vakf-ı hasretti, "Alaka inkısam ederse, himmet zaafa uğrar" diyerek bütün himmet ve gayretini Risale-i Nur'un intişarı üzerinde teksif ve temerküz etti. Risale-i Nur Külliyyatı'nı büyük bir maharet ve emsalsiz bir belâgatle telif etti.

İlm-i İman

Bediüzzaman, bütün ilimleri, tasavvuf ve felsefeyi, Kur'an yolunu, en vakıf olduktan sonra kendine bir rehber aramış, nihayet müstakim, en kısa ve selâmetli yol olarak Kur'an-ı Hakim'den keşfettiği ilm-i imanı bulmuştur. Hazret-i Üstad bütün dünyevî nimet ve alakalarından sıyrılarak, kesafetten tecerrüt etmiştir. Bütün mesai ve himmetini Kur'an-ı Hakim'den keşfettiği ilm-i imana hasretmiştir.

Engin ve zengin bir ilme maliktir

Üstadım Bediüzzaman çok yüksek fikirlidir. Hiçbir hocadan ders almadan fikren ve ilmen kendisini yetiştirdi. İlim ve istikbale müteallik bir kısım hadisata ait sorulan her nevi ve binlerce suallere hiçbir kitaba müracaat etmeden ve mühlet istemeden, hem de doğru olarak cevap veren, ateşin zekâlı, keskin dirayet ve feraset sahibidir. Fevkalade engin ve zengin bir ilme sahiptir.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri Türkiye'de iman ve İslâmiyet'in kuvvetlenip kurtulmasını, dinsizlik cereyanlarının mağlûbiyetini, eşedd-i zulüm ve istibdadın yıkılmasını, âsârıyla temin eden tahkiki ve yakini iman ilmini telif ve tamim eden ilmin ve velayetin zirve-i balasına erişen bir zattır.

Muazzam imanî bir cereyan vücuda getirmiştir

Hazret-i Üstad, iman-ı tahkiki ve maarif-i ilahiyeyi Nur Risaleleri'yle neşrederek, hapis ve ölümden asla korkmayan muttaki ve mütedeyyin, muhlis ve mücahit, fedakâr ve

feragatkâr, muhteşem ve muazzam imanî bir cereyan vücuda getirmiştir. Bu nuranî cereyanının cesur ve kahraman fertleri, bu cihadın fedai erleri, bu seçkin Kur'an şakirdleri, Türkiye ve dünya dinsizliğini tir tir titreten bir keyfiyet ve kemiyet haline gelmiştir. Son nefesine kadar cihad-ı ekber-i diniye ve hizmet-i Kur'aniye'sine adeta fevkalbeşer bir tarzda devam etmiştir.

Kendisinin vefatından sonra dahi pek ağır şerait, takyidat ve istibdat altında eserlerinin tamamı bire bir nispetinde inkişaf etmiş, Risale-i Nur Talebeleri tezayüd etmiş ve çoğalmıştır.

Fotograf*

Türkiye İslâmî cihad-ı maneviyyenin, Kur'anî hizmet ve faaliyetin yegâne merkezi haline gelmiş, muhkem bir kal'a-yı kudsiye vasfını ihraz etmiştir. Bu sıfat ve itibarla Türkiye'nin, Bediüzzaman Said Nursî'nin ve Nur Risaleleri'nin âlem-i İslam ve

* Risale-i Nurun cihanşumûl inkişafıyla her türlü makam ve mevkiye sahip sıradan kimselerinde içinde bulunduğu insanlardan mürekkep kimselerin Risale-i Nur'u okuyarak birbirleriyle uhuvvet ve tesanüt içinde kaynaştığı o muhteşem cemaatten bir numune denizden bir damla olan bu ortaokul lise ve üniversiteli gençlerdir ki yetmişli yıllarda bir kır dersinde görülmektedir. Ömer Çiçek

dünyada, akıl ve kalblerde müstesna ve cihannüma bir mevki-i muallâsı olduğu malûm ve müsellemdir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri ve Nur Risaleleri yüksek, munsif, müdrük ve mütevazı birçok güzide İslam âlim ve allâmelerinin, ilim ve irfan talebelerinin, münevverlerin, müteyakkız mekteplilerin hakiki ve halis evliya ve müridânın mürşid-i kâmilî, muallim-i ekmeli, rehber-i ekberi, üstad-ı kebiri olmuştur.

Bediüzzaman henüz sinn-i bulûğ sıralarında iken hem ilim, hem zekâ, hem hafızasında büyük bir süratle ilerlemekte olduğu müşahede ediliyordu. Allâmeler ve meşayih-i kiram, bu harikulade inkişaf karşısında hayret ve hayranlık duyuyorlardı. Fakat başlı başına istisna teşkil eden genç Said'e bunlar arasında haset edenler de husule gelmişti.

Bediüzzaman Said Nursî, henüz çocukluk ve gençlik devrinde her nevi ilmi, derin ve nazirsiz bir vukufu öğrendi. İlm-i zahir ve batınla misli görülmeyen hafızasını ve akıl ve kalbini mücehhez kıldı. Asıl meslek, tenvir ve irşad metod ve usulü olarak da marifetullah ve tahkiki ilm-i imanı tedris etmeyi intihab ve ihtiyar eyledi. Bu Kur'anî mesleğinden son nefesine kadar da asla ayrıldı. İmanı kurtarmak ve İslâmiyeti terakki ve teali ettirip dinsizliğe karşı muzaffer kılan bu meslek ve meşrebinden ne bahasına olursa olsun fedakârlık etmedi. Bütün alaka ve hizmetini bu kudsî mesleğine hasretti.

Bütün ömrü boyunca, vatan ve milletimizi ve dünyayı istila etmek gibi zalim, cebbar ve gaddar, müstebit ve menhus bir küfr-ü mutlaka, umum dinsiz cereyanlara karşı Kur'an'ı, iman ve İslâmiyet'i Nur Risaleleri'yle müdafaa ve muhafaza etti. Küfr-ü mutlak ve istibdat devirlerinde hiç bir kimsenin üzerine alamadığı Kur'anî ve imanî dava vekilliğini deruhte etti, üzerine aldı. Bu uğurda ölüm ve idamlara meydan okudu. Beş paralık bir ehemmiyet vermedi.

Bu mukaddes dava vekilliğini ve halâskârlığını Risale-i Nur'la ifa eyledi. Risale-i Nur'u büyük ve emsalsiz bir maharet ve ruhları ihtizaza getiren bir belagatle ve harika bir cesaret ve şecaatle gizliden gizliye el yazısı ve hatt-ı Kur'an'la telif ve neşretti. Dinsiz ve müthiş bir diktatörün rağmına imanı kurtarmakta, iman ve İslamiyet'i akıl ve kalblere nakşetmekte zafer ve galibiyete inayet-i Hak'la erişti. Manevi zafer ve galibiyetin zirve-i balasına yükselen bir kumandan-ı azam olarak temayüz etti.

Bu millet-i İslâmî dimdik ayakta tutan ve her sahada terakki ve teali ettiren yegâne âmil, kuvvet-i imandır. Bu kuvvet, İslam düşmanlarının bin bir türlü entrika ve plânlarıyla zayıflatılmıştı. İslamî iman ve amelin temelleri yıpratılmaya çalışılmış ve sarsıntıya duçar edilmişti.

Böyle bir manevi çöküntüye maruz bırakılan bir millet ise; fert ve cemiyet olarak bütün güç ve kuvvetini kaybeder ve iki cihan saadetini kazanmak için vücuda getirilen, bu dünyada İslam ve insan olarak yaşayabilmek için en küçük bir ümidi dahi besleyemeyecek hale gelir.

Bu vatan ve millet bu felaketin büyümek istidadını taşıdığı karanlık bir devre girmişti. İşte böyle felaketsiz ve yeisli bir hengâmede Rahim-i Zülcemal ve Kadir-i Zülcelâl bir ferid-i ferid-i yektayı ve bir hadi-yi âzamı ihda vazife-i kudsiyesiyle muvazzaf kılarak ümmet-i Muhammed'in (a.s.m.) imdadına yetiştirmek üzere vücuda getirdi. Küfür ve dalâletin taarruz ve iğfalatına maruz kalan ehl-i imana kurtuluş yolunu gösterdi. Hak ve hakikati beyan ve ilan ettirdi. Dinsizlik cereyanlarını mağlup ve meflûç bir hale getirdi. Müslümanları zafer-i İslam ile mesut ve müşerref eyledi.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî (r.a.), ehl-i imanın kuvve-i maneviyesini kuvvetlendiren, Nur Risaleleri'yle muhafaza eden ehl-i İslam'ı dehşetli hadiselerde ye'se düşürmeyen, onlara ümit ve kuvvet bahşeden hem onları âlem-i İslamiyet'in bir silsile-i nuranîsi olan Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) Âl-i Beyt'ine manen rapteden bir hâdi-i ekberdir.

Muallâ ve muazzez Üstadım Bediüzzaman Said Nursî, tarihte misli görülmemiş işkence ve zulmün envaini giriftar edilmiştir. Barbarca ve hunharca muameleler yapılmıştır. Başlı başına birer facia olan gaddarâne işkenceler içinde bırakılmıştır. Vahşi bir kavmin dahi yapamayacağı gayet vahşiyane icraatlar yapılmış, imanî hizmetinin önüne geçilmeye ve durdurulmasına çabalanmıştır. Onun öz vatanındaki esaret hayatı acı hakikatlerle doludur.

Üstadım Said Nursî zafer-i İslam'ın muzaffer bir mübeşşir-i âzamıdır

Bediüzzaman Hazretleri İslamî şecaatin zirvesinde, feragat ve fedakârlığın şahikasına yükselen hayat safhası muhteşem değerlerle, kudsi hizmetlerle ulvileşen bir dellâl-i Kur'an'dır. Bediüzzaman, Risale-i Nur eserleriyle memleket ve milletimizi derin bir faciadan kurtaran, bütün İslam âlemine imanî bir nokta-i istinat, İslamî cihada

muhteşem bir numune-i hüsn-ü misal olan bir mücahid-i ekber, bir mürşid-i ekmel'dir. Zafer-i İslam'ın muzaffer bir mübeşşir-i âzamıdır.

Üstadım Bediüzzaman Hazretleri harikulâde müstesna ve mümtaz bir Müfessir-i Kur'an'dır. Kur'anî, imanî ve İslamî hizmet uğrunda ehl-i imanın imanlarının kurtulması davasında Kur'an'ın ve İslamiyet'in muhafaza ve müdafaası yolunda terakki ve tealisi intişar ve inkişafı cihadında hayatını istihkar eden bir ender insandır ve namdar bir fedakâr-ı İslam'dır.

Üstad-ı zîşanım merhum Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri zihnen ve bedenen manen ve maddeten harikulade bir hayatiyet ve cevvaliyete himmet ve gayrete kuvvet ve celâdete maliktir. Bütün ömrü boyunca dinsizlikle mücadele etmiş, dünyanın maddi kuvvet ve satvetine cesaret-i imaniye ve şecaat-ı İslâmiye ile göğüs germiştir. Ehl-i imanın imanını kurtarmış ve onlara mücadele ve dayanma gücünü zerk etmiştir.

İlmî kudret ve dehası, imanî salâbet ve haşmeti mukabilinde İslam düşmanlarını, kendisi âhirete göç ettikten sonra dahi dirilmeyecek bir mağlubiyete duçar etmiş. İman ve İslâmiyet'e ve müslümanları muzaffer ve muallâ bir hakka yükseltmiştir. İslam dinine durmadan terakkiler kaydeden parlak bir devir açmış, mil-i İslam'ın mesut ve müşâ'şa bir istikbale kavuşmasını temin ve tersim etmiştir.

Üstadım!

Ey Bahadır-ı Kur'an ve dilâver-i İslam olan Üstadım!

Üstadım!

Necâbet ve asâletin timsali halinde imrâr-ı hayat eyleyen ey necip Üstadım!

Üstad-ı Pâkim merhum Bediüzzaman.

Canım kurbandır senden şûlefeşan, lemeân eden Nurlara her zaman

Talebeniz Abd-i Zelil

Zübeyir

Hizmet-i Kur'aniye ve imaniyesi şâhid-i sâdıktr

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri hayat-ı içtimaiye-i beşeriye semasının güneşleri, ayları, yıldızları olan enbiya ve evliyanın, bu asırda ümmet-i Muhammed'in (a.s.m.) ve beşerin imdadına gönderilen yekta bir varis-i Nebevî ve bir ferd-i ferîd makamında bir serdar-ı velidir. Buna seksen yedi senelik harikulâde ilmî ve manevî şahsiyeti, Nur Risaleleri'yle hayat-ı içtimaiye-i beşeriyedeki gayet müessir ve müdavim hizmet-i Kur'aniye ve imaniyesi; vukuat halinde bir şahid-i sadıktır.

Cenab-ı Hak Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerini ender ve câmî bir ayine ve küllî ve daimî bir ubudiyeti eda edecek ve ulvî bir mahiyette yaratmıştır. Harikulâde bir şecaat, cesaret ve fedakârlık seciye-i aliyesine mazhar kılmıştır. Nazirsiz bir akıl ve fart-ı zekâ bahr-ı umman misillü bir ilim ve irfan ihda eylemiştir.

Merhum Üstadımın "verâset-i nübüvvet" denilen "velâyet-i kübrâ"da bulunan ve "makam-ı rıza"ya yetişen yekta bir zat-ı zihavârik olduğu asarından, ef'âl, ahval ve akvalinden tezahür edip, bu hakikatı, Risale-i Nur'u okuyanlar, satvet-i kalb sahibi ve hakikatbîn olan zatlar ve gençler tarafından anlaşılıyor.

Üstadım Bediüzzaman Hazretleri evliya-yı izâm hazeratından bir ferd-i ferîddir. Yüksek ve nazirsiz ilim ve kemâlatıyla Nur Risaleleri'nin müellifi olmakla bir ferd-i mümtazdır. İslamiyet'in ve Türkiye'nin bir medar-ı iftiharıdır. Hâl-i âlem ve saadetimizi intâc eden "tatmak var, doymak yok" sırr-ı ezelfisine mazhardır. Ancak, hem kimi handan, kimi gıryan; Müslümanların Nur hâdimi nalân, Nur-u Kur'an hizmetinde muztar olacak.

Mücâhede, cihad ve Bediüzzaman Said Nursî

Küfürle imanın mücadelesi Hz. Âdem'le (a.s.) başlamış kıyamete kadar devam edecektir. Mücâhede-i diniye farz-ı ayndır. Bu zamanda muzaaf farz-ı ayndır. Her bir mümin i'lâ-yı kelimetullah ile mükelleftir. Cihad-ı diniye büyük bir ibadettir. Kur'an-ı Azimüşşan bu farızanın ehemmiyetini birçok ayetleri ile beyan etmiştir.

Şaşmaz bir şiarımızdır

Cihad-ı diniye hayatımızın hayatı, ruhumuzun gıdası, bekamızın temelidir. Cihad-ı dinîyede yapılan ihmal ve alakasızlık din düşmanlarının galibiyetini intac eder. Milleti zillet, meskenet ve sefalet kuyularına yuvarlar ve zalim düşmanların azgın, yırtıcı ve amansız pençeleri altında parçalar. İman ve İslamiyet tahkir, tağyir ve tahriplere,

tezyif ve tezlile uğrar. Müslüman ahali düşmanlar tarafından ezilerek bedbaht bir hayata giriftar edilir.

Bu gerçeğe binaen cihad-ı diniyeyi ifa eden bu asırdaki hizbü'l-Kur'an'a dâhil olmak, onlara katılmak, biz Müslümanlar için zaruri ve mecburi olan bir vazife-i diniyedir. Bizler, bütün faaliyet ve gayretimizi cihad-ı diniye üzerinde teksif ettiğimiz nispette iki cihanın saadet ve selametini elde edebiliriz. Dinî ve dünyevi hürriyet ve istiklâlimiz cihad-ı diniyedeki zaferimiz sayesinde. Ekmeksiz yaşayabiliriz fakat hürriyetsiz yaşayamayız.

Tahkiki iman kuvvetinin kazandırdığı cesaret-i diniye ile dinimize, milletimize reva görülen istibdat zincirlerini parçalayacağız. Bu bizim en mukaddes bir vazife-i hayatımızdır. Mukaddesatımıza alçakça taarruz eden dinsiz teşekküllerin dayandığı temelleri elmas gibi Kur'anî hakikatlerle tarumar edeceğiz. Onların gizli ve aşikâr faaliyetlerini Nur-u Kur'an'ı okumak ve okutmakla akamete uğratacağız. "Zira ahir zamanda cihad-ı diniye topla, tüfekte değil, ilm-i imanla olacak ve olmaktadır."

İşte maddî, maneî necat ve kurtuluşumuzun âlemdarı ve vesilesi olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, topyekûn dinimizin ve milletimizin manevi bünyesi ve temelleri yıkılmaya doğru gittiği dehşetli bir zamanda meydan-ı cihada atılmış, mukaddes varlığımızı müdafaa ve muhafaza etmiştir. Dünya dinsizliğini tir tir titreten arslanlar misillü gür sedasıyla şöyle haykırmıştır:

"Ey din ve âhiretini dünyaya satan betbahtlar! Yaşamınızı isterseniz bana ilişmeyiniz. İlişseniz, intikamım muzaaf bir surette sizden alınacağını biliniz, titreyiniz! Ben rahmet-i ilahîden ümit ederim ki, mevtim hayatımdan ziyade dine hizmet edecek ve ölümüm başınızda bomba gibi patlayıp başınızı dağıtacak! Cesaretiniz varsa ilişkiniz! Yapacağınız varsa, göreceğiniz de var!"

İşte pek mukaddes, pek ulvi, pek elzem ve ehemm olan bir cihad-ı diniyeyi Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Nur Risaleleri'yle tek başına galibane bir surette ifa etmiştir. Nurlar cihadın kudsi mana ve ehemmiyetini, hikmet ve mahiyetini idrak ettirip Müslümanlara hareket ve cevelan veren imanî bir muharriktir.

Soysuz ve insafsız din düşmanları iman ve İslamiyet'e hunharca yaptıkları taarruzlar hengâmında kahraman-ı İslam olan Bediüzzaman Said Nursî, Kur'an'ın elmas bir kılıncı

olarak Risale-i Nur ile meydana çıkmış, ilm-i imanla, akıl ve mantık mizanlarıyla, cerh edilmez delil ve hüccetlerle, İslamî bir şecaat ve cesaretle, Kur'an'ın müdafiliğini ve imanın muhafızlığını ifa etmiştir. Dinsizlik ve dalâlet cereyanlarıyla olan bu tarihî cihadında küllî bir surette muzaffer olmuştur.

“Âlimler Peygamberlerin Varisleridirler” hadis-i şerifi ve “Bediüzzaman Said Nursî”

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ
وَأَنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz ve muhterem kardeşim!

Numune-i hüsn-ü misal, en emin örnek olarak ilminden istifade, amel ve ef'aline imtisal edip tabi olacağımız bir varis-i Peygamber âlimin, “Âlimler peygamberlerin varisidirler” lütf-u ilahîsinin şartlarına ne kadar malik olabilirlerse o derece iktidaya şayandırlar. Biz burada bu şeraitin en ehemmiyetlilerinden bazılarını zikredeceğiz, sayacağız. Bu asırda böyle bir evsafı haiz ve bu hüviyette olan zatı ve eserlerini göreceğiz:

*O âlim, Kur'an-ı Azimüşşan'a aykırı icraat yapan zalim hükümdarlara rast gelirse kendisinin idam edilmesi pahasına da olsa onlara hak ve hakikati pervasızca beyan ederek, mücahidane bir şekilde dini ve şeriat-ı garrâyı müdafaa ve ihya eden eserler telif edecektir.

*O zat, varis-i peygamberî olan o âlim, istibdad-ı mutlak ve eşedd-i zulümle elinde hüküm ve hükümeti tutan din yıkıcısı, din düşmanı gaddar canilere baş tutup, göğüs gererek, ehl-i iman ve İslam'ı, sapkınlık, dalâlet ve bid'alardan eserleri ile koruyacaktır. Bin bir çeşit şeytanet ve hilelerle, suret-i haktan görünmekle, maskeli ve dinsizce kast-ı mahsuslara dayanan zehirli propagandalarla kandırılan ve iğfal edilen ehl-i imanı uyandıracak, kurtuluş yolu gösterecek, uyandırıcı sözü ve eseri olacaktır.

*Dinî hizmette, Allah'a ibadet ve taatte müslümanları harekete geçirecek, “Neme lâzım” cılığın pis döseğinde zelilane yatanları kaldıracak, kalbleri ihtizaza, uyuşukları cevelâna getirecek, hamiyetleri körlenmiş müminlerin hamiyetlerini şahlandırıp dinin

ve din kardeşinin müdafisi yapacak, himmetsizlere gayret vererek hamle ve hizmet meydanlarına fırlatacak, İslamiyet uğrunda dünyasını feda edecek fedakârlar yetiştiren ilahî bir muharrik meziyetlere malik kitaplar yayınlayacaktır.

*Cebbar dinsizlere karşı, izzet-i İslamiye'yi korumak salâbetini veren, İslam'ın hunhar düşmanlarına mukabil, cihad-ı diniye aşkıyla ve tahkiki iman kuvvetiyle mücehhez bir cephenin candan, canandan, maldan ve mülkten geçen erleri olmak şevkini aşılatabilecek, ehl-i imanı ehl-i imana düşman ettirmeye, kardeşi kardeşle çarpıştırmaya çalışılan bir fitne ve fesat zamanında **إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ** ayet-i kerimesine mazhar edecek, din kardeşliği sevgisini uyandıracak ve bir cemaat şuuru meydana getirebilecek bir şaheser telif ve tamim edecektir.

*O zatın eserlerinde asrın fehmine muvafık olarak ders verdiği Kur'anî ilimle birlikte, okuyucularına İslamiyet'in mana ve kudsiyetini, ruh ve asliyetini idrak ettirmek, müslümanların müslümanlığının şekil ve suret olmaktan, dinin dünyaya bakan faydelerini maksat yapmak hatasından kurtaran, her fiil ve amelini Allah rızası için işlemek faziletini kalblere nakşeden bir tesir ve nüfuza malik bir kitabı olacaktır.

*İslâm tarihi güneşler gibi eserler ile müzeyyendir. Fakat bu büyük eserlerden ekseriyetle ehl-i ilim müstefid olmuş, çoğunluğu teşkil eden halk tabakaları, başkasından ders almaya muhtaç olmadan, kendi kendine büyük bir eserden istifade edememektedir. Yarım asrı geçen bir zamandan beri de, yüksek âlimler yetiştiren müesseselerden ehl-i iman mahrum bulunmaktadır.

Risale-i Nur ve Bediüzzaman'ın diğer yazar ve eserlerden farkı fark edilmektedir

Hem eski asırlarda telif edilen eserler ya aklîdir, ulema-i zahirin tefsirleri gibi; ya kalbîdir, mutasavvıfların eserleri gibi veya inanılması için iman ve İslamiyet'i tavsiyekârane ders veren naklî bir eserdir.

Hem erkân-ı imaniye ve esâsât-ı İslamiye'yi ders vermekten ziyade fûrûât-ı diniye ve âdâb-ı İslamiye'yi talim eden kitaplardır ki, teslimiyetin kırıldığı böyle bir zamanda imanı kuvvet kesbetmeyenlere müessir olamıyor.

Şu halde bu asırda varis-i Peygamberî ve büyük hâdisi olan bir zat öyle bir eserle zuhur etmelidir, öyle bir eser telif etmelidir ki, avamdan münevvere ve havassa, allâmeden talebe-i ulûma, mutasavvıftan müride, askerden paşaya mareşale, çiftçiden mebusa,

odacıdan vekile, ameleden mühendise, ahaliden memurlara; erkek, kadın, genç ve ihtiyara varıncaya kadar herkesi kabiliyeti nisbetinde istifade ve istifaza ettiren, onların İslamî, imanî ve manevi ihtiyaçlarına, bu asrın anlayışına muvafık olarak tam cevap veren ve umum Müslümanlara ve insanlara hitap eden yepyeni, bambaşka bir imtiyaz ve hususiyeti taşıyacak bir eser olsun.

Hem bu eser nakilden ziyade yalnız Kur'an-ı Hâkim'i mehz edininip aklen ve mantıken hakikati ders veren bir mürşit hususiyetini taşısin. Hem kalb ve aklın fesada uğratıldığı, dinsiz felsefe yoluyla çürütölmeye çalışıldığı böyle dehşetli bir asırda, akli ve kalbi tenvir, nefsi teshir edecek bir müceddid hüviyeti de olsun.

Hem imanî ve İslamî esasların yıpratılıp yıkılmaya çalışıldığı, dinimizin kökünden mahvedilmeye çabalandığı bir küfr-ü mutlak ve dinsizliğin körüklendiğı bir asırda, esasat-ı İslamiye'yi tesis ve tahkim kılan ve erkân-ı imaniyeyi takviye eden bir manzume halinde şulefeşan olsun.

Hem teslimin zayıfladığı, nasihatlere burun kıvrıldığı, hem "nereden ve ne için geldiğı ve nereye gidileceğı" suallerinin dinsizdarane bir maksatla zihinlerde uyandırıldığı şüphe ve vesvese tohumlarının saçıldığı bir devirde, dinî hakikatleri aklen ve mantıken ve bu asırdaki insanların anlayış tarzına muvafık bir şekilde izah ve ispat etmek imtiyazına mazhar bulunsun.

İşte şu altı maddede bazılarını icmalen ifade etmeye çalıştığımız varis-i Peygamberî olacak bir zattaki bütün şart ve evsaf, sıfat ve meziyetler, Bediüzzaman Said Nursî'de ve eserleri olan Nur Risaleleri'nde toplânmıştır.

Bu, mücerret bir iddia değildir, müdelleldir. Bir vakıadır. Canlı misalleri Risale-i Nur'da üstad-ı necibimiz ve pâkimiz ve mürşid-i necibimiz Said Nursî'nin billûrî hayat safhalarında mevcuttur. Bu, inkârı gayr-ı kabil bir bedahettir, malûm ve müsellem olan bir hakikattir.

Evet, Bediüzzaman Said Nursî, daha genç yaşta iken "Kim, ne isterse sorsun. Sorun, sormayacağım" gibi hudutsuz ve istisnasız olarak bir ilânât yapmıştır. Bunun üzerine memleketimizde ve İstanbul'daki ve İslam âleminde gelen büyük âlim ve allâmeler, o zamanda Bediüzzaman'ın makale ve eserlerini tetebbu eden feylesof ve

profesörler, ehl-i tasavvuf ve herkesin tevcih ettiği her nevi sualleri anında ve doğru olarak cevaplândırmıştır.

Böyle bir vakıa, İslam tarihinde Asr-ı Saadet'ten başka bir zamanda vaki olmamıştır. İşte böyle bir ilânat neticesinde ve eserlerinde Bediüzzaman'ın bütün ilimlerdeki vukufiyet ve aşinalığı, ilminin vüs'at ve rüsuhu, ilmî bilgisinin rüsu ve vüs'at-i, ve ilminin ne kadar zengin ve engin ve bir Bediüzzaman, bir bediülbeyan olduğu cumhur-u ulema muvacehesinde, efkâr-ı amme önünde güneşler gibi aşikâr olmuştur.

Bediüzzaman Said Nursî, Kur'an-ı Kerim'in esasat ve fûrûat-ı diniyenin ruhuna ve künhüne nüfuz etmek mazhariyet-i azimesine erişmiştir. Gökten yere, yerden göğe, arştan ferşe, ferşten arşa kadar olan derinlik ve yüksekliğine, şahsiyet-i maneviyesindeki müstesna kabiliyet derecesi nispetinde Kur'an-ı Kerim'in feyzi ile ve avn-i Peygamberî sayesinde nüfuz ve vukufiyet peyda etmiştir. Birçok esrar-ı Kur'aniye ona münkeşif olmuş. Fakat o bu asır müslümanları ve insanların muhtaç oldukları miktarını ve lüzumlu olanları izhar etmiştir.

Avrupa'nın maddiyyun ve tabiiyyun dinsiz feylesofları İslamiyet'i temelinden ve kökünden çürütebilmek ve yıkabilmek için, zahiri manasıyla batınî manası birbirine mutabık olmayan, muvafık değil gibi görünen müteşabih ayet-i kerime ve ehadis-i şerifelere ilişerek çürütmeye çalışmışlar, bir kısım ehl-i ilmi de şüphe ve vesveseye düşürmüşlerdi. İslam uleması bütün büyük tefsir ve eserlerde bu günkü müspet ilimler muvacehesinde mukni ve makul bir izah bulamıyorlardı. Ehl-i mektep olan birçok yeni nesil de bu yüzden imanlarını kaybediyorlardı. Zira iman tecezzi kabul etmeyen bir külldür. Erkân-ı imaniye ve âyât-ı Kur'aniye'nin çoğuna iman edip bir kaçını inkâr eden kâfir olur.

Bunun için çoğalmaya başlayan Avrupa kâselisi maddeperest zihniyetler makale, fıkra ve kitaplarla, o müteşabih ayet ve hadisleri ileri sürerek neslin ve milletin itikadını yok etmeye, çürütmeye çalışıyorlardı.

Fotograf*

İşte Bediüzzaman böyle bir zamanda telif etmiş olduğu Nur Risaleleri ile o ayet ve hadisleri tefsir ederek her birinde bir nükte keşfetmiş, onların mahza hakikat ve bir mucize olduğunu aklen ve mantıken izah ve ispat etmiştir. Böylelikle Avrupa dinsizleri ve dilencilerinin sapkın ilim ve felsefe yoluyla dinimize yaptıkları taarruz ve tahribatlar izale edilmiş ve tesirsiz hale düşürülmüştür. İtikadî zaafa ve yanlışlığa düşen birçok kimse hatalarını tashih etmiş, imanlarını kuvvetlendirmiş ve kurtarmışlardır.

Ya bu da bize sorarsa!

Bediüzzaman Said Nursî'nin İstanbul'daki hayatından şimdi büyük bir âlim olan bir zatın anlattığı ve böyle çok vak'alardan birisini buraya dercediyoruz:

* Risale-i Nur'un nevar ve feyyaz mütealasından istifadeyle imanlarını kuvvetlendirip kurtaran Bediüzzaman'ın yetiştirdiği milletimizin medar-ı iftihar ve yüzakı imanlı nesillerdir ki binler ve yüz binler numunelerinden bir numune bu ortaokul ve liseli gençlerdir.

Şöyle ki: Ben o zaman diğer talebelere ileri tanınmış son sınıfta bir talebe idim. Bediüzzaman Şekerci hanında kitapsız, kütüphanesiz bir odada bulunuyorduk. Bir kısım büyük âlimler derin ve yüksek ilmî mes'eleleri gözden geçirerek hazırlandılar. Bir gurup halinde ben de bunların içinde olarak Bediüzzaman'ın ziyaretine gittik. Suallerimizi sorduk. Hepsini de anında cevaplandırdı. Hayretler içinde kaldık. Çünkü bu ehl-i ilim hey'etinde yaşlı ve çok âlim zatlar da vardı. Bediüzzaman ise, halk kıyafetinde genç denecek bir yaşta idi. Sualler cevaplandırılınca içimizden bazılarının hatırlarına şu gelmiş: Ya bu da bize sorarsa!

Üstad bir aralık odadan çıkmıştı. Biz ayrılırken kapıda "Sorun, sormayacağım" yazısını, görünce daha fazla hayranlık ve takdir hisleriyle mütehasis olduk.

Bir başka âlim de şu hatırasını nakletmiştir:

184
 Birkaç gün önce ~~bir~~ arkadaşımın ~~ve~~ talebelerinde kaldık.
 Bir başka âlim de şu an hatıra sunu nakletmiştir:
 - Kırkaltı kadar bir ehl-i ilim hey'eti bir camiyeye gittik. Orada Bediüzzaman suallerimize cevaplandıracaktı.
 Üstad - "Dururun efendiler sorun, dedim. Oradaki kalabalık bir ve etraflı bir şekilde bazılarıca talebeler müdirlere girip sualleri berrak bir şekilde cevaplandırdı. ~~İstedi~~ ~~kaçınılmaz~~ bir ehl-i ilimden müretteb cem'ata karşı bir sual sorduk. Fakat arkasından ~~cevap~~ ~~hemar~~ cevaplar kendisi verdi. Sonra bizler dışarı çıkınca birbirimizle konuştuk. Üstadın sorup kendisi cevap verdiği bu sual hakkında cevaplar bir anlığına ferdük.
 Üstad

Üstad'a ait bu hatıra Zübeyir Ağabeyin kendi el yazısı ile görülüyor.

Kalabalık bir ehl-i ilim gurubu bir camiye gittik. Bediüzzaman sorulacak sualleri orada cevaplandıracaktı. Hazret-i Üstad kürsüye çıkarak:

“Buyurun Efendiler! Sorun” dedi.

Çok etraflı ve esaslı bir surette hazırlanarak gelen âlimlerin en mu’dil ve en grift sualleri berrak bir surette cevaplandırdı. Bunun üzerine kendisi de yüksek ehl-i ilimden mürekkebe cemaate karşı bir soru sordu, fakat arkasından hemen kendisi cevabını verdi. Bizler dışarı çıkınca birbirimizle konuştuk. Bediüzzamanın sorup kendi cevaplandırdığı o suali hiçbirimizin cevaplandıramıyacağını gördük.

Darülhikmet-ül İslamîyede

“B”ye gelince Bediüzzaman’ı izah edecek.

Üstad eski Said devrinde İstanbul’a geldiğinde bütün ulemayı münazaraya davet ediyor. Kendisi Fatih’te Maltada Şekerci Handa bir oda kiralayıp, bir han odasında ikamet ediyor. Kapıya:

“Burada her müşkil halledilir her suale cevap verilir, fakat sorulmaz” diye bir levha astırıyor. “Mektep medrese mensuplarından ve filozoflardan, dinsiz ve dindarlardan, herhangi bir fenden ne olursa olsun her kimin bir suali varsa benden sorsun. Sizden soru, benden cevap, hiç bir kimseye soru sormayacağım” ilanını bütün İstanbul uleması işitiyor. O zaman en yüksek din müessesesi olan Darül Hikmet-ül İslamîye’deki ulemaların nazar-ı dikkatini çekiyor.

Şimdiye kadar böyle bir şey görülmedi ve işitilmediğinden taaccüb ediyorlar. Kimdir bu Bediüzzaman diyorlar. Üstad bunu haber alıyor. Darül Hikmet’e gidiyor. Ulemaların bulunduğu odaya girince kimmiş bu Bediüzzaman diyerek başlıyor Kamus-u Okyanus’tan ezbere okumaya, eliften başlayarak okuyor. “B”ye gelince Bediüzzaman kelimesinde Bediüzzamanı izah edecek. Daha “B” ye gelmeden ulemalar hayret içinde kalıyorlar. Hemen Üstad’ın eline kapanıyorlar ve Üstad’la böylece tanışıyorlar. Bediüzzaman olduğunu zamanın bedii ve harikası olduğunu tasdik ediyorlar. Bu olayı şahid olan yaşlı ve ehemmiyetli bir zattan, ağabey ve kardeşlerin kendisini ziyaretleri sırasında dinliyorlar.

İstanbul Fatih Malta'da Şekerci Han

Bir başka dehriyyun

Üstadımız İstanbul Fatih'te Şekerci Handa: “Burada her müşkül halledilir her suale cevap verilir fakat sorulmaz” diye olan ilanatını duyan Adapazarı tarafların da bir dehriyyun:

“Nasıl olur, en büyük benim, ilmime yetişecek kimse yoktur“ diye mesail-i İslamiye ve diniyeden en müşkül meseleleri çıkarıp Üstadı ziyarete geliyor.

Üstadımızın âdetidir, gelen misafirleri “hoş safa geldin kardaşım bendeniz va’detmişim kimseye sorulmamaya sorulan suallere cevap vermeye” diye konuşmasına başlıyor o zatın soru sormasına fırsat ve zaman kalmadan onun sormak istediği bütün sualleri ve daha da başka meseleleri gayet mukni ve mükemmel bir şekilde ders verdikten sonra yine âdeti vechile safa geldin hoş geldin kardaşım “yani dersim bitti artık gidebilirsin anlamında” der. Kapıya kadar misafirini, dehriyyunu uğurlarken elini omuzuna koyarak “Kardaşım sen hoca mısın? Talebe misin?” diye sorar? Dehriyyun da hakperest birisi imiş. Başını eğerek “Talebeyim Üstadım” diye cevap verir.

Bir başka zat o günlere dair şu hatırasını yazmıştır

1907 kışı idi sanıyorum. İstanbul'un ilmî mahfillerinde, hele medrese bucaklarında birden bire manalı bir fıslıtı, ilgilendirici bir dedikodu hâsıl oldu ve elektrik hızı ile ağızlara yayıldı, kulakları doldurdu.

Şarktan bir adam gelmiş. Yaşca pek genç olduğu halde, ilimce kendisine çıkan yokmuş. Bu yaşta bu kadar geniş ilim, ancak vehbî, Allah vergisi olabilirmiş. Bu zatın kılığı kıyafati de dikkat ve hayreti çekici imiş. Kendisini görenler "hamal" sanıyormuş. Çünkü çenesinde sakal, başında sarık, sırtında cübbe, ayaklarında şalvar yokmuş. Bu adam bir harika imiş. Adı "Said" lâkabı "Bediüzzaman" imiş. O tarihte biz çocuktuk. Hakkında tılsımlı haberler duyduğumuz bu zatı görmek sevdasının zebunu olduk. Fakat yine işitmiştik ki; hafiyeler, bu zatı göz hapsine almışlar, her yerde serbest gezemiyormuş.^{Haşiye 1} Çemberlitaş tarafında bir han odasında oturuyormuş filan.

Meşrutiyetten sonra bu zatı görmek, konferanslarını dinlemek nasib oldu.^{Haşiye 2}

Birinci cihan harbinden evvel kendisinin elini öpmek de müyesser olmuştu. Zamanlar geçti. Takvim 1918 yaşına varmıştı. Menhus mütarekenin, siyasî ufuklardan zifir sızdırdığı kara günleri ve karanlık geceleri hohlamaktayız.

Beyazıt Camiinde mukabele okuyorum. Kalabalık cemaat arasında Bediüzzaman da görülüyor. Hergün ayrı bir iltifatına kavuşmakla bahtiyar oluyorum. Hergün başka bir eda ile devam eden iltifatın hulâsası şudur:

"Varol Hafızım! Çok yaşayın muhterem hafızlar! Siz bugün irşad vazifesini hocalardan, vaizlerden daha geniş ve sağlam olarak görmektesiniz. Allah sizi çoğaltsın. Yolunuz, sesiniz, kalbiniz açık olsun! Okuyun, dinletin, ağlatın. Müslümanların kalblerini parlatın."

^{Haşiye 1} Ne garip tecellidir ki; bu kadar âlim, bu kadar dürüst, bu derece mü'min ve bu nisbette din, millet ve vatana âşik olan bu zat, o tarihten bugüne kadar bu cennet yurtta ferah bir nefes alamadı. Hangi hükümet iş başına geçti ise, ilk yumruğunu bu büyük başa vurdu. Fakat işte gördük ve iyice anlamış olduk ki; yumruklar o başa değil, parçalanmaz taşa vurulmuştur. Bediüzzaman hâlâ yaşıyor. Allah vücuduna sıhhat ve afiyet ihsan buyursun.

^{Haşiye 2} 1908 de Ayasofya Cami-i Şerifinde okunan bir mevlide Musul'lu meşhur âmâ Hâfız Osman'ın okudugu mevlid ile Bediüzzaman, kürsüde ayakta irad eylediği mev'ize şâheser idi.

Bu büyük Zattan Allah Razi Olsun! Âmin.*

Bediüzzaman Kitap okuma alışkanlığı kazandırmıştır.

Üstadımızın yazmış olduğu Risale-i Nur Külliyyatı eşi ve benzeri görülmemiş ilmi üstünlüğünü elle tutulur gözle görülür bedahatte bütün cumhur-u ulemanın kabulü ile ve tasdiki ile nasıl bir ilme sahip bir alim olduğunu asrın Bedii ve Bediüzzaman'ı olduğunu ispatlamıştır. Başka delile ve izaha ihtiyaç bırakmamıştır. Bediüzzaman ve eserleri Risale-i Nur, bu asrın fehmine ve idrakine ve her tabaka-i insaniyenin anlayacağı dilde hitap ederek onların dinî, imanî ve Kur'anî ve manevî ihtiyaçlarını öyle müessir öyle mukni öyle tesirli bir tesirle ders vermektedir ki akıl ve mantığı kalb ve kafaları duygu ve düşünceleri his ve hevesleri ikna ve tatmin etmektedir ki bütün dünyada kendi dalında en çok istifade edilen ve en çok okunan eserler listesinin başında yerini almış tembel zihinlere kitap okuma alışkanlığı kazandırmıştır.

* Ali Rıza Sağman (Mevlid Nasıl Okunur ve Mevlidhanlar Cilt: 1, Önsöz)

Said Nursînin kitap okuma alışkanlığı kazandırdığı bu kitle-i azime-i muazzama-i muhteşmeden bir kısım gençler görülmektedir ki her tabaka-i insaniye ve gençlik büyük bir sevgiyle etrafında pervanedir. Ömer ÇİÇEK

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî

Evet, o Bediüzzaman ki:

Tek başıyla dünya dinsizliğine meydan okuyan harikulâde bir iman kuvvetinin timsalidir. Peygamber-i zîşanımız iki cihan serveri Resul-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın, bu asırda ef'al, ahval, akvaliyle eserleri, ilim ve hizmetiyeye bir varisi olduğu aşikâr bir surette görünen zat Bediüzzaman Said Nursî'dir.

O Bediüzzaman ki:

Din düşmanlarının, gaddar zalimlerin karşısında iman ve İslâmiyeti o emsalsiz bir celâdet, şecaat ve şahametle müdafaa eden, cihad-ı mukaddesin serdarlığını ifa etmiş bulunan bir mücahid-i ekber'dir.

O Bediüzzaman ki:

Yüce Peygamberimiz Resul-üEkrem Aleyhissalâtü Vesselâmın senasına mazhar olan Türk milletinin ve milel-i İslâmın medar-ı iftiharıdır. Nesilden nesile intakal eden Kur'anî hizmetiyle ve eserleriyle Türk ve İslâm tarihini şan ve şereflerle donatan tarihî bir insan-ı ekmeldir. Bu asırda bir serdarı İslâm ve bir sertac-ı insandır.

O Bediüzzaman ki:

Bin seneden beri İslâmiyetin bayraktarlığını yapan şanlı ve namlı ordumuzun Nur Risaleleri ile manevî bir önderidir. En mütekâmil, en mûtemid ve en müstakim bir mürşdidir. Bu hakikat İslâm ordusunun sevgi, hürmet ve tazimle kalbinde yaşattığı nuranî bir varlıktır. Eserleriyle milyonlarca mü'minlerin gönlünde yüksek bir mevki ihraz etmiş bulunan müessir bir mürşid-i azamdır.

O Bediüzzaman ki:

Yüzbinlerce bu mübarek vatan evlâdının okuduğu Nur Risalelerinin ilmî kuvvet ve rüçhaniyetiyle eserleri, en çok okunan ve cihan pesandane bir revaca nail olan bir İslâm müellifidir. Bütün varlık halitası Kur'anın nuru ile nurlanmış, kalbi İslâmî cevherlerle donanmış, dimağı Kur'anî ve ledünnî ilimlerle tenvir edilmiş, manevî mevcudiyeti iman ve Kur'an hakikatlarıyla teşhiz edilmiş bir ilim, irfan ve iman timsalidir.

O Bediüzzaman ki:

Bütün maddî kuvvet ve imkânlarla sahip olan zalim din düşmanlarının İslâmiyet'i yok etmek icraatları karşısında, harukulâde bir iman, kudret ve şahametiyle şahlanarak cihad-ı mukaddes bayrağını açan manevî bir kumandan-ı azamdır. Din düşmanlarını mağlubiyet vadilerine, hezimet gayyalarına yuvarlıyan bir es'edullah, bir seyfullah ve bir saykal-ı İslâmiyettir.

O Bediüzzaman ki:

Deniz gibi engin ve zengin bir ilimle manevî servetlerin şahikasına yükselmiş hikmetfeşan bir hakîm-i İslâm ve eblâğ bediül beyandır.

O Bediüzzaman ki:

Manevî, hikemî, irfanî gül-ü Muhammedî ile dolu bir gülistanda, Kur'anî hakikatları terennüm eden bir bülbül-ü şeydadır. Ruhları teshir ve maneviyatı tehyic eden ezvak-ı tayyibeyi müheyyic kılan, akl-ı selimi zenginleştiren, kelâm-ı ilâhiyi füsünkâr nağmelerle ilân eden güzeller güzeli güzelim, şakrak bir andelib-i yektadır.

O Bediüzzaman ki:

İslâmın, Kur'an-ı Hakîmin feyziyle kalblerine ilham edilen tebşir ve müjdelerle, ümit ve cesaret bahşeden bînazîr bir mübeşşir ve bir muhbir-i sadıktır.

O Bediüzzaman ki:

Hayatını mesud kılan azamî bir ihlâs ve takva, azamî bir zühd ve riyazet Cenab-ı Hakka külli bir ubudiyet mütemadî bir dua ve niyaz ile ihya eden aynı zamanda din

düşmanlarına galebe çalan cihad-ı ekber-i diniyeyi ifaeden ve bu manevî cihad-ı ekber-i diniyesinde de muvaffak ve muzaffer olan bir mücahid-i ekberdir.

O Bediüzzaman ki:

Bir bahr-ı ilim halinde mü'minleri akıl ve kalb nurunu mecz ederek, muknâ ve mantıkî ve asr-ı hazırın muktezasına mutabık olarak tenvir, irşad eden bir mücahid-i ekber ve bir mürşid-i ekmeldir. Yekta bir hadi-i azamdır.

O Bediüzzaman ki:

Ehl-i iman bilhassa ehl-i ilim tahsilindeki talebeler ve muallimler İslâmiyet'e hizmet eden cerayanların reis ve müntesipleri hoca, imam, hafız, gayyum gibi hademe, hademe-i hayrat gıyabında çok müşfik ve meşru dairede çok musamahalı idi.

O Bediüzzaman ki:

İslâmî neşriyatı teşci ve tebrik ederdi. Bunları ve ehl-i imanı gıybet etmez ve ettirmezdi. Bunların beşeriyet sıfatından sudur eden kusurâtı müşahede etse tenkid etmezdi. Böyle mü'minler ve umum ehl-i iman gıyabında gıybetten son derece içtinab eder, kaçınır ve talebelerini de bu günahlardan menederdi.

O Bediüzzaman ki:

İnsanların imanına hizmetine nazar eder, muhabbetini buna müstenid kıları.

O Bediüzzaman ki:

Beşer tahammülünün fevkinde dünyevî tazyik ve işkenceler, sayısız mahrumiyet ve sıkıntılar içinde yorulmak, durmak ve duraklamak bilmeyen bir ubudiyet ve hizmet ifa ederek imrar-ı hayat eylemiştir.

O Bediüzzaman ki:

Gayet derece bir ağır şerait içinde milyonlarca ehl-i imanın imanını kurtarmak ve tarümar plânlarının tatbikine maruz bırakılan yüce İslâm dinini imar ve yükseltmek, müdafaa etmek, ila-yı kelimetullah farizesini ifa eylemek için Nur Risalelerini

neşreden, bir ihya-yı İslâm ve takviye-i imana muvazzaf bir memur-u Rabbanidir. Nur Risaleleri gibi bîhemta ve harikulâde bir Kur'an tefsirinin yekta bir müfessiridir.

O Bediüzzaman ki:

O zulmetli, karanlıklı ve kâbuslu küfr-ü mutlak devirlerinde yıllarca görülmemiş bir zulüm ve esaret-i vahşiyane hakkında, her türlü maddî imkânlarla kati surette imkân verilmediği halde neşri envar-ı Kur'aniye te'mininde inayet-i İlâhî ile imkânlar bulan hakaik-ı Kur'aniye ve imaniyenin harika ve çilekâr bir müellif ve naşiridir. Onun hizmet-i imaniyesini devam ettiren harika bir şaheserin mücahid bir müellifi olan bir zât-ı zîhavarıktır.

Bu zahir ve bahir hakaika vakıf olan Bediüzzaman'ın dost ve düşmanları mezkur meziyyatı takdir, tahsin ve itiraftan kendilerini alamamışlardır. Bu gibi yirminci asr-ı hazırımın meb'us-u Rabbanisi makamına erişen Bediüzzaman gibi bir ferd-i ferid, evliya-yı azime ve allame-i bîmisal hakkında yayılan ve meslekî taassubtan mütevellid gayz ve garazdan gelen iftira ve ithamlar, taktikli istihfaf ve istihkarlar indî ve asılsız te'viller, Bediüzzaman'ın zirve-i bâlâdaki kemalâtına ve eserlerinin büyük bir kitle arasında fevkalade akilâne ve meftunane ve âşıkâne emsalsiz bir rağbet ve revaca mazhar olmasına binaendir.

Bediüzzaman'ın düşman ve muarızları mezkûr menfilikleri kaleme almaları neşretmeleri ve ettirmeleri ancak ve ancak Üstadımız Bediüzzaman Hazretlerine ve Kur'an tefsiri Nur Risalelerine olan aşk ve sevgimizi derinden derine ve misilsiz bir surette artırmış, artırmakta ve artıracaktır.

Böyle amiyane, hakikatsiz ve çirkin taarruz ve tahacümler Nur Talebeleri üzerinde ancak ve ancak muharrik ve müşevvik tesiri husule getirmiş ve getirecektir. Risale-i Nur'u tekrar tekrar okumak ve okutmak cehdini ve aktar-ı cihana, en ücra beldelere kadar neşretmek gibi mücahidane gayret ve faaliyet, himmet ve şevklerini ziyadeleştirmektedir. Mezkûr ve meşhud vakialara ve hakikat-ı katialara en parlak bir delil mazi ve halde Bediüzzaman, Nur Risaleleri ve talebeleriyle alakalı taarruzî hadiselerin intac eylediği neşriyat ve fütuhatlardır. Bu İslâmî ve tarihî hadiseler, mücerred bir iddia değil, bürhan-ı kat-i ile müberhendir.

O Bediüzzaman ki:

“Bir kimsenin imanını kurtarmak için cehenneme atılmaya hazırım” hakikatına itikad ederek siddikiyyet ve fedakârlığın mertebe-i âlisine yetişen müstesna bir İslâm fedaisidir.

O Bediüzzaman ki:

Ölüm ve idamları istihkar ederek Kur’an ve iman hakikatlarını aktar-ı cihana yayan bir müellif-i bîemsaldir.

O Bediüzzaman ki:

Risale-i Nur’u ve şahs-ı manevîsini âlem-i İslâmın yegâne nokta-i istinadı haline getirmiştir.

O Bediüzzaman ki:

Uzun seneler İslâm diyarlarını sömürüp onları yeisi mutlaka düşüren zalim müstemlekeçilerin boyunduruğundan kurtulmaları uğrunda kalen ve kalemen cansiperane çalışan, bir ömrü boyunca onların selâmetleri için dua eden ender bir mücahid-i İslâmdir.

O Bediüzzaman ki:

İslâm âlemini ve bu kahraman millet-i İslâm’ı ve dinsizlikten ve ye’is-i mutlakdan halas eden mânevî bir halaskâr-ı imandır. Eser, vaiz ve nutukları ile milel-i İslâmın takdir, sevgi ve hayranlığını kazanmış bir dahi-i azamdır.

O Bediüzzaman ki:

Dehşetli bir zamanda, dehşetli bir başlangıçta, dehşetli bir dinsizlik tağutunun icraatları içersindeydik. O kadar feci bir imansızlık cereyanı aramızda neşrediliyor ve zındıklığa revac veriliyordu ki, hayat-ı dünyeviye ve hayat-ı uhreviyemiz mahvedilmeğe doğru gidildiği hakikatbîn zatlarca malûm ve müsellemdi.

İşte böyle bir devirde Türkiye’nin İslâm ve insan dünyasının beklediği ve muhtaç olduğu gavs-ı azamlar ve müctehid-i izam hazeratı misillü bir zat-ı Nuraninin ve ilminin Nurlarını saçmaya, imanları kurtarmaya cehd etmiş olduğunu vakıf olmuş ve müşahade etmiş bulunuyoruz. Bu nimet-i azimeye mazhariyetten dolayı nihayetsiz

hamd-ü senalar ederiz. O zat-ı Kudsîde Emirdağ'ın bağına bastığı ve on beş on altı sene feyzinden ve Nurundan istifade etmiş olduğu merhum ve muallâ ve yüksek Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleridir.

O Bediüzzaman ki:

Bu tehlikeli asırda Müslümanları dinsizliğin korkunç ve ebedî girdabından kurtaran ve müfessir-i Kur'an olan hem zamanın gavs-ı azamı hem bir müctehid-i ekberi, hem bir veliy-yi ekmeli ve hem bir allâme-i asrı, hem bir ferd-i ferid-i azam bulunan sevgili Üstadımız Said Nursî Hazretleridir.

O Bediüzzaman ki:

Hakiki imanı elde eden bir mücahid zattır ki, bütün dünya dinsizliğine karşı gelecek, koyacak şekilde hareket etmiştir.

O Bediüzzaman ki:

Bir dehadır. Ve dinamik ve enerjik manevî bir şahsiyettir.

O Bediüzzaman ki:

Çocuk yaşta kalbi safileşerek gürelemiş ve Cenab-ı Hakka tam müteveccih olmuştur. Böylece Cenab-ı Hak onun kalbini ilim Nuru ile Nurlandırmış, kendisine melekût sırrı açılmış kalbinde ilâhî hakikatler parlamıştır.

Bediüzzamanın ilmi:

Bediüzzaman Hazretlerinin ilmi mektep ilimlerinden tahsil yolu ile elde edilen malûmatlardan değildir. Onun ilmi vehbidir. O ilm-i ledünne mazhardır. Ulum-u evvelin ve ahirine maliktir.

Bediüzzamanın ilmi:

Peygamberlerin ve velilerin ilimleri melekût âlemine açık bulunan batın kapusundan husule gelmiştir. Hükema ve ülâmaların ilimleri ise, âlem-i şهادete açık bulunan havas kap ve kapularından meydana gelmiştir.

O Bediüzzaman ki:

Bu tehlikeli Asırda İslâmiyet’i dinsizliğin yıkıcılığından kurtaran müdafaa ve muhafaza eden bir müfessir-i Kur’andır.

O Bediüzzaman ki:

Asrın bir Gavs-ı Âzamı, hem bir imam-ı ekberi, hem bir veliy-yi ekmeli, hem bir allame-i asrı, hem bir ferd-i feridi, ferd-i azamıdır.

Üstadım Bediüzzaman nefis müdafaasına tenezzül etmemişlerdir

Kur’an’ın feyzinden gelen deha-yı kudsiysiyle zatına has tedbir ve tedvir, feraset ve giyasetiyle din düşmanlarına ve muarızlarına galebe çalan Bediüzzaman Hazretleri, imanı kurtarmak davasındaki azamî sadakat, azamî sebat, azamî fedakârlık ve feragatle mücahedesini devam ettirmiş, kılıç ve kuvvetle mukabele etmeyerek sabretmiştir.

Onca baskı ve zulme rağmen

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri seksen yedi yaşına kadar hapis ve zindanlarda, menzil-i mübarekelerindeki inziva hayatında, din düşmanları tarafından beşerî tahammülün fevkinde dehşetli zulüm ve istibdatlara, işkence ve sıkıntılara maruz bırakıldığı halde sabretmiş ve ancak iman ve İslamiyet’i neşir, tahkim ve takviye eden Nur Risaleleri’ni müdafaa eylemiş nefis müdafaasına tenezzül etmemişlerdir. “Ben şahsen beraatımı değil tecziyemi istiyorum. Ben hapishaneyi yıldız sarayına tercih ediyorum” demiş ve bu eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlak karşısında dahi beddua ve kuvvet gibi maddi-manevi hiçbir menfi harekete teşebbüs etmemiştir.

Evet, bizde kuvvet var

Bu hususla alakalı olarak şunları beyan buyurmuşlardır ki: “Vazifemiz imanı kurtarmak ve takviye etmektir. Müspet hareketle dâhilde emniyet ve asayiş muhafazadır. İslamiyet, selm ve müsalemettir. Dâhilde kılıç istimal edilmez. Kılıç harici düşmana karşıdır. Evet, bizde kuvvet var, fakat bu kuvveti iman ve İslamiyet’in inkişafında

emniyet ve asayişin huzur ve selâmetin temininde istimal etmekle muvazzafız. Dâhilde niza ve husumet istemez,” gibi zatına mahsus düsturlara riayet eden ve ettiren dirayetli, manevi bir kumandan-ı azam ve bir dellal-ı Kur’an’dır.

Hizmeti ilâ yevm-ü'l kıyam devam edecektir

Böyle devamlı zulüm, istibdat ve tarassutlar içinde son nefesine kadar azamî ubudiyet, zühd ve takvasında, istiğna-i zatisinde devam eden kuvve-i kudsiye ve hikmet-i Kur’aniye’ye mazhar bir mürşid-i kâmilidir. Emsalsiz meziyet ve hususiyetlere malik Risale-i Nur’la neşr-i envar-ı Kur’aniye’ye devam ettiği gibi, vefatından sonra da bu Kur’anî ve imanî risaleleri kendi kendine neşrederek hizmetini kıyamete kadar devam edecektir inşaallah.

Gençlik devresi

Bediüzzaman Hazretleri on beş-on altı yaşlarında iken, hem kalbinde hem aklında hem ruhunda ve hem bedenindeki kuvvet o kadar büyük idi ki, ister ilim ve fikirde ister güreş ve çarpışmada herkese galip geliyordu. Her nevi ilmî muhasebe veya fikrî ve bedenî müsabakalara ancak talep vukuunda tereddüt anı geçirmeden iştirak ediyor ve muvaffak oluyordu. Çocukluğu da dâhil, bu gençlik devresinde dahi genç Bediüzzaman Said Nursî, böyle galebe ve muvaffakiyetlerinden, fevkalade ilmî fikrî üstünlük ve meziyetlerinden dolayı en küçük bir gurur ve kibir alameti görülüyor; hamd ve şükrün, büyük bir edep ve hayânın nuranî manaları ve haleleri vech-i mübareklerinde müşahede ediliyordu.

Safiye ve kafiye

Bir hakikati ifade, izhar, izah ve ispat ederken lâfz üzerinde sanatkârane bir tarza özenip, lafzın sanatla güzelleşmesi için hakikatin noksan, renkli veya hicaplı bir tarzda ifade edilmiş olması tehlike ve ihtimalinden büyük bir hassasiyetle içtinab eder. Bu tehlike-i azime binaen, hakikati olduğu gibi, bütün safvet ve berraklığı ile beyan eder, ‘safiye’yi ‘kafiye’ye feda etmez, bilâkis binler kafiyeleleri safiyeye feda eder. Bu itibarla Hazret-i Üstad, hakaik-i imaniye ve Kur’aniye’yi, hak ve hakikatin ruh-u aslisini rencide etmeden, hakikati herhangi bir renkle renklendirmeden bütün safvet ve asaletiyile izhar, beyan ve tedris etmek imtiyazına mazhar, nazirsiz ve benzersiz bir mübelliğ-i

hakaik-i Kur'aniye ve imaniyedir. Eşsiz ve emsalsiz bir izhar-ı hak ve bir natık-ı hakikattir. Bir muallim-i üstad-ı ekberdir.

Lâfzın sanatkârane parlaklığını mananın tesir ve cazibesine feda eden, manaya emsalsiz bir maharet-i acibe ile nafiziyat ve tesirat vererek, eser ve kelimasında manen ve lâfzen pek parlak bir parlaklık ve cazibedarlıkla, ruhları ihtizaza getiren, cemiyetlere fiilî ve amelî semere veren ender bir müfessir-i Kur'an'dır. Ölü kitlelere hayat vererek celâdet ve harekete, cevelâna getiren, cihad aşkını tutuşturan, terakki ve teali ruhunu kalkındıran bir müellif-i ulyadır.

Mana ve lafız

Vasıflarında sıfat ve mazhariyeti, safvet-i asıl ve asaletiyle ifade, izhar ve beyan etmek imtiyazına mazhar, ender ve serdar bir müelliftir. Eblâğ ve ekber bir mübelliğ-i hakaik-i Kur'an ve imandır. Eşsiz ve misilsiz bir izhar-ı hak ve bir natık-ı hakikattir. Manaya misli görülmemiş harikulâde acib bir maharetle nafiziyet ve tesirat veren, hem mana hem lâfız itibariyle camiü'l-kelam hususiyeti ile pek parlak bir parlaklıkta pek cazip bir cazibedarlıkta olan bir kenzü'l-mana, kıymetdarlık ve önderlikte Nur Risaleleri'ni millet-i İslam'a ihda eden bir hadi-i ekberdir. Hem amel ve fiili semere veren, tahkiki iman ve İslamiyet, azimet ve takva ile beşeri ihya eden, kalb ve akılları harekete getiren, ruhları ihtizaza getirip ikdam ve hamleye kaldıran, kitlelere hareket ve cevelan veren cihangir bir müfessir ve dellâl-i Kur'an'dır.

Cihad aşkını uyandırır

Zillet eşliğindeki cemiyetleri uyandırıp cihad ve zafer aşkı ile tutuşturan pasiflik ve nemelâzımcılıkla esaret ve ölüme giden milletleri, diğergamlık, aktif, enerjik ve mihanikiyet gibi ulvî seciyelerle kalkındıran ve kurtaran, i'lâ-yı kelimetullah ve uhra ve dünyada refah için terakki ve teali himmet ve gayretini tehîç eden bir taklidden halâs edip, tahkiki bir Müslümanlığa yücelten bir mücahid-i ekber-i İslam ve bir halâskâr-ı iman ve bir müellif-i azamdir. Vakıa ve realite aynen ve ayanen böyle olduğu halde o bir müellif-i ulyadır.

Müdellet ve mücerreb

Bediüzzaman'ın vasıflarında sıfat ve meziyat ve mazhariyetlerinde olduğu gibi bu hususiyet ve mazhariyetleri de mücerret bir takdir ve sena değildir. Hepsi şahsiyet-i

maneviyesinde ve asar ve akvalinde vaki ve mevcuttur; müdellel ve mücerreptir. Böyle olduğu ve zeyilleriyle beraber yüz otuz adet Türkçe, on üç Arapça, iki Farsça eserler vermiş bulunduğu halde düşmanları ve muarızlar Türkçe, Arabça, Farsça, eserlerin bu adetlerinden hiç bahsetmedikleri gibi örtbas etmeye, efkar-ı ammeye adem-i mevcudiyetini, yokluğunu telkine ve inandırmaya çalışıyorlar.

Garazkâr dinsizler

Böyle bir üstün vukufiyetle ikisi Farsça, onüçü Arapça olarak telif ve neşreylemiş olduğu eserlerden, o yalancı ve garazkâr dinsizler hiç bahsetmiyorlar. Daha bu misaller misüllü bir sürü amiyane, cahilane tahripkârane, tahrifdarane ve dinsizdarane şeyler yazıp neşrediyorlar. Yarım asra yaklaşan zamandaki muhtelif iktidar devresinde milletin ve hususan ve kasden hükümet mekanizmasındaki resmî zatların zihinlerinde ve itikatlarında vehim ve vesveseler, şüphe ve evhamlar husule getirmek için mütemadi ve maskeli bir şekilde çalışıyorlar.

Hakâik-i imaniyeyi ispat

Bu cümleden olarak, yüz otuz parça risalelerden ve yüzlerce sahifeden mürekkep bulunan, cerh edilmez hüccet ve burhanlarla hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeyi ispat, talim, takviye ve tamim eden, cumhur-u mütebahhir-i ulemayı İslam indinde ve milel-i İslamiye'de makbul, mutemid, mergub ve meşhur olan, Avrupa, Amerika, Avustralya'da İslamiyet'i genişleten ve yücelten mahza muazzam bir şaheser hüviyet ve mahiyetini taşıyan Risale-i Nur Külliyyatı'nı yüce İslam dininin bilhassa İslamiyet'in şimdiki muhteşem saffet ve inkişafını önlemeye çalışan ve çekemeyen İslam düşmanları küçültmeye, küçümsetmeye mübarek milletimizin ve müstait gençliğimizin istifadesine mani olmaya çabalyorlar.

Nev'i şahsına has

O, din ve dindar dünya düşmanlarının kimisi Risale-i Nur Külliyyatı'na "bir risale", bir kısmı "bir beyanname", bazısı da "bir broşür" gibi adlar takarak yayıyorlar.

Nur Risaleleri hakiki, öz ve gayet derecede selis bir Türkçe ile telif edilmiştir. Bu emsalsiz eserlerde iman ve İslamiyet, hak ve hakikat en belîğ ve en muciz, en fasih, en

camî ve en cazibedar bir surette, en müessir ve en parlak şekilde benzersiz, eşsiz, orijinal ve nevi şahsına has bir üslub-u beyan içinde ifade ve izah edilmiştir.

Hal ve keşf

Muazzam kütüb-ü İslamiyemizde bu asra kadar hal ve keşfedilmeyen ve keşfi ve ispatı görülmeyen yüzer tılsım-ı Kur'aniye, bu asırda muhteşem bir keşşaf olan Nur Risaleleri'nde hal ve keşfedilmiş, müspet ilimler muvacehesinde o tılsımlı hakikatler birer mucize-i Kur'aniye ve birer mucize-i peygamberiye-i Resûl-i Ekrem Aleyhissalatü Vesselam olduğu, maddeperest ve dinsiz feylesofları dahi ilzam edecek bir berraklık ve açıklıkta ispat edilmiştir.

Hakikat böyle olduğu halde Kur'an ve imanın o kazip ve vicdansız muarızlarından ve ecnebi hesabına çalışanlardan bazıları Nur Külliyyatı'nın Arapça lisanla yazılmış bir kitap olarak şayi ediyorlar.

Bu tasnif sebepsiz değildir

Bediüzzaman Said Nursî'nin (r.a), eserlerine ve talebelerine yapılan isnat ve iftiraları müdellel bir surette çürüterek bu kudsi mevzunun masumiyet ve saffetini bedahet halinde gösteren bu müdafaayı tasnif ederken, evvela şu hakikati arz edelim.

Şöyle ki:

Bu tedafü ve cevabî mahiyetteki tasnif sebepsiz değildir. Din düşmanlarının efkâr-ı ammeyi aldatıcı, şaşırtıcı ve iğfalcî menfi propagandaların husule getirdiği mecburiyet-i zaruriyeye binaendir. Ve bir farıza-i ilmiyeye binaendir.

Eserlerindeki hususiyetler

Merhum Bediüzzaman Said Nursî (r.a) telifat ve tedrisatında, hasbihallerinde ve mektuplarında sair birçok yüksek meşahir-i müellifin ve müfessirinden üdeba ve büleğadan, evliya ve ulemadan farklı olarak daha bir kısım meziyetlere maliktir. Nevi şahsına münhasır eserlerindeki hususiyetlerinden bir kısmı şudur:

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri (r.a.) fiilen ve evvelen lafız ve ibare sanatına ehemmiyet verip mananın beyan ve izharı mahareti üzerinde birinci derecede farkında olarak veya olmayarak durmayan bir kısım büyük ve yüksek müelliflere, edip ve belîğlere muhalif olarak telifat ve kelimasında birinci derecede bütün kuvve-i kudsiyesi ve maharetiyle manaya teveccüh etmiş, mananın safiyane olarak ifade ve izharını bir düstur ittihaz etmiştir.

Kari'lerin nazar-ı dikkatlerini doğrudan doğruya, hali olarak manaya çekmeyi ve mana üzerinde toplamayı müessir bir metod olarak istimal etmiştir. Buna binaen Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri bir hakikatı ifade, izah ve isbat ederken lâfız ve ibare üzerinde tasannukarane bir özentide bulunmamış, okuyucuların muvakkat ve hevai heveslerini okşamak için lâfzı güzel düşürmeye çalışarak manadan fedakârlık yapmamıştır. Elbisenin şaşası için vücuddan kesmemiştir. Safiyeyi, kafiyeyle fedatmemiştir.

Böylece millet-i İslam ve insaniyete, hem mana hem lâfız hem üslup itibariyle pek parlak bir parlaklıkla parlayan, akıl ve kalpleri, ruh ve vicdanları hakaik-i Kur'aniye ve imaniyeye cezbeden, insanı doğrudan doğruya Allah ve Resûlullah'a rabteden pek cazip bir cazibedarlıkla muşşa olan, akıl ve kalbi ikna ve tatmin eden, hayata hayat, ruha ruh veren ve camiü'l-kelam ve kenzü'l-hakaik ve sehl-i mümteni imtiyaziyle mümtaz ve mütemyiz bulunan Kur'an tefsiri Nur Risaleleri'ni ihda etmiştir.

Elhasıl: Risale-i Nur eserlerinde Nur talebelerinin akıl ve kalplerini bütün hissiyat ve latifelerini, bütün dikkat ve nazarlarını mana ve mananın kudsiyeti üzerinde teksif ve temerküz ettirir.

Manadan fedakârlık yapmamıştır

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Risale-i Nur'da bir hakikatı ifade, izah ve ispat ederken lâfız ve ibare üzerinde tasannukârane bir özentide ve tashihlerde bulunmamıştır. Okuyucuların nazarlarını manadan başka bir şeye çekmemek için lâfzı güzel düşürmeye çalışmamış ve manadan fedakârlık yapmamıştır. Elbisenin şaşası için vücuddan kesmemiştir. Safiye'yi kafiyeyle fedatmemiştir. Nur Risaleleri'nde Nur talebelerinin akıl ve kalplerini bütün nazar-ı dikkatlarını mana ve mananın kudsiyeti üzerinde teksif ve temerküz ettirmiştir.

Said Nursî Hazretlerinin tarih-i hayatından bazı kısımlar

Dünyada emsaline rastlanmayan bir eşed-i zulüm gören ve istibdat-ı mutlaka senelerce maruz bırakılan Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin Tarih-i hayatından bazı kısımlar:

Merhum ve mükerrem Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri on, on beş yaşlarından seksen yedi yaşında dâr-ı âhirete teşrifine kadar şu gibi zatına has ulvî seciyelerle mümtaz olarak meşhur ve meşhud bulunan yekta bir mücahid-i ekberdir. Bir allâme-i asırdır. Kur'an ve imana hizmetkârlık yapan bir mürşid-i ekmeldir. Bir rehber-i azamdır.

Bu kudsî seciyelerinden bir kaçışunlardır:

Hâlık-ı Zülcelâl ve Zülcemâline itaatta, Resul-ü Ekrem (a.s.m.) ın kudsî sünnet-i seniyesine ittiba'da azamî bir sadakat ve sabırda sebat eden, Cenab-ı Hakkın bir abd-i azizi, Fahr-ı Kâinat Resul-ü Ekrem (a.s.m.) efendimizin bir tilmizidir. Mevzuubahis seciye-i ulviyelerinden birkaçını arz edelim.

Namazını ilk vaktinde kıları

Onüç onbeş yaşlarından son nefesine kadar azamî zühd ve takvaya, ilmiyle âmil olması, dergah-ı ilâhiyedeki ubudiyetinde ve bilhassa Kur'an-ı hakîmin yüz yerde sarıhan, bin yerde de zımnem emrettiği namazı vakti gelir gelmez fevkalâde bir hassasiyetle eda etmesidir. Hatta seksen beş yaşından sonra dahi her hangi bir yolculukta bulunsa, mevsim de kış olup karlı, fırtınalı bir havada yolculukta bulunsa, dahi, namaz vakti gelir gelmez, bir deri bir kemik denecek kadar zayıf bir halde bulunmasına rağmen, otomobili derhal durdurur, on beş yirmi dakika sonra varacağı sıcak menzil-i mübarekine kadar te'hir etmezdi. Yol civarlarının her tarafını kaplamış olduğu halde, karın üzerine seccadesini serer, namazını ilk vaktinde kıları.

“Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam”

Hiçbir mütehakkim kimsenin istibdad ve tahakkümüne boyun eğmezdi. Ehl-i sünnet ve cemaata muvafık tecelliyat ve sünühat-ı Rabbaniyeye göre hareket ederdi. Daima meşru hürriyet ve serbestiyete meftun idi ve bunu bilfiil yaşamak isterdi. “Ekmeksiz yaşarım, hürriyetsiz yaşayamam” derdi. Zihnen ve bedenem gayet derecede cevval ve

hareketli idi. Kendisine sorulan sualleri, mes' eleleri gayet mukni ve barıştırıcı olarak hallederdi. İkna ve ilzam kabiliyeti, belâgat ve fesahatı harikulâde idi. Misilsiz bir vakarla beraber, eşsiz bir tevazu ve mahviyet mizanıyla muamelede bulunmak meharetime malikti.

Yalnız din düşmanlarına meydan okurdu

Mağrur ve mütekebbirlere karşı, izzet-i İslâmiyenin iktiza ettiği en müstesna bir tavırla ilm-i hakaikin ve yüce dinimizin izzetini, bozulmamış kalbleri meftun ve hayran edecek bir muamele ile muhafaza ederdi. Âlim ve talebe zatlara sualler sorarak onlara meydan okumazdı. Yalnız ve yalnız dinsizlere ve din düşmanlarına meydan okurdu. Bid'at ve dalâleti izale için celâdet ve cesaretle sa'yü gayret ederdi. Dinsizlere ve muhalif şeylere muttali olunca, müthiş fakat müessir bir celâdet ve cesaretle cihanşumül dinimizin emir ve nehiyelerini, hak ve hakikatı beyan ederek mukabelede bulunurdu.

Masum ahaliden mürekkeb mü'minlere karşı mütevazı, son derece merhametli ve müşfik idi. Herhangi bir ehl-i iman tarafından şahsı hakkında yapılan, fakat Risale-i Nur'un intişar ve müdafaasını sekteye uğratmayan giybetleri, hücum ve taarruzları helâl ederdi. Aksi takdirde tedafüî bir tarzda mektuplarla Nur kardaşlarını, yapılan iftira, itham ve giybetler hususunda tenvir ederdi. Garazkâr hasedcilere dahi mukabele-i bilmisil etmezdi.

Bu hususiyetlerinin bazılarında ve harikulâde bir nadire-i fitrat olmasından dolayı mizac ve kabiliyetine muvafık bir usul-ü tedris bulamadığı için, genç Said medreselerden ayrılıyor. Pederinin evine dönüyor.

Genç Bediüzzaman Said Nursî, on üç, on beş yaşlarında ve daha ilerideki gençlik çağlarında gayet kâmil ve muhakkik bir mürşid-i kâmilin evsaf ve etvarını câmi bir mertebe-i kemâlde idi. Havas ve avamı irşad ve tenvirde, ibâdât ve tâatta pek ileri ve mahirdi. Bununla beraber, hiçbir masum avam, âlim ve şeyhe karşı üstünlük taslamaz, kendiliğinden sual sorup imtihan edercesine onların mahcubiyetine kendisi sebebiyet vermezdi. Onları mağrurâne kendiliğinden kırmaz, acıtmaz ve incitmezdi. Altmış, yetmiş senelik büyük bir veliyy-i kâmilin yükseldiği derecat ve meratibin muktezası genç Said'in ahval ve etvarından, harekât ve sekenâtından zaman zaman sudur ve zuhur ediyordu.

Bu hal ve vakıaları safvet-i kalb ve feraset-i iman sahipleri ehl-i insaf kimseler ve bazı zatlar gözleriyle görüyorlar ve istima ile işitiyorlardı. Tabir-i âherle, mebde ve müntehanın fazl-ı İlâhî ve himmet-i Peygamberî sayesinde, üveysî bir tarzda, çocuk yaştaki genç Bediüzzaman'da birleştiği kanaatı, benlik ve enaniyetten halâs bulmuş zatlarca ve onların izhar ve ifşalarıyla da umumiyet kesbediyordu.

Bu hakikat-ı katia, Bediüzzaman Said Nursî vilâyât-ı şarkiyede iken hususî hizmetkârlarının ve garaz ve hased illetlerinden münezzehten faziletperver ehl-i hak ve hakikatin müşahede ve ıttılai ve emin kimselerden istima'ları ile sabit ve müsellemdir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, Erzurum Vilâyetine bağlı Şarkî Bayazid'e gitti. Bayazid de şarklı meşhur Şeyh Mehmed-i Tâgî Hazretlerinin nezdinde tahsile başladı. Bu hakiki ve ciddi tahsili pek garibtir ki, üç ay kadar devam etmiştir. Zira şarkî Anadolu usul-ü tedrisiyle, Molla Câmiden nihayete kadar ikmal-i nüsuh etti. Buna da her kitaptan bir veya iki ders, nihayet on ders tederrüs etmekle muvaffak oldu. Ve mütebakisini terk eyledi.

Hocası ne için böyle yaptığını sual edince:

Molla Said cevaben: Bu kadar kitabı okuyup anlamaya muktedir değilim. Ancak bu kitaplar bir mücevharat kutusudur, anahtarı sizdedir. Yalnız sizden, şu kutuların içinde ne bulunduğunu göstermenizin istirhamındayım. Yani bu kitapların neden bahsettiğini anlayayım da, bilahere tab'ıma muvafık olanlara çalışırım demiştir.

Maksadı ise, esasen kendilerinde fitraten mevcut bulunan, icad ve teceddüd vücuda getirmek, birçok haşiye ve şerhlerle vakit zayi etmemekti.

Yirmi üç senede te'lifi tamamlanan ve yüz otuz kitaptan müteşekkil Risale-i Nur adlı eserleriyle Kur'a'nın feyziyle ve Resul-ü Ekrem Aleyhisselâtu Vesselâmin dersiyle ilm-i kelâm sahasında teceddüd yaptığı, hakikat perver ehl-i ilim ve ferasetli ve müdrük ehl-i iman ve safvet-i kalbe mâlik, milyonlara balığ olan bu millet ve gençliğimizce görülmüş, takdir, tahsin ve tasdik edilmiştir. Nurlara talip ve müştak kimseler, Risale-i Nur'u devamlı ve halisane okumak suretiyle, eski zamanda kırk günde ve bazen kırk senede erişilecek hakikate ve o neticeye bu zamanda kırk saatte, belki kırk dakikada erişmiştir ve erişebilir. Bunun canlı misalleri binlerdir.

Ankara'yı terk ettikten sonra Van'daki Hayatı

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri Ankara'yı terk ettikten sonra Van'daki hayatında uzlet ve inziva ihtiyar ederek Kur'anî hakikatları Risale-i Nurda tefsir ve tamim etmiştir.

Van'daki hayatı ilhamat-ı ilâhiyyeye mazhar olmanın hakikata ve marifete erişmenin üssül esası, uzlet ve inzivayı ihtiyar edip nefsi ile baş başa kalmaktır. Nefsi tezkiye ve terbiye, kalbi kûdurat ve masivadan tahliye, tasfiye ve tathir etmektir. Bediüzzaman buna adeta çocukluk yaşında mazhar olmuş ruhen ve manen tekemmül ve tekâmül etmek rüçhanıyeti ilim ve ef'alinde müşahede edilmiştir. Bir müddet sonra da ilhamat, sunühat ve müşahedata nailiyet mertebesine yükselmiştir.

Bediüzzaman Said Nursî, esasat-ı İslamiye'yi Nur Risaleleri ile ders veren, ilim ve irfanın ve İslâmiyet'in hamisi ve müdafii olan, maarifi ilâhiyyede pek yüksek bir mevkie yükselen bir mürşid-i kâmil ve müfessir-i Kur'andır.

Dünyayı bütün bütün terk ederek azamî bir feragat-ı nefis ve fedakârlıkla iman ve İslâmiyet'in ilerlemesine çalışan namdar ve ender bir şakird-i peygamberi ve bir hizmetkâr-ı Kur'an ve imandır. Bir mücahid-i ekber ve bir seyfül islâm halinde cihad-ı diniyeyi ifa etmekle beraber, büyük bir huzu ve huşu, azamî bir zühd ve takva ile ubudiyette bulunan bir mürşid-i kâmidir. Ve bir veliyyi azamdır. Allah'ın hikmet ve kudretini düşünmek haletine müstağrak olan büyük bir İslâm mütefekkiridir. Bu hakikat onun bir asra yaklaşan berrak ve billûrî hayatı ve eserlerindeki kudsiyetle sabit ve müsellemlen olan bir vakıdır. Ruhî, kalbî ve akfî hayatın bütün derinlik ve inceliğini yaşayan, dünyaya arka çeviren, fani şeylere iltifat göstermeyen, örnek olmaya şayetse bir feragat ve fedakârlıkla imrar-ı hayat eden dahi bir İslâm mütefekkiridir, bir veliy-yi ekberdir.

Genç Said Hazret-i Bediüzzaman pek genç yaşında halvet ve uzlete çekilerek dünyadan uzaklaşmıştır. Dünyevî arzu ve heveslere, makam ve mansıplara arka çevirmiş, büyük bir şevk ve vecd içinde bütün gücüyle Allah'a müteveccih olmuştur. Pek çok umur ve esrara ve hakaika mazhariyet devletine erişmiştir.

Bediüzzaman Said Nursî'nin İslâmiyet'e halisane ve mücahida ne olan hizmeti, çok büyük bir değer olarak tarih-i İslâm'da pek yüksek bir mevki-i muallâ olarak kaydedilecektir. Ve rûsuh-u cumhur-u ülema müvacehesinde aşikâr olmuştur. Feylesof ve profesörlerin, büyük âlim ve allamenin ehl-i tasavvuf ve herkesin tevcih

ettikleri bütün sualleri anında ve doğru olarak cevaplandırması ile onun ilminin ne kadar zengin ve engin olduğu tezahür etmiştir.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî'nin İslâmiyet'e halisane, ivazsız ve karşılıksız olan hizmeti çok büyük bir kıymet ve ehemmiyet taşımaktadır. Onun bu mukaddes cihadı ve hizmeti tarih-i İslâm'da pek yüce bir mevki-i muallâyı işgal edecektir.

Üstadım Bediüzzaman'ı Emirdağ ve Emirdağlılar bağrına basmıştır

Emirdağ'ının ve Emirdağlıların bağrına bastığı ve on altı sene feyzinden ve nurundan istifade ettiği merhum, muallâ ve muazzez Üstadım Bediüzzaman hazretleridir. O zat-ı kudsi esasat-ı İslâmiyeyi Nur Risaleleri ile ders veren, bir mürşid-i âzamdır ki, ateşin ve büyük bir zekâyâ, cevval ve faal bir fitrata maliktir. Gayet enerjik ve hareketlidir. Harekete ve ihtizaza getirici tesirli bir muharriktir. Hazret-i Üstad yılmayan ve yorulmayan ve tek başı ile dünya dinsizliğine meydan okuyan bir mücahid-i ekberdir. Gayet muknî ve müessir bir ikna kabiliyetine mazhardır.

Lisanındaki harika fesahat ve edebiyatındaki benzersiz belâgat ve cezaletle Kur'anî ve imanî hakikatlere olan derin vukufiyetiyle ve üslubundaki manevi bir cazibe ve hususiyetiyle dinsiz feylesofları ilzam edip susturmuştur. Kur'an'a muhalif felsefenin batıl ve hezeyanlardan ibaret olduğunu Nur Risaleleri'nde güneş gibi göstermiş, aklen ve mantıken ispat etmiştir.

Hak ve hakikat arayan hakperestleri, bu eseri ile akıllarını ikna ve kalblerini mutmain kılmıştır. Hakka âşık, maneviyata müştak gönülleri fatihler misüllü fethetmiştir. Mana âleminin pişdarı ve sultanı olarak, yok edilmek istenen iman ve İslâmiyet'i adeta yeni baştan canlandırmış ve ayaklandırmış ve dehşetli din düşmanlarının her türlü menfi plânlarına rağmen İslam dinini ihya ve ilâ etmiştir.

Bediüzzaman, iman ve İslamiyet'in yeni baştan canlanmasına ve kalkınmasına ve mukaddes dinimizin ihyâsına amil olan bir müfessir-i Kur'an'dır. Tevhidi ve vahdaniyet-i İllâhiyeyi, kâinat, mahlûkat ve mevcudatın künhünü ve hikmet-i hilkatini izah ve ispat ederken sadece akîl ve fikrî bir nazariye ile iktifa etmemiş, aynı zamanda bütün hissiyat-ı insaniyeyi, tatmin eden kalb ve ruhu mutmain kılan ve zatına mahsus yepyeni bir tedris metodunu ihtiyar etmiştir.

Dünya kurulalı beri yirminci asır gibi dehşetli bir asır beşer tarihi kaydetmemiştir. Zira bu asırda dinsizlik şarktan garba, şimalden cenuba kadar devlet kuvveti ile yayılmış... Acizlik ve zaifliklerine binaen dinsizliği kanunla düğümlemişler ve hükümet kuvvetini dinsizliğe alet yapmak sureti ile Müslümanları ezmeye ve edyan-ı semaviyeyi yıkmaya çalışmışlardır.

Bilhassa Nur talebeleri gibi dine fedaicesine hizmet eden, dini uğrunda dünyayı feda etmekten çekinmeyen ve bundan ilahî bir haz duyan ehl-i imanı, din düşmanları eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlak kuvveti ile durdurmaya gayret etmişlerdir. Nihayet dinsizlik cereyanları dünyayı tehdit eden bir güç haline gelmiştir.

Dinsizlik cereyanlarına sed olmuştur

Böyle felâketli bir fetret devrinde, geçen asırlarda olduğu gibi bu zamanda da bu korkunç imansızlığı ve küfr-ü mutlakı mağlûp edip tesirsiz ve mahdut bir hale getirecek, dinsizlik cereyanlarına sedd-i Zülkarneyn misüllü sed olacak, iman ve İslamiyet'i muhafaza ve müdafaa ederek yüce dinimizi bir zafer ve galibiyete eristirecek bir hakikat-ı Kur'aniye'yi hamil ve dinsizlik cephesine karşı bir şahs-ı manevi-i diniye cephesi ve camiası teşekkül ettirecek harikulâde bir zatı meydana getirmek rahmet-i ilahiye'nin şe'ni ve şanındandır.

İşte Cenâb-ı Hak rahmet ve merhameti ile bu yirminci asırda da fevkalbeşer denebilecek derecede yekta, arzın ve dağların yüklenemediği emanet-i kübrâyı hâmil, zengin ve engin bir ilim ve irfan hazinesini elinde tutan ve Müslümanlara ve beşere sunan bir tilmiz-i Peygamberî, bir varis-i enbiya, bir zat-ı zîhavârıkı meydana getirmiştir. O da Bediüzzaman Said Nursî'dir. Ahir zamanın Büyük Hâdîsi ve Halâskârıdır. Hususî bir inayete mazhar olan bir nadir-i evliya ve yekta-i allâmedir.

Eskiden meşhurdur ki, o hâdî-i azamı köylerdeki çoban tanıyacak, hidayet nurlarına erişecek, fakat şehirlerdeki bazı hocalar onu tanıyamayacaklardır. O, feraset nurunun nuruyla tanınacaktır. Herkes bilemeyecektir. Elindeki menba-ı irfan ve halâskâr-ı iman meşalesi de, Nur Risaleleri'dir. Nur Risaleleri'ndeki ilmî kudret ve kuvvetin azamet ve haşmeti de şöretşiâr-ı âlem olan bir gerçektir. Bunun için ey ehl-i iman kardeşlerim! Kıl ü kâle bulaşmadan, ecel saati gelmeden Risale-i Nur'dan istifadeye devamlı olarak çalışın!

Üstadım

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri asil ve yüksek ruhlı bir insan, ulüv-ü cenap sahibi bir şakird-i Kur'andır. Kelimenin tam manası ile kâmil bir müşşid-i ekmel ve bir rehber-i ekmeldir.

Cenâb-ı Hak, Nahl Suresi'nde buyuruyor ki:

“Hikmetle ve delilli sabit sözlerle, güzel va'z-u nasihatle halkı Rabbinin yoluna davet et.” Resûl-i Ekrem'e (a.s.m.) tam ittiba ve imtisal eden Bediüzzaman Hazretleri, bu ayet-i kerimeye mazhar irfan, hak ve hakikatin muhafız ve müdafii olan, ilim, hikmet ve marifette pek yüce bir mevkiye yükselen bir müfessir-i Kur'an'dır. İlmin her şubesinde vukuf ve rüshu olan bir allâme-i zaman ve bir fatinü'l-asırdır.

İslamiyet'in ve milletimizin medar-ı iftihar ve dürr-ü yektası olan Bediüzzaman, terakkiyat ve tealinin esasatını teşkil eden hakikatleri eseriyle gösteren ender bir rehber-i ekmel ve bir müşşid-i ekberdir. Beşeriyetin terakki ve temeddün tarihinde çok üstün bir mevkiye yükselen Bediüzzaman, fikrî ve kalbî harekâtı ile misilsiz kuvve-i kudsiye ve kudret-i maneviyesi ile İslamiyet ruhunun ve nurunun en büyük pişdarı ve keşşafıdır.

Bediüzzaman'ın, Kur'an nuruyla aydınlanan akıl ve kalbi, imkânsızlıklar içinde imkân metotları bulan, velûd, cevval ve müceddid fitratta olan manevi hasse ve cihazatı, asrı hazır Müslümanları ve insanların aradıkları ve eşed-i ihtiyaçla ihtiyaç hissettikleri manevi hakikatleri, feyz-i Kur'an sayesinde keşfederek izhar ve ispat etmiştir.

Memleketimizin, âlem-i İslam ve Avrupa'nın takdir, tahsin ve iftihar ettiği Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, ilim âleminde eserleri ebediyete intikal edecek değerinde olan bir müfessir-i Kur'an'dır. Yüksek bir ilim ve irfanıyla, adeta fevkalbeşer ihlâs, zühd ve takvasıyla, kudsi seciyelerinin kuvvet ve asaletiyle görülmemiş bir emniyet ve itimada, hürmet ve ihtirama nail olan bir müfessir-i Kur'an'dır. Eserleri de büyük bir rağbet ve revaçla, derin bir sevgi ve iştiyakla okunmak mazhariyetine erişmiş bulunan ve Kur'an-ı Hakim'in parlak bir tefsiri olan Nur Risaleleri'dir.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, harika bir zühd ve takva ile nefsi emmâresi mağlûp olmuş, nefsi tezkiye ve terbiye edilmiş ve ilhamat-ı ilahiyeye fevkalade bir

surette mazhar olmuştur. Akıl ve kalb ayağı ile giderek marifetullaha nail olmuştur. Musaffa ve mutahhar olan kalb-i münevverinde Kur'anî hakikatler ve hakaiku'l-hakaik tecelli etmiştir. Bu maarif-i ilahiye ile yükselmiştir.

Genç Bediüzzaman, beşeriyeti hayranlığa sevk eden, harikulâde bir fart-ı zekâ ve hafıza ile temayüz etmiştir. Emsaline rastlanmayan, müstesna ve büyük bir kabiliyete mazhar olduğu müşahede edilmiştir. Ruhunda duyduğu ve yaşattığı ilim aşkının önüne geçilmez heyecanı ve tesiri Genç Said'in projektör misal gözlerin de parlıyordu. Bunlarla beraber genç Said büyük bir ikdam ve himmete, kuvvetli bir azim ve iradeye, yüksek bir izzet ve şeceata, billûî bir iffet ve ismete mazhar olmuş, onun etvar ve harekâtı, e'âl ve amâli ehl-i ferasete, istikbalin esedullahı ve seyfullahı ve Gavs-ı azamı kanaatını veriyordu.

Bediüzzamanın ilim ve irfan derecesi sair allamelerden pek büyük bir derecede, yüksek olduğu, ilmî mübahese ve eserleri ile sabit oldu, ilim âleminde derhal nazar-ı dikkati çekti. Onun ilmi ve imanı, iktidar ve kuvvetine, lisanındaki talâkata, eserlerindeki zatına has âli üslûba ve emsali görülmeyen i'caz ve cezaletle, lâfızdan ziyade manaya müteveccihti.

Berrak bir ifade, cerhedilmez bir isbat ve izah hünerine malikti. Ulema ve meşayih hayran kaldı. Mutalâa ve mülâhaza, muhakeme ve tefehhüme defaten ve ani sûrat-ı intikale misilsiz bir tefehhüm ve teemmüleyi taşıyordu. İlmî meselelerde gıpta derecesine varan sitayiş ve takdirler ile yadediliyordu. Pek şanlı ve şefkatli ilmî bir hayat yaşıyordu. Hazret-i Bediüzzaman'ın, zengin ve vasi ilmi ve ulvî seciyesiyle, cihangirane şöhreti, bütün İslâm dünyasına yayılıyordu. Feyyaz sohbetlerini, Darul Hikmet-i İslâmiye'deki nutuklarını ehli ilim ve ahali büyük bir alâka ve iştiyakla dinliyor ve müstefid oluyorlardı. O zaman ilim ve ulema merkezi olan İstanbul'daki büyük âlim ve allameler Bediüzzaman'ı ziyaret ediyor, onların ve başkaların sordukları yüzlerce müteaddid suallere duraklamadan, mutlak bir isabetle doğru cevap vermesi, tevcih edilen her nevi suallerden hiçbirisinin cevapsız kalmayışı ulema, hükema ve fukahayı ve herkesi hayranlıklar içinde bırakıyordu. Hazret-i Üstad'ın ilmi mübaheselerinden müstefid olmak için can atıyorlardı.

İslâmiyeti terennüm eden bir bülbül-ü yektadır

Bediüzzaman mücellâ kalbi ile musaffa ve mutahhar ruhu ile fart-ı zekâ ve dehası ile dağlar gibi yüksek imanı ile âli himmet ve enerjik ikdamı ile önüne geçilemeyen muharrik gayreti ile temayüz etmiş bir müfessir-i Kur'andır. Tefsiri Nur Risaleleridir.

Hazret-i Bediüzzaman'ın mana âleminin nurefşan gülüstanındaki, gönül alıcı güzelliği ile gönülleri teshir ve kalbleri fetheden güzellerin güzelliği ile kabiliyetleri kendine âşik, meftun ve meclûb kılan pervaneler gibi hizmetinde döndüren Nur Risalelerindedir. Hak ve Hakikati, iman ve İslâmiyeti terennüm eden bir bülbülü yektadır. Nur talebeleri de, bu bülbül-ü nevwarenin sesine ve dersine koşuşan serdengeçtiler camiasıdır.

İlim ve irfanın zenginliği, Kur'anî ve imanî maarife olan misilsiz vukufiyeti ile mücadele-i diniye ve hizmet-i Kur'anîyedeki beşerî tahammülün fevkinde olan sebat, sabır ve sadakati ile, tahkiki imanın kuvvetiyle imtisal edilmeye şayeste bir müfessir-i Kur'an, kudsî ve müstakim bir mürşid-i ekmeldir.

Üstadım Bediüzzaman sempatik ve meharetili bir şahsiyettir. Sohbeti parlak ve müessirdir. Dinî cihad-ı ekberinde muzafferane bir şekilde, yani kelimenin en geniş manası ile muvaffak olan bir seyfül İslâmdır. Yüksek kemalat ve ulvî faziletlerle muttasıf bir müfessir-i Kur'andır.

Üstadım Bediüzzaman Hazretlerine din düşmanları öyle acılar ve işkenceler öyle cevr-i cefalar çektirdiler ki, bir insan olarak bunlara tahammül edilmesi âdeta mümkün değildi. O dinsizlik harekât ve fiiliyatlarına, zulüm ve gadirlerine uğrayan birçok ehl-i ilim ve ehl-i iman, o işkencelere katlanmak felâketinden kurtulmak için sükût etmekten evleri ve memleketlerinde kendi âlemlerinde yaşamaktan başka çare bulamamışlardı.

Osman Nuri Efendi'nin sohbetinden alınan notlarda, onun Üstad hakkındaki kanaati

Üstadımız İstanbul'da iken Üstadımızın ilmî mahfillerdeki sohbetlerinden müstefid olan ve diyanet dairesinde senelerce büyük bir âlim ve ehl-i kur'a olarak bulunan, Ankara'da yüksek rütbeli ve büyük makamlarda bulunan zatlara Risale-i Nur'u tanıtan ve yayan merhum Osman Nuri'nin bir fıkrasıdır.

Osman Nuri Efendi

Aziz Kardeşlerim!

Hazret-i Üstad'ın manevi şahsiyeti hakkında, beni şimdiye kadar tekzip etmemiş olan sarsılmaz kanaatım şudur: Onun eserlerini büyük bir aşk ve sevgiyle, dikkat ve teemmülle baştanbaşa defalarca okumamış olanlar, şimdi size söyleyeceğim kanaat karşısında, “ne dereceye kadar isabetli olduğu” hatırlarına gelen olursa, onlara derim ki; bu ilmi bir kanaat meselesidir. Benim kanaatime iştirak eden çok âlim ve fazılları biliyorum. Ben kanaatimde yalnız değilim.

Az fakat öz söyleyeceğim.

“Hazret-i Bediüzzaman, bu zamanın Abdulkadir-i Geylani'si, bu devrin Şah-ı Nakşibendî'si, bu asrın Gazali'si ve Mevlana'sı, Yirminci asrın hâdîsi, imamı ve müceddididir. Bunları hasretle arayanlar Nur Risaleleri'ne sarılınsınlar. Sebatla mütalaa etsinler. Milletimizin sinesinde vücuda gelen böyle bir değeri tanıyamamak mahrumiyet-i azimesine düşmesinler. Bediüzzaman Hazretleri hakkında herkes ne kanaatta olursa olsun, bu mevzuda elzem ve ehem olan mesele şu ki: Risale-i Nur eserleri ile kendimizi tenvir etmektir. Kur'an'ın parlak bir tefsiri olan bu eserlerden istifade ve istifaza nimetine mazhar olmaktır.”

Osman Nuri

Eski Alay Müftülerinden Yarbay (1885–1955)

Üstad'ı Millî Mücadele yıllarından tanıyordu

“Eski alay müftülerinden Osman Nuri Tol Efendi, aslen Ankara’lıdır. İstanbul’da vazife yapmıştır. Rütbesi yarbaydı. 1885’te dünyaya gelmiş, 1 Ekim 1955’te Ankara’da vefat etmiştir. Mezarı Cebeci Kabristanı’ndadır. Osman Nuri Efendi’nin torunu (kızının kızı, İlahiyat fakültesinde öğretim görevlisi olan Ağâh Oktay Güner’in eşi) İnci Güner, dedesinin hoş sohbet, ilmî sohbetler yapan, herkes tarafından sevilen, tatlı bir insan olduğunu ifade etmektedir.

“Osman Nuri Efendi, Üstad Bediüzzaman’ı milli mücadele senelerinde İstanbul’dan tanıyordu. O zamanlar görüşmeleri ve sohbetleri olmuştu. Osman Nuri, Bediüzzaman’ı seviyor ve ilmî dehasını çok takdir ediyordu. Daha sonra Emirdağ’da Üstad Bediüzzaman’ı ziyaret etmişti. Bu zatın Tarihçe-i Hayat’ta Üstad’a yazdığı çok güzel bir mektup vardır. İkinci Emirdağ Lâhikası’nda da Üstad Bediüzzaman’ın kendisine hitaben mektubu bulunmaktadır. Ayrıca lâhikalarda ismi ve şiipleri mevcuttur. 1950 yılından sonra merhum Ceylân ve Sungur Ağabeylerin Osman Nuri Efendi’yle birçok görüşmeleri, ziyaretleri ve sohbetleri olmuştur.” (Necmeddin Şahiner, Son Şahitler)

Sungur Ağabey’in Osman Nuri’yle alakalı bir hatırası

“Bu zatı (Osman Nuri), 1950’de, Hazret-i Üstad bizleri Ankara’ya hizmete hâdim kıldıkları zaman tanıyıştık. Celâlli bir zat idi. Nakşî tarikatına mensup, Hazret-i Üstadımızın tabiriyle, ehl-i kalb bir zat idi. Hazret-i Üstadımız ona yazdıkları mektuplarda, ‘Benim Ankara’da bir vekilim,’ diye hususî iltifatta bulunurdu. Ziyaretine gittiğimizde ‘**Elvekilü ke’l asil, velev kâne kör fasil**’ diye söze başlardı. O zaman Abdullah Ağabey, Seyyid Salih, Ahmed Atak gibi Nur talebeleri yanına giderdik. Rahmetli Ceylan kardeş de vardı. Bu ibareyi söylemekteki maksadı: Hazret-i Üstad’ın kendisini Ankara da vekil tayin ettiğinden bahisle, kendisini dinlememiz icap ettiğini ve izinsiz bir hizmette bulunulmaması lâzım geldiğini ihtarda bulunurdu. Ve kendisinde Osmanlı devrindeki âlfî tavırlar ve İslamî terbiye ve edep aşikâre görünürdü.

“Hazret-i Üstadımızı çok severdi. Tarihçe-i Hayat’ta mevcut ‘Sahibü’n-nur ve ihlâs’ diye başlayan bir mektubunda kendini tanımak babında eski alay müftülerinden olduğunu ve devr-i Cumhuriyet’te yirmi beş seneye yakın Milli Müdafaa Müftülüğünde bulunduğunu ifade etmektedir. Milli Müdafaa Müftülüğünde

bulunduğu müddetçe hem sabık alay müftülerinden olmak hasebiyle zamanın Askerî Temyiz Reisi Kemal Kalkan Paşa ve daha bilemediğimiz pek çok zevat-ı muhterem, kendisine bağlı manevi talebeleri ve müritleri idi.

“Kendisi ifade ederdi ki, ilk iki reis-i cumhurla defaatle satranç oyunu oynamış ki, Kur’an ve İslamiyet aleyhindeki hareketlere mâni olsun. 1944 Denizli Ağır Ceza Mahkemesi beraatının mahkeme-i temyizdeki tasdikinde fiili dua manasında samimi alaka ve gayretleri olmuştur. 1950’de demokrasinin zuhuruyla bazı cüz’i de olsa İslamî hareket ve hizmetleri görüp duydukça, Risale-i Nur’un muazzam ve ulvî mazhariyetini ifade için zaman zaman yanına gelenlere bilhassa şu ifadede bulunurdu:

‘Bu zamanın Şeyhül-Ekberi Muhyiddin-i Arabî’si, Şah-ı Nakşibendî-i Kudsisi ve Sultan Abdülkadir’i, Bediüzzaman’dır.’

Ve zaman zaman bazı izahlarında, ‘Bu Bediüzzaman’ın Risale-i Nur yolu peygamberler, sahabeler, evliyalar ve asfiyalar yolu, sırat-ı müstakim caddesidir. O mukaddes silsilenin bu zamanda devamıdır,’ derdi.” (Necmeddin Şahiner, Son Şahitler)

Bediüzzaman yepyeni ve orijinal bir eser meydana getirmiştir

Bediüzzaman şimdiye kadar olan eserlerin fevkinde yepyeni ve orijinal bir eser meydana getirmiştir. Bu dâhi müellifin en üstün hüneri ve en büyük meziyeti de budur. Kendi zamanından evvel yazılmış ve çok kıymetli âlimlerin büyük eserlerinden alınmış, onlardan nakil suretiyle toplayıp husule getirilen bir kitap; yalnız Kur’an-ı Hakim’i üstad edinen ve ilhamı Kur’an-ı Kerim’den alan bir tefsir kadar revaç bulmaz, rüçhaniyet kazanamaz. Bu hususta Bediüzzaman muazzam bir hüner ve hususiyete maliktir.

İman hizmeti

Bediüzzaman imanı kurtaran ve kuvvetlendiren, insanı cehaletten kurtarıp aydınlığa, münevver bir insan olmak saadetine erıştiren Nur Risaleleri’ne ve bu risalelerle imanları kurtarmak davasına kendisini adanmıştır. Bütün gayretini, bütün himmet ve faaliyetini Müslümanları ebedî refah ve saadeti kazandıran Kur’anî hakikatleri neşir ve mütalaa üzerinde teksif etmiş ve toplamıştır.

Fedakârlığı

Bütün varlığını, bütün mevcudiyetini olanca kuvvetini iman kurtarmak davasına adamıştır. Bütün benliğini ve bütün ruh ve canını bu kudsî davaya hasretmiştir. İltifat gösterdiği takdirde ona yar ve yaran olacak dünyevî ve uhrevî bütün isteklerini, bütün yüksek makam ve mansıpları, servet ve samanı imanı kurtarmak davası uğrunda feda etmiştir.

Bediüzzaman her şeyden evvel bu yolda uzun seneler tek başıyla dünya dinsizliğine karşı baş tutup göğüs germiştir. Çilekâr, cefakâr, fedakâr bir mücahid-i ekberdir. Azamî bir zühd ve takva, azamî bir azimet ve ubudiyete sahip büyük bir zâhid ve âbiddir. Yüksek bir dellâl-ı Kur'an hem yüce bir halâskâr-ı iman hem ulvî bir insan-ı kâmilidir.

Ubudiyeti

Hem bütün benliğini Kur'an-ı Azimmüşşan'a azamî ihlâsla hizmet etmek yolunda terk eden, her nevi feragat ve fedakârlığı nefsinde toplayan ve bütün üstün vasıf ve fiillerin muttasıf ve faili olan ve mazhar olduğu o zengin ve engin bir ilmin âmili olarak taşıyan bir abd-i azizdir. Hâlık'ının makbul ve mahbub bir kuludur. Ferd-i ferid olan bir sultan, bir evliyadır.

Tilmiz-i Peygamber

İki cihan serveri, kâinatın reisi ve efendisi Peygamberimiz Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) feyyaz ve nevvar sünnet-i seniyesine iktida eden, ihda ve ilâ eden bir tilmiz-i Peygamberî'dir.

Hadimül Kur'an Oluşu

Bediüzzaman: İlâhî ilhamın kanatları ile sonsuzluğa yükselen, cesedin kesafetinden sıyrılıp nuraniyet kesbeden, varlığını tamamıyla hizmet-i imana hasreden, maddi-manevi menfaat ve mükâfatlara arka çeviren, mevcudiyetinin bütün gücü ile Allah'ın rızasına müteveccih olan bir hadimü'l-Kur'an'dır.

Üstadım Bediüzzaman bir din kahramanıdır

Üstadım, coşkun dalgalar kadar serazad ve din düşmanı hükümdarlara baş eğmeyen, ilminin zenginliği, imanının kuvveti ile temayüz eden bir İslam müellifidir. Din

düşmanlarına dehşet veren, cihad-ı diniyesinde muzaffer olan bir din kahramanıdır. İslamî mücahedede ölmek korkusu değil şehit olmak aşkıyla, İslamiyet hizmetini ihlâs ve cesaretle yürütecek levendleri, yiğit gençleri Nur Risaleleri ile yetiştiren bir allâme-i asırdır. Dinî hizmette fedakârlık ve feragatta ön safta bulunan ve ilerleyen öncüler kitlesi husule getiren bir hadim-i Kur'an'dır.

Din düşmanlarının hunharca, en sert ve en kıyasıya taaruzlarında, müslümanlarda "nemelâzımcılığı" iflas ettiren bir iman ve ikdama malik olan bu mücahid, müminleri, nesilden nesile devrettirecek bir ilm-i irfan ve imanı millete benimsetmiş ve sinelerine sindirmiştir. Bu Kur'anî bir meşale olan Nur Risalelerini en ücra yerlere kadar yetiştirmiş ve yerleştirmiştir. Nihayet, vatan ve milletimizin manevi bir varlığı olarak kök salan Nur Risaleleri ve talebeleri, mevcudiyeti görülen, fakat elle tutulup gözle görülemeyen bir merhaleye yükselmiştir.

Din düşmanları tarafından yok edilmesi için çalışıldıkça varlığı haşmet ve azamet kesbeden manevi bir kuvvet haline gelmiştir. Ahmak, budala ve aptal din düşmanları, cani bir zihniyetin zebunu olarak din yıkıcılığındaki faaliyetlerine hâlâ devam ediyorlar. Körlük, cahillik olur da, fakat bu derece körlük ve cahillik tarih-i beşerde görülmemiştir.

Dinsizler mağlûbiyet sancısı ile kıvranmaktadırlar

Cemiyetin, vatan ve milletin, iman ve İslamiyet'in dâhili ve zahiri durumunu, maneviyatını göremeyen, fakat iman cephesinin mutlak bir hâkimiyet devrini idrak ettiğini hisseden gafil dinsizlerin bu çabaları, mağlûbiyet sancısı ile kıvrandıklarının en bariz bir delilidir. Koskoca Himalaya Dağları'nı leblebi taneleri fırlatarak yıkmaya uğraşan şaşkınların şaşkınlığı içinde debelenmekte olduklarının en açık bir tezahürüdür.

Eserleri aşkla okunmaktadır

Üstadım Bediüzzaman bir asra yaklaşan ve bütün şaibelerden müberra olan lekesiz tertemiz hayatı, İslamiyet hizmeti uğrunda bir insanın tahammül edemeyeceği cevr ve cefalara, zulüm ve işkencelere dayanması, bütün maddi manevi menfaat, makam ve mansıplar, servet ve sâ mânî, ölüm ve idamı istihkar etmesi, ilmi ile âmil olması, azamî bir zühd ve takva ve azimetle imrar-ı hayat etmesi ile, onun eserleri olan Nur

Risaleleri'nin görülmemiş iştîyak ve aşkla, büyük bir rağbet ve revaçla okunmakta olan bir eser olduğunu onun şayeste muarızları dahi tasdik etmektedirler.

Fazilet sembolüdür

Üstadımın alını ak ve parlaktır. O, semalar kadar açık bir nâsiye ile yüksek bir seciye ve faziletlerin sembolü olarak temayüz etmiştir.

Bediüzzaman davasını millete mal etmiştir

Gür hisli, gür imanlı Üstadım, dilini bağlamak isteyenlerin karşısında yıkılmaz bir iman kal'ası halinde durmuş, onlara göğüs germiş, baş tutmuştur. İmanın şahikasına erişen bu hali ile Müslümanlara ve insanlara muhteşem bir örnek abidesi olmuştur. İman ve İslamiyet temellerinin imar ve muhafazası yolunda cansiperane, vakur ve emin hamlelerle ilerlemiş ve davasını millete mal etmiştir.

İmanı kurtarmak davasının kılavuzu, rehberi olan Nur Risaleleri, bu vatan ve milletin sinesine yerleşmiş ve kökleşmiştir. Onu ondan sökebilmek hiçbir beşerî kuvvetin haddi değildir.

İslâmiyete hizmet:

Bediüzzaman Hazretleri, pek zengin bir define halinde olan bir dimağa sahiptir. Hazret-i Üstad ilmi kadar ilmi ile amil olan, hayatı ve fiilleriyle eseri arasında tezat bulunmayan bir allâme-i asırdır. Ruhumuzda yerleşen duyguları ihtizaza getiren, iman ve İslamiyet'e hizmet uğrunda koşturan ve coşturan bir müellif-i yektadır.

İnsanları insan gibi yaşatan, İslamiyet'in nezih ve asil duyguları ile onları tezyin eden bir mürşid-i kâmilidir. Midesinde açlık ıstırabından, ruhlarında madde düşkünlüğünden başka ihtirasları olmayan pek çok kimseleri tenvir ederek peşine düştükleri maddeperestlik sapkınlıklarından kurtaran bir halâskar-ı imandır.

Eşref Edip

Üstadın Hayatına Dair İstanbul'da Bir Edibin Sözü

Bizlerin İslâmî eser ve makale yazamadığımız, sükûta muzdar kaldığımız o kara günlerde Bediüzzaman ancak bir mücahid-i ekberde görülen şahlanışıyle Risale-i Nur külliyyatını te'lif ve neşreliyordu. Yalnız o susmuyor ve susturulamıyordu. Risale-i Nurun neşriyatı ile dinsizlik, farmasonluk ve komonistlik temelinden sarsıldı. Din aleyhindeki istibdad kısmen yıkıldı. Bizler ancak bundan sonra dinî kitap yazmaya ve mecmualar çıkarmaya başladık.

Fakat bizim yazdıklarımız fazla bir alaka görmüyor ve okunmuyordu. Ne zaman ki, Risale-i Nur neşriyatı umumileşti yeni neslin ve ahalinin İslâmî imanî esaslardaki itikadları küllî bir tarzda kuvvet buldu. Ancak bundan sonra dinî müellif ve muharrirlerin kitap, dergi ve gazeteleri revaç bulmaya başladı.

Bunun için biz dinî muharrirler elimizden geldiği kadar, Bediüzzamanın sayesinde dine hizmet edebildik. O ulvî Üstad başlı başına bambaşka bir âlemdir. Nâdir ve yektadır. Himalaya dağlarını bir tepecik gibi göstermekten korktuğum o Hazret-i Üstad'ı bu kadar cık yazdetmekle iktifa ediyorum.

Hem şunu da ilâve edeceğim ki, Bediüzzaman Said Nursî değil bir devletin idaresi, dünya devletlerin idaresi ona verilse, o selâmetle idare eder. Fakat böyle bir iktidara malik olan Bediüzzaman bu dünyevî makam ve mansıba arka çevirmiştir. Millet-i İslâm'ın imanlarının kurtulmasına hasr-ı mesai etmiştir. O, mânâlar âleminin, gönüller üzerindeki bir sultanıdır.

Bediüzzaman bir mürşid-i kâmil ve bir bahadır-ı dindir

Bediüzzaman, hayatı hakir görerek dünya dinsizliğine baş tutan, onları kuvvet-i iman karşısında baş eğdiren dimdik, koskoca ve granitleşen uludağlar gibi bir âbide-i imandır. Ehl-i iman ve İslam'a, nokta-i istinat olan yekta bir kahraman-ı İslam'dır. İslamiyet'i dinsizliğin esaret zincirinden kurtarma yolunda çalışan bütün dinî cereyanlara ümit kaynağı ve cesaret veren manevi bir menba-ı kuvvettir.

Mazisinden kuvvet alacak nesl-i âtinin iktida etmek için arayıp göreceği yegane bir mürşid-i kâmil ve bir bahadır-ı dindir. Dehşetli bir asrın kasıp kavurucu, yakıp yıkıcı din düşmanlarını yirminci yüzyılın tarihini okuyacak, bu asrın halâskârını arayacak, yarınki neslin ilk nazarda bulacağı muazzam ve muhteşem bir ferd-i feridir.

İslamiyet'in kurtuluşu ve yükselmesi, dinsizliğin gebermesi yolunda, can ve cihandan geçen bin ruhu olsa, bu uğurda hepsini feda etmeye her an hazır olarak ömür geçiren mücessem bir fedakâr-ı İslam'dır. Hayatı boyunca bütün himmet ve mesaisini iman kurtarmak davasına teksif eden, bütün gayretini cihad-ı diniye üzerinde temerküz ettiren muzaffer bir kumandan-ı azamdır.

Risale-i Nur, ders-i imanîde diz dize, zulümatlı olan insî şeytanların eşedd-i istibdatlarına boyun eğmeyerek Müslümanlara Kur'an ve iman nurlarını neşreliyordu. Ehl-i imanı ye's-i mutlaka düşürerek, ehl-i ilmi kan ve idam dehşetleri ile susturarak dinsizliğin at oynattığı korkunç günlerde, o açtığı cihad-ı diniye cephesinde çarpışıyor, er ya da geç iman ve İslamiyet'in muzaffer olacağını müjde ediyordu. Durmuyor ve durdurulamıyor, susmuyor ve susturulamıyordu. Ehl-i imanın âlemini karartan kara bulutları dağıtıyor, ümit ve iman aşıyor, onları cihad-ı diniye saflarında toplayarak cehd ve gayret nefhedyordu. Ölü ruhları diriltiyor, dinsizliğin saçtığı dehşetlerle sinenleri meydana fırlatıyordu. Ruhları Nur Risaleleri'ndeki envar-ı Kur'aniye ile dolduruyor, millet-i İslam'ın üzerine çökertilen dalâlet ve dinsizliğin kesif bulutlarını parçalıyor ve Kur'anî meşalelerle aydınlıklar serpiyordu. İlahî, Kur'anî kaynaktan fıskıran ab-ı hayat, vasfındaki Nur Risaleleri ile müminler mutmain olup, o gün tebşir edilen zafer-i İslam ümidiyle şahlanıyordu.

Bizleri dinsizlik cereyanlarının yuvarladığı ahlâksızlık uçurumlarından kurtardı. Her fenalığın başı olan imansızlıktan korudu. Tahkikî iman dersleri ile imanımızı kuvvetlendirdi. Bu iman, muzır cereyanlar karşısında granitleşen yüksek dağlar misillü

dayandı. Bir asra yaklaşan mücahedesinden geri çekilmeden, tereddüt göstermeden, yorulup yılmadan sebat etti. Böylece Kur'anî hakikatler manzumesi olan Nur Risaleleri en ücra köy ve köşelere kadar gitti.

Dinsizlik teşekkülleri cephesine mukabil bir sedd-i Zülkarneyn gibi bir kala-i iman ve kalbten kalbe seyeran eden ilahî bir cereyan husule getirdi. İmanı kurtarma ve İslamiyet'i yükseltmeyi hedef edinen bu imanî cereyan, milletimize mal oldu. Bu vatan ve milletin sinesine yerleşti ve kök saldı. Maddi kuvvetler olan atom gibi kuvvetlerden ziyade bir kuvvetle nesilden nesile devredilerek, yenilmez kalmaya devam edecektir.

Cihâd-ı diniye hususunda harikulâde denecek vasıflarla mücehhezdi

Said Nursî Hazretleri, çok keskin bir zekâyâ, çok kuvvetli bir hafızaya, müstesna bir anlayış ve sürat-ı intikale malikti. Hazret-i Üstad, kelimenin en geniş ve en yüksek manası ile bir mücahid-i din ve bir müfessir-i Kur'an ve İslam ve bir mürşid-i ekmeldir.

Din düşmanlarının duçar ettiği ağır meşakatlere, maruz kaldığı şiddetli tazyiklere ve işkencelere karşı fevkalbeşer denecek derecede tahammülü son nefesine kadar devam etti. İslam düşmanları, her türlü gayr-i insanî metotlarla çalıştı. Fakat o hiçbir zaman ye'se kapılmadı. Üstadım, bütün ömrünü müslümanları dünyevî ve uhrevî saadete eriştirecek iman hizmetinde harcadı.

İmanı kurtarmak, İslâmiyeti yüceltmek olan dâvâsını yürütmekte tükenmez bir azim, gayret kuvvetli bir iradeye sahipti. Pek zengin bir ilme mazhardı. Fakat o eser yazmış olmak için kitap telif etmediği, o engin ilminden sadece bu asra elzem ve ehem olanı yüz otuz parça risalelerinde terennüm etti. Nur Risaleleri külliyyatı olan bu harikulâde ve müceddid-i din evsafındaki eserlerinde kalbleri fetheden, akılları teshir eden, ruh ve vicdanı, Kur'anî Nurlarla parlatan bir belâgat ve fesahat vardı.

Bu mevzudaki meziyetlerinde en yüksek derecesine malikti. Nur Risalelerinden her sınıf halk, mektepliler ve münevverler istifade ettiği gibi âlim ve allameler ve ehl-i tasavvuf dahi bu eserlerden istifadeye muhtaç olduklarını idrak ederek onun daire-i tenvirine girmişlerdir. Nur Risalelerindeki ilmî kudret ve ilâhî cazibe yüzbinlerce kimseyi kendine celbetmiştir. Bu eserler Müslümanların taklidî imanlarını tahkiki bir iman kuvvetine tebdil etmekle beraber Hizmet-i Kur'aniye ve cihad-ı İslâmiyye sevgisi ile Müslümanları ayağa kaldırmıştır. Dinsizlik propagandalarının te'siriyle İslâmiyet'ten

habersiz bir halde ve din aleyhindeki telkinatlarla dinden uzaklaşan yeni nesli iman ve İslâmiyetle müzeyyen kıldı. Bunların içinden birçok fedakâr Nur Talebeleri yetişti. Bu imanî hareket ve ikdam memleket ve millet ölçüsünde bir seviyeye yükseldiği, istikbal nesillerine kendi kendine intikal edecek bir gelişmeye nail olduğu bir zamanda Bediüzzaman ahiret âlemine teşrif etti. Nur Risalelerinin daha geniş şekilde yayımlanması için Nur talebelerinin faaliyetleri daha ziyade arttı.

Âlem-i İslâm ve insan büyüklüğündeki bu acı kayıptan sonra Nur Risaleleri evvelki senelere nazaran çok geniş bir çapta intişar etti. Memleketimizin gayretli ve faziletli insanları olan Nur talebelerinin de Üstad-ı paklerinden ayrılmak hicranı olan ızdırabı bu gelişmeyi temaşa etmekle hafifledi. Üstadın sağlığında, dinsizlerin menfi ve yalan dedikoduları ile eserlere muhalif olanlar muvafık oldu.

Birçok düşmanlar dostluğa inkilab etti. Uzakta duranlar yakına geldi. Durgun olanlar ilden ile, köyden köye giderek Nur Risalelerini yaymak gayreti ile harekete geçdi. Böylece intişarı yaygın bir hale gelen, Müslümanlara manevî can ve kan veren Nur Risaleleri muazzam bir kitle bir hizbil Kur'an vücuda getirdi. Nur Risalelerinin girmediği köy varmadığı belde hemen hemen yok gibi bir hale aldı.

Risale-i Nur, Bediüzzamanın zatına has fakat umumun faydalanabileceği yepyeni bir sedd-i iman teşekkül ettiren, İslâmiyet'e muafi bir surette hizmet ettiren bir Tefsir-i Kur'andır. İlim ve irfan tahsilinde baş başa, cihad-ı diniyede omuz omuza ve kol kola getiren birleştirici ve barıştırmacı bir eserdir. Evliya ve şüheda yurdu olan bu mübarek vatani, sena-i Peygamberîye mazhar olan bu kahraman milleti ecnebi istilâsından koruyan, dâhilde emniyet ve asayişini temin eden en büyük bir âmildir. Esasat-ı imaniye ve İslâmiyenin banisi, ahlâk ve fezâil-i diniyenin mimarıdır.

Dinsizlik ve dalâlet fırtınalarının tahripkâr taarruzu karşısında yekvücut, cesur ve velûd Müslümanlar yetiştiren gayet müessir bir eserdir. Gayeleri bir, davaları bir, imanları bir, bin kadar bir birler içinde Müslümanları kaynaştıran, habis emelleri yıkan, kem gözleri körleştiren bir uhuvvet, fazilet ve kemalât kaynağıdır. İman ve İslâmiyet semasında doğan bir güneştir. Sedâ-ı imanla alemleri çınlatan, ihya eden, lâhutî ses menbaidir.

İmanların tar-ü mar edilmeye çalışıldığı kahredici darbelerle dini yıkabilmek facialarının işlendiği bir asırda o gaddar yıkıcıları hezimet ve mağlûbiyet çukurlarına

atan, düsturlarını temelinden yıkan ilm-i iman ve irfanla ehl-i imanı cehaletten kutraran, onları atalet ve nemalâzımcılık belâsından, uzaklaştırıp himmet, hareket ve gayret veren bir iksir-i irfan definesidir.

Dünyanın en üstün maddi kuvvetlerine, göğüs gererek dini hizmetten çekilmeyen nesiller yetiştiren Kur'anî bir ilim kaynağıdır. Dinimizi, yıkmak sonra da vatan ve milletimizi ecnebilere satmak emelinde olan gizli din düşmanlarını tanıyacak, bilecek bir basiret ve anlayışa sahip kılarak o insan ve İslâm katillerinin tuzaklarına düşmekten, şeytanî hilelerine aldanmaktan, iblisane plânlarına kapılmaktan halâs eyledi.

Bediüzzamanın ilim ve irfan derecesi, diğer ulemeden pek büyük bir derecede yüksek olduğu ilmi mübahese ve eserleri ile de sabit oldu. Ve derhal ilim âleminde nazar-ı dikkati celbetti. İlmî ve imanî iktidarına lisanındaki talâkata, eserlerindeki yüksek belâgat ve fesahata, cezalet ve i'caza zatına has âlî üslûbuna ülema ve meşayih hayran oldu.

Ondaki mülâhaza ve mütalâaların, muhakeme ve sür'at-i intikalin keskin bir teemmül ve tefehhümün kudret ve vüs'atinden gıpta derecesine varan takdir ve tavsiflerden ilim meclislerinde çok sitayişle bahsediliyordu. Pek şanlı ve şevketli ilim hayatı yaşıyordu. Zengin bilgi ve sağlam seciyesi ile cihangirane şöhreti bütün İslâm dünyasına yayılıyordu.

Lâfızdan ziyade manaya müteveccih berrak bir ifade, isbat ve izah kudretini taşıyordu. Feyyaz sohbetini ve hikmet dolu nutuk ve vaizlerini yüzlerce ehl-i ilim büyük bir iştiyak ve hayretler içinde dinliyor ve müstefid oluyordu. Büyük allamelerin merkezi olan İstanbul'da ilim ve irfan müesseselerini ziyaret ediyordu. Sorulan binlerce suallere duraklamadan mutlak bir isabetle doğru cevap vermesi sorulardan hiçbirinin cevapsız kalmayışı ülema ve hükemayı ve fukahayı ve herkesi hayran ediyor, istifaza ve istifade için can atıyorlardı.

Üstad Isparta'ya nefyedildi

Fevkalâde ilmî dehası ve derunî mücahadesi sonunda Isparta'ya nefyedilmiş bulunuyordu. Bir lutf-u Rabbanî ile yapılan bütün zulüm ve baskılara rağmen, Isparta'da Risale-i Nur'un telifatına muvaffak olmuş ve Kur'anî ve imanî hizmetlerine

devam etmiş ihlâs, feragat ve fedakârlık meziyetlerine malik bir hizmet heyeti ve cemaati vücuda getirmiştir.

Hikmet-i hilkatî ders vermiştir

Bediüzzaman yalnız bir fikirden ibaret olan vahdaniyeti ve kâinatın ve mahlûkatın hikmet-i hilkatini eserlerinde ders verirken sadece aklî ve fikrî bir nazariye ile iktifa etmemiş, aynı zamanda bütün hissiyat-ı insaniyeyi tatmin edecek metodu ihtiyar etmiştir. Akıl ve kalbi meşbu kılacak marifetullahı, ilahî ve umumî bir ders-i Kur'anî'yi beyan ve ispat ile bütün beşeriyet ve İslamiyet âlemine takdim etmiştir.

Hâdim-i Kur'andır

Bediüzzaman dünyayı bütün bütün terk ederek kelimenin tam manası ile azamî bir ferağat ve fedakârlık içinde iman ve İslâmiyetin kurtulmasına ve ilerlemesine çalışan ender ve namdar bir hâdim-i Kur'an ve bir tilmiz-i peygamberidir.

Bir saykal-ı İslam'dır

Bediüzzaman bir mücahid-i ekber ve bir saykal-ı İslam halinde mücahede-i diniyeyi ifa ederken aynı zamanda büyük huşu ve huzu ve tefekkür içinde, azamî bir zühd ve takvaya muvaffak olan bir mürşid-i kâmil ve bir evliya-ı azamdır. Bu hakikat onun harikalarla dolu hayatı ve eserlerindeki ulviyetiyle sabit ve müsellemlenmiş olan bir vakiadır. Bediüzzaman Said Nursî iman ve İslâmiyetin yeni baştan canlanmasına ve ihyasına amil olan bir müfessir-i Kur'andır.

İslâmiyet nurunun pişdadır

Allâme-i asır ve bir müfessir-i Kur'andır. İlmin her şubesinde vukuf ve rüsuha sahibi olan bir fatinul asırdır. Milletimizin medar-ı itibarı olan Bediüzzaman iman ve İslâmiyetin terakkiyat ve tealinin esasını eserinde teşkil eden hakikatları gösteren yekta bir rehber-i ekmel ve bir mürşid-i ekberdir.

Terakki ve temeddün halinde üstün bir mevkiye erişen Bediüzzaman, fikrî ve kalbî hareketiyle ve mücahidane faaliyeti, misilsiz bir gayret ve kuvveti ile İslamiyet ruhunun ve nurunun en büyük bir pişdadır.

Feyz-i Kur'an

Onun Kur'an nuruyla aydınlanan akıl ve kalbi, imkânsızlıklar içinde imkân metotları ve yolları bulan velûd ve cevval olan hassa ve manevî kudretini Müslümanların aradığı ve ihtiyaç duyduğu hakikatleri, Nur Said'leri ile asr-ı hazırın, inananların aradığı hakikatları feyz-i Kur'an sayesinde beyan ve izhar etmiştir.

Ebediyete intikal edecek

Memleketimizin İslâm âlemi ve Avrupa'nın hakkı ile takdir ve tahsinle iftihar ettiği Bediüzzaman, ilim âleminde eserleri ebediyete intikal edecek olan bir müfessir-i Kur'andır.

İlmi Kur'anîdir; meşrebi Muhammedî'dir (a.s.m)

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin meşrebi Muhammedî'dir(a.s.m.) Kur'andan keşfettiği bir ilimle, tarikat berzahına girmeden hakikate vasıl eden, ehl-i tevhid meşrebi üzerinde gitmiştir. Kur'an'dan alınan bütün hak tarikatların ve bâtinî ilimlerin en yüksek kemaline ulaşan tek müfessir-i Kur'an Bediüzzaman'dır. İlm-i evvelin ve âhîrine âşinadır. İlm-i ledünne mazhardır. İlimde dehrî ve râsihtir.

Emsalsiz bir iman, azamî bir ihlâs, misilsiz bir maarif, harikulâde bir zühd ve takva ve ubudiyet, fevkalâde bir zekâ ve fetanet, harikulâde bir cesaret sahibidir ve bu sıfat, meziyyet ve vasfa malik olduğu ehl-i ilim ve ehl-i imanca sabit ve musaddaktır. Onun eseri onun derece-i hakkaniyet ve sadıkiyetini güneş gibi göstermektedir. Feraset ve dirayette, fetanet ve zekâvette, en meşhur ve en makbul bir zattır. Dindarlık ve takvada, cesaret ve salâbet-i diniyede en muhterem, en namdar ve en müttaki bir mücahidi İslâm'dır.

İlmi

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, yüksek bir ilm-ü irfan abidesidir. İlim ve velâyet yolunun mücessem bir kutbu, muazzam bir şahıdır. Taraf-ı ilahî'den onun ruh ve vicdan, akıl ve kalb, göz ve kulak ve bütün cihazat ve hasselerine tecelli eden hakikatlerin bir semeresi de Nur Risaleleri'dir.

Rıza-ı Hak'tan başka her şeyden müstağnidir

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin kalb-i mübarekleri tecelliyat-ı ilahiye hazinesinden pek zengin bir surette tecellilere mazhar olmuştur. Bu kalbin sahibi Bediüzzaman, her şeye arka çevirmiş, her şeyden kaçmış, dünyayı bütün bütün terk etmiş, ukba ve uhra sevdalarından tecerrüd eden bir sultan-ı ulema ve bir server-i evliyadır.

Bediüzzaman “Sıddıkiyet” makamının mazharıdır

Bütün amelini, bütün ibadet ve taatini mahza rıza-i ilahî için yapmakta ferd-i ferid olarak muvaffak olan Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, “sıddıkiyet” makamının mazharıdır. Bu makamın üstünde başka bir velilik makamı yoktur, bundan sonra nebilik makamı gelir.

Ledün ilmine mazhar bir evliya-i azimdir

Bediüzzaman namıyla şöhretşiar-ı âlem olan Said Nursî, pek çok ilimlerde dâhiyane ileri giden, ledün ilmine mazhar olan, ilm-i evvel ve ahirine vakıf bulunan, müspet ilimlere muttali olan muhakkik ve mütebahhir bir allâme-i asırdır. Keskin bir nazar ve gayb-bîn bir göze ve harika bir kuvve-i kudsiyeye malik bir evliya-i azimdir.

Zatına has belîğ üslubu

Bediüzzaman Hazretleri Kur'an-ı Kerim'in nazm-ı belîğinden ve ilm-i muhitinden yepyeni ilhamlar alarak mülhem olduğu yüksek hakikatleri, zatına has belîğ ve cazibedar üslubu ile ifade etmiştir. Ve bunu millet-i İslam'a bahşetmiştir.

Hakşinastır

Hazret-i Bediüzzaman, celâdetli bir sayha ve sedayla, volkan gibi coşkun, granitler ve demir gibi harika bir kuvvet-i imanla dünya dinsizliğine tek başına meydan okuyan bir mücahid-i ekberdir. Hazret-i Bediüzzaman hakkı seven ve hakkı gözeten hakşinas bir insandır. Her seherde ilahî bir neşe ile açılan gözleri par par yanar, zekâ ve fetanet huzmeleri fıskırırdı.

İslâmî zafer ve galebe

Bediüzzaman Said Nursî'nin İslam ve dünya tarihinin seyrine istikamet veren hizmet-i Kur'aniye ve imaniyesinden pek fazla münfail olan din düşmanları, onu bütün ömrü boyunca tarassut, tazyikat, zulüm ve istibdat içinde yaşattılar. O kahraman-ı İslam ve bahadır-ı iman, bütün bunlara fevkalbeşer bir sabır ve tahammül gösterdi ve yine fevkalbeşer İslamî bir zafer ve galebeye inayet-i Hak'la muvaffak oldu.

Üstad'ın Anahtar Deliğinden çekilen resmi. ^{Haşiye}

Cildlerle kitap yazılmaya lâyıktır

Bediüzzaman Said Nursî, İslamî kahramanlık, fedakârlık ve feragatle geçen hayatı, izzet-i diniyeyi muhafazası, Kur'an'a hizmeti, şehâmet ve şecaati, hakkında ciltlerle kitap yazılmaya layık mücahit bir müfessir-i Kur'an'dır.

Meydan-ı mücahedeyi terk etmemiştir

Bütün ömrü boyunca ehl-i İslam'ın ebedî saadet ve selâmeti uğrunda, görülmemiş bir himmet ve gayretle, sönmeyen bir metanet ve salâbetle çalışan yegâne hadim-i İslam ve Kur'an'dır. İffet ve ismetin, ilim ve irfanın mücessem bir timsali olan gençliğinden

^{Haşiye} Zübeyir ağabeye bu resmin üzerindeki şekli sordugumuzda resmin çekiliş hikâyesi ve maksadı hakkında şunları söyledi: Bu sultan-ı ulema ve bir server-i evliya olan Hz Üstad'ı Barla'da ilk ikamet ettikleri sırada din düşmanı küfrün reisleri öldürebilmek için yaptıkları işkence, zulüm ve zehirlemelerden sonra, "Daha ölmedi mi?" diye soruyorlar. Bunu duyan Hz. Üstad, tıraş olup sırtına yorganını alarak (mevsim kış) bu fotoğrafı veriyor. Onun için bakışları serttir. Bu resim "ölmedim, öldüremeyeceksiniz," diye cevap olarak bu maksatla Barla'da kapının anahtar deliğinden çekilmiş ve o reisin eline geçecek şekilde gönderilen bir resmidir dedi. Ömer ÇİÇEK

tutun da, hayatının son nefesine kadar hayatı İslamî hizmet ve dinî mücahede içinde geçmiş, her insanoğlunun dayanamayacağı mihnete ve meşakkate maruz kalmıştır. Fakat azılı din düşmanlarına karşı asla yılgınlık göstermemiş, mücahede meydanını terk etmemiştir.

Dünya dinsizliğine meydan okudu

Tarihte misli ender görülen bu fevkalade iman kuvveti, onun müstesna yaratılışının, şahsiyet-i maneviyesinin, sarsılmak bilmeyen iman ve iradesi, azim ve sebatı, onun çok kuvvetli olan dinsiz düşmanlarını mağlup ve muzmahil bir hale duçar etmiştir. Beşer tarihinde vücuda gelen büyük zatlar gibi, Bediüzzaman büyük bir müfessir-i Kur'an bir deha ve maneviyata mazhar bulunan bir allâme-i evliyadır. Geniş ve derin ilm-ü irfanıyla, benzeri az görülen kemalat ve faziletiyle, harika bir ihlâs ve takvasıyla, dünya dinsizliğine tek başına meydan okuyan misilsiz imanı ile müstesna bir yaratılıştaki olduğu aşikâr olan bir müellif-i İslam'dır.

Fitraten çok zeki, fart-ı zekâ sahibi, çok akıllı ve hafızası pek kuvvetli, hakikat âlemine açılan hayali gayet derecede geniş, sezîş ve teemmülü intikal ve kavrama kabiliyeti son derece çabuk ve keskindir. Feraset ve basireti, yaşadığı asırda yekta olarak temayüz etmiştir.

Hıfzı harikaydı

Çocukluk çağında Arabî ve gayet ilmî bir kitaptan sayfalarca yerleri bir defa okuyunca aynen ezberliyordu. Ne olursa hafızasında harfiyen kalıyordu. Ve diyordu ki, "Ben ezber etmek için bir şey okumamışım. Okuduğum hafızamda kalmaktadır. Bir şeyi hıfz etmek için okumamışım. Ne okumuşsam hıfz etmişim." Bu harika hali, imtihan ve tecrübelerle sabit olan bir hakikattir. Evet, büyük Üstad, deha cevherine malik bir hazine-i ilm-ü irfan ve bir müfessir-i azamdır.

Benzerine ender rastlanan iman ve iradenin tecessüm etmiş bir örneğidir. Bu harikulâde iman kuvvetinin kuvveti ve ateşi ve nuruyla beşerî zaatlardan uzak mücahid bir mümin ve bir seyfu'l-İslam'dır. Hem bir serdar-ı iman ve irfandır.

Tilmiz-i Resulüllahtır

Bediüzzaman Hazretleri Allah'ın ve Resulullah'ın ahlâkı ile ahlaklanan ve Resulü Ekrem Aleyhisselât-ü Vesselâmın sünnetine tam ittiba eden, hizmet-i diniyesi ve cihadı ile fevkalbeşer riyazet, uzlet, zühd ve takvası ile tilmiz-i Resulullah olan kudsî bir şahs-ı manevidir. Onun meşrebi ile meşreblenmek, onda toplanan tecelliyat-ı ilâhiyyeden ve nimet-i Rabbaniyeden istifade ve istifazaya medar olur. Bu da onun eserlerini dikkat ve sadakatle okumakla kabildir.

Büyük bir örnek ve hüsn-i misaldir

Kur'an ve imana çok ağır şartlar içinde, azılı ve insafsız maddi kuvvetler karşısında hizmet etmiş, çok eza ve cefalar çekmiştir. Fakat o asla yılmamış ve cephesini terk etmemiş, cephede de sipere girmeye tenezzül etmemiştir. Bu uğurda her türlü sıkıntılara, azap ve işkencelere katlanmış, bizlere büyük bir örnek ve büyük bir hüsn-ü misal olmuştur.

Ehl-i imana ve bütün mahlûkata karşı çok müşfiktir. Kendisinden ziyade başkalarını düşünen diğergamlıkta istisna teşkil eden bir fazilet abidesidir. Ehl-i imanın ilerleme ve yükselmesini, salah ve necatını derinden derine arzu eden, bu arzunun tahrikiyle kendi her nevi istirahatını terk ederek imanı kurtarmaya çalışan manevi bir halâskâr-ı iman ve İslam'dır.

Mâden-i terakkiyat ve tekemmülâtır

Onun kalbi nurdur. Her türlü nefsanî hislerden müberradır. Onun kalbi tecelliyat-ı ilahiye ile memlû bir menba-ı nurdur. Etrafa nur ve feyiz fıskıran ve saçan bir fevzare-i manevidir. İman ve ahlâkta tekemmül ve tekâmül etmek isteyenlere onun eseri yegâne maden-i terakkiyat ve bir fabrika-i tekâmülâtır.

Üstad-ı pakimin yüzü ve sözü

İçi dışı güzel Üstadım!

Sende cemal-i ilahî tecelli etmiş. Evet, insanın güzelliği yüzündedir. Yüzün güzelliği ise gözdür. Senin gözün bütün gözlerin gözdesidir. Boğazın güzelliği dildir. Senin dilin bütün dillerin şahbazıdır. Dilin güzelliği sözdür. Senin sözün bütün sözlerin özü ve

zübdesidir. Senin kelamın bütün kelimelerin kemali bir camii'l-kelamdır, bir mu'cizümâdır.

Sabırlı ve mütehammildir

Üstadım Bediüzzaman gayet zekidir. İlim ve irfan bakımından gayet zengin ve üstündür. Hayatında gaye edindiği davasında mutlak bir muvaffakiyet elde etmiştir. Hayatı baştanbaşa berrak bir destan ve bir nuristan-ı âlemdir. Üstadım Bediüzzaman Hazretleri çok zeki, mütekâmil ve müterakki bir insandır. Çok sabırlı ve mütehammildir. Azmi ve sebatı harikadır. Her umur-u Nuriye neticesinde muvaffak ve muzaffer olmuştur.

Heybet ve Üstad

Üstadım gayet mehabetli, haşmetli ve azametli olmakla beraber gayet mütevazidir. Gayet gönül alıcı, teshir edici ve sevimlidir. Dost muhiti gayet geniş bir insan-ı kâmilidir. Hayatının bütün saniye ve dakikaları birer ibadet hükmünde geçmiş ve daima yücelere doğru yükselmiştir. Bütün ömrü boyunca çalışmış ve zorluklarla uğraşmıştır.

Fitraten mücadelecidir

Üstadım fevkalbeşer denilebilecek derecede üstün bir yaratılışa mazhurdur. Yaşadığı devirde kıymet-i imaniye ve cihad-ı diniyesi ve eseriyle gelecek yılların ve nesillerin takdirine erişen mümtaz bir dehadır. Çok titiz ve hassastır. Fikir ve hisleri kuvvetli ve keskindir. Fitraten mücadeleci ve mücahit bir ruha sahiptir. Nitekim bütün hayatı da cihad-ı ekber-i diniye meydanlarında geçmiştir.

Davası cihanşümuldur

Gayet saf ve masum bir yaratılıştadır. Çocukluğu da gayet atak ve atılgan bir halde geçmiştir. Gençliğinde de gayet sportmendi. Dinî cihadında diyebiliriz ki, her yönden karadan havadan, denizden, dağdan tehlikelere maruz kalmıştır. Fakat bir inayet eli daima korumuş ve kurtarmıştır. Gençliği gayet çalışkan, hareketli ve tezcanlıdır. Bu gayret, bu himmet ve faaliyet ruhi ile cihanşümul davasında muvaffak olmuştur.

Muammer ve bahtiyardır

Cesaret ve şecaat sahibi bir insandır. Durmak, dinlenmek nedir bilmeyen bir dava ve hamle adamıdır. Manevî servet ve devlet sahibidir. Azimli ve sebatkârdır. Mütevazı ve vakurdur. Herkesten hürmet gören bir zattır. Her hususta şanslı ve bahtlıdır. Muvaffak ve mes'ud bir hayat geçirmiştir. Muammer ve bahtiyardır.

Sıddikiyet makamına mazhardır

Otoriter ve idareci bir seciye ve hüviyet sahibidir. Hususî hayatı gayet mütevazı ve ciddidir. Lâtif ve ibretli latifeler yapardı. Sıddikiyet makamına mazhar olduğu içindir ki, kalbinden kalemine gelen bütün hakaik, tam bir teyakkuz ve teyakkunun muazzam ve muhterem bir muvazenenin eseridir.

İmana hizmet

Bediüzzaman Said Nursî, cihad-ı diniyesinde harika bir sebat ve metanetle devam etmiştir. Hiçbir mânia onu yolundan çevirememiştir. Hiçbir kuvvet O'nun imana hizmet yolundaki hatt-ı hareketini değiştirememiştir.

Şayan-ı itimaddır

Bediüzzaman Said Nursî'ye bu millet-i İslam'ın o kadar emniyet ve itimadı vardır ki, "O ne söylerse, hak söyler," diye iştihar etmiştir. Sözüne ve eserine en çok itimad edilen müellif, Bediüzzaman'dır. Hiçbir kimse, onun kadar şayan-ı itimad görülmemiştir. Çünkü bütün ömrü boyunca doğru söylemek ve yazmaktan ayrılmamış, itimadı asla ve asla su-i istimal etmemiştir.

Evet, o Bediüzzaman ki, kuvvet-i imanın en kuvvetlisi ondadır. Hürmetlerin en büyüğü, şereflerin en yükseği ona tevcih edilmiştir. Bu asırda en çok hürmet ve tazim beslenen ve sevilen odur. Her muhitte takdir ve hayranlıklarla yâd edilen yine O'dur. Hiçbir insan bugün O'nun kadar umumî teveccüh ve takdire mazhar olmamıştır.

Bediüzzaman tefhim ve tefehhümde emsalsiz bir fatinü'l-asırdır

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, benzeri ender görülen bu zamanda misilsiz bir müfessir-i Kur'an'dır. Bir mücahid-i ekber ve bir veliyy-i azamdır. İlim ve irfanın zirve-i bâlâsında olan bir allâme-i asırdır. Fart-ı zekâyâ, sûrat-i intikale ve teemmüle sahip, tefhim ve tefehhümde emsalsiz bir fatinü'l-asırdır.

O, büyük bir insandır. Yıkılmaz ve sarsılmaz bir iman ve şecaat kahramanıdır. Çok yüksek faziletleri nefsinde cemetmiş ve fiilen yaşamış bir fazilet timsalidir. Onun eserlerini devamlı olarak okuyan bahtiyar kimseler onun çok ulvî bu yüce ilminden istifade etmişler ve etmektedirler.

Dünyanın takdirini üzerinde toplayan Üstadım hakkında, onun bu yüce ilim tahtına, kimse erişememiştir. Onun ilmini ve kemalini anlamak için ancak kendisi kendini anlatmalıdır. O, vasi bir âlemdir. O büyük Üstad'ın kemalat ve fezailli ne kadar anlatılsa yine kifayetsiz olur. Söylemeye başlayınca dilim yorulmak, susmak bilmiyor. "Söyle!" diyor. Kalemim "Yaz!" diye haykırıyor.

Ne yazık ki ben acz-i mutlak, fakr-ı mutlak içindeyim, buna muktedir değilim. Ancak, onun eserleri olan Nurlar kalbimizdedir. O eserler ve müellifi, ruh ve kalplerde ilelebed yaşayacaktır. O, damarlarda kökleşen bir iman sahibidir. Zekâ ve feraseti üstündür. Azimkâr ve müteşebbistir. Neye el atsa muvaffak olacak bir kabiliyete maliktir. Bilgi ve görgüsü ve tefekkürü kuvvetlidir. Bunun semeresi olan eserleri ile cihanşümül bir mevki ve şöhrete sahiptir. Bediüzzaman Hazretleri, allâme-i asırdır. Sultanü'l-evliya ve sultanü'l-ulemadır. Tarihlere mal olan Üstadım, telif ettiği imanî eserleri okuyan milletin şah damarına yerleşen, damarlarında kökleşen bir iman sahibidir.

Risale-i Nur Külliyyatı

Üstadım Bediüzzaman eğer isteseydi, yüz otuz değil, bin otuz eser yazabilirdi. Eğer o eser yazmış olmak, ilmini göstermiş olmak için kitap telif etmiş olsaydı yüz otuz değil,

bin otuz eser yazabilirdi, kanaatindeyim. Fakat Bediüzzaman şan ve şöhrete, bütün dünyevî ve uhrevî rütbelere sırt çevirmiş, bu zamanda müminlerin birinci derecede muhtaç olduğu hakikatleri terennüm etmiştir. Bunun içindir ki, Kur'an-ı Kerim'in yalnız imanî hakikatlerini tefsir ve izah etmiştir. Ve yetmiş-yetmiş beş senelik ilim hayatını, imanı kurtarmak mevzuuna hasretmiştir.

Evet, Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri ilmin bihakkın Üstad'ı ve piridir. O muhteşem eserden okuyanlar iman meratibinde yükselir, hakka yaklaşır. Tarihlerle mal olan Üstadım Bediüzzaman'ın eserleri yüz sene sonra da okunsa güya o asırda telif edilmiş gibi bir hususiyete maliktir. Gelecek asırların da ihtiyacına cevap verecek bir orjinalliğe sahiptir.

Üstadım Bediüzzaman ve telif ettiği eserleri Risale-i Nur, burhanu'd-din ve muhakkik-ekberdir. Allah'ın bir burhan-ı ezheridir. Ekâbir-i ümmetin en büyüklerindedir. Şeriat, hakikat ve tarikatın şahıdır. Fakat O, asrımızın ihtiyacına binaen bütün mesai ve himmetini imanı takviye ve imanı kurtarmak yoluna hasretmiştir. Dünyevî ve uhrevî bütün arzulardan vazgeçmiş, bütün emelini rıza-ı ilâhiyi kazanmak için imanı kurtarmak hizmetine hasr ve hayatını vakfetmiştir.

Üstadım, risaleler hakkında, "Ben hiçbir zaman boşuna, sebepsiz eser yazmadım. Mutlaka bir delile, bir sebebe ve bir ihtiyaca binaen yazdım. Hem sizler bilerek çalışıyorsunuz. Ben şuurum taalluk etmeden istihdam ediliyorum. Risaleler, Cenâb-ı Hakk'ın bu zamanın ihtiyacına bir lütfu ve ihsanıdır," buyurmuşlardır.

Üstadım Bediüzzaman

Üstadım Bediüzzaman Hazretleri yaratılışça ve ahlâkça bir insan-ı kâmindir. Vech-i mübareki ne esmerdir, ne de bembeyazdır, ikisi ortası ve gül gibi pembeye mail beyaz ve nuranîydi. Nur yüzlü yüzünde nurlar ışıldar ve parlardı. Bütün azaları mütenasip ve tamamdı. Uzun boylu, alın ve göğsü genişti. Bilekleri ve parmakları uzunca ve kalıncaydı. İri kemikli ve gayet çevik ve atletikti. Ne fazla zayıf ne de şişmandı, ikisi ortası idi. Cild-i mübareki ipek gibi yumuşak ve lâifti. Son zamanlarında çok zayıftı. Vefatında cism-i mübareki adeta kemikten ibaretti.

Gözleri projektör gibi parlak ve mavimsi ve güzeldi. Kirpikleri uzundu. Gözlerinin altında az kırmızılık vardı. Kahkaha ile gülmezdi. Cemalli zamanında tebessüm ederken sima-i saadeti ziyalar saçardı.

Hz. Üstad Bediüzzaman Said Nursî Afyon hapsinde zehirledikleri zaman o halinde resmi görevlilerce çekilmiş resmi

Celâlli vaktinde ise şimşekler gibi gürler ve konuştuğu mahalli titretirdi. Saçları kıvrıkcıktı. Kulaklarının üzerine ve boynuna doğru uzanırdı.

İhtiyarlığında saçları seyrelmiş ve beyazlamıştı. Daima saçına ve kaşına kına vurunurdu. Cismi nazif ve nahifti. Gayet hassastı. Havassı harikulâde idi. Uzaktan koku alır ve işitir ve görürdü. Harekâtı mutedildi. Bütün halinde ifrat ve tefritten müberra idi.

Üstadımız Yanında Sungur Ağabeyle dağa tırmanırken

Kemal-i vakarla, sürat ve suhuletle yürürdü. Ellili yaşlarda dağa çıkarken genç talebeleri kendine yetişemezdi. Adeta yürür gibi gider, fakat genç talebeleri ve kâtipleri süratle yürüdükleri halde Üstadlarına yetişemezlerdi. İki ayağının parmakları birbirine yapıştı. Bu acib bir alâmetti.^{Haşiye} Tatlı yüzlü ve tatlı sözlü idi. Kimseyi giybet etmezdi. Mülâyim ve mütevazı idi. Fakat izzet-i diniyeyi muhafaza sadedinde gayet celâlli ve gayet vakur, gayet izzetli ve mehabetli idi. Onu gören herkesin içi mehabetle dolardı. Ona kalbî bir meftunluk ve hayranlık hissederd. Müştakları, sözlerinin cazibesine ve mukniliğine kapılır bir İslam fedaisi olurdu. Gayet şefkatli ve merhametli

^{Haşiye} Birgün İsa (a.s) ve mehdi mevzuunda okunan derste Zübeyir Ağabey "dinin emirleri arasında tenakuz yoktur ve olamaz bundan dolayı ahir zamanda gelecek İsa ve mehdi meseleleri hakkında beşaretler, teşbihler, teviller ve izahlar bazılarınca kanun-u adetullah'a uymayan tarzda yapılıyor. Risale-i Nur'dan istifade ile onun ölçülerinde, doğrusunu geniş bir şekilde Kırkıncı hoca iyi yazar ve yazmalı ki ümmetin kafa karışıklığı gitsin ve gidermeli" dedi. Bundan dolayı kendisinin bu el yazısında da gördüğü gibi Üstadımızın cismi beşerisini anlatıyor. Onun hakkında adeta belge niteliğinde bilgi veriyor. Üstadımızın iki ayağının orta parmaklarının bitişik olmasının bir alamet olduğunu söylüyor. O Üstadımıza ait nakillerinde en muhakkik ve en müdakkik en doğru bir nâkile-i muteberdir ki itbarı ve doğruluğu tartışılmaz. Ömer Çiçek

idi ve halimdi. Sözünde sadık, va'dinde sabit bir siddikti. Daima mücerred yaşadı. Ömrü inzivada ve hapislerde geçti. Dünyayı bütün bütün terk etmişti. Fakat avam ve havassın maddi manevi umur-u hayriyesindeki tedbir ve tasarrufu, bütün dehaların üstünde idi. Yemede, içmede, giyinmede daima zarureti ihtiyar ederdi. Her sahadaki iktisadı fevkalâde idi. Gayet az yer ve az uyurdu. Dünya metainâ asla kıymet vermezdi ve âlem-i bekâya teşriflerinde ne bir göz kulübesi ne de bir dönüm tarlası vardı. Hanesi mütevazı idi.

Üstad Bediüzzaman, yirminci yüzyıldaki cihad-ı ekber-i diniyenin şanlı bir bayraktarıdır. Mukaddesat ordusunun serdar-ı kumandanı ve namdar bir kahramanıdır. İmanı kurtarmak davasında bir timsal-i fedakârdır. Kur'an yolunda her türlü feragatten çekinmemiş olarak tarihi bir hizmet gören bir abide-i feragattir. Hizmet-i diniyede maddi manevi makam ve menfaat beklemeden ve görmeden hizmet etmeyi kendine yegâne şiar edinen, imtisale şayan, azamî bir şahika-ı ihlâstır.

Hz. Üstad Bediüzzaman Said Nursî, Emirdağ'daki mütevazı hanesinde görülmektedir

Giderken arkasında dünyalık olarak bir saat, bir pusula, bir ibrik, bir seccade bıraktı. Terkesine 550 kuruş kıymet biçildi. Eğer isteseydi, dünyanın en zengin insanı olurdu.

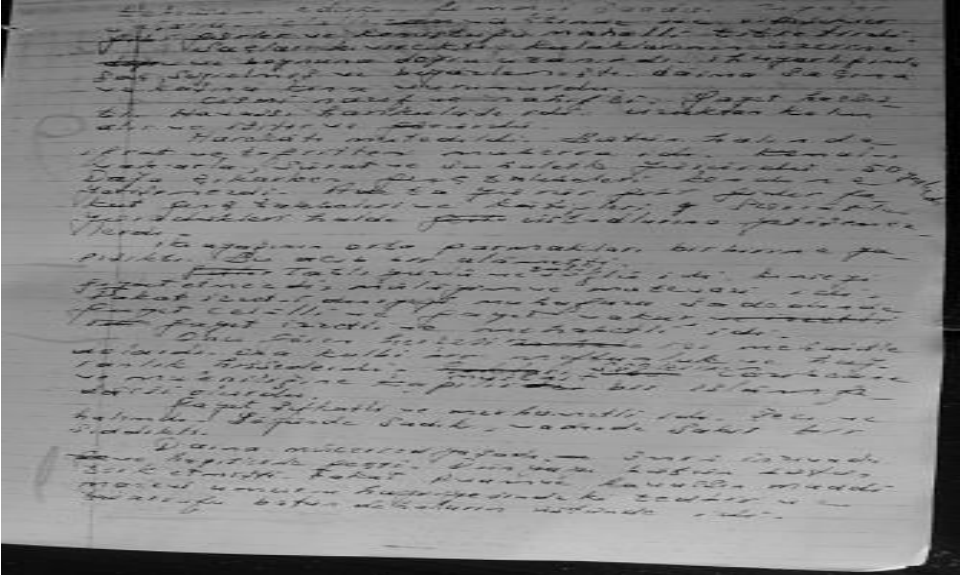

Üstadın, saat, pusula, ibrik ve seccadesi görülmektedir.

Not:Bu seccade Üstadın Tahiri Ağabeye hediye ettiği seccadesidir.

Üstadım Bediüzzaman bir ilim hazinesi ve bir dinî kahramanlık örneğidir

Manevi muazzam bir hakan, kalbi fetheden muhteşem bir fatih ve yüksek bir insandır. Büyük bir İslâm müellifidir. Ummanlar kadar engin ilmî bir azamet, güneşler kadar parlak manevi bir haşmete mazhar, emsalsiz bir Kur'an müfessiridir.

Üstadın iki ayak orta parmaklarının birbirine yapışık olduğunu anlatan el yazısı.

Bir mürşid-i kâmilin haiz olacağı bu bütün ulvi meziyet ve vasıflara malik, manevî ve ilmî şahsiyetini tavsiften aciz olduğumuz bir muallim-i ekberdir. Ömrünü cihad-ı diniyeye hasreden feragat timsali bir büyük mücahiddir. Millet ve neslimize ilim ve irfan, cesaret ve celâdet aşıl原因 bir ilim hazinesi ve bir dinî kahramanlık örneğidir.

Orta çağ zihniyetini taşıyan müstebit, zalim ve maarif-i İslamiye ve ilim düşmanlığı yapan dinsiz ve ahlâksızları mağlup eden bir milleti, onların şerir şerlerinden kurtaran bir adamdır. İlk çağlara taş çıkartacak küf kokulu ve mutaassıp din yıkıcılığını canavarcasına ilerletmeye çalıştıkları dinsizlik cereyanlarını, kökünden sarsan ve mağlup eden muzaffer bir necat-ı İslam'dır.

Bu vatan ve âlem-i İslam semasında hakaik-i Kur'aniye güneşini par par parlatan, dünya dinsizliğine harika iman kuvveti ile meydan okuyan, karanlıklar içindeki dinsizlik devrini kapayan, müşa'şa bir dindarlık devri açan bir bahadır-ı Kur'an'dır.

Bediüzzaman ilim ve faziletin, ibadet ve taatin, takva, zühd, riyazet ve necabetin kemaline erişen bir büyük evliyadır. Asrımızın irşada memur bir sahibi, zaman dairesinin kutbu, cihad-ı İslamiye'nin bayraktarı ve serdarıdır.

Nur Risaleleri milletin şiddetli bir ihtiyaç vaktinde zuhur etmiştir

Halk tabakaları

Hazret-i Bediüzzamanın eserleri olan Nur Risalelerini muazzam bir ehl-i iman kitlesi okumuş, maddî manevî saadetin huzuru içinde yaşamıştır. Avam ve havas, ilmî şahsiyetler ve bütün halk tabakaları, kadın erkek, genç ihtiyar Nur Risalelerini gerçekten sevmiş, ona meyil ve muhabbet göstermiştir. Takdir, tahsin ve tebcil duyguları ile onu benimsemiş, okumuş ve okutmuştur.

Risale-i Nuru okuyan ve okutan her tabaka-i insaniyeden bir numune bu gençlerdir ki yetmişli yıllarda bir kır dersinden sonra görülmektedir.

Te'lifatı yirmi üç sene sürmüştür

Sekiz on yaşlarında bile harikulâde ve yüksek bir kabiliyette olduğu müşahade edilen Bediüzzaman Said Nursî, Nur Rislelerini çok ağır şartlar, eza ve cefa, zulüm ve işkenceler altında vücuda getirmiştir. Te'lifatı yirmi üç senede sona ermiştir ki, her bir risalesi milletin şiddetli bir ihtiyaç vaktinde zuhur etmiştir.

Türk, Arap, Fars lisanlarına hâkimdi

Bediüzzaman'ın fart-ı zekâ ve müthiş bir hafıza, geniş, vâsi bir tefekkür, engin ve zengin bir ilme mazhar olması, Türk, Arap, Fars lisanlarına kuvvetli hâkimiyeti, fevkalâde bir şekilde vukufuyeti, ona, bir-iki cümle içine bir cihanı sığdırma kudretini bahşetmiştir.

Ona yapılan tazyikat tahammül edilmez idi

Bediüzzaman Hazretleri'nin Nur Risaleleri'ni telif ve neşir safhasında din düşmanlarının tazyikatı tahammül edilmez bir halde idi. Müstahkem kal'alar misüllü kâşanelerde dinsizcesine hüküm süren ve milleti bin bir çeşit entrika ve zehirli propagandalarla iğfal etmişlerdi. Yılmak ve çekilmek bilmeyen bir mücadele ile nihayet millet uyanmaya ve çok kuvvetli bir infial duymaya başladı.

Millet-i İslâmî iştiâl eden bir kılavuz

Din yıkıcılarına karşı duyulan muhalefet ve nefret gün geçtikçe umumileşmeye başladı. Zira millet-i İslam, ilahî bir hamle, yepyeni bir meşaleyle kendilerini iştiâl edecek bir kılavuza erişmişlerdi. Bu, öyle bir rehberdi ki, siyasi bir lider hüviyetinden şiddetle kaçınan bir müceddid-i din idi. Zira siyasi rehberlerin nail kılacağı menfaat, münhasıran maddi ve dünyevî olduğu ve sadece bazı sınıfların menafiine hizmetkârlık yapacağı için, bu gibi rehberlerin idare ettikleri sınıflar mücadelede ya mağlup veya muzaffer olur. Muvaffak olduğu takdirde diğer zümreleri ezer. Bu suretle o idarecilik bir tarafı kurtarmakla öbür tarafı esir eder. Bunun için Bediüzzaman siyasi islahatçılıktan tevekkî ederek hadim-i Kur'an, halâskâr-ı iman hüviyetiyle millet-i İslam'a önderlik etmiştir.

Müsbet hatt-ı hareket

Bu suretle muhtelif sınıfları birbiriyle didiştirip boğuşturmadan, sefaletleri ziyadeleştirecek dâhili didişmeler kapısını açmadan, emniyet ve asayişî ihlâl etmeyen, bilakis muhafaza eden, müsbet bir hatt-ı hareketle din, vatan ve millet düşmanlarıyla mücadele etmiştir. Ehl-i imanın imanını kuvvetlendirerek, bu tahkiki iman ile onları en müstakim, en doğru, en kısa, en selâmetli yolda cadde-i kübrâ-yı Kur'aniye'de saadetle yürütmüştür.

Bediüzzaman hiçbir zalimin zulmü karşısında eğilmemiştir

Hiçbir zulme eğilmeyen bir baş

Bediüzzaman, harikulâde bir iman kuvvetine malik olan, hiçbir kuvvetin, hiçbir hükümet reisinin zoru ve zulmü karşısında eğilme nedir bilmeyen bir allâme-i asırdır.

Bediüzzaman, Rusya'da esirler kampında kampı, teftiş eden başkumandana kıyam etmeyerek, "İmanlı bir kimse, imansız bir kimse karşısında ayağa kalkmaz," diyen bir baş...

Bediüzzaman, din yıkıcılığının gaddar öncüsüne, "Kâinatta en yüksek hakikat imandır. İmandan sonra namazdır. Namazdan daha yüksek bir hakikat olsaydı, Cenâb-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de yüz yerde sarıhan, bin yerde zımnen onu emrederdi," diyen bir baş...

Bediüzzaman, idam ve imha plânı ile verildiği mahkemelerdeki müdafaaların da, "Başımdaki saçlarım adedince başlarım olsa, her gün birisi kesilse yine bu Kur'anî hizmetten vazgeçmeyeceğim. Dünyayı başımıza ateş yapsanız yine bu hizmet-i imaniyeden vazgeçmeyiz ve geçemeyiz," diyen bir baş...

Bediüzzaman, bulutlara değen ve sıra dağlar kadar yüksek ve izzet-i İslamiye'nin timsali olan bir başa malikti. Hiçbir dinsiz zalim, hiçbir gaddar imparatorun önünde eğilmeyen bir baş...

Bediüzzaman, yediği, içtiği, serveti millet kanı olan cebbar, müstebit başların önünde serfuru etmeyen bir baş...

Bediüzzaman, iman ve İslamiyet'in vakar ve asaletini temsil ve muhafaza eden bir baş...

Bediüzzaman, hayatı kahhar ve dinsiz cebbarların karşısında kahramanlıklara sahne olan bir baş...

Bediüzzaman, "Ey dinsizler! Ey zalimler! Bütün dünya dinsizleri de dâhil olmak üzere hepinize meydan okuyorum. Yapacağınız varsa göreceğiniz de var! Korku bana hayatımda yaklaşmamış. İdam, benim için âhiretteki -başta habibullah Resûl-i Ekrem (a.s.m.) olan- bütün dostlarıma kavuşturan bir pasaporttur. Ölüm, bana bir terhis teskeresidir!" diyen bir baş...

Bediüzzaman, “Bütün dünya bütün ins ve cin şahit olsun ki, şeriatın bir tercih meselesi uğrunda bin ruhum da olsa hepsini feda ederim!” diye haykıran bir baş...

Bediüzzaman, dünyalar gibi maddi kuvvetlere, atom gibi korkunç kahharlara malik dinsizlere ferman okuyan bir baş... Bunun için değil midir ki, onun eseri ile iman kuvvet bulan bir liseli çocukta, yine aynı baş...

Bediüzzaman, diğer hocaları idam eden Divan-ı Örfi’de mahkeme reisi Hurşit Paşa’nın dinimize tahkir-amiz davranışına karşı -oturduğu yerden- “Paşa! Senin gözlerini muvahhidinin kalemleri ile oyarım!” diyen bir baş...

Üstadın Hayatı

Doğrusu Üstad’ın doğduğundan âhirete gidişine kadar olan hayatı çok garib bir hayattır. Kimseyle görüşmesin diye nefyedildiği Barla’nın ıssız dağlarında, kimsesiz bağlarından Kur’an’dan yeni bir tohum filizlenmiştir. Böyle bir çileli ömür ve devir dünyayı değiştirmeye gelen bir çekirdek olmuş, bugüne kadar en parlak en âlemşümül ve her seviyenin istifadesiz kalmayacağı bir eser Risale-i Nur’dan gayri vücuda gelmemiştir.

Birçok eser ve tefsirler günden güne hâkimiyetlerini kaybettikleri halde Risale-i Nur, gün geçtikçe parlaklığı tazeleniyor.

Üstad’ın neşrolmayan bir eseri kalmadı

Emirdağ II, keyf-i küfrîden neşrolmamış. Bu sebeble neşri gecikti. Biraz da i’tab ile mahremi şerifte duruyor. Ağabeylere ben müteaddid defa verdim. İleride neşrolacak dediler şimdi işleri çok. Sonra neşroldu. Üstad’ın neşrolmayan hiç bir eseri ve lahika mektupları kalmadı.

Üstada ait neşrolmamış Üstadın ayırdığı birçok mektuplar ve biriktirdiğim birçok talebe lahikaları ve Üstadımdan notlar vardı. Bunları ve Üstada ait hatıraları çalışmış ve yazmıştım, fakat Urfa ve Ankara’da yapılan (yirmiyedide) taharrilerde büyük bir kısmı ele geçti, aldılar imha ettiler, kurtaramadık.

Üstad’a ait ne varsa inzivaya çekilip tekrar yazmak istiyorum. Üstaddan hatıraları derslerde nakledilince, uyuyanların gözleri parlar, dinlemek isterler, bunun için

anlatıyorum. Yeri ve makamı gelince siz de derslerde anlatırsınız ta ki Üstad'a ait ne varsa bilinsin.

IV. BÖLÜM

ÜSTADIM BEDİÜZZAMAN SAİD NURSÎ'NİN MESLEK VE MEŞREBİ; MESLEKÎ LÂHİKALAR VE AMELÎ DÜSTURLAR*

* **Not:** Zübeyir Ağabey "Üstad'ın amelî ve tatbikî düsturları, meslekî ve meşrebî mektup, lahika ve derslerini cem etmekte kuvvet ve fayda var" diyordu. Bunların bir kısmını "Üstadım Bediüzzaman Said Nursî'nin

Tarafgirlik ve inad ve hased

“Müminlerde nifak ve şikak, kin ve adavete sebebiyet veren tarafgirlik ve inad ve hased; hakikatca ve hikmetce ve insaniyet-i kübra olan İslâmiyetce ve hayat-ı şahsiyece ve hayat-ı içtimaiyece ve hayat-ı maneviyece çirkin ve merduttur; muzır ve zulümdür. Ve hayat-ı, beşeriye için zehirdir. Hakikat nazarında zulümdür.”

Ey mü'mine kin ve adavet besliyen insafsız adam!

“Nasıl ki: Sen bir gemide veya bir hanede bulunsan seninle beraber dokuz masum ile bir canı var. O gemiyi gark ve o haneyi ihrak etmeye çalışan bir adamın, ne derece zulmettiğini bilirsin. Ve zalimliğini semavata işittirecek derecede bağıracaksın. Hatta bir tek masum, dokuz canı olsa, yine o gemi hiçbir kanun-u adaletle batırılmaz. Aynen öyle de, sen, bir hane-i Rabbanîye ve bir sefine-i İlâhîye olan bir mü'minin vücudunda iman ve islâmiyet ve komşuluk gibi dokuz değil, belki yirmi sıfat-ı masume varken, sana muzır olan ve hoşuna gitmeyen bir canı sıfatı yüzünden ona kin ve adavet bağlamakla, o hane-i maneviye-i vücudun manen gark ve ihrakına, tahrip ve batmasına teşebbüs veya arzu etmen, onun gibi şeni' ve gaddar bir zulümdür.”

“Hem, hikmet nazarında dahi zulümdür. Zira malumdur ki; adavet ve muhabbet, Nur ve zulmet gibi zıttırlar. İkiyi, manay-ı hakikisinde olarak beraber cem olamazlar.”

Evet, mü'min, kardeşini sever ve sevmeli

Eğer, muhabbet, kendi esbabının rüçhaniyetine göre bir kalbte hakiki bulunsa, o vakit adavet mecazî olur. Acımak suretine inkılab eder. Evet, mü'min, kardeşini sever ve sevmeli. Fakat fenalığı için yalnız acır. Tahakkümle değil belki lütufla islahına çalışır. Onun için nass-ı hadis ile “Üç günden fazla mü'min mü'mine küsüb kat'ı mükâleme etmiyecek.” Eğer esbab-ı adâvet galebe çalıp, adavet, hakikatıyla bir kalbte bulunsa; o vakit muhabbet mecazî olur; tasannu ve temellük suretine girer.

Meslek ve Meşrebi Meslekî Lâhikalar ve Amelî Düsturlar” başlığı altında -zaten külliyatta mevcut bu mektupları- bir de bu nazarla okumayı temin maksadıyla cem ettiğini gördük. Biz de onun verdiği öneme binaen bu derlemelerini koyduğu bu başlık altında istifadenize sunuyoruz...

Ey insafsız adam!

Şimdi bak ki; Mü'min kardeşine kin ve adavet ne kadar zulümdür. Çünkü: Nasıl ki sen, adi hüçük taşları, kâbeden daha ehemmiyetli ve cebel-i uhuddan daha büyük desen. Çirkin bir akılsızlık edersin. Aynen öyle de: Kâbe hürmetinde olan İslâmiyet gibi çok evsaf-ı İslâmiyye; muhabbeti ve ittifakı istediği halde, mü'mine karşı adavete sebebiyet veren ve adi taşlar hükmünde olan bazı kusurâtı, iman ve İslâmiyete tercih etmek, o derece insafsızlık ve akılsızlık ve pek büyük bir zulüm olduğunu aklın varsa anlarsın.

Said Nursî

Evet, tevhid-i imanî, elbette tevhid-i kulübü ister

Evet, tevhid-i imanî, elbette tevhid-i kulubu ister ve vahdet-i itikad dahi, vahdet-i içtimaiyeyi iktiza eder. Evet, inkâr edemezsin ki, sen bir adamla beraber bir taburda bulunmakla, o adama karşı dostane bir rabita anlarsın ve bir kumandanın emri altında beraber bulunduğunuzdan arkadaşane bir alaka telakki edersin. Ve bir memlekette beraber bulunmakla uhuvvetkârâne münasebet hissedersin. Hâlbuki: İmanın verdiği nur ve şuur ile ve sana gösterdiği ve bildirdiği esma-i ilâhiyye adedince vahdet alâkaları ve ittifak rabitaları ve uhuvvet münasebetleri var.

Said Nursî

Kalbin ölmemiş ise, aklın sönmemiş ise anlarsın

Meselâ: Her ikinizin, halikınız bir, malikiniz bir, mabudunuz bir, razıkınız bir. Bir bir, bine kadar bir bir. Hem Peygamberiniz bir, dininiz bir, kıbleniz bir. Yüze kadar bir bir. Sonra köyünüz bir, devletiniz bir, memleketiniz bir. Ona kadar bir bir. Bu kadar bir birler vahdet ve tevhidi, vifak ve ittifakı, muhabbet ve uhuvveti iktiza ettiği ve kâinatı ve küreleri birbirine bağlayacak manevî zincirler buldukları halde, şikak ve nifaka, kin ve adavete sebebiyet veren örümcek ağı gibi ehemmiyetsiz ve sebebsiz şeyleri tercih edip mü'mine karşı hakiki adevet etmek ve kin bağlamak; ne kadar o rabita-i vahdete bir hürmetsizlik ve o esbabı-ı muhabbete karşı bir istihfaf ve o münasebat-ı uhuvvete karşı ne derece bir zulüm ve itisaf olduğunu, kalbin ölmemiş ise, aklın sönmemiş ise anlarsın.

Nasıl “benim hakkım var” dersin?

Adalet-i mahzayı ifade eden **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** sırrına göre, bir mü'minde bulunan câni bir sıfat yüzüandan sair masum sıfatlarını mahkûm etmek hükmünde olan adâvet ve kin bağlamak, ne derece hadsiz bir zulüm olduğunu hikmet-i İslâmiyye sana ihtar ettiği halde, nasıl kendini haklı bulursun? Benim hakkım var dersin?

Said Nursî

“Yalnız Hak benim mesleğimdir” demeye hakkın yoktur

Sen mesleğini ve efkârını hak bildiğin vakit, mesleğim haktır veya daha güzeldir demeye hakkın var. Fakat yalnız Hak benim mesleğimdir demeye hakkın yoktur.

وَعَيْنُ الرَّضَا عَنْ كُلِّ عَيْبٍ كَلِيلَةٌ وَلَكِنَّ عَيْنَ السُّخْطِ تُبْدِي الْمَسَاوِيَا sırrınca, insafsız nazarın ve düşkün fikrin hakem olamaz. Başkasının mesleğini butlan ile mahkûm edemez.

Said Nursî

Her dediğin doğru olmalı

Senin üzerine haktır ki: Her söylediğin hak olsun. Fakat her hakkı söylemeye senin hakkın yoktur. Her dediğin doğru olmalı, fakat her doğruyu demek doğru değildir. Zira senin gibi, niyeti halis olmayan bir adam, nasihatı, bazen damara dokundurur. Aksü'lâmel yapar.

Adalet-i mahzayı ifade eden **وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى** sırrına göre, bir mü'minde bulunan câni bir sıfat yüzünden sair masum sıfatlarını mahkûm etmek hükmünde olan adâvet ve kin bağlamak, ne derece hadsiz bir zulüm olduğunu Hikmet-i İslâmiyye sana ihtar ettiği halde, nasıl kendini haklı bulursun? Benim hakkım var dersin?

Said Nursî

İyilikle mukabele etsen, nedamet eder, sana dost olur

Adavet etmek istersen, kalbindeki adavete adavet et, onun ref'ine çalış. Hem, en ziyade sana zarar veren nefis-i emmarene ve heva-i nefisine adavet et, ıslahına çalış. O muzır nefsin hatırı için mü'minlere adavet etme. Eğer düşmanlık etmek istersen, kâfirler, zındıklar çoktur, onlara adavet et. Evet, nasıl ki, muhabbet sıfatı muhabbete lâyıktır, öyle de: Adavet hasleti, her şeyden evvel kendisi adavete lâyıktır. Eğer hasmını mağlûb etmek istersen, fenalığına karşı iyilikle mukabele et. Çünkü: Eğer fenalıkla mukabele edersen husumet tezayüd eder. Zahiren mağlûb bile olsa, kalben kin bağlar, adaveti idame eder. Eğer iyilikle mukabele etsen, nedamet eder, sana dost olur.

Said Nursî

Hased evvelâ hâsidi ezer mahveder

Evet, fena bir adama: “İyisin iyisin” desen, iyileşmesi ve iyi adama “fenasın, fenasın” desen, fenalaşması çok vukubudur. Ehl-i kin ve adavet hem nefisine, hem mü'min kardeşine, hem Rahmet-i îlâhiyeye zulmeder, tecavüz eder. Çünkü kin ve adavet ile nefisini bir azab-ı elimde bırakır. Hasmina gelen nimetlerden azabı ve korkusundan gelen elemleri nefisine çektirir, nefisine zulmeder. Eğer adavet hasedden gelse, o bütün bütün azaptır. Çünkü hased evvelâ hâsidi ezer mahveder, yandırır. Maksud hakkında zararı ya azdır veya yoktur.

Said Nursî

Kaderi tenkid eden başını örse vurur kırar

Hem ona gelen musibetlerden memnun ve nimetlerden mahzun olup kader ve Rahmet-i îlâhiyeye, onun hakkında ettiği iyiliklerden küsüyor. Adeta kader-i tenkid ve Rahmete itiraz ediyor. Kaderi tenkid eden başını örse vurur kırar. Rahmete itiraz eden, rahmetten mahrum kalır.

Said Nursî

Nefsinde görmediğin veya görmek istemediğin kusurunu gör

Acaba bir gün adavete değmeyen bir şeye bir sene kin ve adavetle mukabele etmeyi hangi insaf kabul eder? Bozulmamış hangi vicdana sığar? Hâlbuki mü'min kardeşinden sana gelen bir fenalığı, bütün bütün ona verip, onu mahkûm edemezsin. Çünkü: Evvelâ kaderin onda bir hissesi var. Onu çıkarıp o kader ve kaza hissesine karşı rıza ile mukabele etmek gerektir.

Saniyen: Nefis ve şeytanın hissesini de ayırıp, o adama adavet değil, belki, nefisine mağlub olduğundan acımak ve nedamet edeceğini beklemek.

Salisen: Sen kendi nefsinde görmediğin veya görmek istemediğin kusurunu gör, bir hisse de ona ver. Sonra, baki kalan küçük bir hisseye karşı, en selâmetli ve en çabuk hasmını mağlub edecek afv ve sahf ile ve ulûvv-u cenablıkla mukabele etsen, zulümden ve zarardan kurtulursun.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Galiz gıybet üzerine, eski Said damarıyla nefis-i emmarem heyacana geldi. Mazlumum. Bu nevi zulüm çekilmez. Dedi. İntikamını almak istedi. Birden kalbime geldi. Sen madem hayat-ı dünyeviyeni ve hayat-ı uhreviyeni dahi Risale-i Nur'a feda ediyorsun, bu izzet-i nefis damarını dahi feda et. Hem sebab-i Hilkat-ı Kainat Fahr-ı Alem Aleyhisselâtü vesselâma mecnun tabiri istimal eden insanlar bulunduğu gibi, senin o güneşe nisbeten zerrecik bir izzet-i nefsinin kırılmasına ehemmiyet verme diye ihtar edildi. Benimde kalbim rahat etti.

Said Nursî

Liyakat kazanmak için çalışmak gerektir

Madem ahiret için, hayır için, ibadet ve sevab için, iman ve ahiret için Risale-i Nur ile bağlanmışsınız. Elbette Kur'an ve iman hizmetlerindeki mücahede-i imaniye haysiyetiyle yüz Suat kadar kıymettar ve yüz Suat ise, böyle her birisi yüz adam kadar

ehemmiyetli olan mücahid kardeşler ile görüşmek ve akd-i uhuvvet etmek, kuvvet vermek ve almak ve teselli etmek ve müteselli olmak vehakiki bir tesanüd ile kudsi hizmete sebatkârane devam etmek ve güzel seciyelerden istifade etmek ve medresetüz zehra şakirdliğine liyakat kazanmak için çalışmak gerektir. “Bu musibetten kurtulmak için ne yapacağız.” Lisan-ı hal ile dediniz. Benim kalbime bu geldi: **Sıkı bir tesanüdle el ele, omuz omuza veriniz.**

Said Nursî

Aziz siddik Kardeşlerim

Kardeşlerinizin nefislerini nefsinize şerefte, makamda, teveccühde hatta menfaat-ı maddiye gibi nefsin hoşuna giden şeylerde tercih ediniz. Kardeşlerinizin meziyetlerini şahıslarınızda ve faziletlerini kendinizde tasavvur edip, onların şerefleriyle şakirane iftihar etmek.

Birbirinizin kusurunu görmeyerek yekdiğerinizin ayıbına karşı gözünüzü yumunuz...

Düsturunuz: Bu hizmet-i Kur’aniyede bulunan kardaşlarınızı tenkid etmemek ve onlar üstünde fazilet furuşluk nev’inden gıpta damarını tahrik etmemektir.

Said Nursî

Kardaşlarım!

En esaslı kuvvetimiz ve nokta-i istinadımız, tesanüddür. Sakın sakın bu musibetlerin verdiği asabılık cihetiyle birbirinizin kusuruna bakmayınız. Kadere itiraz hükmünde olan “böyle olmasaydı şöyle olmazdı” diye birbirinizden gücenmeyiniz.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Sizin tesanüdünüze benim ziyade ehemmiyet verdiğimin sebebi yalnız bize ve Risale-i Nura menfaati için değil, belki tahkîkî iman dairesinde olmayan ve nokta-ı istinadı ve sarsılmayan bir cemaatin kat'î buldukları bir hakikate dayanmaya pek çok muhtaç bulunan avam-ı ehl-i iman için dalâlet cerayanlarına karşı yılmaz, çekilmez, bozulmaz, aldatmaz bir munci, bir mürşid, bir hüccet olmak cihetiyle sizin kuvvetli tesanüdünüzü gören kanaat eder ki, **“bir hakikat var, hiçbir şeye feda edilmez, ehl-i dalâlete başını eğmez, mağlub olmaz”** diye kuvve-i imaniye ve imanı kuvvet bulur, ehl-i dünyaya ve sefahete iltihaktan kurtulur.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Biliniz en esaslı kuvvetimiz ve nokta-i istinadımız, tesanüddür. Sakın sakın birbirinizin kusuruna bakmayınız. Birbirinizden gücenmeyiniz. Mabeynimizdeki hakiki ve uhrevî uhuvvet, gücenmek ve tarafgirlik kaldırmaz. Bu zamanda dalâlet ve gaflete karşı pek çok manevi kuvvete muhtacız. Mes'elemiz çok naziktir. Saatimizin zenbereğine ve gözümüzün hadekasına gelen bir sıbah dahi incidir. Şimdi en ziyade bizi ve Nurlar vurmak ve susturmak için en fena plân Nur Talebelerini birbirinden soğutmak ve birbirinden ayırmaktır.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Me'yus olmayınız. Hem merak ve telaş etmeyiniz. İnyet-i Rabbaniye inşaallah imdadımıza yetişir. Bu üç aydan beri aleyhimize ihzar edilen bomba patladı. İnşaallah o ateş tamamen sönecek. Bütün hücumları şahsımı çürütmek ve Nurun fütühatına bulantı vermektir. Bütün kuvvetleriyle bize vurmaya çalıştıkları darbe yirmiden bire inmiş. İnşaallah o bir dahi bizi mecruh ve yaralı etmeyecek ve düşündükleri ve kasd ettikleri, bizi birbirinden ve Nurlardan kaçırmak plânları dahi akim kalacak.

Bir Nur Talebesinin mahkeme müdafatından bir parçadır:

İftiraları yapan gizli düşmanların maksadlarından birisi de: Risale-i Nur Talebelerinin Kur'ana hizmet uğrunda Müslümanlık bağları ile birbirlerine görülmemiş bir şekilde sarılmış olarak tezahür eden ve bir maksada matuf olmayan, sadece din kardeşliği itibariyle hürmet, şefkat ve sevginin ifadesi olan tesanüdünü kırmak ise, aldaniyorlar. Beyhude hiç uğraşmasınlar. Risale-i Nuru okuyanların en gerisi, en ami talebesi olan ben onlara şöyle cevap veriyorum:

Birimiz Şarkta, birimiz garbta, birimiz cenubta, birimiz şimalde, birimiz ahirette, birimiz dünyada olsak yine birbirimizle beraberiz. Kâinatın kuvveti toplansa bizi yüksek Üstad Said Nursî'den ve Risale-i Nur'dan ve bizi bizden ayıramazlar. Evet, biz Nurcular, ayırmak için tefrika tohumları saçıldıkca Nur Risalelerine ve birbirimize İlâhî bir mîknatisiyet ve cazibe ile bağlanan Hizb'ül Kur'an erleriyiz.

Zira: Biz Kur'ana hizmet ediyoruz ve edeceğiz. Ahiret hakikatına inandığımız için manevî olan bu sevgi ve tesanüdümüzü elbette hiçbir kuvvet sökemecektir. Çünkü: Bütün Müslümanlar saadet-i ebediye makarrında toplanacaklardır.

Aziz Siddık Kardeşlerim

Müşevveş şerait içinde vahdetinizi muhafaza eden halet-i ruhiye, dünkü dâvâmı isbat ediyor. Evet, temsilde hata yok. Nasıl ki büyük bir veli, küçük bir ashab kadar hizmet-i İslâmiyede ehl-i sünnetce mevki almadığı gibi aynen nefsinı bırakıp ve mahviyet ile tesanüd ve ittihadı muhafaza eden bir halis kardaşımız, bir veliden ziyade mevki alıyor, diye kanaatım gelmiş.

Said Nursî

Efendiler!

Otuz kırk seneden beri ecnebi hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatani parçalamak fikriyle, Kur'an hakikatına ve iman hakikatlarına her vesile ile hücum eden ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı birkaç söz konuşacağım.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Risale-i Nura, daha vatana ve idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez. Daha o bahane ile kimseyi inandıramazlar. Fakat cebheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarlarını veya enaniyetli sofi meşrepleri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nura ve şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalyorlar. Risale-i Nur şakirdleri bir tasarruf olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve iman ile dost olsunlar. Biz size ilişmiyoruz, siz de bize ilişmeyiniz, biz ehl-i iman ile kardaşız deyip yatıştırınlar.

Said Nursî

Ey sevaba hırslı ve amal-ı uhreviyeye kanaatsız insan!

Benden ders alıp sevab kazandırınlar düşüncesi nefsin ve enaniyetin bir hilesidir. Ey savaba hırslı ve amal-ı uhreviyeye kanaatsız insan! Bazı Peygamberler gelmişler ki, mahdud birkaç kişiden başka ittiba edenler olmadığı halde, yine o Peygamberlik vazife-i kudsiyesinin hadsiz ücretini almışlar. Demek hüner kesret-i etba ile değildir. Belki hüner Rıza-ı İlâhiyi kazanmaktır. Sen neci oluyorsun ki, böyle hırs ile herkes beni dinlesin diye vazifeni unutup vazife-i ilâhiyeye karşıyorsun? Kabul ettirmek, senin etrafına halkı toplamak, Cenab-ı Hakkın vazifesidir. Vazifeni yap, Allahın vazifesine karışma. Madem çok sevab istersin, ihlâsı esas tut ve yalnız Rıza-ı İlâhiyi düşün.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardaşlarım

Her biriniz her birisine birer tesellici ve ahlâk ve sabırda birer nümune-i imtisal ve tesanüd ve taltifde birer şefkatli kardeş ve ders müzakeresinde birer zeki muhatap ve mucib ve güzel seciyelerin in'ikasında birer ayine olmanız o maddî sıkıntıları hiçe indirir diye düşünüp ruhumdan ziyade sevdiğim sizler hakkında teselli buluyorum.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardaşlarım

Medresetüz Zehra'nın bir dershanesi olan bu Medrese-i Yusufiyede, öz kardeşten daha müşfik çok hakiki dostlarını ve müşid gibi uhrevî kardeşleri görmek, ziyaret etmek ve onların hususi meziyetlerinden istifade etmek ve şeffaf şeylerde sirayet eden Nur ve Nuranî gibi hasenelerinden, manevî yardımlarından, ferahlarından,

tesellilerinden, kuvvet almak cihetinde bu musibet, şeklini değiştirir, bir nevi inayet perdesi hükmüne geçer.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Siz birbirinize en fedakâr nesebî kardeşten daha ziyade kardeşsiniz. Kardeş ise, kardeşin kusurunu örter, unuttur, affeder.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

İnşallah mahkememizin te'hirinde ve tahliye olan Kardeşlerimizin yine mahkeme gününde burada bulunmalarında büyük hayırlar var. Evet: Risale-i Nurun meselesi, Âlem-i İslâm'da, hususan bu memlekette küllî bir ehemmiyeti bulunduğundan, böyle heyecanlı toplamalar ile umumun nazar-ı dikkatini, Nur hakikatlarına celbetmek lazımdır ki, ümidimizin ve ihtiyarımızın ve gizlememizin ve muarızların küçültmelerinin fevkinde ve ihtiyarımızın haricinde, böyle şaşaa ile Risale-i Nur kendi derslerini dost ve düşmana âşikâren veriyor. En mahrem sırlarını, en nâmahremlere çekinmeyerek gösteriyor. Madem hakikat budur, biz küçük sıkıntılarımızı, kinin gibi bir acı ilaç bilip sabır ve şükretmeliyiz. Ya Hu! Bu da geçer demeliyiz.

Said Nursî

(Nur Talebelerini Birbirinden soğutmak)

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Sizi ruh-u canımla tebrik ederim ki, çabuk yaramızı tedavi ettiniz. Bende bu gece şifadan tam ferahlandım. Zaten, Medresetüz zehra tevessü edip, hakiki ihlâs ve tam fedakârane terk-i enaniyeti ve tevazu-u tammı daire-i Nurla aşıyor; neşreder. Elbette gayet cüz-i ve muvakkat hassasiyet ve titizlik ve nazlanmak, o kuvvetli dersini ve uhuvvet alâkasını bozamaz. Ve o ihlâs lem'ası bu noktada mükemmel nasihtir. Şimdi en ziyade bizi ve Nurları, vurmak ve sarsmak için en fena plân, Nur Talebelerini birbirinden soğutmak ve usandırmak ve meşreb ve fikir cihetinde birbirinden

ayırmaktır. Gerçi gayet cüz'î bir nazlanmak oldu. Fakat göze bir taş düşse başa düşen bir taş kadar incitir ki, büyük bir hadise hükmünde mataram haber verdi.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Sizdeki ihlâs, sadakat ve metanet, şimdiki ağır sıkıntılarda birbirinizin kusuruna bakmamaya ve setretmeye kâfi bir sebeptir. Ve Risale-i Nur zinciriyle kuvvetli uhuvvet öyle bir hasenedir ki, bin seyyiyeyi affettirir. Haşırde adalet-i ilâhiye hasenelerin seyyielere racih gelmesile affettiğine binaen, siz de hasenelerin rüçhanına göre muhabbet ve afv muamelesini yapmak lâzımdır. Yoksa bir seyyie ile hiddet etmek, sıkıntıdan gelen bir titizlik, bir asabılık ile zararlı bir hiddet, iki cihetle zulüm olur. İnşallah, birbirinize sürurda ve tesellide yardım edip, sıkıntıyı hiçe indirirsiniz.

Said Nursî

Ey Kardeşlerim

Bu zamanda öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hadiseler içinde, hadsiz bir metanet ve itidal-ı dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerektir.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Şimdi Nurcuları ürkütmek, zaif damar bulup nazarlarını başka tarafa çevirmeğe bazı bahaneleri buluyorlar. İnşallah demir gibi metin Nurcuların kahramanane sebatları ve tahammülleri ve mücahid-i ekber olan Nurun hakikatları, onun elinde birer elmas kılınç bulunan şakirdlerin şahs-ı manevisini pek harika fedakârlığı onların o plânlarını da akîm bırakacak.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Şeytan-ı insî şeytan-ı cinnîden aldığı derse binaen Hizbil Kur'anın fedakâr hadimlerini hubb-u cah vasıtasıyla aldatmak ve o kudsî hizmetten ve o manevî, ulvî cihaddan vaz geçirmek istiyorlar. İnsanda, ekseriyet itibarıyla hubb-u cah denilen hırs-ı şöhret ve

hodfuruşluk ve şan-u şeref denilen riyakârane halklara görünmek ve nazar-ı ammede mevki sahibi olmaya, cüzî küllî arzu vardır. Hatta o arzu için hayatını feda eder derecesinde şöhretperestlik hissi onu sevkeder. Ehl-i ahiret için bu hırs gayet tehlikelidir. Ehl-i dünya için de gayet dağdağalıdır. Çok ahlak-ı seyyenin de menşeidir. Ve insanların en zayıf damarındır. Yani bir insanı yakalamak ve kendine çekmek için, onun o hissini okşamakla kendine bağlar, hem onun ile onu mağlup eder.

Kardeşlerim hakkında en ziyade korktuğum bunların bu zayıf damarından ehl-i ilhadın istifade etmek ihtimalidir. Bu hal beni çok düşündürüyor. Hakikî olmayan bazı biçare dostlarımı o surette çektiler, manen onları tehlikeye attılar. O biçareler kalbimiz Üstad ile beraberdir, fikriyle kendilerini tehlikesiz zannederler. Hâlbuki ehl-i ilhadın cereyanına kuvvet veren ve propagandalarına kapılan belki, bilmeyerek hafiyelikte istimal edilmek tehlikesi bulunan bir adamın “kalbim safidir, Üstadımın mesleğine sadıktır” demesi bu misale benzer ki, birisi namaz kılarken karnındaki yeli tutamıyor, çıkıyor, hades vuku buluyor. Ona “namazın bozuldu” denildiği vakit o diyor “neden namazım bozulsun kalbim safidir.”

Said Nursî

Ey Kardeşlerim ve Ey hizmet-i Kur’anda arkadaşlarım

Bu hubb-u cah cihetinden gelen dessay ehl-i dünyanın hafiyelerine veya ehl-i dalâletin propagandacılarına veya şeytanın şakirdlerine deyiniz ki: Evvelâ Rıza-i ilâhî ve iltifat-ı Rahmanî ve kabul-ü Rabbanî öyle bir makamdır ki, insanların teveccühü ve istihsanı ona nisbeten bir zerre hükmündedir yoksa arzu edilecek bir şey değildir. Çünkü kabir kapısında söner beş para etmez.

Said Nursî

Aziz Kardeşlerim

Şimdi Nurcuları ürkütmek, zaif damar bulup nazarlarını başka tarafa çevirmeye bazı bahaneleri buluyorlar. İnşallah demir gibi metin Nurcuların kahramanane sebatları ve tahammülleri ve mücahid-i ekber olan Nurun hakikatları, onun elinde birer elmas kılıncı bulunan şakirdlerin şahs-ı manevinin pek harika fedakârlığı onların bu plânını da akim bırakacak. Evet, cennet ucuz olmadığı gibi cehennem dahi lüzumsuz değil. Sizlere tekrar ile beyan edilmiş.

Eski zamanın kahraman mücahidlerine nisbeten en az zahmet, ağır şerait ve bu zamanın şiddet-i ihtiyaç cihetiyle çok sevap kazanan inşaallah halis Nurculardır. Ve boşu boşuna, badi heva, belki günahlı zararlı giden birkaç sene ömrünü, böyle kudsi bir hizmet-i imaniye ve Kur'aniyeye sarfeden ve onun ile ebedî bir ömrü kazanan Nur Talebeleridir. Ben, kendi hisseme düşen bütün bu hücumlara karşı, pek çok zafiyetimle beraber tahammüle karar verdim. İnşaallah, kuvvetli, fedakâr, genç kahraman kardeşlerim benden geri kalmaz ve kaçmazlar. Ve kaçanları da geri çevirmeye şimdiye kadar çalıştıkları gibi çalışacaklar.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

İhlâsın sırrını kendimizde yerleştirmek için gayet derecede muhtacız, yoksa hem şimdiye kadar kazandığımız hizmet-i kudsiye kısmen zayı olur devam etmez, hem şiddetli mes'ul oluruz. **وَلَا تَسْتَرْوُا بِآيَاتِي نَمَّا قَلِيلًا** ayetindeki şiddetli tehditkârane nehy-i ilâhiye mazhar olup, saadet-i ebediye zararına manasız, lüzumsuz, zararlı, kederli, hodfuruşane (kendini beğendirmeye çalışırcasına) sakil, riyakârane bazı hissiyat-ı süfliye ve menafi-i cüz'iyenin hatırı için ihlâsı kırmakla hem bu hizmetteki umum kardeşlerimizin hukukuna tecavüz, hem hizmet-i Kur'aniyenin kudsiyetine hümratsızlık etmiş oluruz.

Said Nursî

Ey Kardeşlerim

Mühim ve büyük bir umur-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar, o hizmetin hadimleriyle çok uğraşır. Bu manilere ve bu şeytanlara karşı, ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir. İhlâsı kıracak esbabdan yıldıran akrebden çekindiğiniz gibi çekininiz. Hazret-i Yusufun **(إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي)** demesiyle nefs-i emmareye itimad edilmez. Enaniyet ve nefs-i emmare sizi aldatmasın. İhlâsı kazanmak ve muhafaza etmek ve manileri defetmek için gelecek ihlâs düsturları rehberiniz olsun.

Said Nursî

Kardeşlerinizin nefislerini nefsinize tercih ediniz:

Kardeşlerinizin nefislerini nefsinize şerefte, makamda, teveccühte hatta menfaat-ı maddiye gibi nefsin hoşuna giden şeylerde tercih ediniz.

Kardeşlerinizin şerefleriyle şakirane iftihar etmek:

Kardeşlerinizin meziyetlerini şahsınızda ve faziletlerini kendinizde tasavvur edip, onların şerefleriyle şakirane iftihar etmek.

İhlâsı zedelenir, hizmette kudsiyeti kaybeder:

Nefs-i emmare hodgamlık cihetiyle o menfaati başkasına kaptırmamak için hakiki bir kardeşine ve o hususi hizmette arkadaşına karşı bir rekabet damarı uyandırır, ihlâsı zedelenir, hizmette kudsiyeti kaybeder, ehl-i hakikat nazarında sakil bir vaziyet alır.

İşte Ey Kardeşlerim!

Sizleri inşaallah menfaat-ı maddiye rekabete sevk etmeyecek. Fakat menfaat-ı uhreviye noktasında bir kısım ehl-i tarikat aldandıkları gibi, sizin de aldanmanız mümkündür. Benden ders alıp sevap kazandırsınlar düşüncesi, nefsin ve enaniyetin bir hilesidir.

Meslekdaşlarınızla ve dindaşlarınızla ittifak ediniz:

Ehl-i Hakkı sukuttan ve zilletten kurtarmayı en birinci ve en mühim bir vazife-i uhreviye telâkki edip yüzer ayat ve ehadis-i nebeviyenin şiddetle emrettikleri uhuvvet, muhabbet ve tesanüdü yapıp bütün hissiyatınızla ehl-i dünyadan daha şiddetli bir surette meslekdaşlarınızla ve dindaşlarınızla ittifak edinin.

Yekdiğerinin hizmetlerini tebrik ve tebci ederler:

Umur-u diniyede ve uhreviyede rekabet, gıpta, hased ve kıskançlık olmamalı ve hakikat nokta-ı nazarında olamaz. Mesleğimiz hillet ve uhuvvet olduğundan şahsiyet ve enaniyet cihetinden bir rekabet olmaz.^{Haşiye}

^{Haşiye} Nur Dairesinde bir ağabey diğeri bir kardaşı kıskanmaz, hased etmez, kötölemeyebilir, bilakis birbirlerinin meziyetlerinin naşiri olurlar, yekdiğerinin hizmetlerini tebrik ve tebci ederler.

Ahirete ait amal-i salihada rekabet olamaz

Umur-u diniyede ve uhreviyede rekabet, gıpta, hased ve kıskançlık olmamalı ve hakikat nokta-i nazarında olamaz. Ahirette medar-ı rekabet bir şey yoktur. Ve rekabet de olamaz. Öyle ise, ahirete ait amal-i salihada rekabet olamaz, kıskançlık yeri değildir. Kıskançlık eden ya riyakârdır, amel-i salih suretiyle dünyevî neticeler arıyor veyahut sadık cahildir ki, amel-i salihanın ruhu, esasî ihlâs olduğunu derk etmiyor.

Hakka hizmet, büyük ve ağır bir defineyi taşımak ve muhafaza etmek gibidir. O defineyi omzunda taşıyanlara ne kadar kuvvetli eller yardıma koşarsa daha ziyade sevinir, memnun olurlar, kıskanmak şöyle dursun, gayet samimi bir muhabbetle o gelenlerin kendilerinden daha ziyade olan kuvvetlerini ve daha ziyade tesirlerini ve yardımları müftehirane alkışlamak lâzım gelirken, nedir ki, rekabetkârâne o hakiki kardeşlere ve fedakâr yardımcıları bakılıyor ve o hal ile ihlâs kaçıyor.

Mesleğimiz sırr-ı ihlâsa dayanıp, hakaik-ı imaniyye olduğu için, rekabete, tarafgirlik ve mübarezeeye sevk eden halâtтан tecerrüd etmeye mesleğimiz itibariyle mecburuz. Binler teessüf ki, şimdiki müdhiş yılanların hücumuna maruz ehl-i diyanet, sineklerin ısırması gibi cüz'î kusurâtı bahane ederek, birbirini tenkid ile, yılanların ve zındık münafıkların tahribatlarına ve kendilerini onların eli ile öldürmesine yardım ediyorlar.

Hubb-u cahdan gelen şöhet perestlik saikası ile ve şan-u şeref perdesi altında teveccüh-ü ammeyi kazanmak, nazar-ı dikkatı kendine celbetmekle enaniyeti okşamak ve nefis-i emareye bir makam vermektir ki, en mühim bir maraz-ı ruhî olduğu gibi, şirk-i hafi tabir edilen riyakarlığa hodfuruşluğa kapı açar, ihlâsı zedeler.

Said Nursî

Ey Kardeşlerim!

Kur'an-ı Hakîmin hizmetindeki mesleğimiz hakikat ve uhuvvet olduğu ve uhuvvetin sırrı ile şahsiyetini kardeşler içinde fani edip onların nefislerini kendi nefisine tercih etmek olduğundan, mabeynimizde bu nevi hubb-u cahdan gelen rekabet te'sir etmemek gerektir.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşim

Senin gördüğün vazife-i Kur'aniyenin hepsi mübarektir. Cenab-ı hak sizi muvaffak etsin. Fûtur vermesin. Şevkinizi artırsın. Uhuvvet için bir düstur beyan edeceğim. O düsturu cidden nazara almalısınız. Hayat, vahdet ve ittihadın neticesidir. İmtizackârâne ittihat gittiği vakit, manevî hayat da gider.

وَ لَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَ تَذْهَبَ رِجْكُمْ İşaret ettiği gibi tesanüd bozulsa, cemaatin tadı kaçır. Bilirsiniz ki; üç elif ayrı ayrı yazılsa, kıymeti üçtür tesanüd-ü adedi ile yazılsa, yüzonbir kıymetinde olduğu gibi, sizin gibi üç dört hadim-i hak ayrı ayrı ve taksimül amel cihetiyle hareket etseler, kuvvetleri üç dört adam kadardır. Eğer hakiki bir uhuvvetle, bir birinin aynı olmak dercede bir tefani sırrı ile hareket etseler o dört adam, dörtyüz adam kuvvetinin kıymetindedirler.

Bir birini kıskanmak değil belki bilâkis bir birinin fazla kuvve tinden memnun olurlar. Şuurlu farzettığımız bir çark daha kuvvetli bir çarkı görse memnun olur. Çünkü vazifesini tahfif ediyor. Hak ve hakikatın, Kur'an ve imanın hizmeti olan büyük bir hazine-i âliyeyi omuzlarında taşıyan zatlar, kuvvetli omuzlar altına girdikçe iftihar eder, minnettar olur şükreder.

Sakın birbirinize tenkid kapısını açmayınız. Tenkid edilecek, kardeşinizden hariç dairede çok var. Ben nasıl meziyetinizle iftihar ediyorum, o meziyetlerden ben mahrum kaldıkça, sizde bulunduğundan memnun oluyorum. Kendimindir, telâkki ediyorum. Sizde Üstadınızın nazariyle bakmalısınız. Adeta her biriniz ötekinin faziletlerine naşir olunuz.

Said Nursî

(Tesanüdü Bozmak)

Aziz Siddık Kardeşlerim

Risale-i Nur talebeleri içinde tesanüdü bozmak on sekiz seneden beri hakkımızda programları, has talebeleri bizden kaçırmak, soğutmak idi. Bu plânları akim kaldı. Şimdi tesanüdü bozmak ve bazı menfaatperest fakat ehl-i ilim ve ehl-i dinden Risale-i Nur'un cereyanına karşı rakip çıkarmak suretiyle intişarına zarar vermeye çalışıyorlar.

Said Nursî

(İhtilâf ve Tenkid)**Aziz Sıddık Kardaşlarım**

Sakın dikkat ediniz. İhtilaf-ı meşrebinizden ve zayıf damarlardan ehl-i dalalet istifade edip, birbirinize tenkid ettirmeye meydan vermeyiniz. Meşveret-i şer'îye ile reylerinizi teşettütten muhafaza ediniz. İhlâs risalelerinin düsturlarını, her vakit göz önünde bulundurunuz. Yoksa az bir ihtilaf bu vakitte Risale-i Nur'a büyük bir zarar verebilir. Hatta sizden saklamam. İşte şimdi Feyzi de, Emin de biliyorlar ki, mabeyninizde gayet ehemmiyetsiz bir tenkid, bize burada zarar veriyor gibi. Size hiç bilmediğim halde bu noktaya dair iki mektup yazdım. Ve ruhen çok endişe ediyordum. Acaba yeni bir taarruz mu var diye muzdarib idim.

Said Nursî

(Tesanüdü sarsmak istiyorlar)**Aziz Sıddık Kardaşlarım**

Birden ruhuma gelmiş bir endişeyi beyan ediyorum. Ehl-i dalâlet Risale-i Nur'un elmas kılıçlarına mukabele edemedikleri için, şakirdleri içinde, meşrepleri veya hissiyatları muhalefetinden zayıf damarları bulup şakirdleri içindeki tesanüdü sarsmak istediklerini hissettim. Ve anladım. Sakın çok dikkat ediniz. İçinize bir mubayenet düşmesin. İnsan hatadan hali olamaz. Fakat tevbe kapısı açıktır. Nefs ve şeytan sizi kardeşinize karşı itiraza ve haklı olarak tenkide sevkettiği vakit deyiniz ki:

“Biz değil böyle cüz'i hukukumuzu, belki hayatımızı ve haysiyetimizi ve dünyevî saadetimizi ve Risale-i Nur'un en kuvvetli rabitası olan tesanüde feda etmeye mükellefiz. O bize kazandırdığı netice itibarıyla dünyaya enaniyete dair her şeyi feda etmek vazifemizdir” deyip nefsinizi susturunuz. Medar-ı niza bir mesele varsa meşveret ediniz. Çok sıkı tutmayınız. Herkes bir meşrebde olmaz. Müsamaha ile birbirine bakmak şimdi elzemdir.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardaşlarım

Bu dünyada hususen bu zamanda, hususen musibete düşenlere ve bilhassa Nur şakirdlerinde dehşetli sıkıntılara ve me'yusiyetlere karşı en te'sirli çare, birbirine

teselli ve ferah vermek ve kuvve-i maneviyesini takviye etmek ve fedakâr hakiki kardeş gibi birbirinin gam ve hüznü ve sıkıntılarına merhem sürmek ve tam şefkatle kederli kalblerini okşamaktır.

Mabeynimizdeki hakiki ve uhrevî uhuvvet gücenmek ve tarafgirlik kaldırmaz. Madem ben size bütün kuvvetimle itimad edip bel bağlamışım ve sizin için değil yalnız istirahatımı ve haysiyetimi ve şerefimi, belki sevinçle ruhumu da feda etmeye karar verdiğimi bilirsiniz. Belki de görüyorsunuz.

Hatta kasmemle temin ederim ki: Sekiz gündür Nur'un iki rüknü zahiri birbirine nazlanmak ve teselli yerine, hüznü vermek olan ehemmiyetsiz hadise, bu sırada, benim kalbime verdiği azab cihetiyle Eyvah! Eyvah! El aman! El aman! Ya Erhamürrahimin! Bizi muhafaza eyle. Bizi cin ve insî Şeytanların şerrinden kurtar! Kardeşlerimin kalblerini birbirine tam sadakat ve muhabbet ve uhuvvet ve şefkatle doldur. Diye hem ruhum, hem kalbim, hem aklım, feryad edip ağladılar. Meselemiz çok naziktir. Saatimizin zenbereğine ve gözümüzün hadekasına gelen bir sıbah bir zerrecik dahi incitir. Ve bu noktada ehemmiyetlidir ki, maddi üç patlak ve manevî üç müşahedeler, tam tamına haber verdiler.

Said Nursî

(Nurun fütühatına bulantı vermek. Bizi birbirimizden ve Nur'lardan kaçırarak)

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Me'yus olmayınız. Hem merak ve telaş etmeyiniz. İnyet-i Rabbanîye inşaallah imdadımıza yetişir. Bu üç aydan beri aleyhimize ihzar edilen bomba patladı. İnşaallah o ateş tamamen sönecek. Bütün hücumları şahsımı çürütme ve Nurun fütühatına bulantı vermektir.

Emirdağ'ındaki malum münafıktan daha muzır ve gizli zındıkların elinde bir alet bir adam bid'akâr bir yarım hoca ile beraber, bütün kuvvetleriyle bize vurmaya çalıştıkları darbe, yirmiden bire inmiş. İnşaallah o bir dahi bizi mecruh ve yaralı etmeyecek. Ve düşündükleri ve kasteddikleri, bizi birbirinden ve Nurlardan kaçırarak plânları dahi akim kalacak.

Said Nursî

(İzzet-i Nefs Damarını dahi Feda et)

Aziz Siddık Kardeşlerim

İhtiyarın garazkârane ve şahsıma karşı galiz gıybeti üzerine, eski Said damarıyla nefsi- emmarem heyacana geldi. Mazlumum, bu nevi zulüm çekilmez dedi. İntikamını almak istedi. Birden kalbime geldi:

Sen madem hayat-ı dünyeviyeni ve hayat-ı uhreviyeni dahi Risa le-i Nur'a feda ediyorsun, bu izzet-i nefis damarını dahi feda et. Hem sebab-i hilkat-ı kâinat, Fahr-ı âlem Aleyhisselâtü Vesselâma mecnun tabiri istimal eden insanlar bulunduğu gibi, senin o güneşe nisbeten zerrecik bir izzet-i nefsinin kırılmasına ehemmiyet verme diye ihtar edildi. Benim de kalbim rahat etti.

Said Nursî

Ey demir gibi sarsılmaz kardeşlerim

Mes'elemiz çok naziktir. Ben sizlere çok güveniyordum ki, bütün vazifelerimi şahs-ı manevînize bırakmıştım. Siz de bütün kuvvetinizle benim imdadıma koşmanız lâzım geliyor. Gerçi hadiseniz pek cüz'î ve geçici ve küçük idi, fakat saatimizin zenbereği ne ve gözümüzün, hadekasına gelen bir sıbah bir zerrecik dahi incitir. Ve bu noktada ehemmiyetlidir ki, maddî üç patlak ve manevî üç müşahedeler, tam tamına haber verdiler.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Hüsrev ve Mehmed Feyzi, Sabri!

Ben sizlere bütün kanaatımla itimad edip istirahat-ı kalble kabre girmek ve nurların selâmetini size bırakmak bekliyordum. Ve hiç bir şey sizi birbirinizden ayırmayacak biliyordum.

Şimdi dehşetli bir plânla Nur'un erkânlarını birbirinden soğutmak için resmen bir iş'ar var. Madem sizler lâzım olsa birbirinize hayatınızı kuvve-i sadakatınız ve Nurlara şiddetli alakanızın muktezası olarak feda edersiniz. Elbette gayet cüz-i ve geçici ve

ehemmiyetsiz hissiyatınızı feda etmeye mükellefsiniz. Yoksa katiyen bizlere bu sırada büyük zararlar olacağı gibi, Nur dairesinden ayrılmak ihtimali var diye titriyorum.

Üç günden beri hiç görmediğim bir sıkıntı beni tekrar sarsıyordu. Şimdi katiyen bildim ki, göze bir saç düşmek gibi az bir nazlanmak sizin gibilerin mabeyninde aranızda hayat-ı nuriyenize bir bomba olur. Hatta size bunu da haber vereyim. Geçen fırtına ile bizi alakadar göstermeye çok çalışılmış. Şimdi mabeynimizde az bir yabanilik atmaya çabalıyorlar.

Ben sizin hatırınız için her birinizden on derece zahmet çektiğim halde, sizden hiçbirinizin kusuruna bakmamağa karar verdim. Siz dahi haklı ve haksız olsa benlik yapmamak, Üstadımız olan şakirdlerin şahs-ı manevisi namına istiyorum. Eğer o acib yerde beraber bulunmaktan gizli o parmaklar karışıyorlar, biriniz Tahiri'nin koğuşuna gidiniz.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardaşlarım

Sakın sakın mûkaşa etmeyiniz. Casus kulaklar istifade ederler. Haklı olsa, haksız olsa bu halimizde mûnakaşa eden haksızdır. Bir dirhem hakkı varsa, mûnakaşa ile bin dirhem bizlere zararı dokunabilir.

Bir zaman Eskişehir hapsinde titiz kardaşlarıma söylediğim bir hikâyeyi tekrar ediyorum. Eski Harb-i umumide Rusya'nın şimalinde doksan zabitimiz ile beraber bir uzun koğuşta esir olarak bulunuyorduk. O zatların bana karşı haddimden çok ziyade teveccühleri bulunmasından nasihatla gürültülere meydan vermezdim. Fakat birden asabiyet ve sıkıntıdan gelen bir titizlik, şiddetli mûnakaşalara sebebiyet vermeye başladı. Ben de üç-dört adama dedim. Siz nerede gürültü işitseniz, gidiniz haksıza yardım ediniz. Onlar dahi öyle yaptılar, zararlı mûnakaşalar kalktı.

Benden sordular neden bu haksız tedbiri yaptın? Dedim: Haklı adam insaflı olur, bir dirhem hakkını, istirahat-ı umuminin yüz dirhem menfaatına feda eder. Haksız ise, ekseriyetle enaniyetli olur, feda etmez gürültü çıkar.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Tecrübe ile kat'î anladık ki; Biz vahdet-i mes'ele cihetiyle tam bir tesanüde şiddetle muhtacız. Sıkıntıdan gelen gücenmekler ve titizlikler ve itirazlar bizim perişanîyetimizi ikileştirir. Maatteessüf en ziyade güvendiğim ve itimad ettiğim sizlerdiniz. Dikkat ediniz, küfr-ü mutlakı müdafaa eden gizli komite içinize parmak sokmasın. Şimdi siz mabeyninizde münakaşasız bir meşveret ediniz. Kararınızı kabul ederim.

Risale-i Nur'un tesettür perdesinden çıkıp gayet büyük ve umumî bir mes'elede kendi kendine merkezlerine mübarezesi zamanında şakirdlerini arkasında bulmak ve kaçmamakla sarsılmaz ve mağlûb olamaz bir hakikata bağlandıklarını müteaddit ve mütehayyir ehl-i imana göstermesi gayet lüzumlu olduğunu dahi nazarınıza ve meşveretinize alınız. Sakın sakın birbirinizin kusuruna bakmayın, hiddet yerinde hürmet ediniz. İtiraz yerinde yardım ediniz.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Sizdeki ihlâs, sadakat ve metanet, şimdiki ağır sıkıntılarda birbirinizin kusuruna bakmamaya ve setretmiye örtmeye, kâfi bir sebebedir. Ve Risale-i Nur zinciriyle kuvvetli uhuvvet öyle bir hasenedir ki, bin seyyieyi affettirir. Haşirde adalet-i ilâhiye, hasenelerin seyyielere racih gelmesiyle affettiğine binaen, siz de hasenelerin rüçhanına üstünlüğüne göre muhabbet ve afv muamelesini yapmak lâzımdır. Yoksa bir seyyie ile hiddet etmek, sıkıntıdan gelen bir titizlik, bir asabılık ile zararlı bir hiddet, iki cihetle zulüm olur. İnşallah, birbirinize sûrurda ve tesellide yardım ediniz, sıkıntıyı hiçe indirirsiniz.

Said Nursî

Kardeşlerim

Gaflet ve dünyaperestlikten çıkan dehşetli bir enaniyet bu zaman da hükmediyor, onun için ehl-i hakikat, hatta meşru bir tarafta dahi olsa enaniyetten, hodfuruşluktan vazgeçmeleri lâzım olduğundan, Risale-i Nur'un hakiki şakirdleri buz parçası olan enaniyetlerini şahs-ı manevide ve havz-ı müşterekte erittiklerinden, inşaallah bu fırtınada sarsılmıyacaklar.

Evet: Münafıkların ehemmiyetli ve tecrübe bir plâni, böyle her biri birer zabit, birer hâkim hükmündeki eşhası, müşterek bir mes'elede böyle kaçınmak ve birbirini tenkid etmek asabiyetini veren sıkıntılı yerlerde toplattırır. Boğuşturur, manevî kuvvetlerini dağıttırır. Sonra kuvvetini kaybedenleri kolayca tokatlar vurur. Risale-i Nur şakirdleri, kardeşlik, kardeşane şefkat ve muhabbetle irtibat, hillet ve uhuvvet ve fenafi'l ihvan mesleğinde gittiklerinden inşaallah, bu tecrübeli ve münafikane plâni da akim bırakacaklar.

Biliniz ki en esaslı kuvvetimiz ve nokta-i istinadımız, tesanüddür. Sakın sakın bu musibetlerin verdiği asabılık cihetiyle birbirinizin kusuruna bakmayınız. Kismet ve kadere itiraz hükmünde olan şekvalar ve "böyle olmasaydı şöyle olmazdı" diye birbirinizden gücenmeyiniz.

Said Nursî

Tesanüdü muhafaza eden halis bir kardeşimiz bir veliden ziya de mevki alıyor

Aziz Siddık Kardeşlerim

Müşevveş şerait içinde vahdetinizi muhafaza eden, halet-i ruhiye dünkü davamı isbat ediyor. Evet, temsilde hata yok. Nasıl ki büyük bir veli, küçük bir ashab kadar hizmet-i İslâmiyede ehl-i sünnetce mevki almadığı gibi, aynen öylede, bu zamanda hizmet-i imaniyede hazz-ı nefsinı bırakıp ve mahviyet ile tesanüd ve ittihadı muhafaza eden halis kardaşımız, bir veliden ziyade mevki alıyor diye kanaatim gelmiş.

Said Nursî

Kardaşane Cemaat Ve Toplanmak

Madem hayat-ı içtimaiyenin bir temel taşı ve fitrat-ı beşeriyenin bir hacet-i zaruriyesi ve aile hayatından ta kabile ve millet ve İslâmiyet ve insaniyet hayatına kadar en lüzumlu ve kuvvetli rabıta ve her insanın kâinatta gördüğü ve tek başına mukabele edemediği medar-ı zarar ve hayret ve insanî ve İslâmî vazifelerin ifasına mani maddi ve manevî esbabın tehacümatına karşı bir nokta-i istinat ve medar-ı teselli olan dostluk ve kardaşane cemaat ve toplanmak ve samimane uhrevî cemiyet ve uhuvvet, siyâsî cephesi olmadığı halde ve bilhassa hem dünya hem din, hem ahiret saadetlerine katî vesile olarak iman ve Kur'an dersinde halis bir dostluk ve hakikat yolunda bir arkadaşlık ve vatana ve millete zararlı şeylere karşı bir tesanüd taşıyan Risale-i Nur şakirdlerinin pek çok takdir ve tahsinine şayan ders-i imanda toplanmalarına cemiyet-i

siyasiye namını verenler, elbette ve herhalde ya gayet fena bir surette aldanmış veya gayet gaddar bir anarşisttir ki, hem insaniyete vahşiyane düşmanlık eder, hem islâmiyete nemrudane adavet eder.

Hem hayat-ı içtimaiyeye anarşiliğin en bozuk ve mütereddi tavrıyla husumet eder. Ve bu vatana ve bu millete ve hâkimiyet-i İslâmiyeye ve dinî mukaddesata karşı mürtedane, mütemerridane, anudane mücadele eder. Veyahut ecnebi hesabına bu milletin can damarını kesmeye ve bozmaya çalışan elhannas bir zındıktır ki, hükümeti iğfal ve adliyeyi şaşkırtır, ta o şeytanlara, fir'avunlara, anarşistlere karşı şimdiye kadar istimal ettiğimiz maneî silâhlarımızı kardaşlarımıza ve vatanımıza çevirsin veya kırdırsın.

Said Nursî

Çok Şekillere giren gizli ifsad komitesi

Efendiler!

Otuz kırk senedenberi ecnebi hesabına ve küfür ve ilhad namına bu milleti ifsad ve bu vatani parçalamak fikriyle, Kur'an hakikatına ve iman hakikatlarına her vesile ile hücum eden ve çok şekillere giren bir gizli ifsad komitesine karşı birkaç söz konuşacağım.

Said Nursî

Nura ve Şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalıyorlar

Aziz Sıddık Kardaşlarım

Risale-i Nur'a, daha vatana ve idareye zararı dokunmak bahanesiyle tecavüz edilmez. Daha o bahane ile kimseyi inandıramazlar. Fakat cepheyi değiştirip, din perdesi altında bazı safdil hocaları veya bid'a taraftarlarını veya enaniyetli sofi meşrebleri bazı kurnazlıklarla Risale-i Nur'a ve şakirdlerine ayrı bir cephede tecavüz etmeye münafıklar çabalıyorlar. Risale-i Nur şakirdleri bir tasarruf olduğu vakitte münakaşa etmesinler, aldırmasınlar. Aldanan ehl-i ilim ve iman ile dost olsunlar. Biz size ilişmiyoruz, siz de bize ilişmeyiniz, biz ehl-i iman ile kardaşız deyip yatıştırırsınlar.

Said Nursî

Mektupları dikkatle okuyunuz!

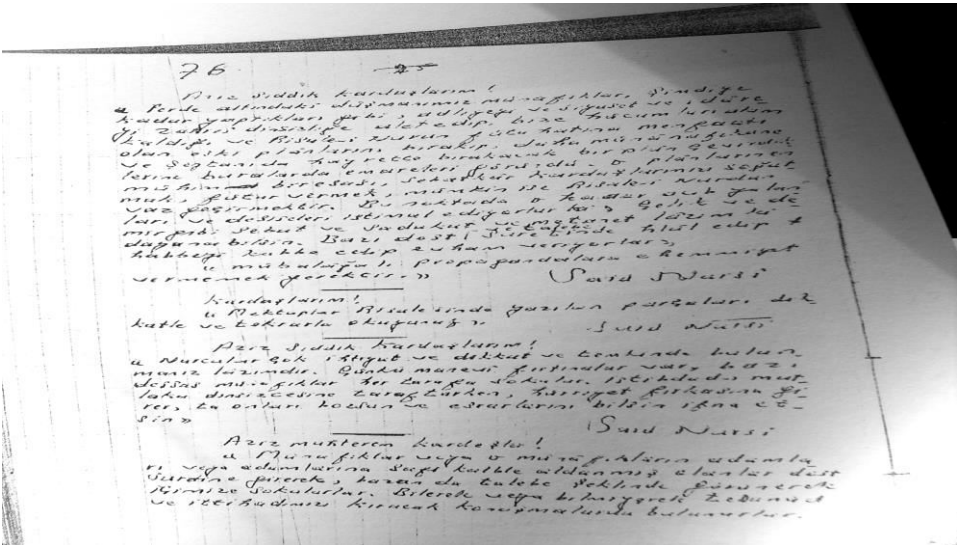
Kardaşlarım

Mektuplar Risalesinde yazılan parçaları dikkatle ve tekrarla okuyunuz.

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Nurcular çok ihtiyat ve dikkat ve temkinde bulunmamız lâzımdır. Çünkü maneî fırtınalar var; bazı dessus münafıklar her tarafa sokulur. İstibdad-ı mutlaka dinsizcesine taraftarken, hürriyet fırkasına girer, ta onları bozsun ve esrarlarını bilsin, ifna etsin.

Said Nursî

Külliyattan topladığı bu metinleri gösteren bir örnek kendi el yazısı

Aziz Kardeşler

Münafıklar veya o münafıkların adamları veya adamlarına safi kalbe aldanmış olanlar, dost suretine girerek, bazen de talebe şeklinde görünerek içimize sokulurlar. Bilerek veya bilmiyerek tesanüd ve ittihadımızı kıracak konuşmalarda bulunurlar. Ya bilerek veya bilmeyerek iftira ederler. Veya ortalığa atılan iftiralara kapılarak onları şurada burada yayırlar. (Nur Talebeleri)

Manevî Kuvvete Muhtacı

Kardeşlerim

Bilirsiniz ki, şu zamanda, şu vazife-i imaniye çok mühimdir. Bu zamanda dalâlet ve gaflete karşı pek çok manevî kuvvete muhtacız.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardaşım

Kuran-ı Azimüşşanın hürmetine ve alâka-i Kur'aniyemizin hakkına ve Nurlar ile yirmi sene zarfında imana hizmetinizin şerefine, çabuk bu dehşetli, zahiren küçücük fakat vaziyetimizin nezaketine binaen pek elim ve feci ve bizi mahva çalışan gizli münafıklara büyük bir yardım olan birbirinizden küsmekten ve baruta ateş atmak hükmündeki küsmekten vazgeçiniz ve geçiriniz.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardaşlarım

Mabeyninizdeki gerginliği çabuk tamir ediniz. Sakın sakın, az bir inhıraf Nur dairesine pek büyük zararı olacak sıkıntıdan gelen hislere kapılmayınız. Sobamın patlaması bu musibete işaret idi. Rica ederim üçünüzün hakkında birbirinden ziyade gücenmeye ehemmiyet verdiğinizden gücenmeyiniz.

İşte üçünüz bu ihtilâf-ı meslek ve meşreb haysiyetiyle o dağdağa kokuşta ve sıkıntılı kalabalık içinde herhalde tahammül ve sabır edemediğinizden ben telaş edip vesvese ediyorum. Çünkü pek az bir muhalefet bu sırada pek zararı var. Düşmanlarımız bizi mağlub edecek bir çare bulmuşlar diye çok merak ederdim. Gizli münafıklar parmaklarını burayada sokmuşlar. Aldığım manevî bir ihtarla gizli münafıklar dindarlara karşı, namazsız sefahetcileri ve mürted komonistleri istimal etmek istiyorlar, hatta parmaklarını buraya da sokmuşlar.

Sakın sakın birbirinizin kusuruna bakmayın, hiddet yerinde hürmet ediniz, itiraz yerinde yardım ediniz. Şahsımın veya bazı kardaşlarımın kusuriyle Risale-i Nur'a hücum edilmez. Risale-i Nur bizim adi ve şahsî kusurlarımızla mes'ul olmaz ve olamaz ve olmamalı.

Said Nursî

Ey Kardeşlerim

Dost suretinde içinize girip propagandalarla tesanüdünüzü kırmaya çalışıyorlar. Dikkat ediniz. Aldanmayınız. Ehl-i dalâletin tarafgirleri, enaniyetten istifade edip kardeşlerimi çekmek istiyorlar. Hakikaten, insanda en tehlikeli damar enaniyettir. Ve en zaif damarı da odur. Onu okşamakla çok fena şeyleri yaptırabilirler.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Aldığım manevî bir ihtarla gizli münafıklar, dindarlara karşı, namazsız sefahetçileri ve mürted komonistleri istimal etmek istiyorlar, hatta parmaklarını buraya da sokmuşlar.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Bu musibetten kurtulmak için ne yapacağız. Lisan-ı hal ile dediniz? Benim kalbime bu geldi. Sıkı bir tesanüdle el ele omuz omuza veriniz.

Said Nursî

Fırak-ı dalleden bile olsa, onlarla uğraşmamak

Şimdi bu acib zamanda imanı bulunan ve fırak-ı dalleden bile olsa, onlarla uğraşmamak ve Allah'ı tanıyan ve ahireti tasdik eden Hıristiyan bile olsa, onlarla medar-ı niza noktaları medar-ı münakaşa etmemeyi hem bu acib zaman, hem mesleğimiz, hem hizmetimiz iktiza ediyor.

Said Nursî

Enaniyetten istifade edip Kardeşlerimi benden Risale-i Nurdan çekmek istiyorlar

Kardaşlarım!

Enaniyetten istifade edip kardeşlerimi benden çekmeye çalışıyorlar. Hakikaten insanda en tehlikeli damar enaniyettir. Ve en zayıf damarıda odur. Onu okşamakla, çok fena şeyler yaptırabilirler.

Said Nursî

Ey Kardaşlarım!

Dikkat ediniz, sizi enaniyetten vurmasınlar. Onunla sizi avlamasınlar. Hem biliniz ki, şu asırda ehl-i dalâlet eneye binmiş dalâlet vadilerinde koşuyor. Ehl-i hak bilmeceburiye eneyi terk etmekle Hakka hizmet edebilir. Enenin istismalinde haklı dahi olsa, madem ki ötekilere benzer ve onlar da onları kendileri gibi nefisperest zannederler. Hakkın hizmetine karşı bir haksızlıktır. Bununla beraber etrafına topladığımız hizmet-i Kur'aniyye eneyi kabul etmiyor. Nahnü istiyor. Ben demeyiniz biz deyiniz diyor.

Elbette kanatınız gelmiş ki, bu fakir kardeşiniz ene ile meydana çıkmamış, sizi enesine hadim yapmıyor. Belki enesiz bir hadim-i Kur'anî olarak kendini size göstermiş. Ve kendini beğenmemeyi ve enesine taraftar olmamayı meslek ittihaz etmiş. Bununla beraber kat-i delillerle sizlere isbat etmiştir ki, meydan-ı istifadeye va'zedilen eserler miri malıdır. Yani Kur'an-ı Hakîmin tereşşuhatıdır. Hiç kimse enesi ile ona temellük edemez.

Kardaşlarım!

Enaniyetin içimizde en tehlikeli ciheti kıskançlıktır. Eğer sırf lillah için olmazsa, kıskançlık müdahale eder, bozar. Nasıl ki bir insanın bir eli, bir elini kıskanmaz ve gözü kulağına hased etmez ve kalbi aklına rekabet etmez. Öyle de bu hey'etimizin şahs-ı manevisinde herbiriniz bir duygu, bir aza hükmündesiniz. Birbirinize karşı rekabet değil bilakis, birbirinizin meziyyetiyle iftihar etmek, mütelezziz olmak bir vazife-i vicdanınızdır.

Bir şey daha kaldı en tehlikelisi odur ki, içinizde, ahababınızda, bu fakir kardaşınıza karşı bir kıskançlık damarı bulunmak, en tehlikelidir. Sizlerde mühim ehl-i ilim de var. Ehl-i ilmin bir kısmında bir enaniyet-i ilmiye bulunur. Kendi mütevazı da olsa, o cihette enaniyetlidir. Çabuk enaniyetini bırakmaz. Kalbi, akli, ne kadar yapışsa da, nefsi, o ilmi

enaniyeti cihetinde imtiyaz ister. Kendini satmak ister. Hatta yazılan risalelere karşı muaraza ister. Kalbi Risaleleri sevdiği ve akli istihsan ettiği ve yüksek bulduğu halde, nefsi, enaniyet-i ilmiyeden gelen kıskançlık cihetinde zımnî bir adavet besler gibi, sözlerin kıymetlerinin tenzilini arzu eder, taki, kendi mahsulât-ı fikriyyesi onlara yetişsin, onlar gibi satılsın.

Said Nursî

Nefis kendini avukat gibi müdafa eder

Nefis daima kötü şeylere sevkeder. Senin en zararlı düşmanın nefisindir. Nefis kendini avukat gibi müdafa eder. Kendi nefisini beğenen ve seven adam, başkasını sevmez. Eğer zahirî sevse de, samimi sevemez. Belki ondaki menfaatını ve lezetini sever. Daima kendini beğendirmeye ve sevdirmeye çalışır. Ve kusuru nefesine almaz. Belki avukat gibi kendini müdafa ve tebrîe eyler. Mübalağalar ile belki yalanlarla nefisini medih ve tenzih ederek adeta takdis eder. Ve derecesine göre **مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ** **هُوَ يَهُ** ayetinin bir tokadını yer. Temeddühü ve sevdirmesi ise, aksulamel ile istiskali celbeder. Soğuk düşürür.

Hem amel-i uhrevide ihlâsı kaybeder. Riyayı karıştırır. Akibeti görmeyen ve neticeleri düşünmeyen ve lezzet-i hazıraya mübtelâ olan, hisse ve hevay-ı nefse mağlub yolunu şaşırılmış hissin fetvasıyla, bir saat lezzet için adeta ders aldığı amme cüzünü bir tek şekerlemeye satan hevai bir çocuk gibi elmas kıymetinde bulunan hasenetını, hissini okşamak için ve hevasını memnun etmek için ve hevesini tatmin için, ehemmiyetsiz cam parçaları hükmündeki lezzetlere, enaniyetlere vesile edip, kârlı işlerde hasaret eder.

Ehl-i fesad, ehl-i salâhı muvakkaten mağlub eder

Ben kendim mükerreren müşahade etmişim ki, yüzde on ehl-i fesad, yüzde doksan ehl-i salâhı mağlub ediyordu. Hayretle merak ettim. Tetkik ederek kat'iyen anladım ki, o galebe, kuvvetten, kudretten gelmiyor, belki fesaddan ve alçaklıktan ve tahripten ve ehl-i Hakkın içine ihtilaf atmaktan ve zaif damarları tutmaktan ve aşulamaktan ve hissiyat-ı nefsanıyyeyi ve ağraz-ı şahsiyyeyi tahrik etmekten ve insanın mahiyetinde muzır madenler hükmünde bulunan fena istidatları işletmekten ve şan ve şeref namıyla riyakârane nefsin fir'avniyetini okşamaktan ve vicdansızcasına

tahribatlarından herkes korkmasından geliyor. Ve o misillü şeytanî desiseler vasıtası ile muvakkaten ehl-i hakka galebe ederler.

Fakat **الْحَقُّ يَعْلُو وَلَا يُعْلَى عَلَيْهِ**; sırıyla; **وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ** düsturuyla, onların o muvakkat galebeleri, menfaat cihetinden onlar için ehemmiyetsiz olmakla beraber, Cehennem'i kendilerine ve Cennet'i ehl-i hakka kazandırmalarına sebebidir.

İşte dalalette, iktidarsızlar, muktedir görünmeleri ve ehemmiyetsizler şöhret kazanmaları içindir ki, hodfuruş şöhretperest, riyakâr insanlar az bir şeyle iktidarlarını göstermek ve ihafe ve ızrar cihetinden bir mevki kazanmak için ehl-i hakka muhalefet vaziyetine girerler.

Said Nursî

Kusurunu itiraf eden istiğfar eder

Şeytanın mühim bir desisesi insana kusurunu itiraf ettirmemektir. Ta ki, istiğfar ve istiaze yolunu kapatsın. Hem nefis-i insaniyenin enaniyetini tahrik edip, ta ki nefis, kendini avukat gibi müdafaa etsin, adeta taksirattan takdis etsin. Evet, şeytanı dinleyen nefis, kusurunu görmek istemez. Görse de yüz te'vil ile te'vil ettirir. Nefsine nazar-ı rıza ile baktığı için ayıbını görmez. Ayıbını görmediği için itiraf etmez. İstiğfar etmez. İstiaze etmez. Şeytana maskara olur. Hazret-i Yusuf Aleyhisselâm gibi bir Peygamber-i Âlişan **وَمَا أُبْرِيءُ نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا مَا رَحِمَ رَبِّي** dediği halde nasıl nefse itimad edilebilir? Nefsini ittiham eden, kusurunu görür. Kusurunu itiraf eden istiğfar eder. İstiğfar eden istiaze eder. İstiaze eden şeytanın şerrinden kurtulur. Kusurunu görmemek o kusurdan daha büyük bir kusurdur. Ve kusurunu itiraf etmemek büyük bir noksanlıktır. Ve kusurunu görse kusur, kusurluktan çıkar. İtiraf etse, affa müstehak olur.

Said Nursî

Bir mü'minin bir tek seyyisiyle bütün hasenatını örter

İnsanın hayat-ı içtimaiyesini ifsad eden bir desise-i şeytaniye. Bir mü'minin bir tek seyyisiyle bütün hasenatını örter:

İnsanın hayat-ı içtimaiyesini ifsad eden bir desise-i şeytaniye şudur ki: Bir mü'minin bir tek seyyiesile bütün hasenatını örter. Şeytanın bu desisesini dinleyen insafsızlar, mü'mine adavet ederler. Hâlbuki Cenab-ı Hak haşirde adalet-i mutlaka ile mizan-ı ekberinde amel-i mükellefini tarttığı zaman, hasenatı seyyiata galibiyeti, mağlubiyeti

noktasına hükmeyler. Hem seyyiatın esbabı çok ve vücudları kolay olduğundan, bazen birtek hasene ile çok seyyiatını örter.

Demek bu dünyada adalet-i ilâhîye noktasında muamele gerektir. Eğer bir adamın iyilikleri fenalıklarına kemiyeten veya keyfiyeten ziyade gelse, o adam muhabbete ve hürmete müstehaktır. Belki kıymettar bir tek hasene ile çok seyyiatına nazar-ı afv ile bakmak lâzımdır. Hâlbuki insan, fitratındaki zulüm damarı ile şeytanın telkinatıyla bir zatın yüz hasenatını bir tek seyyie yüzünden unuttur. Mü'min kardaşına adavet eder, günahlara girer. Nasıl bir sinek kanadı göz üstüne bırakılsa bir dağı setreder, göstermez. Öylede, insan garaz damarı ile sinek kanadı kadar bir seyyie ile dağ gibi hasenatı örter, unuttur. Mü'min kardaşına adavet eder. İnsanların hayat-ı içtimaiyesinde bir fesad aleti olur.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Bir kardeşimiz, kusurunu görmediği münasebetiyle, onu ikaz için yazılmış ince bir meseledir. Belki size faidesi olur, diye yazdık. Bir zaman, evliya-i azimeden, nefs-i emaresinden kurtululardan birkaç zattan, şiddetli mücadele-i nefsiyeler ve nefs-i emmareden şekvalarını gördüm. Çok hayret ediyordum. Hayli zaman sonra, nefs-i emmarenin kendi desisesinden başka daha şiddetli ve daha ziyade idame eden ve heves ve damar ve asab tabiat ve hissiyat halitasından çıkan ve nefs-i emmarenin son tahassungahı bulunan ve nefs-i emmareyi tezkiyeden sonra onun eski vazife-i seyyiesini gören ve mücadeleyi, ahir ömre kadar devam ettiren bir manevî nefs-i emmareyi gördüm. Ve anladım ki, o mübarek zatlar, hakiki nefs-i emmareden değil, belki mecazî bir nefs-i emmareden şekva etmişler.

Sonra gördüm ki, imam-ı Rabbanî dahi bu mecazî nefs-i emmareden haber veriyor. Bu ikinci nefs-i emmarede şuursuz kör hissiyat bulunduğu için, akıl ve kalbin sözlerini anlamıyor ve dinlemiyor ki, onlarla islah olsun ve kusurunu anlasın. Yalnız tokatlar ve elemeler ile nefret edip veya tüm bir fedailiğe her hissini maksadına feda etsin ve Risale-i Nurun erkânları gibi her şeyini, enaniyetini bıraksın. Bu acib asırda dehşetli bir aşılıp ve şırınga ile hem hakiki, hem mecazî iki nefs-i emmare ittifak edip öyle seyyiata öyle günahlara severek giriyor. Kainatı hiddete getiriyor. Hatta kendim, bir dakika zarfında yirmi paralık bir sıkıntı ile altmış liralık bir haseneye tercih etmiye

çalıştım. Hem on dakika zarfında büyük bir mücahede-i manevîde, benim cephemde kırk ikilik bir top gibi düşmanlarıma atıp yol açtığı halde o iki nefs-i emmarenin, muvakkat bir gaflet fırsatında hodgamlık ve meyl-i tefevvuk gibi gayet zulümlü ve zulümatlı hissiyle büyük bir şükür ve teşekkür yerine ne için ben atmadım diye en çirkin bir riya ve rekabet damarını hissettim. Cenab-ı hakka yüzbin şükür ediyorum ki, Risale-i Nur ve bilhassa ihlâs Risaleleri, o iki nefsin bütün desaisini izale ve onların açtığı yaraları tedavi ettiği gibi o bir dakika ve on dakikadaki haletleri birden izale etti ve manevî bir istiğfar olan kusurumu bildim. O hatanın muaccel cezası olan içinde ki, elemenden ve azabdan kurtuldum.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Nefs-i emmare o hodgamlık cihetiyle o menfaati başkasına kaptırmamak için hakiki bir kardaşına bir rekabet damarı uyandırır, ihlâsı zedelenir, hizmette kudsiyeti kaybeder, ehl-i hakkın nazarında sakil bir vaziyet alır.

İşte Ey Kardeşlerim

Sizleri inşâallah menfaat-ı maddiye rekabete sevketmeyecek. Fakat menfaat-ı uhreviye noktasında bir kısım ehl-i tarikat aldandıkları gibi, sizin de aldanmanız mümkündür.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim

Sizin sebat ve metanetiniz, masonların ve münafıkların bütün plânlarını akim bırakıyor. Evet Kardeşlerim! Saklamaya lüzum yok, o zındıklar, Risale-i Nur'u ve şakirdlerini, tarikata ve nakşî tarikatına kıyas edip, o ehl-i tarikatı mağlub ettikleri plânlar ile bizleri çökertmek, dağıtmak fikriyle bu hücumu yaptılar. Fakat aldandılar.

Biz de deriz! Değil öyle birkaç vehham, belki dünyayı aleyhimize sevketseler, Kur'anın kuvvetile, Allah'ın inâyetiyle kaçmayız o irtidatkâr küfr-ü mutlaka ve o zındıkaya teslim-i silâh etmeyiz.

Ey Kardeşlerim

Sizler biliyorsunuz bizim mesleğimizde benlik, enaniyet, şan ve şerf perdesi altında makam sahibi olmaktan öldürücü zehir gibi ondan kaçıyoruz, onu ihsas eden haletten şiddetle içtinab ediyoruz. Risale-i Nurun şerefi ve haysiyeti ile temin ediyorum ki: Hiç bir zaman nefis-i emmareye medar-ı fahr ve gurur olacak bir enaniyet ve benlik vermediğimi size bu yirmi senelik hayatımın göz önündeki terşshuhatıyla isbat ediyorum. Demek biz müflis olduğumuz halde, zengin bir mücevherat dükkânının dellalı ve hizmetcisi olmuşuz.

Said Nursî

Ey Kardaşlarım

Sizler biliyorsunuz. Bizim mesleğimizde benlik enaniyet, şan ve şeref perdesi altında makam sahibi olmaktan öldürücü zehir gibi ondan kaçıyoruz, onu ihsas eden haletten şiddetle içtinab ediyoruz. Risale-i Nur Şakirdleri muarızları, hiddet ve tehevürle ve mukabele-i bilmisil ile karşılamamalı yalnız kendilerini müdafaa için musalâhakârane medar-ı itiraz noktaları izah etmek ve cevap vermek gerektir. Çünkü bu zamanda enaniyet çok ileri gitmiş. Herkes kameti miktarında bir buz parçası olan enaniyetini eritmeyip bozmuyor. Kendini mazur biliyor. Ondan niza çıkıyor. Ehl-i hak zarar eder, ehl-i dalâlet istifade ediyor.

İleride meşrebini çok beğenen bazı zatlar ve hodgam bazı sofi meşrebler ve nefis-i emmaresini tam öldürmeyen ve hubb-u cah vartasından kurtulmıyan bazı ehl-i irşad ve ehl-i hak Risale-i Nur'a ve şakirdlerine karşı, kendi meşreblerini ve mesleklerinin revacını ve etbalarının hüsn-ü teveccühlerini muhafaza niyetiyle itiraz edecekler. Belki, dehşetli mukabele etmek ihtimali var. Böyle hadiselerin vukuunda bizlere itidali dem ve sarsılmamak ve adavete girmemek ve muarız taifenin de rüesalarını çürütmek gerektir.

Risale-i Nur'un Şahs-ı manevisi ve o şahs-ı maneviye temsil eden has şakirdlerin şahs-ı manevisi Ferid makamına mazhar oldukları için, değil hususî bir memleketin kutbu belki ekseriyetle hicazda bulunan kutbu-Âzamın tasarrufundan hariç olduğu gibi, onun hükmü altına girmeye de mecbur değil. Her zamanda bulunan iki imam gibi, onu tanımaya mecbur olmuyor. Ben, eskiden Risale-i Nurun şahs-ı manevisini o imamlardan birisini zannediyordum. Şimdi, anlıyorum ki, Gavs-ı Âzamda o kutbiyet ve Gavsiyetle beraber ferdiyet dahi bulunduğundan ahirzamandaki şakirdlerinin bağlandığı Risale-i Nur, o ferdiyet makamının mazharıdır.

Bu gizlenmiye lâıyk olan bu sırr-ı azime binaen, Mekke-i mükerremede dahi farz muhal olarak Risale-i Nur aleyhinde bir itiraz kutb-u Âzamdan dahi gelse, Risale-i Nur şakirdleri o mübarek kutb-u Âzamin itirazını iltifat ve selâm suretinde telâkki edip, teveccühünü de kazanmak için, medar-ı itiraz noktaları o büyük Üstad'larına karşı izah etmek ellerini öpmektir.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim

Madem biz böyle sarsılmaz ve en yüksek ve en büyük ve en ehemmiyetli ve fiyat takdir edilmez derecede kıymetdar ve bütün dünyası ve canı ve cananı pahasına verilse yine ucuz düşen bir hakikat uğrunda ve yolunda çalışıyoruz. Elbette bütün musibetlere ve düşmanlara kemal-i metanetle mukabele etmemiz gerekir.

Hem, belki karşımıza aldatılmış veya aldanmış bazı şeyhler ve zahirde muttakiler çıkartılır. Bunlara karşı vahdetimizi, tesanüdümüzü muhafaza edip onlar ile uğraşmamak lâzımdır, münakaşa etmemek gerekir.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardaşlarım!

Münakaşa, münaza ve mesail-i diniyede damarlara dokunacak tarafgirane mübahese etmemek lâzımdır ki, Nur aleyhinde garazkârlar çıkmasın. Hatta bir hiss-i kablelvuku ile bir kardeşimizin Risale-i Nur'un mesleğine muhalif olarak birisiyle mübahasesi, aynı dakikada ona hiddet ve şiddetle bir gücenmek kalbe geldi. Hatta o Nur'dan kazandığı çok ehemmiyetli makamından atmak arzusu oldu. Kalben müteessir oldum. Sonra bu bayramda yanıma geldi. Cenab-ı Hakka şükür ki, çok ehemmiyetli bir ders dinledi. Ve o büyük hatasını da anladı ve benim burada hiddetimin aynı dakikada hatasını itiraf etti. İnşallah o kefarete oldu, tam temiz olarak kurtuldu.

Said Nursî

(Müdafaattan)

Aziz Sıddık Kardaşlarım

Şahsımın veya bazı kardaşlarımın kusuriyle Risale-i Nur'a hücum edilmez. O doğrudan doğruya Kur'ana bağlanmış ve Kur'an da Arş-ı Azama bağlıdır. Kimin haddi var ki, elini oraya uzatsın. O kuvvetli ipleri çözsün! Hem memlekete maddî, manevî bereketi ve

fevkalâde hizmetine, otuzüç ayat-ı Kur'aniyenin işaretleriyle ve imam-ı Ali'nin (r.a.) üç keramet-i gaybiyesiyle ve Gavs-ı Azamın (r.a.) kat-i ihbarıyla tahakkuk etmiş olan Risale-i Nur, bizim adî ve şahsî kusurlarımızla me's'ul olmaz ve olamaz ve olmamalı.

Said Nursî

Aziz, Sıdık, Sarsılmaz, sıkıntıdan usanıp bizlerden çekilmez Kardeşlerim!

Şimdi maddî manevî bir sıkıntıdan nefsim sizin hesabınıza beni mahzun eylerken, birden kalbe geldi ki, hem senin, hem buradaki kardeşlerin tek birisiyle yakında görüşmek için, bu zahmet ve meşakkatin başka surette on mislini çekseydiniz yine ucuz olurdu.

Hem Nur'un takvadarane ve riyazetkârane meşrebi, hem umuma ve en muhtaçlara, hatta muarızlara ders vermek mesleği, hem dairesindeki şahs-ı manevîyi konuşturmak için, eski zamanda ehl-i hakikatın senede hiç olmazsa bir iki defa içtimaatı ve sohbetleri gibi, Nur Şakirdlerinin de birkaç senede, en müsaid olan medrese-i Yusufiyede bir defa toplanmalarının lüzumu cihetinde, bin sıkıntı ve meşakkat dahi olsa ehemmiyeti yoktur. Eski hapislerimizde birkaç zayıf kardeşlerimizin usanıp daire-i Nuriyeden çekilmeleri, onlara pek büyük bir hasaret oldu ve Nurlara hiç zarar gelmedi. Onların yerine daha metin, daha muhlis şakirdler meydana çıktılar.

Madem dünyanın bu imtihanları geçicidir. Çabuk giderler, sevablarını, meyvelerini bizlere verirler. Biz de inâyet-i İlâhiyyeye itimad edip, sabır içinde şükretmeliyiz.

Said Nursî

Ey Kardeşlerim

Bu zamanda, öyle dehşetli cereyanlar ve hayatı ve cihanı sarsacak hadiseler içinde, hadsiz bir metanet ve itidal-ı dem ve nihayetsiz bir fedakârlık taşımak gerekir.

Said Nursî

Akibeti görmeyen kör hissiyat bu zamanın dehşetli bir marazı ve musibetidir

Ahireti bildikleri ve iman ettikleri halde, dünyayı ahirete severek tercih etmek ve kırılacak şîşeyi, baki bir elmasa bilerek rıza ve sevinçle tercih etmek ve akibeti görmeyen kör hissiyatın hükmüyle hazır bir dirhem zehirli lezzeti, ileride bir batman safi lezzete tercih etmek, bu zamanın dehşetli bir marazı ve musibetidir.

Ey Kardeşlerim!

Bu zamanda, hususan bu sıralarda, Risale-i Nur şakirdleri, tam bir metanet ve tesanüd ve dikkat etmeye mecburdurlar.

Said Nursî

Bizi perişan edenlerin lehinde bir azim hıyanettir

Nur kahramanı ağabeyimizin Risale-i Nuru hatt-ı Kur'anla teksir eden neşriyatını yaptığı Nurun Hatt-ı Kur'anla neşredildiği devrelerde Nurun erkânının tesanüdlerini kırmak plânları hengâmında Üstadımız Bediüzzaman'ın yazdığı mektuptan bir parçadır. Risale-i Nurun hatırı ve bu bayramın nimeti ve 'eski hukukumuzun hakkı için' çok rica ederim ki. Dehşetli yeni bir yaramızın tedavisine çalışınız.

Said Nursî

Dehşetli yeni bir yaramızın tedavisine çalışınız

Nur'un neşriyatını yapan Nur Kahramanı bir ağabeyimize mektuplarında beyan buyurduğu gibi Nur erkânlarının tesanüdlerini kırmak plânları hengâmında Hazret-i Üstad buyurmuştur ki, Risale-i Nur'un hatırı ve bu bayramın hürmeti ve 'eski hukukumuzun hakkı için' çok rica ederim ki, dehşetli yeni bir yaramızın tedavisine çalışınız. (Şimdi ağabeyimizin Nurların neşrine hizmet ettiği bir zamandır.)

Çünkü:

Gizli düşmanlarımız iki plân takip edip

Biri: Beni ihanetlerle çürütmek:

İkincisi: Mabeynimize bir soğukluk vermektir. Aleyhinde bir tenkid ve itiraz ve gücenmek ile bizi birbirimizden ayırmaktır.

Ben size ilân ederim ki, Hüsrev'in bin kusuru olsa ben onun aleyhinde bulunmaktan korkarım. Çünkü şimdi onun aleyhinde bulunan doğrudan doğruya Risale-i Nur aleyhinde ve benim aleyhimde ve bizi perişan edenlerin lehinde bir azim hıyanettir.

Said Nursî

Hizmet kervanını yürütmeğe şevkle ve sebatla devam ederler

Her devirdeki ehl-i hizmetin aralarına soğukluk vermek Nur hadimlerinin tesanüdlerini kırmak için husule getirilen su-i zanlardan, dedikodu ve iftiraldan birbirlerini tutuşturucu bir yerden, bir yere lâflar uydurup götürüp getirmek yaymak plânlarından Nur hadimleri sarsılmazlar. Hizmetlerini bırakmazlar. Bilakis hizmete ihlâsla bir kat daha sarılırlar. Nur kardaşları ile araya soğukluk vermek plânına karşı birbirlerine daha şiddetle bağlanarak kusurlu da olsa onu kusurlarıyla beraber severler. Kendi şahıslarına gelen hücum ve darbelerle meşgul olmazlar. Memnun olurlar. Hizmet kervanını yürütmeğe şevkle ve sebatla devam ederler. Ve Risale-i Nur'dan şu ve sair birçok hakikatı kendilerine nokta-i istinad yaparlar. "Ey kardeşlerim! Mühim ve büyük bir umur-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar o hizmetin hadimleriyle çok uğraşır. Bu manilere ve bu şeytanlara karşı ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir."

Nur Talebeleri

Risale-i Nur hâdimleri sarsılmazlar hizmetlerini bırakmazlar

Her devirdeki ehl-i hizmetin aralarına soğukluk vermek birbirlerine muhalif gibi şayialar, dedikodular, uydurmalar yaymak, Risale-i Nur'dan ve Nurun hizmetinden vazgeçirmek, bir takım laflar uydurup, bir yerden diğer yere, o yerden diğer yere nakledip birbirlerine tutuşturucu desiselere kadar tenezzül etmek, tesanüdlerini kırmak, haysiyet ve şereflerine dokunan iftiralar imal etmek, bu suretle Risale-i Nur'dan uzaklaştırmak ve Nurun hizmetinden vazgeçirmek ve Nur Kardeşlerini birbirlerine gücendirmekle hizmetteki yardımlaşmaya sarsıntı vermek gibi plânlardan Risale-i Nur hadimleri sarsılmazlar. Şüpheye düşmezler. Hizmetlerini bırakmazlar. Bilakis Hizmet-i Nuriyeye bir kat daha sarılırlar.

Madem ki Nur kardeşimdir, onu kusuruyla beraber severler

Nur kardeşleriyle araya soğukluk vermek entrikasına karşı bir birlerine daha şiddetle bağlanarak kusurlu da olsa madem ki Nur kardeşimdir, onu kusuruyla beraber severler. Kendi şahıslarına yapılan hücum ve darbelerle meşgul olmazlar, memnun olurlar. Hizmet kervanını yürütmeğe şevkle sebatla devam ederler. Ve Risale-i Nur'dan şu gibi hakikatlı derslerle müteselli olurlar. Ferah bulurlar. Ve Risale-i Nur'dan şu ve sair birçok hakikatı kendilerine nokta-ı istinat yaparlar. Ey kardeşlerim! Mühim ve büyük bir umur-u hayriyenin çok muzır manileri olur. Şeytanlar o hizmetin hadimleriyle çok uğraşır. Bu manilere ve bu şeytanlara karşı ihlâs kuvvetine dayanmak gerektir.

Nur Talebeleri

Bunlara ilişmek, doğrudan doğruya bana ilişmektir

Ümidim budur ki, yüzde doksani onların kıymetini takdir edecekler. Birkaç insafsızlar tenkid ede dursunlar o tenkidlerden ne çıkar. Bunlara ilişmek, doğrudan doğruya bana ilişmektir. Bana hizmet eden kardaşlarım hiçbir maddî menfaat düşünmeyerek ve kabul etmiyerek.

Arasıra bir bardak çay ısrar ediyordum, ilhahıma karşı istinkâf ediyordu. Ne için böyle yapıyorsun dedim: "Hizmetimize maddî faide girmeyip fisebilillah, ihlâslı olmak istiyoruz" derdi. "Yanıma geldiği vakit benim düstur-u hayatım olan istinga ve insanların hediyelelerini almamak kaidesi onun asl-ı ahlâkına muvafık gelmiş.

Said Nursî

Kanaatı ve iktisadı öğrendim

İnsanların değil hediyesini kabul etmek, onlara ettiği iyiliklere mukabil dahi bir şey almıyor. İnsafsız adamlar işaa ediyorlar ki; Said'in sayesinde yaşıyor o da bana kemal-i iftikârla dedi: Evet, Üstadımızın sayesinde kanaatı ve iktisadı öğrendim. Rahatla yaşıyorum. Halkların bu sözleri bana iyidir beni riyadan kurtarır ihlâsa sevkeder dedi. Bende dedim: Sana iyidir. Hizmet-i Kur'ana zarar.

Sana bir su-i şöhreti takmakla riyadan kurtulursun:

Evet, bu günlerde insafsız insanlar, onun şeref ve haysiyetini kıracak şekilde hakkında işaalar izhar ettikleri zaman, ona teselli nevinden dedim ki “Sana bir su-i şöhreti takmakla riyadan kurtulursun” O da kemal-i sürur ve ciddî bir surette o teselliyi kabul etti.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Asıl hüner, kardaşını fena gördüğü vakit onu terk etmek değil, belki daha ziyade uhuvvetini kuvvetlendirip islahına çalışmak, ehl-i sadakatın şe'nidir. Münafıklar böyle vaziyetlerde kardaşların tesanüdünü ve birbirlerine karşı hüsn-ü zanlarını bozmak için derler “işte o kadar ehemmiyet verdiğin zatlar, adi, aciz insanlardır.”

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardaşlarım!

İnsan kusursuz olmaz ve rakibsiz de olamaz. Risale-i Nurun kahraman şakirdleri her müşkilata galebe ettikleri gibi, inşaallah bu ehemmiyetli ve dehşetli mevsimde yine galebe ederler. Safvet ve ihlâslarını bozmıyacaklar ve hizmetlerine fütur getirmeyecekler.

Said Nursî

Aziz Sıddık Kardeşlerim ve hizmet-i Kur'aniyede ve imaniyede halis arkadaşlarım!

Biz birbirimizden ayrılmak zamanı yakın olması cihetile sıkıntıdan neş'et eden gerginlikler ve bu manilere ve bu şayialara karşı ihlâs kuvvetine dayanmamız gerektir.

Said Nursî

Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin hizmetkârlarına yapılan iftira ve gıybetlere karşı bir tesellisi de şu fıkradır ki, hem Üstadımızın hem Nurun hizmetinden kaçırmak, şevklerini kırıp fütura yuvarlamak için her devirdeki ehl-i hizmete öyle iftiralar yapılagelmektedir. Üstadımız efendimizin mektubundan alınan hizmetkârına ait parça şudur: Ben gittikten sonra, bana ettikleri hürmeti onlara edecekler.

Ehl-i hizmete öyle iftiralar yapılagelmektedir.

Üstadımız hususî hizmetkârlarına yapılan iftiralara ve fiyaskolara karşı bir tesellisi de şu fıkradır ki, hem Üstadımızın hizmetinden hem Nurun hizmetinden kaçırarak, şevklerini kırıp fütura yuvarlamak için her devirdeki ehl-i hizmete öyle iftiralar yapılagelmektedir. Üstadımızın mektubundan alınan parça şudur:

Bunlara ilişmek bana ilişmektir.

Ehl-i bid'anın hücumuna maruz kalan çok adamlar onu tenkid ediyorlar. Adeta münafıklık ediyor, derler. Zannederim ki, ben gittikten sonra, burada benim yerimde, bana ettikleri hürmeti onlara edecekler. Ümidim budur ki, yüzde doksanı onların kıymetini takdir edecekler. Birkaç insafsızlar tenkid ede dursunlar, o tenkidlerden ne çıkar. Bunlara ilişmek doğrudan doğruya bana ilişmektir. Bana hizmet eden mezkûr kardeşlerim hiçbir maddî ve manevî bir şey düşünmüyerek ve kabul etmiyerek...

Arasına bir bardak çay ısrar ediyordum. İlhamıma karşı istinkâf ediyordu. Ne için böyle yapıyorsun dedim: "Hizmetimize maddî faide girmeyip fisebilillah, ihlâslı olmak istiyoruz" derdi. "Yanıma geldiği vakit benim düstur-u hayatım olan istiğna ve insanların hediyelerini almamak kaidesi onun asl-ı ahlâkına muvafık gelmiş. İnsanların değil hediyesini kabul etmek, onlara ettiği iyiliklere mukabil dahi bir şey almıyor." İnsafsız adamlar işaa ediyorlar ki; "Said'in sayesinde yaşıyor" o da bana kemal-i iftikârla dedi: "Evet, Üstadımızın sayesinde kanaatı ve iktisadı öğrendim. Rahatla yaşıyorum. Halkların bu sözleri bana iyidir. Beni riyadan kurtarır İhlâsa sevkeder" dedi. Ben de dedim: "Sana iyidir. Hizmet-i Kur'ana zarar." Evet, bu her yerde insafsız insanlar, onun şeref ve haysiyetini kıracak şekilde hakkında işaalar izhar ettikleri zaman, ona teselli nev'inden dedim ki "Sana bir su-i şöreti takmakla riyadan kurtulursun" O da kemal-i sürur ve ciddî bir surette o teselliyi kabul etti.

Said Nursî

Bir Nur talebesinin mahkeme müdafaasından bir parçadır.

İftiraları yapan gizli düşmanların maksatlarından birisi de Risale-i Nur talebelerinin Kur'ana Hizmet uğrunda Müslümanlık bağları ile birbirlerine görülmemiş bir şekilde sarılmış olarak tezahür eden ve bir dünyevî maksada matuf olmayan, sadece din kardeşliği itibarıyla hürmet, şefkat ve sevginin ifadesi olan tesanüdünü kırmak ise,

aldanıyorlar. Beyhude hiç uğraşmasınlar. Risale-i Nur'u okuyanların en gerisi, en ami talebesi olan ben onlara şöyle cevap veriyorum:

“Birimiz şarkta, birimiz garbta, birimiz cenupda, birimiz şimalde, birimiz ahirette, birimiz dünyada da olsak yine birbirimizle beraberiz. Kâinatın kuvveti toplansa bizi yüksek Üstad Said Nusî'den ve Risale-i Nur'dan ve bizi bizden ayıramazlar.”

Evet, biz Nurcular, ayırmak için tefrika tohumları saçıldıkça Nur Risalelerine ve birbirmize ilâhî bir mıknaıs ve cazibe ile bağlanan hizb'ül Kur'an erleriyizdir.

Nur Talebeleri

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ
الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz ve Muhterem Kardeşlerimiz!

Ehl-i hizmet hakkında yapılan yaygaralardan birkaç numune

- Her devirdeki ehl-i hizmet, ehl-i hizmet hakkında münafıkların, muarızların, plânlarıyla husule getirilen su-i zanlardan dedikodu ve iftiralardan sarsılmazlar, hizmetlerini bırakmazlar. Şahıslarına gelen darbelerle meşgul olmazlar memnun olurlar. Hizmet kervanını yürütmekten çekinmezler.
- Bir zaman Hazret-i Üstad'ın hususî hizmetkârına münafıklar taarruz ederler. Hazret-i Üstadla bahçelik yerlerde şehrin haricinde giderlerken, hizmetçisine hakaret ederek tutup götürdüler. Bunun üzerine Üstad der ki: “Benim hizmetçiye ilişmek bana taarruzdur. Burayı terk edeceğim” der ve başka vilayete hareket eder gider. Oraya uzun müddet uğramaz. Nihayet talebelerinin devamlı ısrarlarıyla tekrar gider.
- Dehşetli bir taarruz devrinde Hazret-i Üstad'ın oturduğu evin sahibini türlü iftiralar ve yaygaralarla sarsıp, şüphe ve korkuya düşürüp, Üstad'ı evinden çıkartmak plâni takip ederler. Aynı zamanda hizmetinde bulunan hizmetkârları hakkında ve Üstad hakkında şeytanın dahi hatırına gelmeyen şayialar ve iftiralar yayarlar. Ta ki hizmetçileri Üstad'larının hizmetini bıraksınlar, Üstad da

hizmetçilerini hizmetinden ve evinden çıkarsın. Ev sahibi de Üstad'ı evinde oturtmasın.

- Merhum Üstadımıza sadakatla hizmet edenler hakkında ziyaretçilerden 150' şer lira alıyorlar diye şayialar iftiralar yayıyorlar. Safdil ehl-i imanı dedikodularla şüphelendirip kandırmak ve Nurları okumayıp ta muhabbetle Nur Talebesi olan bazı safi mü'minleri kandırıp Üstad'ın emrindeki ehl-i hizmet fedakârları dağıtmaya dedikodularla çabalyorlar.
- Aldatıcılar ve aldananlar bu tahriplerinde muvaffak olamamışlar. Nur talebesinin ve hizmetkârlarının Nurlara ve Üstadlarına kat kat bağlanmalarına, birbirlerine mutlak emniyet, itimad ve hüsn-ü zan beslemeleri azmi ve kararı vermelerine vesile olmuşlardır. Fena haberlerin mutlak ve mutlak münafık plâni olduğu safderun sathî kimselerin de bilmeyerek naklettiği kanaatını besleyerek bir kişiye dahi, talebe kardeşine dahi nakletmek o münafıkların yıkıcılıklarına hizmet ve yardım hükmüne geçtiğinden tek bir kardeşe dahi söylememeye aralarında karar almalarına sebep olmuşlardır.

Aziz Sıddık Kardeşlerim!

Bizler imkân dairesinde bütün kuvvetimizle Lem'a-i ihlâsın düsturlarını ve hakikî ihlâsın sırlarını, mabeynimizde ve birbirimize karşı istimal etmek vücut derecesine gelmiş. Kat'i haber aldım ki: Üç aydan beri has kardaşları birbirine karşı soğukluk vermek için üç adam tayin edilmiş. Hem metin Nurcuları usandırmakla sarsmak ve nazik ve tahammülsüzleri evhamlandırmak ve hizmet-i Nuriyeden vazgeçirmek için. Sakın Sakın! Şimdiye kadar mabeynimizdeki fedakârane uhuvvet ve samimane muhabbet sarsılmasın. Bir zerre kadar olsa bile bize büyük zarar olur.

Bizler birbirimize lüzum olsa ruhumuzu feda etmeye, hizmet Kur'aniyye ve imaniyyemiz iktiza ettiği halde hakiki fedakârlar birbirine küsmeye değil, belki kemal-i mahviyet ve tevazu ve teslimiyetle kusuru kendine alır. Muhabbetini, samimiyetini ziyadeleştirmeye çalışır. Yoksa habbe kubbe olup, tamir edilemeyecek bir zarar verebilir. Sizin fedakârlığınıza havale edip kısa kesiyorum.

Said Nursî

İhtar:

Ehl-i dalâlet, Kur'an-ı Hakîmden alıp neşrettiğimiz hakaik-ı imaniye ve Kur'aniyeye karşı müdafaa ve mukabele elinden gelmediği için münafıkane ve desisekârane iğfal ve hile damını (tuzağını) istimal ediyor.

Ey Kardeşlerim!

Dost suretinde içinize girip propagandalarla tesanüdünüzü kırmaya çalışıyorlar dikkat ediniz.

Said Nursî

Aziz Siddık Kardeşlerim!

Perde altındaki düşmanımız münafıklar, şimdiye kadar yaptıkları gibi, adliyyeyi ve siyaset ve idareyi zahirî dinsizliğe alet edip, bize hücumları akim kaldığı ve Risale-i Nur'un fütuhatına menfaati olan eski plânlarını bırakıp, daha münafıkane ve şeytani da hayrette bırakacak bir plân çevirdiklerine buralarda emareleri görüldü.

O plânların en mühim bir esası, sebatkâr kardeşlerimizi soğutmak, fütur vermek, mümkün ise Risale-i Nur'dan vaz geçirmektir. Bu noktada o kadar acib yalanları ve desiseleri istimal ediyorlar ki, çelik ve demir gibi sebat ve sadakat ve metanet lâzım ki, dayanabilsin. Bazı dost ve talebe suretinde hulûl edip habbeyi kubbe edip evham veriyorlar. Mübalağalı propagandalara ehemmiyet vermemek gerekir.

Said Nursî

Üç mahkemenin o cihetle beraet vermesiyle beraber deriz ki:

Hayat-ı İslâmiye-i insaniyenin, hususan millet-i İslâmiyenin üssül esası; akrabalar içinde samimane muhabbet ve kabile ve taifeler içinde alâkadarane irtibat ve İslamiyet milliyeti ile mümin kardeşlerine karşı manevî muavenetkârane bir uhuvvet ve kendi cinsi ve milletine karşı fedakârane bir alaka ve hayat-ı ebedîyesini kurtaran Kur'an hakikatlarına ve naşirlerine sarsılmaz bir rabıta ve iltizam ve bağlılık gibi hayat-ı İslâmiyeyi esasiyle te'min eden bu rabitaları inkâr etmekle ve şimaldeki dehşetli anarşilik tohumunu sarsan ve nesil ve milliyeti mahveden ve herkesin çocuklarını kendine alıp karabet ve milliyeti izale eden ve medeniyet-i beşeriyeyi ve hayat-ı içtimaiyeyi bütün bütün bozmaya yol açan kızıl tehlikeyi kabul etmekle ancak Nur şakirdlerine medar-ı mes'uliyet cemiyet namını verebilir.

Onun için, Nur şakirdleri çekinmiyerek Kur'an hakikatlarına karşı alakalarını ve uhrevî kardeşlerine karşı sarsılmaz irtibatlarını izhar ediyorlar. O uhuvvet sebebiyle gelen her bir cezayı memnuniyetle kabul ettiklerini ve hakikat-ı hali olduğu gibi mahkeme-i âdilenize itiraf ediyorlar. Hile ile dalkavukluk ile yalanlarla kendilerini müdafaa etmeye tenezzül etmiyorlar.

Mevkuf Said Nursî Radiyallahu Anhu

Teşekki, kaderi tenkid teşekkür kadere teslimdir.

Sizi te'min ederim ki: Şimdi ecel gelse ölsem kemal-i rahat-ı kalble karşılayacağım. Çünkü içinizde kuvvetli, metin genç çok Said'ler bulunduğu ve bu biçare ihtiyar, hasta, zaif Said'den çok ziyade Risale-i Nur'a sahip ve varis ve hami olacaklarına kanaatım geliyor.

Said Nursî

Tesirli bir surette uhuvvet-i maneviyeyi takviye eden zatlara çok minnettar ve çok müferrah oldum. Zaten ben onların böyle olacaklarını tahmin ederdim.

Said Nursî

Kardeş kardeşinin kusurunu örter

Siz birbirinize en fedakâr nesebî kardeşten daha ziyade kardeşsiniz. Kardeş ise kardeşinin kusurunu örter, unuttur ve afveder. Siz benim bu hüsn-ü zannımı inad ile kırmayınız, barışınız.

Said Nursî

Nurcularda hakikî, halis sırf rızay-ı ilahi için ve müsbet ve uhrevî fedailer var ki, mason ve komonist ve ifsad ve zındıka ve ilhad ve taşnak gibi dehşetli komiteler o nurculara çare bulamayıp hükümeti, o adliyyeyi aldatarak lasdikli kanunlar ile onları kırmak ve dağıtmak istiyorlar. İnşallah bir halt edemezler. Belki Nur'un ve imanın fedailerini çoğaltmaya sebebiyet verecekler.

Said Nursî

Elbette hayat-ı bakiyeye ve pek büyük İslam milliyeti kudsiyesinin müsbet menfaatlerine çalışan ve ecel birdir itikad eden talebeler o fedailerden geri kalmazlar. Lüzum olsa o kat-i ve zahiri birkaç sene mevhum ömrünü, milyonlar sene bir ömre ve

miyarlar dindaşların selametine ve menfaatına tereddüdsüz müftehirane feda ederler.

Said Nursî

Hakkı bulduktan sonra ehak için ihtilafı çıkarma!

Ey talib-i hakikat! Madem Hakta ittifak ehakta ihtilafıdır. Bazen hak, ehaktan ehaktır. Hem de olur hasen, ahsenden ahsen.

Said Nursî

Aziz Sıdık, sebatkâr, muhlis kardeşlerim

Bu zamanda ehl-i iman öyle bir hakikata muhtaçtırlar ki; kâinattan hiçbir şeye alet ve tabi ve basamak olamaz ve hiçbir garaz ve maksad onu kirletemez ve hiçbir şüphe ve felsefe onu mağlub edemez bir tarzda iman hakikatlarını ders versin. Umum ehl-i imanın bin seneden beri teraküm etmiş dalaletlerin hücumuna karşı imanları muhafaza edilsin.

İşte bu nokta içindir ki, dâhili ve uhrevi yardımcılara ve ehemiyetli kuvvetlerine Risale-i Nur ehemmiyet vermiyor. Onları arayıp tabi olmuyor. Ta avam-ı ehl-i imanın nazarında hayat-ı dünyeviyenin bazı gayelerine basamak olmasın ve doğrudan doğruya hayat-ı bakiyeden başka hiçbir şeye alet olmadığından fevkalade kuvveti ve hakikatı hücum eden şüpheleri ve tereddütleri izale eylesin.

Amma manevi...

El cevab: Nasıl ki: Ehl-i hamiyet bir insan dostların hayatını kurtarmak için kendini feda eder. Öylede: Ehl-i imanın hayat-ı ebediyelerini tehlikeli düşmanlardan muhafaza etmek için lazım olsa (hem lüzum var) kendini değil yalnız layık olmadığı o makamları belki hakiki hayat-ı ebediyenin makamlarını dahi feda etmeye Risale-i Nur'dan aldığım ders-i şefkat cihetiyle terk ederdim.

Evet her vakit hususen bu zamanda ve bilhassa dalaletten gelen gaflet-i umumiye ve siyaset ve felsefenin galebesinde ve enaniyet ve hodfuruşluğun heyecanlı asrında büyük makamlar her şeyi kendine tabi ve basamak yapar. Hatta dünyevî makamlar

için dahi mukaddesatını alet yapan manevî makamlar olsa daha ziyade alet eder. Umumun nazarında kendini muhafaza etmek ve o makamlara kendini yakıştırmak için bazı kudsî hizmetlerini ve hakikatları basamak yapıyor diye itham altında kalıp neşrettiği hakikatlar dahi tereddüdler ile revacı zedelenir. Şahsa makama faidesi bir ise revaçsızlıkla umuma zararı bindir.

Elhasıl: Hakikat-ı ihlâs benim için şan ve şerefe ve maddî ve manevî rütblere vesile olabilen şeylerden beni menediyor. Hizmet-i Nuriye ye gerçi büyük zarar olur. Fakat kemiyet keyfiyete nisbeten ehemmiyetsiz olduğundan, halis bir hadim olarak hakikat-ı ihlâs ile her şeyin fevkinde hakaik-ı imaniyeyi on adama ders vermek, büyük bir kutbiyetle binler adamı irşad etmekten daha ehemmiyetli görüyorum. Çünkü o on adam tam o hakikatı her şeyin fevkinde gördüklerinden sebat edip o çekirdekler hükmün de olan kalbleri birer ağaç olabilirler. Fakat o binler adam dünyadan ve vesveseler ile o kutbun derslerini hususi makamından ve hususi hissiyatından geliyor nazarıyla bakıp mağlub olarak dağılılabirler diye hizmetkârlığı makamatlara tercih ediyorum.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî ve Risale-i Nur

Yarım asra yaklaşan bir zamandan beri milyonlarca Müslümanların Kur'an-ı Hakîm'in yüksek bir tefsiri olan Risale-i Nur'a cazibedarane, meftunane ve dindarane irtibatı ve hakperestane, müştakane ve büyük bir ihtiyaç-ı manevi duyarak kulak vermesi, alâkası ve okuması hakaik-i Kur'aniye hazinesi olan bu yekta eser külliyyatının ekmeliyetine, manevî, itikadî, fikrî ve derunî ihtiyaçlara tam cevap vermiş bulunduğu, makbuliyetine, revaç ve rağbetinin eşsizliğine tam bir imzadır; sadık ve doğru, küllî, canlı ve umumî bir şehadettir.

Koşalım

Allah'ın rızası yolunda, sabahlara kadar hizmet-i imanla koşalım, Allah'ın rızası yolunda koşalım.

Dikkat ve idraki manaya çevirir

Risale-i Nur'da hayalat ve mizansız hissiyat yoktur. Baştan aşağıya hakaik-i Kur'aniye ve imaniye ve marifetullah dersleridir.

Risale-i Nur müellifi Üstadım Bediüzzaman Said Nursî, yalnız manayı düşünen, cesedi libasa göre yontmakla rendelemeyen bir müfessirdir. Telifattaki sanatın şaşaasına ehemmiyet vererek nazar-ı dikkati manadan çevirmeyen bütün dikkat ve idraki manaya çeviren harika bir müellif-i İslâm'dır.

Kur'anî, imanî ve İslâmî tefsir ve kitaplar, Kur'an-ı Hakîm'in ayinesi ve dürbini olmalı, müellifinin şahsi veya mahdut, meslek veya meşrebinin dahilinden âzâde bulunmalı cadde-i kübrâ-i Kur'aniye'yi göstermeli, gölge ve vekil olmamalı. Zira o şems-i mucizü'l-beyan gölge ve vekil istemez.

Me'hazdaki kudsîyet

Cumhur-u ümmete ve avam-ı umumiyye bürhandan ziyade me' hazdaki kudsîyet şevk-i itaat verir. Onları imtisale sevk eder. Bu hakikatlara binaen Risale-i Nur bu nevi harikulâde bir tefsir ve bu emsalsiz hususiyetleri haiz imanî ve İslâmî bir kitaptır.

İmanî ve İslâmî

Evet, Risale-i Nur doğrudan doğruya cadde-i kübrâ-i Kur'anîyi, imanî ve İslâmî hak ve hakikati göstermektedir. İnsanı Rabbine, peygamberine ve âhîretine intisap ettirmektedir. Kur'an-ı şemsu's-şümusa vekil ve gölge olmaktan uzak müberrah ve münezzeht olduğu hüşyar ehl-i hak ve hakikatçe tasdik edilmektedir. Bilâkis Kur'an-ı Mucizî'l-Beyan'ın dürbînî ve ayinesi olmak hizmetini ifa eylemektedir.

Risale-i Nur'un mukaddes me'hazı yalnız Kur'anı Ekber'dir

Risale-i Nur'un mukaddes mehazı ve Üstad'ı, yalnız ve yalnız Kur'an-ı Ekber'dir. Bu kudsi kitabullahdaki kudsîyet, cumhur-u ümmete ve avam-ı umumiye, Kur'anî emir ve nehiylere itaat etmekte zevk ve şevk verir. İlahî emirlere ve sünnet-i seniyyeye imtisale sevk eder. Risale-i Nur'un bu Rabbanî ve ekmel rehberindeki meziyetlere Risale-i Nur mazhar ve nâil olduğundan tesirat, teshirat, tenvirat ve fütuhât dairesi gayet geniştir ve genişlemektedir.

İslamiyet'le müşerref kılar

Risale-i Nur Furkân-ı Hakîm'in iki cihan saadetini kazandıran hakikatlerini, imanî bahislerini cerh edilmez burhan ve hüccetlerle ders vermesi ve ispat etmesi ile de Kur'an'a ve Peygamberimiz (a.s.m.) Efendimize muarız veya düşman feylesofları ilzam eder. Dinsiz cereyan ve teşekküllerin plânlarını tarumar eder. Taharri-i hakikat olan

hakperestleri iman ve İslamiyet'le müşerref kılar. Tahkikî olan bu iman ve İslamiyet dersleri ile ehl-i imanın imanına inkişaf bahşeder ve dünya ve uhra huzuruna eriştirir. Bu gibi meziyet ve hususiyetleri havi Risale-i Nur, ancak ve ancak mümtaz ve ilahî bir mazhariyettir. Nev-i zatına mahsus bir istisnadır. Bu ve gelecek asırlardaki müslümanlara bir imdat-ı Rabbanîdir, bir lütf-u Yezdanîdir, bir halâskâr-ı iman ve İslam'dır.

Fikir ve kalb

Risale-i Nur, kalbi ve akli nur-u Kur'an ve nur-u Muhammedîye (a.s.m.) ile nurlandırır. Aklın nuru kalbten gelir. Fikir, kalbin ziyası ile münevver olur. Bir insanda kalbin ziyası ile fikrin nuru mezcolmazsa, ondan zulüm ve cehil fıskırır. Ancak Nur'un elbisesini giymiş bir zulmet-i müzevver olur. Zulmetli, karanlık fikirli bir şaşkınlık, sapkınlığa düşer. Tahkiki iman ve marifetullah dersleri ile insanları, Müslümanları ve gençlerimizi kalb ziyası ile fikir nurunu mezcederek münevver kılar. Kalbleri parlatır, ruhları ziyalandırır, akılları nurlandırır. Böylece hakiki münevverler yetiştirir, zulümatlı sapkınlıklardan kurtarır.

Bediüzzaman, bu millet-i İslâma bir mevhibe-i ilâhiyedir

İnsan nev'inin yeryüzünde yaşamaya başladığı devirden itibaren fikren geçirdiği tereddiyi önlemek için parlayan büyük istidatlar, muhakkak ki bir tesadüfün eseri değil, âlî bir şuurun hazırladığı mümtaz varlıklardır. Beşer tarihinde zaman zaman parlayan bu ışıklar Allah'ın nuruyla şulenisar olan büyük meşalelerdir.

Nur Risaleleri Kur'an Nurunun parlak bir şulesidir

Muhtelif devirlerde yolunu şaşırmış beşer kitleleri üstüne doğan ışıklardan biri de bu zamanda Risale-i Nur'dur. Dehşetli ve karanlık günlerin imha edici ve yıkıcı icraatları zamanlarında bunun neticesi olan sefalet ve sefahat ateşinin millet ve geçliğimizi yakmakta bulunduğu, zulümlü ve zulümatlı bir devrenin felâket ve fecaatlerinin hüküm sürdüğü bir hengâmede ve hem hakiki ilim ve irfanın göğüs ve kafalardan kaldırılmaya, neslimizin cehalet kuyularına atılıp bilmediğini de bilmeyecek bir cehl-i mürekkep içinde boğulmaya çalışıldığı pek korkunç bir devrede Türkiye'den doğan ve parlayan Kur'an nurunun parlak bir şulesi olan işte bu Nur Risaleleri'dir.

Mütefekkir ve müceddid-i din

Dinsizlik ve sapkınlık had bir safhaya gelmiş, millet-i İslâm boğulmaya doğru yönelmiş, cehalet ve dinsizlik taassubu dehşetli bir istibdat suretinde her nevi müessese ve akideleri yıkmaya başlamıştı. İşte Bedüzzaman Said Nursî böyle bir devirde cihad-ı diniye ve hizmet-i imaniye meydanına atılan yegâne ve mümtaz bir varlıktır. Büyük bir mütefekkir ve müstesna bir müceddid-i dindir. Ve bu millet-i İslâm'a bir mevhibi ilâhiyedir.

Himmet ve Alâka

Nur Talebeleri malûmat, himmet, gayret ve alâkalarını bir mihrak etrafında Nur-u Kur'an bayrağı altında toplamasını, bütün dikkat ve mesailerini imanlarını takviye ve kurtarmak için, Nur Risalelerini sebatla mütalaa etmek noktasında teksif ve temerküz ettirmesini başaran münevver ve mücahit Müslümanlar camiasıdır.

Medrese-i Nuriyeler

Her Nur talebesinin evi bir Medrese-i Nuriyedir. Bediüzzaman Said Nursînin Medrese-i Nuriyeleri Türkiye'nin ve âlem-i İslâmın her belde ve şehrinde senelerce envar-ı Kur'aniye ve imaniyeyi feyz-i ilâhî ile saçan ocakları, cihad-ı diniyenin kal'aları ve ileri karakolları vazifesini görmüş, kıyamete kadar da bu kudsî vazife-i imaniyeyi ve diniyeyi ifa edecektir.

Risale-i Nur

Okuyanları iman, insaniyet bakımından tekâmül ve terakki ettirmiş, cesaret ve şetareti artırmıştır. Bediüzzamandaki müstesna bir ilahî mevhibe ve fetanet, akıl ve kalblere hitabet ve tenvir, heybet ve haşmet, cesaret ve şecaat, tevazu ve mahviyet insanları meftun etmiş ve Nur Risalelerinden istifadeye, onu devamlı bir hal ile okuma sevdasına mübtelâ etmiştir.

Muarrâdır fezâ-yı feyzimiz şeyn-i temennâdan,

Bize dâd-ı ezeldir zîrden bâlâdan istiğnâ.

Çekildik neşve-i ümitten, tûl-i emellerden,

Öyle mecnunuz ki, ettik vuslat-ı Leylâdan istiğnâ.

Necib Üstadım Bediüzzaman!

Talebeniz Abd-i
Zelil Zübeyir

Risale-i Nurun hususiyetlerinin parlak semeratından bazıları

Zihnî ve dimağî cehdler

İşte Risale-i Nur her nevi kudsi mücahedeyi, bir nevi zarurî gıdaları hükmüne geçen Nur talebelerine kendini okuttururken onlara zihnî ve dimağî cehdler sarfettirir. Bazı hususiyetlerin bir nebzesi şöyle ifade edilebilir.

- Risale-i Nur Mahmul ve memlû bulunduğu mukaddes Kur'a nî, imanî ve İslâmî manaları okuyucuların akıl ve kalb midelerine büyük bir iştiha ile aldırap hazmettirir.
- Risale-i Nur kuş gibi, yavrusuna kay vermez. Koyun gibi ab-ı hayat olan süt verir. Böylece ab-ı hayatı bütün cihazat-ı maneviyesine massettirir. Bütün lâtifelere dem ve damarlara nüfuz ettirir. Başkalarına hocalık yapmak için değil, kendini tenvir ve islahâya sahip olurlar.
- Risale-i Nur sadık ve halis talebelerine birçok ilim meraklılarının meşru olan sadece başkalarına hocalık yapmak için değil, talebelerine evvela kendini tenvir ve islah ve imanını takviye ve kurtarmak niyet-i halisanesine aynı zamanda başkalarının imanlarını kurtarmak ve tenvir etmek gibi bir niyet-i halisiyete sahip olurlar.
- Risale-i Nur kendini halisane bir niyetle, istifade ve istifaza gayesiyle, Nur-u Kur'an güneşiyle tenevvür, imanı kuvvetlendirmek ve kurtarmak maksadıyla okuyan kimselerin, ihlâs, sadakat ve sebatla kendisiyle iştiğal etmeye doyamayan muhlislerin itikatlarını, harikulade bir tarzda kuvvetlendirir. Zerreden güneşe kadar derecesi olan meratib-i imaniyede terakki ve teali ettirir, akıl ve

mantıklarını nurlandırır, uyandırır ve çalıştırır. Onların kalblerini harekete geçirip parlatır, ruhlarını ziyalandırıp aydınlatır. İlahî ve imanî bir tefekküre, Kur'anî bir tedebbür ve taakkula mazhar eder. İnsan-ı kâmil mertebelerinde yükseltir. Onları, Risale-i Nur, keskin bir feraset ve gıyasete selâmetli, isabetli ve muvaffakiyetli bir tedvir ve idareye malik kılarak iman ve İslâm davasında, manevî mücadele-i diniyede ve hizmet-i Kur'aniyede zafer ve muvaffakiyetlere eriştirir, sabr-ı cemil ve hikmete isal eder.

- Kur'an ve iman hakikatlarından mürekkep Risale-i Nur Külliyyatı, okuya okuya sadık ve halis talebelerini ilmiyle amil, gayyur, faal ve mücahit bir Müslümanlığa, azamî bir fedakârlık ve feragata azimet ve takvaya, halis bir ubudiyete muvaffak kılar. Ehl-i İslâm mabeyninde samimi, müttehit ve mütesanit bir din kardeşliği husule getirir.
- Risale-i Nur salâbetli ve cesaretli bir dindarlıkla insanı insan ve ihya eder; dinamik, enerjik ve digergam bir Müslüman olmak şerefiyle müşerref eyler. Kamil ve faziletli şahsiyetlerin ve mü'minlerin itiraf ve istiazeleriyle de aşikâr bulunan ve herkesde ve bilhassa mütaalaya meraklı zatlarda çok defa akıl ve şuurları taalluk etmeyerek gizli bir enaniyet-i ilmiye bulunabilir. Hatta ekser konuşmalarda o kimseler, lafzan tevazular bezleder, böyle tehlikeli ve çok kimselerin şerrinden Allah'a iltica ettikleri bir enaniyetin hükmiyle insan nefesine aldanarak kendini tahkiki ve yakini ilm-i iman ve irfan tahsilinden azade bile edebilir. Böylece büyük mahrumiyetler içerisinde kalabilir.
- a. İnsanı çeşit çeşit ve aklî, kalbî, fikrî ve fiilî hata ve vartalara düşebilen böyle bir benlik ve enaniyetten sıyrılarak, Risale-i Nuru defalarca okumak ve hatmetmek, ilâhî zevk ve saadetiyle mes'ud olanlar hakaik-i Kur'aniye ve imaniyenin manevî mevcudiyetlerinde yerleşmesi ve kökleşmesi mazhariyetine nail olurlar. Birçok âlimlerimiz bu nailiyete erişmişler ve münevverlerimiz de bu nailiyete erişmektedirler. Akıl ve kalb midelerindeki açlığı ve boşluğu duyarak muhtacane ve müştakane bir şekilde Nur Risalelerini mütalaya devam ederek hakaik-i Kur'aniye ve imaniye, marifetullah ve muhabbet-i ilâhiye manevî cihadlarına zerk ve nefh olur. Böylece dünya ve uhra bahtiyarlığıyla yaşama yolunu öğrenir ve öğretir ve öğrettirir. Yaşar ve yaşatır ve yaşattırır. Elhasıl: Risale-i Nur Külliyyatı ekmel-i mükemmel bir hakaik-ı iman ve Kur'andır.

- Risale-i Nur gittikçe genişlemede, süratle terakki ve tekmle doğru ilerlemektedir. Birçok bahtiyar kimseler onun tenvir ve hidayet dairesine fevc, fevc dâhil olmaktadır. Bugün dünya üzerinde en çok okunan ve büyük bir rağbet ve revaca mazhar olan yekta bir eser hüviyetiyle parlamaktadır. Nur'unu ve ziyasını dünyaya yaymak haşmetinde olan bir manzume-i hakaik meşalesi olarak temayüz etmektedir. Dinsizlik fırtınaları ve dalâlet tayfunlarını durdurmakta âlemi huzur ve sükûna kavuşturmaktadır. Bu ise dünyayı alâkadar ve kendisi ile meşgul eden müthiş bir hdise-i ilmiye ve İslmiyedir. Bu muazzam vak'anın azametini gözlerimizin önünde canlandırmaktan ve onu tarif ve tavsifden aciz bulunmaktayız.
- Vesveseli ve kuruntulu olanlar, Risale-i Nuru okusunlar. Bu fena hastalıktan kurtulurlar. Huzur ve sükûna kavuşurlar. Yoksa hayatlarında mes'ud yaşıyamazlar.
- Minnet ve şkranları ifade eden Risale-i Nur: İnsanın hikmet-i hilkat ve gayesini bu muvakkat dünyadaki İlâhi vazifelerini ders veriyor. Sa'y ve gayretle tefekkür ve taakkulle kendi memleketlerindeki, meşru şartları içinde çalışarak iddihar ve ihsan edilmiş olan altın ve elmas hükmündeki nimet-i ilâhiye ve kazançları çalışıp bulduruyor.
- İnsanı, diyar-ı gurbete gidip dininde, imanında fedakrlıklar etmek derekesine düşürmekten de kurtarıyor. z be z memleketlerinde imanî, islâmî ve dünyevî sahalarda ne kadar terakki edenleri ve edeceklerini küllî bir manada öğretiyor. İman, ahlk, dinî ve millî sukutlardan muhafaza ediyor. Bunları gayet mukni, gayet nafiz ve müessir bir tarzda akıl ve kalblere nakşettiği içindir ki bu kadar muazzam bir kitle-i ehl-i İman Risale-i Nur'u bir hayat boyunca birçok defalar hatmediyor. Onu seviyor ve sevdiriyor.

Risale-i Nurun Tebliğ ve Neşri - Nur Talebeleri ve din düşmanları

Bu mukaddes vazifeyi görecek bir kimsenin bilhassa bir Nur talebesi veya fedaisinin, evvelâ uhraya müteveccih ihlâs ve sadakata mazhar olması en birinci ve müessir bir şarttır. Bu ulvî seciyelere malik olması için de Risale-i Nuru, stadımızın ve Nur talebelerinin lhikalarını en az c defa devretmesi ve haftada bir ihlâs risalelerini

sonra da hergün lâakal on sahife sırf kendi nefsinin ve imanını kurtarması gayr-ı meşru şeylerden içtinab etmek ve sabr-ı cemil niyetiyle mütalaâda devamlı ve sebatlı olması elzemdir diyebiliriz.

Sonra da ziyaret edeceği Nur kardeşleri ile henüz görüşmeden, o şehir ahalisinden olan ehl-i imanın seciyelerinden o şehrin tarihî ve hamasî gibi onun ve İslâmiyetle alâkalı hususiyetlerini tetkik edip öğrenmesi, masum Nurlu gençlere şehir içindeki dolaşmakla çok rastladığından, tahsinkerane bahsetmesi mukteza-yı hale göre bu iki düstur evvel veya sonra takdir etmesi fikrindeyiz. Sonra okuyacağı hakaik-ı imaniye ve Kuraniyeyi cemaat daha fazla bir dikkatle dinleyeceği kanaatindeyiz. Fakat bu ikinci şarta “Risale-i Nur ve Üstadımıza olan sadakatın manevî tesiratiyle Nur talebeleri muhtaç değildir” imanında olan Nur talebeleri de çoktur.

İman ve İslâmiyete hizmet:

Asil ve Aziz Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, her türlü maddî kazanç ve hasis menfaatlerden müberra ve uzak olarak iman ve İslamiyet’e hizmet etmiştir. Mükerrerem ve mübeccel Üstadım, son derece bir gayret ve faaliyetle harika bir fedakârlık ve yüksek bir himmetle Kur’an ve imana hizmet etmiştir. Kur’an ve iman davamız gayet sarîh, açık ve müdelleldir. Misilsiz bir fedakârlık ve sa’y-u gayretle muvaffak olmuştur.

Nurları oku

Bir ses ruhumun ve vicdanımın derinliklerinden yükselerek diyor ki: Nurları büyük bir aşk ve sevgiyle ve kana kana ve düşünce düşünce oku.

Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, çok çetin şartlar ve imkânsızlıklara, eşedd-i zulüm ve istibdad-ı mutlakın dehşetli işkence ve taarruzlarına rağmen hizmet-i imaniyeden asla çekilmemiş ve son nefesine kadar mücahedesinde dâim olan muzaffer ve muvaffak bir İslam mücahididir.

Gizli din düşmanları

İhtiraslarına pâyân olmayan ve insanlığın istihfaf ve istihkarına müstahak olan gizli din düşmanları, millet-i İslam’ı tarih sayfalarından topyekûn silmek hevesiyle çabalayan din düşmanı teşekküllerdir. İman ve İslamiyet’i kökünden tahribe çalışan din

düşmanları, şeytanlara parmak ısırtan çeşitli tedbir ve desiselere başvurmuşlardır. Binbir türlü yalan, hayal ve uydurmalarla entrika ve fesat çevirmektedirler, zulüm ve vahşetle... Risale-i Nur'daki Kuvvet-i Kur'aniye ve ilmindeki ilahî kuvvet ve tesir din düşmanlarını dehşet ve hayrete düşürmüştür.

Risale-i Nur'un parlak intişarı

Risale-i Nur'un düşmanları hüsrana, zillet ve mağlubiyet içinde çabalamakta, Risale-i Nur'un talebeleri ise zafer ve muvaffakiyet şenlikleri ile Cenâb-ı Hakk'a hadsiz hamd ü senalar etmektedir. Mensubu olmakla şeref duyduğumuz Risale-i Nur, olanca şaşaa ve parlaklığı ile intişar etmektedir.

Tahkiki imanla kabildir

Siyasi, iktisadi sistemlerin istikamet ve selametle muvaffakiyeti icraatçı organların tahkiki iman kuvvetiyle münevver olmaları ile kabildir.

Risale-i Nur'un ilahî intibaha mazhar eden Nuranî ve Kur'anî dersleri gözleri açmış, kalbleri uyandırmış, akıl ve mantıkları çalıştırmıştır.

Şayan-ı hayret ilmî üstünlük

Risale-i Nur'da şayan-ı hayret ve takdir olan ilmî bir üstünlük vardır. Bu fevkalâde tevafukla temayüz etmiştir. Okuyanlar iman dolu bir kalble cihad-ı diniye meydanlarında cevelan ediyolar. İman dolu bir kalble iman ve İslamiyet hizmetine son nefesleri ne kadar devam etmeye azmetmişlerdir.

Üstadım!

Ey Aziz ve Değerli Üstadım!

Bütün samimiyet ve hürmetimle...

En azgın ölümler ona zincir vuramamıştır. O volkanlar gibi coşkundur. Adeta yalçın kayalardan örülen şahikalardan aşmıştır. Onun eğilmeyen dağlar gibi dik başı, mahvolma hengâmında bile dinsizlere serfûrû etmemiştir.

Gül yüzlü melekler gibi rikkatle gülümser. Kar kış dememiş üzülop, acı duyup ye'se düşmemiştir. Güneş sönse, ay batsa, gökler yıkılıp çökse, en sarp uçurumlar civarını sarsa, o davasından ve mücahede-i diniyesinden dönmeyecek bir yaradılıştadır. Ruhunda imanla yanan meşale sönmemiş ve söndürülemezdir. Kalbinde yanardağ gibi haşmet ve azamet saçan mukaddes bir iman vardır.

Nurlu vicdanlara her an haykıran bir ses diyor ki:

Ey Nurcu!

Durma, ilerle!

Ey Nur!

Fıskır ve güneşler gibi parla!

Kudsi heyecanlarla doğacak şanlı zaferler ancak sendedir, sende!

Zira zulmetleri dağıtacak nurlu meş'aleler sinende...

Nurcular hamdetmektedir sen gibi bir şaheserle

Âlemlere yayıl!

Nesl-i cedidi uyandır!

Âlem-i İslam seni bekledi bunca zamandır.

Risale-i Nur:

Mukaddesatımıza saldıran korkunç ejderleri gebertmiş, dinsizlik ve dalâletin kızıl bağırnı darmadağın etmiştir.

Ey Nur!

Yokmu çare-i halâsım diye feryat eden milletimin imdadına yetiştin. Feryad-ı figan eden nesl-i cedide saadet yolları göstererek dindirdin. Senin her bahsinde iman seli çağlıyor. Ağaçlar kalem, sular mürekkep olsa seni tavsif edemez insanlar.

Ey Nurcular!

Büyük ceddiniz sizin hizmetinizden ümitvardır. Allah Allah diyerek yürüyün. Zira bugün milyonlarca şehidin varisi olan sizlere zafer kapıları açılmıştır.

Ey Üstadım!

Ölmez eserinle yaşıyorsun sen. Azmindeki kuvvet ve ulviyete hayrandır bu millet.

Ey Nur!

Sendeki ilm-i imana, ulviyet ve kudsiyete hayran yaşarız. Her an seni okumak sevgisiyle dolup taşarız.

Nur Talebeleri

İlm-i imanla, himmet, gayret ve fedakârlıkla temayüz etmiş ve etmektedirler.

Rakipsiz intişar etmektedir.

Risale-i Nur, Kur'an ve İslamiyet'in asliyet ve safiyetini muhafaza ve müdafaa eden, olanca haşmetiyle ve rakipsiz olarak intişar ve inkişaf etmektedir. Nurculuk, olanca haşmet ve azametiyle ayakta durmaktadır.

Bu vatanın her köşesinde ve âlem-i İslam ve âlem-i insaniyette her gün yeni yeni simalar ve istidatlardan birçok kimseler Risale-i Nur'la hidayete erişmekte, Nur'un saflarına seve seve, fevc fevc iltihak etmektedirler. Geceli gündüzlü, var kuvvetleriyle Nuruların feyyaz mütalaası ve kudsi hizmetinde çalışmaktadırlar. Din düşmanlarının münafıkâne ve korkunç faaliyetlerini kökünden tarumar etmek hususunda gayet mahirdirler.

Risale-i Nur

İnsanları gaflet ve cehaletten kurtarmakta, genç nesilleri her çeşit hurafat ve dalâletten halâs edip hidayet yolunu göstermektedir. İçinden çıkılmaz badirelere sürüklenmiş olanları kurtarıcı eliyle halâs ederek nurlu, parlak, selâmet ve saadete

eriştiren cadde-i Kur'aniye'de yürütmektedir. Gençliğimizi ardı arkası kesilmeyen şeytanî telkinlerden, dinsizlik ve dalâlet kasırgalarından kurtarıp muhafaza etmenin yegâne çaresi Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur

İslamiyet'in ulviyet ve kudsiyetini gün gibi, güneş gibi göstermiş güzide bir varlık, aklı selime dayanan bir eserdir. Risale-i Nur, büyüklüğü ve birçok meziyetlere malik olması ile beraber, her türlü şüphenin fevkinde olan bir ilm-i iman ve Kur'an hakikatlarıdır.

İnsan aklına, kalb ve derunî iştiyaklarına hitap eden bir eserdir. Bir insan için imanın mümkün olan en âlî mertebesine kadar yükselmiş bir Zat-ı Nuranî'nin eseridir. Bunun için Nur talebesi olmak bir insan için en büyük bir nimettir. Risale-i Nur, hususî bir mana ve ehemmiyeti taşır.

Risale-i Nur, hayatımı kurtardı

Hayatım karanlıklar, ruhum ıstıraplar içinde idi. Adeta kesif bulutlarla kaplı karanlık bir dehlizde bunalma nöbetleri geçiriyordum. İç âlemimde tozlu fırtınalar esiyordu. Gözlerim eşyayı hakiki hüviyetiyle göremiyor, kulaklarım hak ve hakikat sedasına karşı sağırlaşmış bir halde idi. Bedbaht durumda iken Risale-i Nur'u tanıdım, okudum okudum. Okudukça derin nefesler almaya ve dirilmeye başladım. O zulmetli dehlizden güneş ışığına kavuşmuş bir adam gibi mütehasıs oldum. Ruhum ve kalbim huzura kavuştu; gözlerim dünyayı hakikatiyle görmeye, kulaklarım hakikat seslerini işitmeye başladı ki, dünyaya adeta yeni geliyorum gibi bir saadet ve ferah içinde kaldım.

Ey kardeş!

Ver bana nur

Etme beni dur.

Birtek kitap için mum gibi sarartmak mı?

Beni böyle kurtaran bir tefsir-i Kur'an'a bin canım da olsa feda etmek onun hizmetine ihlâs ve sadakatle devam etmek insaniyetin muktezası olan bir şükran borcudur kanaatini taşımaktayım. Elimden gelseydi Nurların üstünlük ve meziyetini, ulvî prensip

ve gayelerini tebellür ettirir, onun cihan değerinde kıymetli olan bir şaheser olduğunu daima terennüm eder ve o terennümle yaşadım.

Hizmet-i imaniyede ihlâs ve şevk

Risale-i Nur talebeleri, Üstad'ları merhum Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nden mülhem olarak devam ettikleri gayretlerüstü gayret ve faaliyetlerinden bir an olsun geri durmamışlar, en çetin şartlar altında hizmet-i imaniyelerinde ihlâs ve şevkle ilerlemişlerdir.

Cihad-ı Ekber-i Diniye

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri, cihad-ı ekber-i diniyenin pişdarı, rehberi ve öncüsüdür. Risale-i Nur bir terakki ve yükselme amilidir.

Nur

Nursuz geçirirsen eğer,

Her günün dünden beter.

Risale-i Nur ve İslamiyet

İslamiyet, akla ve mantığa dayanan hikmet ve tefekkür dinidir. Risale-i Nur da bütün imanî ve İslamî hakikatleri aklen ve mantıken ispat ve izah eder. Ayet-i kerimelerin hikmetfeşan manalarını tebarüz ve tebellür ettirmiştir. Kitab-ı kâinatı mütalaa ettirerek tefekkür mesleğinde teali ettirir, fikrî terakkiyatın evc-i bâlâsına çıkartır. Talebelerini ilim ve marifetle tenvir ve tezyin eder. Büyük ve derin manalar ve azim hikmetlerle doludur. İlm-i iman ve irfan nurlarıyla, üstün bir iman kuvvetine malik, mümtaz ve mes'ud kimseler olarak yetiştirir.

Hem bu asırda insan zekâsı ve akli tekâmül etmiştir. Risale-i Nur da bu zekânın kavrayabileceği ve aklın anlayabileceği bir metotla hak ve hakikati ders vermiş, asrımızdaki ve gelecek devirlerdeki beşerin fehmine müspet ilim anlayışına muvafık olarak beyan ve ifade etmiştir.

Hakşinas ve kadirşinas olmak

Nur talebeleri, hakşinas ve kadirşinas insanlardır. Sayısız örnekleriyle böyle olduklarını mütalaa ve müşahede etmekteyim.

Tarif ve tavsif

Risale-i Nur, her türlü tarif ve tavsifin fevkindedir. Tarif ve tavsife muktedir değiliz. İmanı kuvvetlendirmek ve kökleştirmek kuvvetini kendine bahşeden yine ondaki iman kuvveti olmuştur. Muhteşem hüviyet ve muazzam mahiyetini tecessüm ve izhar etmekten aciziz.

İslam'da cihad ve Risale-i Nur

Barbar ve yamyamları medenileştiren, dalâlet çukurlarına yuvarlananları çekip çıkaran, millet-i İslam ve beşeriyeti huzur ve sükûna, selâmet ve saadete ulaştıran bir tefsir-i Kur'an'dır. Bu öyle sönmez bir nur-u Kur'an'dır ki, dalâletin kesif bulutlarını parçalayarak parlak ziyasıyla bu vatan ve milleti aydınlatmıştır. Millet ve neslimiz dinsizlik cereyanlarının çökerttiği karanlıklar içinde bunalmak üzere iken, tek kurtuluş ümidi ve beşareti olarak zuhur eden Nur Risaleleri, cihan tarihine yeni sahifeler açtıran âlemşumul, yüksek bir tefsir-i Kur'an'dır. Her türlü tarif ve tavsifin fevkindedir.

Yarım asra yaklaşan intişar safhasında en zalim dinsizler onun neşriyatını durdurabilmek için mütemadi bir surette taarruz ettikleri ve onun kıymetini düşürmeye çalıştıkları halde, Risale-i Nur'un fütuhâtı kat kat ziyadeleşmiştir. Millet-i İslam indinde ihraz ettiği yüksek şeref ve mevkiinden, büyük kıymet ve kadrinden zerre kadar kaybetmemiştir. Bilâkis asumana yükselen bir ulviyet iktisap etmiştir. Hiçbir dinsiz camia ve ihtiras bu nuru karartamayacak ve söndüremeyecektir!

Risale-i Nur

Selâmet ve saadete yaşamanın, terakki ve tekâmülün zembereği olan hakikatler manzumesidir. Feyyaz mütalaa ve kudsi hizmeti, insana asalet ve necabet bahşeder, iman ve İslamiyet'in mertebelerinde yükselmek nimetine nail kılar.

Bir eltaf-ı ilâhidir

Bediüzzaman, azamî ihlâsın ve iman kuvvetinin müşahhas timsali ve sembolüdür. Muhteşem ve muazzam bir varlıktır. Müstesna, zengin ve engin bir ilme mazhar olan bu mümtaz zatın eserleri olan Nur Risaleleri'nin ne kadar üstün ve faik, ne derece şümullü ve misilsiz olduğunu onu dikkatle okuyanlar bedahet derecesinde müşahede etmektedirler. Hem bu Nurlar, büyük bir fedakârlık ve yüksek bir himmetin meyvesidir. Şiddetli bir ihtiyaç zamanında lütfedilen bir eltaf-ı ilahîdir. Ehl-i imanın büyük bir şevk ve zevkle, derin bir sevgi ve alaka ile mütalaa ettikçe de ona olan ihtiyacının çok ziyade olduğunu idrak ettiği bir eserdir.

İslâmiyete ihtişam devirleri yaşatacak

Evet, Risale-i Nur, sönmeyen ve söndürülemeyen bir iman meşalesidir. Din düşmanlarının arkadan ve cepheden tarruzlarına mukabele eden, onları tek başıyla mağlubiyet girdaplarına fırlatan bir kuvve-i Kur'aniye ve ilmiyenin mücesssem bir timsalidir. İslamiyet'e şevket, satvet ve ihtişam devirleri yaşatacak yekta bir amildir. Gönülleri fetheden, zafer üstüne zaferler kazanan manevi ve ferd-i ferid olan bir fatihtir. Evet, o öyle bir nurdur ki, onu söndürmek için yapılan bütün gayretler neticesiz kalmaya mahkûm olmuştur. O, bütün haşmet ve azametiyle yine parlamıştır.

Risale-i Nur, hayat-ı diniye vücuda getirecek bir eserdir.

Sağlam bir hayat-ı diniye ve temelli bir medeniyet-i İslamiye vücuda getirecek amilleri havi bir eserdir. Hem bu vatan ve milleti hem âlem-i İslam ve beşeriyeti kurtarıcı ve yükseltici, tekmil hakikatleri cami olan bir kitaptır.

İman zafiyeti

Tek çaresi Risale-i Nur'dur. Müslümanlar imanda kuvvetli, dinine bağlı olduğu devirlerde, ilmin ve medeniyetin zirvesine yükselmişler, dince zayıfladığı zamanlarda ise tereddidi ve inhitata, yıkılışlara duçar olmuşlardır. Bugün millet ve gençliğimiz de iman zafiyetinin tevlit ettiği felâketler içinde yüzmektedir.

İmansızlık, milletimizi kurtulması müşkil olan bir esaret zincirine vurmuştur. Bütün fenalık ve dalâletlerin, meş'um ihtiras ve vahşetlerin en birinci amili iman zafiyeti ve dinsizliktir. Bu bedihi gerçek gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır. Bunun için bugün iman ve İslamiyet'in temellerini yeni baştan imar ve tamir etmek zaruretindeyiz. Bunun tek çaresi de Risale-i Nur'dur. Zira Nur Risaleleri tahkiki iman dersleriyle iman ve İslamiyet'i kuvvetlendiren bir eserdir.

Asil ve necip

Risale-i Nur'un bize verdiği ilmin ihtişam ve kudsiyeti bütün benliğimizi sarmakta, kendini derin bir sevgiyle tekrar be tekrar okutmaktadır. İman meratibinde büyük terakkiler kaydettirmekte, asil ve necip ve metin Müslümanlar yetiştirmektedir. Risale-i Nur'un âleme serpmekte olduğu nurları, eksilmeyen ve sönmeyen bir parlaklıkla devam etmektedir.

Cehaleti ve sapık fikirleri, dalâlet ve dinsizliği kaldıran, kurtuluş ve hidayet yolunu gösteren, sırat-ı müstakimde emniyet ve saadetle götüren büyük bir rehberdir, bir mürşid-i ekmeldir. Akıl ve insaf sahibi ilmî şahsiyetler ve münevver mü'minler bu bedaheti hayranlık, takdir ve tahsinlerle izhardan kendilerini alamamışlardır. Nurların cihan değerindeki değer ve üstünlüğünü idrak etmişlerdir. İlim ve insaf sahibi faziletli şahsiyetler Risale-i Nur'un ihtiva ettiği ilmin azamet ve haşmeti önünde hürmet ve tazimle eğilmişler, takdir ve tahsin etmek kadirşinaslığına erişmişlerdir.

Nurlarda müstesna bir tesir ve nüfuz kuvveti vardır. Üslûbunda ulvî bir âhenk ve cazip bir haslet insanı kendine cezp etmektedir. Gayet belîğ ve selistir, şaheserdir. Risale-i Nur'un güzellik ve rüçhaniyeti, diğer tefsirlerden kabil-i temyiz bir bedahettedir. Onun dikkat ve orijinalliğini sarahatle müşahede etmişler, hayranlık ve meftuniyetlerini izhar, Nurların güzellik ve mezâyasını terennüm etmişlerdir.

Güneşler Güneşi Kur'an güneşinden lemean eden Risale-i Nur güneşi, bütün beşerî, zulümat ve dalâletten kurtarıcı ve hidayet nurlarına gark edici bir tefsir-i Kur'an'dır.

Allah ve Resulü ilme ehemmiyet vermiştir

Risale-i Nur, Kur'anî ve îmanî hakikatleri akla ve mantığa mutabık olarak ders veren; kalb, ruh ve vicdanı tenvir eden bir eser külliyyatıdır. Bizler insanları hak ve hidayet yoluna davetle mükellef bulunmaktayız. Risale-i Nur talebelerinin Hakka teslim ve inkiyadı kuvvetlidir.

Allah ve Resûlü ilme çok yüksek bir itibar ve ehemmiyet vermiştir. Risale-i Nur, Kur'an güneşinden telemmu eden en parlak bir hidayet meşalesidir.

Hakikî ilim ve irfanın esası, madeni, ruhu ve nuru olan iman-ı billâh ve marifetullahı ders verir. Muhabbetullah ve marifetullahı bütün zerrat-ı vücudumuza nüfuz edencesine telkin eder. Risale-i Nurun hizmeti imanî, İslâmî, Kur'anî, manevî ve uhrevîdir.

Risale-i Nur

Risale-i Nur, beşerde sulh ve selâmeti, emniyet ve itimadı tesis eden müstesna bir eserdir. Bu, sadece bizim kanaatimiz değil, ehl-i ilim ve insaf olan hakşinas zatların üzerinde katiyetle ittifak ettikleri bir gerçektir. Cenâb-ı Hak, Risale-i Nur yolunda fedayı can eden, can ve cananlarını cihad-ı diniye uğrunda hiçe sayan fedailer yetiştiriyor.

Ebedî bir haz ve lezzet

Risale-i Nur, hak ve hakikat uğrunda yapılan bir muharebe ve mücahedenin mümtaz bir sembolüdür. Nurcular, iman ve İslamiyet'in keskin kılıçlarıyla mücehhez olarak mücahede-i diniye meydanlarında cevelan etmekten kudsi bir heyecan ve meşrûiyetle mütehasstirler. Ebedî bir hazzın lezzetiyle mütelezzizdirler. İslamiyet'in zuhur ve intişarı devrinde cihad-ı diniye için can ve mallarını, evlâd ve iyalini feda edenler ebedî bir saadete erişmişler ve rıza-yı ilahîye nail olmuşlardır.

Nur-u Muhammedî (a.s.m.)

Bu mücahede-i diniye iledir ki, envar-ı Kur'aniye ve Nur-u Muhammedî (Aleyhissalâtü Vesselâm) cihana yayılmıştır. Bütün tarih boyunca da Müslümanlar din uğrunda birçok mahrumiyet ve fedakârlıklara katlanmıştır. İşte bu asırdada bidayet-i İslâmda olan bir cihadın ifasına Nur Talebeleri gibi gayret ve himmet sarfetmemiz gerekiyor. Zira, esasat-ı İslâmiye ve erkan-ı İmaniye dehşetli hücumlarla tahrip edilmeye çalışılmaktadır. Bizler de cedd-i necibimiz gibi ila-yı kelimetullah için cihad-ı diniye uğrunda şahsî rahatlıklarımızdan feragat ederek mutlak bir fedakârlıkla çalışmaya devam edeceğiz.

İman ve İslâmiyet için feda edeceğiz

Evet, esaret altında zilletle yaşamayı izzetle ölmeye tercih edenleriz. İman ve İslâmiyet yolunda lüzumunda can ve cananımızı feda edeceğiz. Fakat canımızın canı olan

hizmet-i Nuriyeden ayrılmıyacağız. Kolaylıkla da canımızı o dinsizlere vermeyeceğiz. Din düşmanlarını manen öldürünceye kadar, dinsizlik cereyanlarını dağıtıncaya kadar, onların manevî vücutlarını ortadan kaldırıncaya kadar çalışacağız.

Benim Kara Sevdam:

- Okumak ve hizmet
- Risale-i Nur
- Üstad
- Fütihat
- İhlâs
- Maddî menfaattan uzak
- Tesanüd
- Gayret ve faaliyetir.
- Allah'ın rızasını tahsildir.

Risale-i nur fenalığa karşı iyiliği telkin eder

Risale-i Nur, fisk-u fücuru kaldırır. Yalan ve iftira, kıskançlık ve rekabeti, dünya menfaati uğrunda ihtirasla koşmak illetlerini tedavi eder. Hakperestliği, doğruluk ve istikameti, fenalığa karşı iyiliği telkin eder. Fazileti, af ve müsamahayı ders verir. Amel-i salih ve hizmet-i diniyede, hiçbir mükâfat ve karşılığı niyet etmeden, münhasıran Allah'ın rızasını istihsal etmeyi hedef gösterir.

Çığır açmıştır

Ehl-i iman karanlıklar içinde bunalmış ve boğulmak üzere iken tek kurtuluş ümidi ve beşareti olarak parlamıştır. Hayat-ı içtimaiyede şaşaalı meşalesiyle aydınlatici bir çığır

açmıştır. Bu Kur'an Nurları, cihan tarihine yepyeni sayfeler açtıran cihanşümül bir hadise-i tarihiye haline gelmiştir. Ehl-i imanı dalâlet ve dinsizlik çukurlarına düşmekten korumuş, düşenleri de çıkarıp aydınlığa ve hidayete eriştirmiştir.

Nur'un zuhuru

Yirminci yüzyılda bir güneş doğdu. Dünyaya bir nur-u Kur'an gönderildi. Zulmetler dağılmaya dalâlet ateşleri sönmeye, bid'at rüzgârları hızını kaybetmeye başladı. Kandiller revaçsız kaldı. Türkiye'den cihana, ilim ve irfan âlemine bir güneş doğdu.

Zaman, hizmet zamanıdır

Cemaat, cemiyet ve Müslümanlığın umumî menfaat ve hizmetlerini idrak etmek elzemdir. Zaman, hizmet zamanıdır. Her asırdan ziyade bu zamanda şahsi şeylerin feda edilmesi veya birinci derecede tutulmaması lâzım ve zarurîdir. Bugün Kur'an bizden, iman ve İslamiyet'e hizmet istiyor. Resûl-i Ekrem (a.s.m.) bize hizmet-i diniyeyi emrediyor. Bu ilahî emirlere candan kulak veren Nurculardan iman hizmetine hayatını vakfedenler gün geçtikçe ziyadeleşmekte, ehl-i iman ve İslam'ın yüzlerini güldürmektedirler.

Milletin kalb hastalığı, zaaf-ı imandır

Milletimizin en büyük felâket amili iman ilminden mahrum olmasıdır. Milletin kalb hastalığı zaaf-ı imandır. İmanı tahkikî ve kuvvetli olmayan bir cemiyet, her nevi felâketlere beşik olabilir.

Üstad-ı külldür

Risale-i Nur, çok şahane ve ulvî misallerle doludur. Cenâb-ı Hakk'ın varlık ve birliğini terennüm eder. Ruh ve kalbleri iman-ı billâh ve marifetullah ve muhabbetullah ile münevver kılar. Risale-i Nur bir mürşid-i ekmeldir. Bir üstad-ı külldür. Bir rehber-i ekberdir.

Yar

Kitap olur bar olur.

Kitap olur yar olur.

Kendine yar arayan

Nurlara yar olur.

Komunistlik millet-i İslâm için âfâttır.

Gizli bozguncu teşekküller her tarafa zehirli tohumlar saçmaktadır. Bunlar öyle bir zehirdir ki, panzehiri araştırılmamış veya bulunamamıştır. Millet ve neslimizi mütemadi bir surette serptiği zehirlerle mahvetmektedir. Bu, millet-i İslam için en büyük bir afattır, pek azim bir fecaattir. Öyle ise panzehiri bulmak gerektir. Amansız düşmanlarımızı içinde toplayan mezkûr gizli teşekküllere karşı koyacak bir kuvveti bulmak elzemdir, hayatî bir mecburiyettir. İşte o fesatçı ve yıkıcı dinsizlik cereyanlarına karşı atom bombası hükmündeki tek kuvvet, bu asırda Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyan'ın bir tefsiri olan Nur Risaleleri'dir.

Sedd-i Zülkarneyn'dir

Dünyayı tehdit eden komünistlik ve farmasonluk gibi dinsizlik afetlerine karşı Risale-i Nur, bir sedd-i Zülkarneyn'dir. Bu noktada bütün hakikî münevverler ve ehl-i iman müttetikirler. Zira, o zındıka ve imansızlık ateşini söndürecek, o dinsizlikleri kökünden yıkacak bütün temel esaslar ve kuvvetli ve kudretli parlak hakikatler, Risale-i Nur Külliyyatı'nda mevcut bulunmaktadır.

İlâhî emirlere itaat

Bir insan muhabbetullah ve mehafetullah sayesinde hak ve hidayet caddesinin haricine çıkmaz. Adalet, insaf ve merhamet hissi ona hâkim olur. Kötülükten iyiliğe yönelir. Günahlardan kendini muhafaza etmekle muvaffak olur. Derunî bir haz, kalbî bir şevk ve sevgiyle ilahî emirlere itaat ve inkiyada mazhar olur. Vicdan ve vazife mesuliyetini idrak eder. Fenalık meyillerini frenler.

Allah sevgisi ve Allah korkusu

İşte Risale-i Nur, iman-ı billâh, marifetullah ve muhabbetullah dersi verdiği içindir ki onun bahtiyar talebeleri Allah sevgisiyle, Allah korkusuyla, iman kuvvetiyle Allah'ın ve Resûlullah'ın emir ve nehiyelerine seve seve boyun eğerek itaat ederler, amel-i salih ve takva ile gayet saadetli bir hayat sürerler.

Gizli din düşmanları

Bu milleti mahvetmek için evvela gençlerimiz ve çocuklarımızın safi zihinlerini bulandırmak, onların itikatlarında şüpheler husule getirmek suretiyle işe başladılar. Türü türü neşir vasıtaları ile mektep içinde ve dışında herkesin ilk anda fark edemeyeceği birtakım hileli ve taktikli ifadelerle imanı zedeleyici, vesveseler verici hikâye ve hezeyanlar uydurup yeni neslimize okuttular. Körpe dimağları zehirlediler. Mahza hak ve hakikat olan İslamî mevzuları hurafe gibi safi dimağlara yerleştirdiler. İmanî esaslarda sarsıntı ve çöküntüler meydana getirdiler. Bu Müslüman vatanın Müslüman evlatlarına, dinsizliği ve imansızlığı netice veren birtakım yazı, makale ve sözlerle imansızlık kuyularına attılar.

İmana kuvvet, dine metanet verir

Yeni neslimizi ve milletimizi böyle imanî şüphe ve vesveselerden kurtarabilmek için naklî bir ilim fayda vermiyordu. Onları aklen ikna ve kalben mutmain olacak şekilde hakikatleri izah ve ispat etmek gerekiyordu ki, kurtulabilsinler. İşte böyle felâket ve fecaatlerden millet ve gençliğimizi halâs edecek bir lütf-u ilahî vardır; o da Risale-i Nur'dur.

Risale-i Nur, dinsizcesine uydurulan hurafelerin, vicdansızcasına irtikâp edilen tahrifat ve tahrifatların husule getirdiği dini şüphe ve vesveseleri esasiyle söker ve izale eder. Hakikatleri güneş gibi görünecek derecede ispat ederek iman zafiyetine düşenleri kurtarır, imana kuvvet, dine metanet verir.

Kuvvetli bir imanı tesis eder

İmansızlığın bir zakkum-u cehennem tohumu, iman ve İslamiyet'in hakkaniyetini ve ne kadar safi ne derece şerefli, yüce ve necip olduğunu gayet müessir bir şekilde izah eder. Dinsizliğin fecaat ve fenalığını, büyük bir cinayet olduğunu, dindarlığın yüce ve yüksekliğini, ebedî saadet ve selâmetin sebebi bulunduğunu son derece nafiz ve tesirli bir tarzda insanın kalb ve dimağına zerk edip yerleştirir. Kuvvetli ve yakinî bir imanı tesis eder. İman kuvvetiyle saadete saadetler katacak bir saadette fani gençliği baki bir gençliğe tebdil eder. Şu muvakkat dünya hayatını ebedî bir hayatın ve saadetin elde edilmesine vesile ve hizmetkâr yapar. Müslümanlığın ve insanlığın ebedî refah ve saadeti, tahkiki imanı elde etmekle mümkündür.

Ey Nur

Sen olmadığın zaman,
 Oluyor ömrüm ziyan
 Sen olduğun zaman,
 Ömrüm hep sefalı zaman.
 Deme, bu düz, bu bayır
 Her şeyde var bir hayır.
 Sen çalış Nurlara cayır cayır.

Millet ve gençliğimiz

Millet ve gençliğimizin nazar-ı dikkatini imanı kurtarmak davası üzerine çekmek, gözlerimizi bu mühim noktaya çevirmek çok elzem olan bir keyfiyettir.

Risale-i Nur'un davası, iman ve İslamiyet'i âlem-i İslam ve âlem-i insaniyette yerleştirmek, kuvvetlendirmek ve yükseltmek, dinsizliğin taarruzlarına karşı müdafaa ve muhafaza etmek davasıdır ki, cihani alâkadar eden muazzam ve muhteşem bir davadır.

Bayrak

Bayrakları bayrak yapan imandır.
 Uğrunda, ölümden korkmayan varsa müslümandır.

Dava adamı için zafiyettir

Hizmetin çeşitli mevzular üzerinde taksime uğraması, nazarın lüzumsuz ve o dava için malâyani şeylere çevirmesi, bir dava adamı için zafiyettir. Mefkûreci, idealist bir dava adamı bütün dikkatini, bütün hissiyatını, bütün alâkasını ve nazarını davası üzerine temerküz ettirir. O noktaya teksif eder o noktada toplar.

Nazar ve faaliyeti dağıtmamak

İşte biz Nurcular da böyle azametli ve haşmetli bir davanın hizmetkârlarıyız. Bu kudsi hizmetkârlık, ihsan-ı İlâhî tarafından omuzlarımıza yüklenmiştir. Bu fazl-ı İlâhinin bu lütf-u Rabbanî'nin kadir ve kıymetini bilmeliyiz. Bunu bilmenin ifadesi de bütün çalışma ve faaliyet gücümüzü Risale-i Nur'la imanımızı kurtarmak ve imana hizmet gagesi üzerinde toplamış olmaktadır. Nazar ve faaliyeti sağa sola dağıtmamaktır.

Her sahada ihtisasın lüzumu

Hem bu asır ihtisas asırındır. Herkes kendi mesleğinde ve branşında mütehasıs olmaya çalışmaktadır. Dikkat ve nazarlarını mesai ve faaliyetlerini mensup olduğu ilim şubesi üzerinde topluyorlar. Su mühendisi su işlerinde, elektrik mühendisi elektrikte, mimar mimarlıkta ihtisasını artırmaya gayret ediyor. Dâhiliyeci bir doktor dâhiliyede, hariciyeci bir hekim hariciyede, rontgenci rontgençilikte, dişçi dişçilikte ilerlemeye ve mütehasıs olmaya çalışıyor. Bugün her sahada ihtisas adamının lüzumu gün geçtikçe artmakta buna büyük bir ehemmiyet atfedilmektedir.

Asîl ve neciptir:

İslâmiyetin ruh ve manasına nüfuz etmek, taklidi imanı tahkikiye tebdil etmek bilhassa bu dalalet ve bid'at asrında bütün vuzuh ve lüzumiyle meydanda olan bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyacı karşılayan Risale-i Nur asîl ve necip bir varlıktır.

Üstadım

Ey sevgili Üstadım!

Gözüme değdi gözün,

Gözden kaybolunca gözün

Sarardı, soldu, Şen yüzüm.

Allah korkusu ve Allah sevgisi

Gençliğe, insanlığa bu iki hissin yerleşmesi elzemdir.

Millet ve memleketimizin hâl ve istikbalinde en mühim ve en büyük hizmeti görecek olan gençlerimizde Şu iki hissin mevcut olması ve ruhlarının en derin yerlerine kadar yerleşmesi elzem olan bir gerçektir. Allah korkusu ve Allah sevgisi...

İŞte bu iki duyguyu bize mkemmел ve gayet güzel bir tarzda yerleştiren Nur Risalelerini okuyarak dinimizin millet ve vatanımızın yükselmesinde, ecdadımız tarafından bizlere emanet olarak bırakılan mukaddes varlıklarımızın korunmasında muvaffak olabilelim, bunların muhafızlığını yapabilelim. Zira Müslümanlığı ve Türklüğü yaşatacak tekemmül ve terakki ettirecek budur.

Ey Kardeş!

Girmeden zaaf-ı iman bir millete düşman giremez

Toplu vurduğa imanlar, onu top sindiremez.

Adalet-i ilâhî

Evet, hadd-i bluğa gelen her genç kardeş Şunu katiyen ve delillere istinaden bilsin ki; ölünceye kadar, zerre miktar iyi amel iŐlese mkfatını, zerre kadar fena fiil yapsa mcazatını bu fani dünyadan sonra gelecek baki âlemde verecek ve adalet-i ilâhî böylece tecelli edecektir.

Allahı seven kötülük yapamaz

Şu bir gerçektir ki Allahı seven, sevmenin nişanesi Allahın emirlerine itaat, nehiyelerinden iÇtinap olduğunu, her türlü kötülüğün cezasız kalmayacağını bilen kimseler, iman ve İslâmiyetin, ahlâk ve faziletin, kemalât ve meziyyatın en üstün derecelerine yükselirler. Artık, hem kendine hem peder ve validesi vatan ve millette kötülük yapamayacak bir üstünlüğe sahip olurlar.

İmansızlık ruhu öldürür

İslâmiyet için can verircesine “Ben şehid, kardeş gazi” niyetiyle Kur’ana hizmet edenlerin kadrini bilmeli, onların saflarına dâhil olmalıyız. Onlardan hakiki düşmanlarımızı da öğrenip, o düşmanlarla da ölünceye kadar mücadele etmeliyiz. İnsana verilen ruhu öldüren imansızlıktır. Dünya üzerinde en büyük kuvvet maddî değil manevî kuvvettir.

Nur

Ey kardeş!

Ver bana nur

Etme beni dūr

Kıyma canıma öyle

Ben yaşayamam böyle.

Tek çaresi var

Dinî ve milli varlıklarımızı imha etmek, kardeşi kardeşle çarpıştırmak, İslamî şahsiyetleri kötölemek, onlar hakkında iftiralara uydurup çürütmek suretiyle onların eser ve sözlerini dinletmemeye ve okutmamaya çalışmak, cemiyetin temel değerlerini yıkmak, meclisleri çalışamaz ve mefluç bir hale getirmek, Müslüman ahali içinde tefrika husule getirebilmek için dine hizmet edenler hakkında dedikodular yaymak, komunizmi veya masonluğu dolayısıyla övmek... Din düşmanları tarafından memleketimizde senelerdir tatbik edilen bir plânın maddeleridir. Böyle plânlara kapılmamak, bunların mahiyet ve künhüne nüfuz edebilmek, dilimizle aleyhtarlık yapıp amelimizle onların plânlarını tatbik etmiş olmak gafletinden kurtulmanın tek çaresi var: Risale-i Nur.

Risale- Nur

Öyle nurfeşandır ki, Risale-i nur

Nurcular ona olur, ona pervane-i nur.

Risale-i Nur mana iklimidir

Risale-i Nur'un nuru, içinde projektör yanan bir oda gibidir. O, o menzile öyle parlaklık verir ve insanı öyle tenvir eder ki, onun aydınlığı sabahların aydınlığından daha nurlu ve daha nurlandırıcıdır. Risale-i Nur'un her cümlesi baştanbaşa bir mana iklimidir.

Halkı Rabbinin yoluna davet et:

Cenab-ı Hak Resul-ü Ekrem (a.s.m.) buyuruyor ki "hikmetle ve delili sabit kelâmlarla, güzel va'z u nasihatla halkı Rabbinin yoluna davet et." İşte Bediüzzaman da bu Ayet-i Kerime ve Resul-ü Ekreme inkiyad, insanlara delil ve bürhanlarla hak ve hakikatı göstermiş ve ders vermiştir. Bu emr-i Rabbaniyi tamamıyla ve kemaliyle ifa eylemiştir. Millet-i İslâmı bu şekilde uyarmış ve irşad etmiştir."

Nurcular

Cenab-ı Hak bir Ayet-i Kerimede (Al-i İmran) "Ey Müslümanlar, sizden bir cemaat olsun ki halkı hayra davet edip, hayır ve iyilikle emrederek, kötülük ve günahlardan nehyetsinler" buyuruyor. Nur talebeleri bu emr-i İlâhiye mazhar olmuşlardır.

Kur'an ve iman yolunu bildirir

Risale-i Nur, uydurma muzır fikirlerin, dalâlet cereyanlarının, hurafe ve yanlış akidelerin kesif karanlıkları içinde boğulmaya çalışıldığı dehşetli bir devirde güneşler gibi zuhur ederek, Müslümanlara ve insanlara hak ve hakikati feyz-i Kur'an'la gösteren, onlara Kur'an ve iman yolunu saf ve berrak bir surette bildiren bir tefsir-i Kur'an'dır.

Ey kardeşlerim

Akıllı harekette, hakta ve salâhta, istikamet ve doğrulukta ilerlemek, idrakini artırmak, ahlâk ve faziletini ziyadeleştirmek istemez misiniz? Elbette istersiniz ve istemek akıl ve kalbin muktezasıdır. Öyle ise Nur Risaleleri’ni okuyunuz. Arapça bir darb-ı mesel vardır ki “Bir şeyin hepsi anlaşılmasa bile hepsi terk edilmez.”

Risale-i Nur

Bahisler hakaikla dolu şahane

Aklıma kalbime girer dane dane

Dünya güzellerle dolsa

Nurum yine bir tane.

Ey gençler

Bilgi ve düşünceye malik eden; anlayışlı ve ferasetli, hikmetli ve terbiyeli, hikmetli sözlerin muammalarını hall ve keşfeden bir insan olarak, kendi kendini yetiştirebilmek için Nur Risaleleri’ni okuyunuz. Risale-i Nur; muhabbetullahın ve mehafetullahın, ilm-i imanın, bilgi ve hikmetin başıdır. Bunun için Nur Risaleleri’ni okuyoruz.

O kudsî hakikatlar başına taç olacaktır

Sefih ve fücuarlar, ilim ve hikmeti, ahlâk ve terbiyeyi hor görebilirler. Sen ilm-i iman mecmuası Nur Risalelerinin derslerini ve öğrettiklerini bırakma, zira o kusî hakikatlar senin başına kıymettar bir taç, kalbine sevimli bir sevgi olacaktır.

Kanma

Dinsizler veya günahkâr facirler seni ayartmaya çalışırlarsa onlara kanma. Onların yolunda, onlarla adım atma, yürüme. Çünkü onların ayağı kötülüğe koşar, fenalığa

gider. Çünkü onlar, senin için pusu kuran kimselerdir. Seni ölüler diyarına diri diri gömerler, diri diri seni yutar ve kemirirler.

Hizmet

Ey kardeşim!

Gel, Nurlara gel

Aramızda senin de payın olsun.

Hepimizin hîssesi ziyade olsun.

Hak rızası vardır

Risale-i Nurlar, yakutlardan daha kıymetlidir.

Sevdiğim ve hoşlandığım bütün şeyler, bu değere denk değildir.

Zira Nur'da Hak rızası, manevi servet ve izzet vardır.

Risale-i Nur

Bal buldun mu?

Buldum.

Onu ağır, ağır, sindire sindire ye.

Nur Risaleleri İman-ı taklidiyi iman-ı tahkikiye çevirir

Din ve milliyetimize, örf ve adetlerimize saldırarak bizi manen çökertmek suretiyle çözülmemizi ve çökmemizi sağlamak isteyen dinsiz teşekküllerin faaliyetini akim bırakacak bir çare vardır, o da taklidi imanı tahkiki iman kuvvetine çeviren Nur Risaleleri'dir. Milyonlarca kimselerin teveccüh ve itimadını kazanan bir eserdir. Kur'an'ın parlak bir tefsiri olan Nur Risaleleri halis ve fedakâr müminlerin ruhlarında

imanî bir meşale olarak ebediyen yanacaktır. Müslümanları dünya ve âhiret âleminde saadetlere eriştirecektir.

Ey Kardeş!

Za'f-ı imanda olan milletin mahvı muhakkaktır.

Sen ilm-i imanla münevver olursan bu vatan batmayacaktır.

İslâmiyeti tahkiki iman ilmiyle müdafaa ve muhafaza etmiştir

Risale-i Nur, müebbed bir fecr-i sadık ve mağlup edilmesi kabil olmayan bir kuvvet halinde neslimizin göğsüne tahkiki imanı yerleştiren bir eserdir. Vahdet ve tevhid akidesini akıl ve kalblere nakşeden hak ve hakikat şuleleri ve hidayet nurlarıyla karanlık ruhları aydınlatıp, insanı ebedî bir saadetin mesud namzedi haline getiren yegâne eserdir. Hidayete erişen fakat din düşmanlarının devamlı taarruz ve iğfalatlarıyla, inançları zayıflayan cemiyetimizin maneviyatını yeni baştan inşa ve ihya eden bir Kur'an tefsiridir. Dinsiz cereyanların tahripkâr ve hunhar tecavüzatıyla sarsılan İslâmî temelleri imar ve tahşid eden manevî bir kuvvet deposudur.

Kur'an Yoluna

Siyaseti dinsizliğe alet yaparak devlet kuvvetiyle dini yıkmak gibi caniyane faaliyetler neticesinde zayıflayan iman ve İslamiyet'i kuvvetlendirmiş, ölü ruhları diriltmiş, mü'minleri canlandırmış, hak yoldan sapıtanları irşad ederek Kur'an yoluna rücu' ettirmiştir.

Parlak bir hayatîyet

Dinsiz nazariye ve zehirli fikirleri gayelerini bu belde-i İslâmda tahakkuk ettirebilmek için onun müellifine en dehşetli eza ve cefalar yapıldığı halde o büyük bir rağbet ve sevgiye mazhar olarak ehl-i imanın imanlarını tazelemiş ve İslâmiyete parlak bir hayatîyet kazandırmıştır.

İlm-i İman ve Kur'anla

Sihirli ve nurefşan bir ilm-i Kur'an kudreti ve tesiriyle İslâmın sarsıntılar içinde bırakıldığı muzlim bir devirde ehl-i imanın ruhunda ani inkılablar vücuda getirmiş,

imanları takviye edip zindeleştirmiştir. Tecavüzî değil, tedafüi bir metod takip ederek iman ve İslâmiyeti tahkiki bir iman ilmiyle müdafaa ve muhafaza etmiştir.

V. BÖLÜM

ZÜBEYİR AĞABEY'İN NEFSİNE HİTAP EDEN NOTLARI

***Ey nefsim!**

*İstirahat döşeğine sukut etmemek için daima çalışkan ve faal ol!

***Ey nefsim!**

Her karşılaştığın kimseye hastalığından bahsetme! Bilmeyerek evhama düşmeye sebebiyet verme! Hastalığına ehemmiyet verdikçe şişer, ehemmiyet vermezsen söner. Dualar edip manevi imdadına yetişilmesi için sana daimi duacı olacak bir nur kardeşine hastalığını arz etmek olabilir.

***Ey nefsim!**

İstikrarlı, sebatlı ve ihlâslı çalışman din kardeşlerinin, Risale-i Nur hizmetkârlarının kuvve-i maneviyelerinin takviyesine, hâlisane hizmetlerinde gayret, faaliyet ve himmetlerini artırmaya sebep olabilir. Haberin ve taallukun olmadan fazl-ı ilahî ile husule gelecek bu azim netice ve sevaptan, tenperverliğe ve istirahat döşegine sukut etmemek için daima çalışkan ve faal ol! Bu saadet ve zevkin ferah ve sürurdan mahrum olmamanın yegâne çaresi, istikrarlı ve az da olsa her gün Nurlara devamlı çalışmaktır.

***Ey nefsim!**

Herhangi bir yakın kardeş ve arkadaşın senin hakkında sistemli ve menfi bir surette dedikodu yapabilir. Bunlar senin kulağına gelirse, sana nakledilirse hiç aldırış etme, misilleme yapma, onu helal et! Bu kâmilâne muamelede ve ahlâk-ı âliyyeyi bilfiil imtisalde sen kazançlısın. Merak etme, sana veya hizmetine edilen kötülük ve fenalıklar zarar vermez. Eğer mücadele ve münazaa edersen, işte o zaman tam zararlısın, ahmaksın, cahil ve aptalsın!

***Ey nefsim!**

Fazilet ve meziyetler, iyilik ve muvaffakiyetler, ilim ve irfan, hüner ve marifet üstünlüğü sebab-i tevazu ve mahviyettir. Adeta tevazu ve mahviyet bunların lâzımıdır. Zira hasenat Cenâb-ı Hak'tan, seyyiat nefsimdendir. Böyle olduğu halde mezkûr hasenelerden bazılarını veya hepsine mazhar olmakla başkalara tefevvuk ve tekebbür tavrı takınmak bir nevi küfran-ı nimet, âmîlik ve ahmaklıktır. Bu derekeye sukut etmemeye çalış!

***Ey nefsim!**

Nefs-i emmâren sana bir manevî cehennem ihzar etmesin. Bilakis hüsn-ü niyetin ve hüsn-ü zannın ve hüsn-ü haslet ve hüsn-ü fikrin seni büyük bir ihsan ve saadete ve parlak bir fazilete ve feyze mazhar etsin. Hüsn-ü zan mümkün oldukça su-i zan etme! Güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen güzel rüya görür, güzel rüya gören hayatından lezzet alır. “حُدِّ مَا صَفَا دَغِّ مَا كُنُرُ” i kendine düstur et! (güzel ve duru olanı al, çirkin ve bulanık olanı bırak). Güzel gör, hem güzel bak! Ta güzel düşünebilesin. Güzel bil, hem güzel düşün. Ta leziz hayatı bulmalı... Hayat içinde hayattır hüsn-ü zannında emelin, su-i zanla yeistir saadet muharribi, hem de hayatın katili. Hem yeisle su-i zan, sıkıntının bir madenidir.

***Ey nefsim!**

Bunlarla beraber azami dikkati, azami tedbir ve tedviri, ihtiyatı hizmet-i Nuriye’nde ve hayatında esas ihtihaz et! Üstad-ı pâkim merhum Bediüzzaman Hazretleri’nin ve Nur Risaleleri’nin muarız ve düşmanları ile ihtilât etme! Bu muarız ve düşmanların dostları ile de hakikî dost olma! Ancak hüsn-ü muamelede bulunabilirsin.

*Ey hal ve ahvalinin su-i tesir ve su-i infial uyandırdığından habersiz ve gücendirici olan nefsim!

***Ey Nefsim!**

Senden büyük bir Nur ağabeyin veya kardeşin bir meclis-i Nuriye’de ve derste nuranî sohbetler ederken, meslek-i Nuriye’den bahsederken, “Daima öğrenmeye ve yetişmeye muhtacım” diye dinle! Aynı mevzu hakkında mütemmim veya fazla malûmatın da olsa sus! Zira edebe muhaliftir. Cemaat efradından birkaç veya birçoklarının konuşmasına, belki de mevzu dışına çıkmasına sebep olursun.

Muvafık olmayan bir şey konuşulsa, gerek Nur ağabey ve gerek Nur kardeşinin o ahenkli sohbette hata ve savabını yapma! Dilini tut, konuşma! İcap ederse Risale-i Nur’dan okuyarak yalnızca onun ıttılâna mütevaziyane ve mahviyetkârane arz et! Yoksa bed, haşın ve sert bir konuşma ile ve asık bir suratla hiçbir şeyin halledilemeyeceğini, münakaşaya az da olsa girişilince o muvafık ve mutabık olmayan veya menfi bulunan bir meseleyi o şekilde halletmeye çalışmak, cemaat içinden bazı benimseyecekler bulunacağını ve fikirleri bulandıracağını, böylece faydalı olacağını derken zarar vermek ahmaklığı olacağını daima hatırla! Zira kütüb-ü İslamiye’de

ahmaklığın tarifi budur: iyilik yapıyorum zannıyla fenalık yapmaktır. Bunu hayatî bir düstur ittihaz et!

***Ey mütekebbir ve mağrur nefsim!**

Eğer sen kendini mağrur ve mütekebbir bilmesen, mutlak ve muhtemeldir ki, nefsin aldatıyor ve aklın taalluk etmiyor. Bunun için bilhassa ve bilhassa genç Nur kardeşlerin herhangi bir fikir serdeylese -ama mutabık, ama mutabık değil- bunu tevazu, mahviyet ve sükûnetle dinle! Aynı anda onu rencide etmeyerek dinle! Zira belki Nur Külliyyatı'nı tam okuyamamış olabilir veya o noktayı intikal etmeyebilir.

Bu sebeple Risale-i Nur'un mesleğinin en mühim bir esası olan şefkatle, sükûnetle ve o anda müsamaha ile karşılayıp, pek mücmel ve mülâyim bir cevap vererek "Ben bunu şu anda, şimdi kendim bilsem de söylemek istemiyorum. Sizinle beraberce Risale-i Nur veya lâhikalardan araştıralım, bulalım. Bu düsturla kalbin mutmain ve aklın tatmin olur kanaatindeyim. Onun için yalnız baş başa kalıp okuyalım" diye cevaplândır.

"Gerek indî, şahsî veya başka şeylerden aldığım herhangi bir sözü size nakledebilirim. Bu ise size, Risale-i Nur'un mesleğine bir perde olabilir. Bu mutlak ve mücerrebtir, emsalleri kırk seneden beri pek çoktur" diyerek Üstad-ı pâkimizin mazhar olduğu İsm-i Hakîm ve Rahim'e ittiba ederek o genci gücendirme, akıl ve kalbinde su-i infial veya su-i tefehhüm uyandırma!

***Ey malûmatfuruş nefsim!**

Üstad-ı pâkimiz müdebbir-i azam Bediüzzaman Hazretleri, bütün dikkat ve alakaları Risale-i Nur üzerinde temerküz ettirmiştir. "Alakası inkisama uğrayanın himmeti ve hizmeti zaafa duçar olur" mecliste ferman ve ilan etmiştir. Veya başka şeylerle fazla tevaggul eden veya yeni olup başka şeyleri okuyanlar, günlük aldatıcı içtimai meseleler hususunda konuşsa, sen sükût et!

Hemen onun içinde bir yol bulup Risale-i Nur'a intikal ile "Kardeşim, biraz da Risale-i Nur okuyalım şeklinde" Yaşlı da olsam mütevaziyane, mahviyetkârane ve kavli-leyyinle de ki: "Kardeşim! Risale-i Nur baştanbaşa marifetullah ve doğrudan doğruya

âhirete müteveccihdir. Fakat dünyaya faydası bir meyvesi nevindendir. Hem baştanbaşa Allah'tan, Resûlullah'tan, dinî ve dünyevî saadet ve selâmetten bahseden bir Kur'an tefsirini, az da olsa sizinle bir ders arkadaşı olarak okumak, tarif edilmeyecek derecede bir sevap ve nur-u hayır olduğu kütüb-ü İslamiye'de beyan edilmiştir. Kalb ve aklımızın feyiz ve nurlarla gark olduğu mücerreptir. Bu itibarla biraz Risale-i Nur okuyalım" deyip siyasi ve içtîmai mevzuları Risale-i Nur dersine çevir!

***Ey şefkatsiz ve mağrur nefsim!**

Beraber hizmet ettiğin ve bir çatı altında bulunduğun ve daha başka nuranî yerlerde olan genç Nur kardeşlerinden iki-üçü senin bed ve sert hareketlerinden zuhur eden ve bu emsal ahval ve akvalini yeni Nur Saidler sana hüsn-ü zan ederek kendi akranlarına da yapmaya başlarlar. Bunu müşahede eden ferasetli Nur Saidler sana mahviyet ve tevazu ile yalnız olarak söylese, sen de bunlara muğber olup, gücenip fiiliyatını tevil ve inkar veya kabul-u ademini ima edebilirsin. Fakat onlar senin haberin olmadan -veya olarak- seni istiskal veya reddetseler. Üstad'ına, nur-u Kur'an'a vakf-ı hayat eden meslek-i Nuriye'ye sarılıp itidal-i demle muhafazaya çalışanlara, şahsın muarız ve aleyhtar olsa, bu kabahatin müsebbibi kimdir? Elbette sensin!

Şu halde madem onlar genç veya olgun çağdadırlar, kabahatini idrak edip ihlâs'ı, Uhuvvet'i ve saireyi onlarla okuyarak imaen veya dolayısı ile de olsa bunlara mukabele etme! Zira bu, senin (şefkat, uhuvvet, müsamaha, hoş görürlük) gibi meziyet ve faziletlerinin icabıdır. Aksi takdirde hizmetin ya ihlâssız ya ömürsüz olur. Bu mücerreptir. (Kendinin de müşahedeleri içindedir.)

Bir evliyaullah'ın meslek-i Nuriyemle alâkalı bazı nasihatlarından meallerini nefsimi hitap ederek derim ki:

***Ey nefsim!**

İlm-i marifetullah ve edep tahsiline gayret et. Cümle hallerinde şeriata uyarak hareket et. Ancak sana farz olan ilmihal, fıkıh ve hadis ilmini öğren. Risale-i Nur serapa Kur'an ve hadis tefsiridir. Tahkiki iman, maarif-i İlâhî ehlinin derslerine devam et ki, ilmi ile amel olan ehl-i şeriat ve ehl-i takva olabilesin, namazını daima ilk vaktinde ve cemaatle kıl. Az söyle çok dinle. Şuurî ve gayr-ı şuurî şöhret talebinde bulunma. Helal ye şüpheli şeylerden içtinap et.

Kalbi öldürecek derecede kahkaha ile gülme. “Kahkaha ile gülmek kalbi öldürür” mealinde Hadis-i Şerif var. Bundan elinden geldiği kadar kaçın. Bilhassa vücudunun temizliğine hafta da bir defayı geçirmemek üzere yıkanmaya, elbiselerinin taharetine dikkat et.

Nurları her gün mütalaa etmeli, zikir, fikir, ibadet, taat da bu nisbette de makbul olur. Hem Risale-i Nuru okumak: Hem ilimdir, hem zikirdir, hem fikirdir, hem ibadettir. Zira baştanbaşa maarif-i İlâhîyi ders veren bir eserdir.

İlmiyle amil olan zahir ve batın ehli gibi zamanın imamına ve ferd-i ferid makamına olan zata malen, bedenlen, kalben, ruhen hizmet et. Eğer fazl-ı İlâhî yaşadığın zamanda böyle bir zatın ve eserlerinin hizmetini nasip eylemişse, sadakat ve ihlâsın azamî, azamî gayret, himmet ve faaliyetin son nefesine kadar olsun.

O zat-ı yektanın elinde sen “Gasledilecek bir cenaze” gibi sebat ve teslimiyette ol. Böyle zatların fiil ve kavillerini inkâr edenler ebediyen felâh bulamazlar. Sen yek başına da kalsan yirminci asrın bir gavs-ı azamî harika bir müfessir-i Kur’anı olan Üstadı Zîşanın Bediüzzaman’a ve asarına sadakattan ayrılmama.

***Ey nefsim!**

Risale-i Nuru sırf kendi ihtiyacın için, yalnız başına her gün okumak sureti ile tahkiki imanı, maarif-i ilâhiyeyi kazanabilirsin. Yoksa vaizler, müderrisler koyun olmalı, kuş olmamalı koyun kuzusuna süt, kuş yavrusuna kay verir hakikatına masadak olursun.

Risale-i Nuru İmanı tahkim, takviye ve inkişaf ettirmek kasdı ile ve kendini zamanın bid’at ve dalâletlerinden, dinsizlik cereyanlarından kurtarmak ve muhafaza etmek niyeti ile ve evvelâ nefsini ıslah etmek niyeti ile okumazsan, Risale-i Nur’u nazara vermek yerine kendini satmak, hodfuruşluk, Nur kardaşlarını hakir görmek, kendini onlardan üstün görmek onlara karşı bir tefevvuk hissi taşımak, münekkid kesilmek, tahsil, zenginlik veya muvaffakiyetini bir şiddet, bir tekebbür, bir bağırıp çağırarak vasıtası yaparsan, haseneyi Allah’tan seyyiyeyi kendinden bilmemek vartasına düşersen kuş gibi de olamazsan nefsin aldatıp aklın taallûk etmeyerek kendine karşı yeni Saidlerin ruhlarında istiskal uyanmasına, sana olan hüsn-ü zanlarla onların bilemeyerek onlardaki kabiliyetlerin dumuruna vesile olmak, İhlâssızlık felâketi içinde

“Ben hizmetteyim” gibi bir vehamet içinde kalabilirsin. “İhlâs ile bir zerre amel, ihlâssız batmanla amele müreccahdır.” mazhariyetine erişemezsin.

Bunun için Nur’a hizmetle beraber bilhassa amelî noktaları defterine not ederek, onları hâl, kâl ve kaleminde bilfiil tatbik eyle. Lâakal her gün bir vartadan kurtulup ihlâs ve uhuvvet sırrına mutabık olarak okuduklarınla amel eyle.

Başkalarının kusuru ile uğraşmaktan veya sessizce ve sinsice meşguliyyete kendi kusurlarınla iştigal edip kurtulmaktan, Nurlara hizmet ve onları okumaktan vakit bulamamalıdır. Bütün kâmil zatların halis ve muhlis iman hizmetkârlarının ahlâk-ı aliyesi ve yüksek edep ve terbiyesi ve hizmet-i Kur’aniyede ihlâs sırrına mazhariyetinin fiiliyatı böyledir.

‘Kendini kusursuz gören kusurludur.’ ‘Başkasının hata ve kusurları ile meşgul olanlar, kendi seyyielerini göremezler’ mealindeki hakikatlar sahabe-i kiram ve evliya-yı izam hazeratının ümmet-i İslâma, bilhassa iman ve İslamiyet hizmetkârlarına ders verdikleri kudsî düsturlara bu fena ve fani hayatta ittibadan mahrum kalmamalıdır.

***Ey nefsim!**

Risale-i Nur-u evvelâ kendi nefsinin islah için oku. Risale-i Nur’dan bu mevzuya dair şu anda hatırlayabildiğin bu derslerle “Nefsime hitaptır” ara sıra, sık sık okuyup ihtarat ve ders ihtiyacını Nurlardan aldığım ve benimsediğim ve talebenin hocasına tekrar ettiği dersler nev’indendir. Dolayısıyla başkasına değil bizatihi sana derim.

***Ey gafil nefsim!**

Uyan! Özür beyan etmek belki birkaç defa olur. Bundan sonra artık özür beyan etmek ya kendini aldatış ve kandırış olur ya riyakârlık olur. Bunun için ey nefsim: Risale-i Nur’u sırf kendi ihtiyacın için okumak niyetiyle tahkiki imanı, maarifi-i İlahî’yeyi kazanabilirsin. Bu ülum-u âliyenin intac edeceği ilmi ile amele muvaffak nimetine erişebilirsin. Aksi takdirde “kuş yavrusuna kay verir, koyun kuzusuna süt verir.” mealindeki hakikata masadak olursun. Nurlardan okuduklarını bu niyet-i halise ile okumazsan sırtına ilim yüklenmiş veya cemaate ders veren bir müderris vaziyetine bilerek veya bilmeyerek düşebilirsin. Yaratılıştaki hikmetler muvacehesinde buna da sen lâıyk olamazsın.

*Ey nefsim!

Bu dehşetli asırda, hakaik-i imaniye meratibinde terakki ettiren, imanı tahkim ve takviye eden, bid'at ve dalâletlerden kurtaran Kur'an-ı Hakîm'in yüksek ve parlak tefsiri Nur Risalelerini bu azim, bu büyük tehlikelerden, dinsizlik ve bid'at cereyanlarından kurtarmak ve muhafaza etmek nimet-i mahsusî ile oku. "Herkesten ziyade ben nefsimi ıslaha muhtacım, evvelâ ben nasihat-ı İslâmiyeye müştakım" Kasd-ı mahsusî ile o yüksek hakikatlar mahzeni Nur'ları oku. Okudukların tevhid, vahdaniyet, ulûhiyet, risalet, nefis ve heva, his ve heves, gurur ve kibir bahislerini de not et. Sık sık kendi kendine oku ki o Kur'anî hakikatlarla amel olabilesin. Bu ilimle amel edebilesin.

Eğer Risale-i Nuru bunlar gibi muhlis gaye ve niyetle mütalâa etmezsen sırf müderrislik tavrı ile okursan, Risale-i Nur'un ve müellif-i muhteremi sevgili Üstadını nazara vermezsen bilakis kendini satmak veya meslek-i Nuriye'ye zıt bir maksad-ı mahsusla okursan fazl-ı hizmette muvaffak olarak sana hüsn-ü zan gösteren Nur kardaşlarını hususen ehl-i hizmeti hakir görmeye başlarsan hodfuruşluk ve su-i zan gibi merdud ve menhus illetlere mübtelâ olursan kendini onlardan aşağı görmeyi ders almaya mukabil sen kendini onlardan üstün görmeye çalışırsan bir tefevvuk hissine kapılırsan muvaffakiyet ve muhitinin genişlemesi şahsına olan masum hürmetleri bu dehşetli asırda, hakaik-i imaniye meratibinde terakki ettiren, imanı tahkim ve takviye eden, bid'at ve dalâletlerden kurtaran Kur'an-ı Hakîm'in yüksek ve parlak tefsiri Nur Risalelerini bu azim, bu büyük tehlikelerden, dinsizlik ve bid'at cereyanlarından kurtarmak ve muhafaza etmek nimet-i mahsusî ile oku.

Şahsına olan masum hürmetleri, zengin ve tahsile sahip olmak gibi fazl-ı ilahileri kendine maledersen artık bir münekkit kesilirsen bunların sakil neticesi şiddet, bağırıp çağırarak, şefkatsizlik, meşveretsizlik ve hürmetsizliğe düşersin, "haseneyi Allah'tan, seyyiyeyi nefsinden bilmezsen", herhangi bir meşveretten evvel evvela o bahse dair kısımları Nurlardan okumazsan, harici cereyanlara kapılıp te'vilat-ı fasideye sapmazsan Risale-i Nur meslek ve meşrebine "nefsin aldatıp aklın taalluk etmeyerek" muhalefet etmiş olursun.

Kuş gibi de olamazsın, birçok genç Said'lerin yetişmesine perde, kabiliyetlerinin inkişafını dumura uğratmaya sebep olursun. Onların ruhlarında sana olan hüsn-ü zanna karşı bir müddet sonra sakil gelirsin. Bilerek ve bilmeyerek böyle ihlâs ve

teavün ve tesanüde zit tavır ve hareket etmekle ihlâssızlık felâketine düşersin. "Ben hizmetteyim" gibi vehme kapılır. Kader-i İlâhînin bu varta-yı azîm ile seni bu kudsî hizmetin ebedî hayır ve hasenatından mahrum bırakılmasına istihkak kesbedersin. "İhlâs ile bir zerre hizmet, İhlâssız batmanlarla amele mürehcahdır" mazhariyetine erişemezsin. Hâlbuki sende Nur'un âli meslek ve meşrebine muvafık bir istidat varmış ki: Rabb-ı Rahim'in belki ihtiyarsız olarak Nurları ve hizmetini nasip etti.

Bu vartadan kurtulmanın çaresi zaten Nurlarda var. Fakat nefsimi ihtar nevinden yazıyorum. Mezkûr hakikatler için belki senin kusurlarını nazara alan, sana muhabbetarâne muameleyi yapmayan gençleri, kimselere lisan-ı hâl ve kâl ile hizmette ve sairede bed muamelelerden, onları küçümseyip veya herhangi bir şeyle tahkirkârâne hareket ve sözlerden tevakkî et ki, Nur hizmeti, sen nefsini müdafaa etmekle zarar görmesin! Gençtir, insandır, beşerdir gibi mülâhazalarla şefkat ve merhametle davran! Bunda sen kazançlısın... Muhatabın geçmişte veya haldeki şahsî şeylerine birden su-i zanda ve hürmetsizlikte müdavim olsa, sen şefkat, müsamaha, hürmet ve muhabbete devam eyle!

Nefsime bir muhavere ve müteferrik vecizeler

***Ey nefsim!**

Kulağını ilâhî hikmetlere çevir! Gönlün bu hikmetleri sana izah eden Nur Risaleleri'ni okumak sevgisiyle çağlasın. Okuyamayıp mahrum kaldığın gün, gözlerinden ırmaklar gibi yaşlar aksın. Eline geçiremediğin Nur Risaleleri'ni altın hazineleri arar gibi ara, bul ve oku! Cevherlerle dolu bir defineyi araştırırcasına araştır, eriştiğin zaman kıymetli vakitlerini, değerli ömür dakikalarını, saatlerini Nurları okuyarak, fani zamanlarını ebede tebdil edebilmiş olmak mazhariyetine nailiyetinden dolayı Rabbine hadsiz, nihayetsiz şükürler et! Allah sevgisine, Allah korkusuna, Allah bilgisine kavuşmanın şükran nişanesi olan Allah'a ibadet ve taatte, ulu Peygamberimiz Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) sünnetiyle amel etmekte ilerle! Hem her gün ilerle! Zira elinde olan bu saat veya bugün bir daha geri dönmeyecektir. Ömür ağacından sararıp yere düşen o bir yaprak, tekrar yerine dönemeyecektir...

İman ve İslamiyet'in feyyaz ilmiyle kendini tezyin ve teçhiz et! Bu ilim, acz ve fakrla yoğrulmuş varlığımızı dünyevî ve uhrevî felâketlerden koruyan en sağlam bir kalkan,

en yıkılmaz bir kal'adır. Gençlikte, ihtiyarlıkta bizi dinimizin çok yüksek fazilet ve meziyetleriyle güzelleştiren bir amildir.

Kur'an-ı Hakim'den ilahî bir meşale olarak doğup gelen bu tahkiki iman ilmi, hak ve hakikati öğreten, ebedî salâh ve doğruluğu gösteren, iyilikleri fenalıklardan ayırt edebilmek şuurunu veren, hava ve ziya, ekmek ve sudan daha ziyade muhtaç olduğum bir bilgidir. Bu bilgi kalbine hikmet, aklına istikamet, gözüne basiret, anlayışına şuur ve idrak verecektir. Bu Kur'anî ilim seni cehaletin karanlıklarından, anlayışsızlığın dehlizlerinden kurtarıp aydınlıklara kavuşturacaktır. Doğruluk yollarını bırakıp sapkınlık uçurumlarına düşen adamların şerrinden seni koruyacaktır. Eğri ve şerli kimselerin şerrinden seni hifzedecektir. Gençliğini manen öldüren, zehirli tatlılar misillü, kadın ve sefahat âlemlerine düşmek facialarından seni muhafaza edecek, fani ve güzel gençliğini, ebedî güzellikler âlemine lâyıq bakî bir gençliğe tebdil edecektir. Allah yolunu tutmak, Peygamber (a.s.m.) yolunda yürütecektir. Senden kötü huylar atılacak, fena ahlâklar sökülecektir. Seni kâmiller, salihler, saidler, evliyalardan süedalar camiasına dâhil edecektir.

***Ey nefsim!**

İlahî hakikat ve inayete kavuşturan, kalb ve ruhunu par par parlatan, akıl ve muhakemene ışık tutup istikamet veren, seni akl-ı selim sahibi yapan, seni bilmediğini de bilmemek gibi koyu cehaletten uzaklaştıran, ilmin aydınlıklarına gark ederek seni yükselten ilm-i imana çalış! Onu oku! Her gün oku! Her an tefekkür et! Dem bu demdir, fırsat bu fırsattır... İlm-i iman seni sana bildirir. Kendini bilmemek cehaletinden, Allah'ın sana lütfettiği ezel ve ebed isteyen kabiliyetlerini körletmekten halâs eyler. Kendinin ve kâinatın sebep-i hilkatini belleterek senin o istidadını inkişaf ettirir. Yüksekliklere, daima yüksekliklere doğru yüceltir. İlm-i iman, senin âlemine ziya, ruhuna gıda, kalbine cila, bedenine şifadır; kanının musaffisi, kemiklerinin iliği, teninin temizleyicisidir.

***Ey nefsim!**

Malınla, bütün mahsulâtının turfandasıyla, canın ve cananınla Kur'an'a hizmet etmek sevdasının saadetiyle sevdalan! Gençliğine güvenme! Gaflete düşüp fırsatları kaçırma! Gençlik sende daimi değildir. Zeval ve firaka mahkûmdur. Kuvvetinin, sıhhatinin, güzelliğinin sana verdiği gururu ve alakasızlığı at! Bunlar senin elinden ya yarın ya

yarından da yakın bir anda çıkıp gidecektir. Bu ayrılık, bu hicran gelmeden gücünü ve sıhhatini değerlendir. İlm-i iman ve irfanı kazanmaya bak! Kur'an yolu selâmetli, sevimli yoldur. Bu saadetler caddesinde gidenler, bu mutlu yolun yolunu tutanlar, ilmine sımsıkı sarılanlar, hikmetlerini kalbine nakşedenler, burhanlarını akıllarına yerleştirenler, en akıllı en şuurlu ve manevi güzelliklerle güzelleşen güzide insanlardır.

Kur'an'ın sedası arzı, semavatı ve kâinatı çınlatan Arş-ı Âlâ'dan gelip, Arş-ı Âlâ'ya yükselen, insan ve cinni saadete çağıran ilahî bir sedadır. Risale-i Nur, bu mukaddes sesin belîğ ve şanlı bir tercümanıdır. Risale-i Nur'un izhar ve izah ettiği hakikatler canımıza can, hayatımıza hayat, ruhumuza ruh veren bir iksirdir. İlm-i iman, Kur'an yolunda ayağımız sürçmeden, çukurlara düşmeden, ayaklarımız tutulmadan yürüten en doğru rehberdir, hikmetlere, izzetlere götüren şereftir.

***Ey nefsim!**

Kur'an'ın talimini, emrini iyi dinle, tam itaatkâr ol! İlm-i imanı anlamak için dikkatli oku! Ondaki hikmet kazan, anlayış kazan, feraset kazan! Onu elden bırakma! Seni koruyacak, yüceltecek odur... Onu sev ki, ilahî sevgiyle sevilesin... Sevmek için tek yol okumaktır. Aklınızın anlamadığı yerler olursa yine oku. Çünkü kalb ve ruhun onun feyziyle dolar. Bütün gücünle onu yüksek tut, o da seni yükseltsin... Ona iyi sarıl! Sarıldıkça izzetlerle muazzez olacaksın... Oku! Okudukça oku! Zira o senin başına altın elmastan taç koyacak, ruhuna güllük gülistanlar dikecektir. Cesedini Peygamberinin (a.s.m.) sevdiği beyaz renkten manevi bembeyaz elbiselerle güzelleştirecektir.

***Ey nefsim!**

Cehaletten kaç, cahillikten kork! Cahillerden uzaklaş! İlm-i imana koş, onun sine-i nuruna atıl! Onun güzelim boynuna sarıl! Onunla nurlanma cehdinde olan topluluğuna katıl!

***Ey nefis!**

İlm-i imanı bırakma! Onu sıkı tut! Şu kötülük asrında seni şerir şerlerden koruyacak odur. Sen sapıklardan sakın! Dinsizlerden korun! Yakınlarına uğramadan geç! Onlar kötülük etmezlerse uyumazlar. Çünkü o yaratıklar, kötülük gıdası yerler, fenalık şarabını içerler. Dinsizler, kötü maksatlar, fenalıklar, ahlâksızlıklar imal eden bir fabrika gibidirler.

***Ey nefis!**

İlm-i imana dikkat et! Onları ruhen ve hayalen yaşa! Kalbine nakşet, aklına naklet!

***Ey nefis!**

İlm-i iman cahilliğinden kurtul! Cehalet zehirler içiren bir güzeldir. İki ağızlı zehirli hançerdir. Ayakları ölüme gider. Adımları ölümler diyarına atar. Cehalet yolu karışıktır, karanlıktır. Kendini bu afetten kurtar! Kendini bundan uzak tut! Yanına yaklaşma, kapısına varma! İlm-i iman ve irfan şerbetiyle mest ol, nevvâr-ı imanla dost ol! Dünyaya Nurlar saçan, insanlara Nurlar sunan, ruhlara güzellikler katan ilm-i imanla hemhal ol! İki cihan serveri, ilahî bülbüller serdarı Peygamberimizin (a.s.m.) kokusuyla kokan, bu güzelim güllerle iki ceset bir ruh ol!

***Ey nefis!**

İlm-i imanla dol! Hikmet-i Kur'an'la nurun ala nur ol! Çünkü budur yegâne hak yol. Ne sağa sap ne sola, dosdoğru devamla erişesin Allah'a... Her şeyden ziyade imanını koru! Zira bütün hayırların, güzelliklerin menbaıdır o.

***Ey nefis!**

Etinle kemiklerin telef olma deminde gamlı, yaslı etmeyen, seni güldüren, sürurlarla coşturan imandır, iman... Nurlara gark eden ilm-i imandır, iman... Günlerini öldürme, zamanlarını heder etme! Geçliğini katletme, kazan! İlm-i iman ve irfan.

***Ey nefsim!**

Eğer cahil kaldınsa, ilm-i imandan uzaklaştınsa koş, ilm-i iman tahsiline koş! Yoksa varlığın olur bomboş... Kurtul koş! Cehalet elinden cevval ceylanlar gibi kurtul, cehalet kuşbazından yüksel şahinler gibi...

***Ey tembel nefsim!**

Karıncaya git, gayret dersi al! Arıya bak, faaliyet ibreti al! Evliyaları düşün, himmetini yükselt! İlm-i Kur'an'la münevver yüce âlimleri fikret, ilmin değerini derk et! Cihad-ı nefsiyenin muzaffer erlerine imtisal et, onlardaki cehd, azim ve sebat silahlarıyla silahlan! İlm-i imana gel! İlm-i imanla koş! İlm-i imanla yücel! Yoksa olursun bütün bütün hurdahaş.

***Ey nefsim!**

Uykudan daha ne zaman kalkacaksın? Bu kâbustan ne vakit kurtulacaksın? O kadar çok uyuma! Uyuklamalarla miskinleşme! Gidiyor ânlar... Dönmüyor günler... Gelecektir dünyada bir daha uyanmayacağıın günler. Bilgisizlik sana uğursuzluk, cahillik, gudumsuzluk* getirecek... Akıncılar gibi gelip öldürecek. Bilgisizlik sana kötülüktür, körlüktür; mevcudiyetini uyuşturan ve öldüren bir zehirdir; insanı felaket çukurlarına atan şerhlerin şerridir.

***Ey nefsim!**

Elbette gençliğini seversin. Hayata meftunsun. Öyleyse uyan! Bu sevdiğini ebedî ve daimi bir hayata layık hale getirecek ilm-i imana çalış! İlm-i imanı öğren! İlm-i imanı tefekkür et! Canına can, hayatına hareket, ömrüne bereket gelsin... Mana âlemin güneşler gibi parlansın. Gözlerin ilm-i imanla par par yansın. Varlığın, gençliğın insaniyetin yüce ahlâklar ve faziletlerle donansın. Günlerin ilm-i iman gibi yüksek bir değerle değerlendirilsin. Allah'a ibadet ve taatle şenlensin. Gönlün ilm-i imanla neşelensin. Aklın ilm-i imanla parlansın. Mantık ve muhakemen ilm-i imanla kuvvet bulsun. Fikrin, maarif-i ilahî ile işlesin. Gözlerin sanat-ı ilahiyeyi temaşa ile nurlansın. Dimağın tefekkür-ü sanat-ı ilahiye ile kudsileşsin. Fani hayatın ilm-i imanın envarıyla, muhabbetullahın feyziyle, Rabb-ı Rahim'imizin fazlıyla baki bir hayatı semere versin. Sonsuz, nihayetsiz, uçsuz ve bucaksız bir saadeti kazandıran bir ticaretgâh olsun.

***Ey nefsim!**

İlm-i iman, kötü düşünceler kuran fikirden, yalanlar soluyan yalancılıktan, kibirli bakışlardan kurtarır. İlm-i iman, Müslüman kardeşlerin arasına düzensizlikler salan kimse olmaktan korur. Bu hayat-ı içtimaiyede yürüyeceğın zaman sana doğru yolu gösterecek, yattığın zaman seni koruyacak, felaketlere düşmekten hıfzedecek. Rabbini, seni bu dünyaya kimin getirdiğini, seni ve kâinatı yaratan hangi kuvvet

* Anadoluda bazı yerlerde kullanılan "uğursuz" anlamında bir kelime...

olduğunu öğreten ilm-i imanı öğren, ona daima çalış! İlm-i iman, kâinata nur saçan bir meşaledir.

Bir adam ateşe atılsa, o adam yanmaz mı? Ölmez mi? İşte dinsizlik de imansızlığın ateşiyle maneviyatı yakar, kül eder. İman-ı tahkiki kuvvetine sahip ol ki, nur-u imanla maneviyatın aydınlansın, nurlu âlemlere kavuşasın... İmansızın anlayış ve sezisi sönüktür; aklı sönmüş, iyilikler silinmiştir.

***Ey nefsim!**

İlm-i imana sahip ol ve yaşa! Evet, o mesut yaşayışla beni yaşatan tefsir-i Kur'an'ım; kalbimin nuru, aklımın ziyası, ruhumun gıdasıdır. Dinsizler yaygaracıdır, yaltaklanmak onların nişanıdır. Ayakları iyi yerlerde durmaz, kâh meyhanede, kâh sefalettedir.

Cehalet!

Ayağın cehalet yollarında gezmesin! Aklın ilimsizlikten sönmesin. Kalbin ilm-i iman nurunun yokluğundan kararmasın. Cehalet patikaları uçurumlara yuvarlar... Cahiller diyarı, ölümler diyarıdır. Cehalet, insanı boğan girdaplara atar...

Nefsikle Muhavere'de bazı müteferrik vecizeler

***Ey Nefsim!**

Söz, dinleyenin anlayışına göre söylenir.

***Çekiştirici**

Odun bitince ateş söner, çekiştiriciler tükenince de kavga biter.

Çekiştirme

Çekiştiricilerin sözü acı bir tatlıdır, alâka çeker, ateş için odun ne ise, çekişmeyi alevlendirmek için müfteri de odur.

***Kötü söz**

Kötü yürekten gelen hararetili söz sahipleri, üzerine gümüş cürufu sıvanmış küflü kaba benzer.

***Buğzeden kendini yakar.**

Buğz eden adama inanma, güzel söyleyişine kanma! O daima hileli hareket ve plânlar yapar ve saklar.

***Şer**

“Şer üzerindeki insan hiç kimseye hayır gözüyle bakmaz. Zira onun görüşleri kendi içinin dışarıya aksetmiş suretlerinden ibarettir.” Hz. Ali (r.a.)

***Gururlanma**

“Düşmanın hilesine aldanma! Yüzüne methedenlerin sözlerine gururlanma! Birincisi aldatmak, ikincisi bir şeyler koparmak içindir.” Sadi-i Şirazi

***Bilgiç görünmek**

“Gerçek iş beklenen yerde bilgiç görünmek bir yarar sağlamaz.” Bernad Show

***Sistemli de olsa**

Dedikodulara aldırılmamak... Hatta sistemli de olsa...

***Çok söyleyen**

Çok söyleyen, az işleyen adamla işe girişme! Sözü iş, işi sözden ibaret olarak yaşayan bir kimseden bir şey bekleme!

***Çalışmak**

Senenin yarısı soğuk yarısı sıcaktır. Soğuğu-sıcağı bahane ederek çalışmayan adam ahmaktır.

***Çok konuşmak**

İnsan küpe benzer. Ne kadar boş ise sesi o kadar çok çıkar.

***Fena Huy**

Fena huylar ağız kokusuna benzer. Sahibi duymaz, yanındakiler duyar, nefret eder.

***Yemin ve canavarlar**

İnsanlarla aslanlar arasında teminatlı bir yemin yoktur.

***Rüşvet**

Bir adam, bilhassa bir dava adamı, rüşveti reddederse, onu satın almak sevdasında olanlara galebe çalar.

***Bediüzzaman**

Pek geniş ve çok vasi ve ender bir ilme mazhurdur. İslâmî millî ulvî ve dahî bir dava adamıdır.

***İstanbul'da Bediüzzaman**

Ateşli nafiz ve hakikatfeşan nutuklar irad etmiştir.

***Hizmette**

İtina, dikkat, ihtimam lazım...

***Üstadım**

Rahat ve huzur yüzü görmemiştir.

***İnsan bilenler**

Usanmaz kendisini insan bilenler, İslamiyet'e hizmetten.

***Sır**

Sırrını saklayanın ihtiyarı elindedir. Sen kendi sırrını muhafaza edemeyip bana söylüyorsun. Ben nasıl muhafaza edeyim. Hz. Ömer (r.a.)

***Kaygu**

Bin kaygu bir borç ödemez.

***Can**

Gençlikte can boğazdan gelir, ihtiyarlıkta can boğazdan çıkar.

***Derdin dermanı**

Derdini söylemeyen, derdine derman bulamaz. Derdin dermanı Risale-i Nur'dur.

***Minnetle can verir**

Hile ile iş gören ödlelikle ömür geçirir minnetle can verir.

***Saadet-i ebediye**

Elçiye zeval yoktur. Risale-i Nuru muhtaçlara taşıma elçiliğinde zeval yoktur. Saadet-i ebediye vardır.

***Düşer**

Zorluklardan korkup kaçan mutlaka eninde sonunda onun içine düşer.

***Son uyanıştır:**

Son uyku mu? Hayır, ölüm son uyanıştır.

***Yar**

Kusursuz yar isteyen cihanda yarsız kalır. Kusursuz arkadaş arayan arkadaşsız kalır.

***Hüner**

Hüner ve fazailini bir mecliste anlatmaya heves etme, zira bülbüle bela oldu lisanı ile kafes.

***Ekip Biçmek**

Ekmeyen, ukbada biçmedi ve biçemez. Şu mezraa-i dünyada kime lâzım ise ekmek, ona lazım sa'y ve ekmek.

***Teenni**

Acele şeytandandır. Lüzumunda ve yerinde teenniden etme içtinap.

***Ümit**

Çıkmadık canda ümit var.

***Sessiz Sular**

Sessiz sular derinden akar.

***Sıdk**

Bir dirhem sıdk, bir batman yalanı yandırır.

***Laf**

Lafını bilmeyen hödükler, sönmüş ateşi körükler.

***Yalan**

İkiyüzlülerin süsüdür.

***Hak**

Hak yalanın kezzabıdır. Hak yalanın düşmanıdır.

***Telkin**

Kendimi hep telkinle tedavi ediyordum.

***Bakar**

İnsan ihtiyaç zamanında verilene ehemmiyetli nazarla bakar.

***Felâket**

Başta gelen felâketten başkasını mesul tutmak cahillik alâmetidir.

***Yeğdir**

Köpeğe dalanmaktan çalıya dolanmak yeğdir.

***İyiler elele vermelidir**

Fena insanlar birleştiği zaman, iyiler elele vermelidir. Edmon Burke.

***Dil**

Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.

***Lakırtı**

Lakırtı ile iş bitmez.

***Çalışma:**

Çalışanı Allah sever.

***Tedbir ve belagat:**

Konuşmakta tedbir belagattan üstündür.

***Korkulur**

Allahtan korkmayandan korkulur.

***İttihad**

Şu koca dağlar, ufak taşlardan vücuda gelmiştir. Görmez misin karıncalar birleşince yırtıcı arslanı zebun eder.

***İttihad**

Bir saç telinin bir sap ibrişim kadar metaneti yoktur. Fakat birçok tel bir araya gelince zincirden sağlam olur.

Mesleğimizde tenkid yoktur. Tenkid bir zehr-i katildir

Bir camianın fertleri, bir davanın hadimleri ve uzuvları birbirini tenkid etmek illetine tutulur da tedavi edilmezse o câmiadan ve o hadimlerden bir hayır beklenilmez ve beklenmemeli.

Bir vilayetten kardeşler gelmişti

İçlerinden biri oradaki kardeşleri şikâyet etmek istedi. Üstad hiddet etti “benim sizin hizmetinize ihtiyacım yok” dedi konuşurmadı, uhuvvet ve tesanüd dersi verdi.

Yine bir başka zaman

Konya’da hizmet-i Nuriyede bulunan bir kardeşimiz Üstadımızın yanında diğer kardeşler aleyhinde ileri geri konuşmaya kalktı. Üstadımız sert bir şekilde “Birlik beraberlik ihlâs lazım. Gidiniz sizin hizmetinize ihtiyacım yok” dedi.

Hakkın hatırı âlidir

Üstad’ı tenkid ediyorlar. Üstad Hakkın “hatırı âlidir başka hatırlara feda edilemez, başım üstüne” deyip meseleyi musalâhakarane izah etti. Kendisi tenkid etmedi.

Muarızını selam göndere göndere susturdu

Üstad kendisine gelen, şahsına yapılan hücumlara “şahsımadır” der, “dine yapılmıştır” demez. Hocalar gibi: Muarızlardan hücum, tenkid oldumu kurtarmaya çalışır. Bir beldede Müftü devamlı aleyhte konuşuyordu. Üstad: “Onun muarazası oradaki talebelere, bana dosttur” dedi.^{Haşiye} Selam göndere göndere nihayet müftü sustu. Kendisi hücum ve tenkid etmedi.

Büyütmek

^{Haşiye} Üstadımız burada tarafgir olmadığını, fakat hakka taraftar olduğunu ifade etmektedir. Bir yerdeki bir kişinin, ya da birden fazla arkadaşımızın yanlış sözleri, tavırları yüzünden eğer mukabil bir tavır ve muhalalefetle karşılaşılırsa, bunun davamıza karşı bir hareket olarak değil, hatalı davranan arkadaşlarımıza ya da onların yanlış hareket ve tavırlarına karşı bir tepki olduğunu düşünmeli, bilmeli ve ona göre davranmalıyız. En yakınımız dahi olsa, yeri geldiğinde “Kardeşim bu doğru bir yaklaşım ve tavır değil, hizmetimize de zarar verebilir, lütfen bunu tashih edin, düzeltin ve gerekirse karşı taraftan özür dilemesini de bilelim” diyebilmeliyiz.

Yanında onlar birisini tenkid ederse hiç ehemmiyet vermemek... Ben sükût geçiyorum. Aldanmayalım diye dinlerim. Büyütmemek... Kendimiz tenkid etmemek ihlâsa aykırıdır. Üstad tenkid kapısını kapamıştır.

Şahid-i adil olmak

Biri birini tenkid ediyorsa aldanmayalım diye dinleriz. Gıybet olmaz. Gıybet Risalesinde bu şart var. Şahısta bu fiil yoksa bu haller onda yoktur deriz. Bir mahzuru yoktur. Onu yanlışlıktan kurtarır. Böyle şahid-i adil oluyor insan.

Üstad “titre titre” dedi.

Birisinin sadakatsizlik veya bir vartasını görünce korkmak, İbret almak... Birgün birisinin bu halini görünce “çok korkuyorum Üstadım” dedim. Üstad, “Korkmak ne demek titre, tire” dedi.

Sadakati varsa tavrım değişmez

Birinin bana adaveti aleyhtarlığı olsa Üstad’a, Risale-i Nura sadakati devam ettikçe ona karşı tavrım değişmez. Nihayet onun o hali banadır. Hem benim nefsim buna müstehaktır derim.

Biz hizmetkârız

Her hatayı işleyebiliriz fakat hiçbir zaman aynı hataya ikinci defa düşmemeliyiz. İmtizaç, şefkat, müsamaha’ya bütün mevcudiyetinle tevccüh et, mesleğimizde bunlar kıyassız derece sertlikten fazla lazım. Tenkit yok! Mürşidimiz Risale-i Nurdur. Biz irşadı Risale-i Nura havale etmişiz. Ders makamı Üstadın makamıdır biz ona hizmetkârız.

Okumak, okumak, okumak

Başkalarına okuyacağım hakaik-ı Kur’aniye ve imaniyeyi Risale-i Nur ve sevgili ve muazzez Üstadım Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri hakkındaki, müdafaa, takriz, mektub, şiir, fıkra ve makaleleri tekrar be tekrar okurum ve okumalıyım. Çünkü okuyacağımı yalnız muhatablar için değil, evvel emirde kendim için, kendim bilmek ve öğrenmek için onları en mükemmel ve en güzel bir surette hazmetmek için okurum.

Hem okuyacağım mevzuya ne kadar derin ve fazla vukufiyet peyda edersem onu ne kadar mükemmel hazmedersem onun kıymet ve kühünü ne kadar ziyade idrak edersem, tanırsam; ona karşı o derece bir iştîyak ve itmi'nân besler ve ondan o derece istifade ve istifaza ederim.

Okuduğuma karşı akıl ve kalbimde o derece emin ve muhkem bir vaziyet hâsıl olur ki o okuduğum hak ve hakikata ve okuyana hiçbir kimse mukavemet edemez ve hiçbir kimse bizi mağlub edemez.

Bir hey'ete veya bir topluluğa okuyacağım mevzuyu okuyacağımız ana kadar yüksek sesle defalarca okur ve manalarını düşünür düşünür cümleler ve pragraflar üzerinde dura dura okursak içimize ilâhi bir his ve heyecan tahassul eder. Bu da okuduğumuza derin bir dikkat ve alâka çeker. Dinleyiciler üzerinde okunan hakikatlara karşı lâhutî bir cazibe ve mîknatîsiyet vücuda gelir. İslâm dâhileri ve hadimlerinden mülhem şu kaideler bizi hizmet-i imaniyede muvaffakiyetlere mazhar kılar.

Bir eserin güzellikleri ilk okunuşta insana görünmez

Kur'anî, imanî ve İslâmî bir mevzuyu okumaya başlayınca onu derinden derine ve mükerreren mütalaa ederim. Gece gündüz ve diğer boş saatlerimde yani yolda ve vasıtada bulunduğum vakitlerde dahi onu zihnimde kalana kadar zihnimden geçiririm. Satırlarını gözlerim önüne getiririm. Dimağım onun istilâsına uğramış gibi olurcasına onunla daima zihnen meşgul olurum. Eğer bu okuduğumu bir cemaata okuyacaksam elime kâğıdı kalemi alır, ben felan heyete veya cemata şu şu notları anlatacağım diye o noktaları sıralıyarak yazarım. İşte hakikatları muhatablara hüsn-ü kabulde muvaffakiyetlere zafer ve galebelere nail kılan düsturlardan birisi budur ki; sihirli bir tesir ve kuvvete haizdir okumak.

Birçok mevzulara ait çeşit çeşit kitapları sathi veya dikkatli okumaktansa, bir meslek veya gaye-i hayat edinilmeye değer bir şaheseri iyice okumak, zamanlarımızın çoğunu ebedî ve ezeli hakikatlar hazinesi olan bu esere hasretmek daha üstün ve daha değerli bir harekettir. Bir eserin güzellikleri, hususiyetleri ve meziyetleri ilk okunuşta insana görünmez, elimize aldığımız Nur eserleri Külliyyatından herhangi bir kitabı en az üç defa okuduktan sonradır ki: Risale-i Nurun hüsünkâr güzellikleri parlak bir surette bize görünmeğe başlar. Bizi kendine bağlar. İlâhî bir cezbe ile bizi kendine cezbeder.

Rahmanî ve Kur'anî bir kuvve-i cazibe bizi Nur Risalelerini bir ömür boyunca okumak saadetine sevk eder.

İmanî hakikatlar hazinesi Risale-i Nurları okuyanlarda bir insan için en büyük sermaye olan zamanı kazanmak ve israf etmemek azmi öyle gelişip inkişaf ediyor ki bir vapur seyahatinde bile ders yaparak vakti değerlendiren ehl-i hizmet genç Saidler bir numune-i Hüsn-ü misal olarak görülmektedir.

Gençlik gitmişse dahi

Gençlik gitmişse, dem bu dem fırsat bu fırsat, maddî geçliği zayı etmişsem manevî bir gençlik ve zindeliği kazandıracak bir ab-ı hayat menbainı buldum diyerek bir kenara çekilmelidir. Hayat-ı içtimaiyede iseniz günlük hayatınızın en az birkaç saatini berrak ab-ı hayat pınarı olan Nur Risalelerini okumaya ayırmalı ve bunda zevk ve şevkle sebat etmelidir.

Her yaşta ve gençlikte cemiyet içinde hayırlı dostlar ve ahiret kardeşleri arandığı gibi; kitaplar âleminde de dolaşmalı fakat Nur Risaleleri gibi ebedi dostlar bulunup, seçilip sarılınca, artık onlarla baş başa kalmalı. Kur'an-ı mu'cizül beyandan lemaan eden bu

imanî ve İslâmî eserlerle kalben, aklen ve ruhen tenevvür etmek hakaik-ı imaniyeyi dem ve damarlarımıza nüfuz ettirircesine ilâhî bir aşk ve cehdle onları okumak, tahkiki imanın ve yakînî ilmin aşınası olmak, bir ömrü zengin ve engin ve mes'ud kılmaya yeter.

İbret alalım düşünelim

Günlük hadisatın alakadarlığıyla vakitlerimizi öldürmeyelim. Kendimizi küçük kitapların seli altında boğulmaya bırakmayalım. Şaheser denilen kitapların sayısı o kadar çok ki, onların hepsini tanımaya imkân olmayacak. Asrımızın dehşetli tehlikeleri içinde boğulmakta olan beşeriyete akıl, kâlb ve ruhumuzun gıdasını arayıp bulmakta ve seçmekte son derece dikkat ve hassasiyet gösterelim ibret alalım düşünelim.

Bize cihan saadetini temin eden en lâzım ve elzem olan ihtiyacımıza cevap verecek eserleri evvelâ ve en başta okumamızın ki bugün kat'i bir ihtiyaç halinde olduğunu mülâhaza edelim. Zamanın imtihanından geçmiş yüzlerce ince eleklerle elenmiş bütün şaibelerden müberra olduğu aşikâr olmuş Nur Risalelerinde bütün bu hususiyetlerin mevcut olduğunu görelim.

Risale-i Nur Nevvar ve feyyazdır

Güneş balçıkla asla sıvanmaz. Hakikat-ı Kur'aniye parlaktır, nevvar ve feyyazdır. Onun intişarına sed çekmeğe çalışmak ancak ehl-i fıkdan-ı akla hastır. Hakaik-ı Kur'aniye ve imaniye menba-ı olan Risale-i Nurun neşir, seyir ve seyeranı bir deryadır. Deryanın önüne duvar çekilmez. Bu ezeli, ebedî ve tarihi bir olaydır. Akan deryaya kilit vurmaya çalışmak insanın kendi kendini girdaplara atıp boğmaktır.

MÜTEFERRİK

Izdırap çekmeyen başkasının ızdırabını anlamaz, ızdırap manevî bir gıdadır.

Izdırap çekmeyenler başkalarının ızdırap çekebileceğini akıllarına bile getirmezler. Şu halde bir insan ve Müslüman hususen Kur'anî ve imanî bir davanın hizmetkârı ve cihad-ı ekber-i diniyenin bir neferi olmak nimet-i azimesine erişmiş bir mes'ud mü'min olarak ızdıraplar çekmek bir nevi mugaddi gıda-yı manevidir. Hem faaliyet ve hamlenin muharrik bir kuvvet kaynağıdır.

Nurcular, Kur'anın hısn-ı hasinine girmişlerdir

Tahkikî ve yakinî iman ve Kur'anla münevver ve mücehhez Nurcular iman ve İslâmiyetin ve vatan ve milletin kelle koltukta giden, bu uğurda şehitlik şerbetine susayan, fakat kolaylıkla da din düşmanlarına kendilerini öldürmemek kararlılık ve zekavetinde, misilsiz olan fedai, muhafız ve müdafiidirler. Bu mübarek vatan ve milletin ve onun kudsî dini olan İslâmiyetin ve İslâmın yıkılmaz, yıkılmayan ve ebede kadar yıkılmayacak olan kal'ası ve seddi olan Kur'ana sarılmışlar ve Kur'anın hısn-ı hasinine girmişler.

'Deha'nın yüzde doksan dokuzu alın teridir

Deha, yüzde bir nispetinde ilahî bir ilhamsa ve dâhiyane küllî hizmet ve muvaffakiyetler, hususi bir inayet-i rabbaniye sayesinde, yüzde doksan dokuzu alın teridir. Bu gayret ve himmet de yine bir lütf-ü Rabbani eseridir.

Öyle ise ey nefsim! Sana beka yolunda ibadet hizmet ve cihad için verilmiş olan ömür sermayesinin dakika ve saatlerini öldürme! İbadet, taat ve hidamat-ı Nuriye-i Kur'aniye'ye sarf et!

Bilmek

Bilmek, bildiği şeyler için "biliyorum", bilmediği şeyler için "bilmiyorum" diyebilmek faziletidir.

İdrak

İdraklerin en hakikisi bildiklerini bildiği gibi, bilmediklerini de idrak edebilmek, "Bilmiyor, bilmediğini de bilmiyor" cehl-i mürekkep, felaket ve helaketine düşmemek hususunda müteyakkız, dikkatli ve ferasetli bulunmaktır.

Bilmemek

"Bilmediğinizi itiraf etmekten ve bilmediğinizi öğrenmekten çekinmeyiniz." Hz. Ali (r.a.)

Bilinmeyen

Bir âlimin veya ilimle meşgul malûmatı zengin bir kimsenin bildiği şeylerden, bilmediklerinin daha çok ve daha vasi, geniş olduğunu bilmesi ve lüzumunda

mahiyetle izhar etmesi, ondaki bilginin gün geçtikçe ziyadeleşeceğinin ve ondaki fazilet ve idrakin yüksekliğinin delilidir.

Medet

Ey nefsim!

Kullardan sen bekleme medet

Kimden medet umarsan edilirsin red

Ta ezelden böyledir adet

Dost dostu atar yan baştan belki bir gün

Allah'tan beklemededir hergün

Nur Talebeleri Ruhlu ve Nurlu insanlardır

Risale-i Nur

Cihad-ı diniye uğrunda, can ve mallarını istihkar ettiren Nur Talebeleri namıyla namdar bir cemaat-ı azime husule getirmiştir. Nur Talebeleri cihad-ı diniye-i ekberin ilim ve irfan ordusunun öncüleridir. Nur Talebeleri, canlı cevval ve hareketli kimselerdir. Ruhlu ve Nurlu insanlardır. Nur Talebeleri büyük bir ilim ve irfan kuvvetidir. İman ve İslâmiyet seferberliğinin erleri olan bu Nurlandırıcı Nurlular halk kitlelerini uyandırarak Nur Risaleleriyle tenvir edip, iman ve İslâmiyet bakımından yükseltmeye çalışırlar.

Risale-i Nur camiasına hiç ardı arası kesilmeden yeni yeni istidatlar yeni yeni kabiliyetler katılıyor. Bu vatana manevî bir bahar getiren Nur Risaleleri çiçek gibi Nurcular yetiştirmektedir. Nur bahçesinde çok filizler meydana gelmekte kısa bir zamanda Nurlardan aldıkları ab-ı hayatla neşv-ü nema bulmaktadırlar. Herbirisi mütedeyyin, amel-i salih sahibi ve ehl-i takva yolunda ilerlemekle beraber, şehirden

şehre, kazadan kazaya, köyden köye koşarak Nur Risalelerinin neşrine gayret ediyorlar. Nur Risalelerini okumadan gün geçirmiyorlar.

Binlerce istidat ve kabiliyetler'den bir numune de bu gençlerdir ki, Risale-i Nur'un kazandırdığı şuur-i imanî ile birbirlerine irsi kardeşten ziyade bir dava kardeşliği ile bağlı, uhuvvet ve tesanüt içinde numune-i hüsn-ü misaldirler ki; birçok cesette bir ruh gibi oldukları görülmektedir.

Hergün ilm-i iman ve maarif-i İlâhiyenin kaynağı ve hazinesi olan bu parlak tefsir-i Kur'anı büyük bir şevkle, derin bir sevgiyle okumaktadırlar. Okudukça tefekkür

kabiliyetleri tekâmül etmektedir. Maarif-i İlâhiyenin hadsiz mertebelerinde ve nihayetsiz ezvakında ve envarında ilerleme ve yükselmeye mazhar oluyorlar. Hak ve hakikat yolunu güneş gibi aydınlatan bu ilâhî meşalenin şua ve ziyalarıyla nurlanarak dalâlet ve bid'at karanlıklarına, şüphe ve vesvese girdabına düşmekten kurtuluyorlar.

Risale-i Nur

Bu mubarek vatanın her köşe ve bucağına yayılmış ve nüfuz etmiştir. Ruhsuzlara ruh, cansızlara can verip iman ve Kur'an uğrunda candan ve maldan geçerek hizmet eden canlar yetiştirmektedir. Manevî cihad-ı ekber-i diniyede Nur Risaleleri gibi Kur'an'ın elmas kılınıc ile cihad eden fedakârlar husule getirmektedir. Muazzam bir tenvir ve tenevvür cereyanı halinde Nur Risaleleri ve müellif-i muhteremi Bediüzzaman'a olan emniyet ve itimad, sevgi ve iştiyak, ruh ve kalbleri istilâ etmektedir.

Medrese-i Nuriyeler

Nur medreselerinde Nurlar okunup dinlenirken kâlb ve ruhlar ilâhî bir feyz ile dolup taşmaktadır. Dinleyenler nuranî bir tehassüsle mütehasis oluyor. İlâhî bir aşk ve vecd, nuranî bir sevgi gönülden gönüle aksediyor. Akıl ve mantıklar ilm-i imanla tatmin, kalb ve vicdanlar mutmain oluyor. Kulakların işitmediği nurefşan hakikatlar vicdanları işba ediyor. Büyük bir dikkat ve alâka ile Nur dersleri dinlenip takip ediliyor. Nur-u Kur'ana müştak gönüller Nurları dinlemek ondan istifade ve istifaza etmek için medrese-i Nuriyelere adeta can atmakta, ders saatini sabırsızlıkla beklemektedirler.

Medrese-i Nuriyede Risale-i Nur okunurken Nur âlemine dalan gönüller vecde gelmekte, dinledikçe dinlemek, dinledikçe Nur Risalelerini okumak merak ve sevgisi içlerinde doğmaktadır.

Her gün nurları okumaya ne kadar muhtaç olduklarını anlamakta okumak ihtiyacı ve ateşi ile yanmaktadırlar. Kudsi heyecanlar içinde kalarak o günün en tatlı, en zevkli ve en faydeli anlarını yaşamaktadırlar. İlâhî ışığa âşık gönüller Nur dershanelerinde vuslata ermenin ilahî vecdi içinde mütehasis olmaktadır. Kudsi hakikatleri kalb ve ruhlarına, akıl ve mantıklarına nakşetmek hasretiyle yanarlar, medrese-i Nuriyelerde kemal-i edep ve sevinçle diz çöküp dikkat ve alaka ile Nur derslerini dinliyorlar. En kudsi, en tatlı ve en hisli bir halet-i ruhiye içerisinde kalıyorlar.

İmanlarının kuvvet bulduğunu, manevi dertlerine derman olan edviye-i Kur'anîyle tedavi olmaya başladıklarını hissediyorlar. Kalblerinde âdetâ nurlu alevler yanmaya başladığını, manevi karanlıkların boğuculuğundan kurtulmaya başladıklarını idrak edip Rabb-ı Rahimlerine hadsiz hamd ü sena ediyorlar.

Gamlı, kederli, dertli gönüller, Kur'anî tesellilerden sevinç ve sürur ile mesrur oluyorlar. İç âlemlerinin Nur Risaleleri'nin Nuranî ve feyyaz dersleriyle aydınlandığını ve feyizler içinde huzura eriştiğini fark ediyorlar. İlahî bir vecd içinde saatlerce Nurları dinlemek ve okumak sevgisine mazhar oluyorlar.

O ezeli ve ebedî Kur'an Nurlarının derunî ve kalbî sevgisiyle tutuşan müştak gönül sahipleri, bu semavî ve kudsi hakikatleri hayret ve meftunluk içinde dinliyorlar. O feyyaz Kur'anî ve imanî hakikatleri okudukça ve dinledikçe Nur talebeleri cihad ve hizmet aşkıyla coşmakta, ilim ve irfana mazhariyet, malikiyet ihtiyacıyla çırpınmakta, cehaletten kurtulmaya başladığının sonsuz sevinci ile sevinmektedirler.

Nur Risaleleri'nin Nurlu derslerini okudukça ve dinledikçe, ezeli bir neşve ve ilahî bir neşveyle neşvelenerek bir ömür boyunca bu tefsir-i Kur'an'la meşgul olmak ve sadakatle neşir hizmetini yapmak niyet ve azminin ruhlarının ta derinliklerinden kopup geldiğini hissediyorlar. Bu engin, zengin ve derin ilim hazinesinden bol bol faydalanmak azmine sahip oluyorlar. İşte böyle haletler içinde ve ders sonunda Allah'a minnet ve şükran hisleri içinde diyorlar ki:

Ey nur-u Kur'an ve iman

Hayatım sana vakıf, canım sana kurban, ruhum sana hayrandır. Beni daire-i tenvirine kabul et!

Ey nur-u Furkan!

Beni hizmetinden adi bir hizmetkâr olarak hizmetkâr kabul et!

Ey nur-u Yezdan!

Beni hizmetinde ölene kadar istihdam et!

Ey nur-u iman!

Beni varta ve hatalara düşmekten muhafaza eyle!

Ey Nur-u Rahman!

Medrese-i Nuriyelerde Nur dersleri dinlenirken ve baş başa kalıp okunurken, insan en içli bir tahassüsle mütehassis oluyor. Allah'a iman ve itaatin zevk ve saadeti heyecanıyla en sevaplı anları yaşıyor. Hak ve hakikatin ilahî sesini işitiyor. Bu sese kulak verip boyun eğmek iştihak ve ihtiyacını duyuyor.

İlahî bir aşk ateşi insan ruhunu kaplayarak geceli gündüzlü bu nur-u Kur'an'a çalışmak ve onun neşrinde ölünceye kadar hizmet etmek azmi hâsıl oluyor. En küçük bir hizmetin ve emeğin dahi boşa gitmiyeceği heder olmayacağı, büyük bir hayır ve sevap halinde amal defterimize Rahmet-i ilahiye tarafından kaydettirileceği, böyle kudsi bir Kur'an hizmetinde canla başla koşmak lezzet-i maneviyesi meydana geliyor.

Nurlar

Sayfaları dört köşe

Düşmüşüm ben bir işe

Onunla kalbim iç içe

Nurlara doyamadım ben içe içe

Hizmet-i iman uğrunda ölüm, şehitlik şerbetini içmekten başka bir şey değildir

Bu mukaddes hizmet-i Kur'an ve iman uğrunda Nurculara kurulacak sehpa saadet-i ebediyeye, vatan-ı asilerine gitmek yolculuğunda bir geçit hükmündedir. Böyle bir mes'ud ölüm, şehitlik şerbetini hırz-ı canla içmekten başka bir şey değildir.

Canlar can kafesinden çıkıncaya kadar

Nur talebeleri canlarını can kafesinden çıkıncaya kadar, ruhları cesetlerinden ayrılıncaya kadar, nefesleri son nefes oluncaya kadar, hizmet-i Nuriye'den, Nurları okuyarak cehaletten kurtulmak cehdinden ayrılmayacaklardır.

İman, tahkiki iman, kuvvetli bir imandır

Taklidi imanımızı tahkiki imana tebdil etmeye bu zamanda çok muhtacız. Çünkü dünyayı tehdit eden dinsiz cereyanlar evvela iman ve İslamiyet'in kökünü kesmek ve temelini yıkmak için çabalyorlar. Kök ve temel tarumar edilince diğer bütün semere ve meyveler elbette yok olmaya mahkûm olurlar. Bunun için, bugün evveleminde ve her şeyden önce biz taklidi imanımızı tahkiki imana tebdil etmek ihtiyacıyla çalışmalı ve çırpınmalıyız.

Cennete lâıyk olur

Tahkiki iman kuvveti öyle kavi bir imandır ki, insanı bütün fenalıklardan sıyırıp bütün iyiliklere, fezail ve kemalata eriştiren bir saiktir. Ancak bu kuvvetle insan, insancasına yaşar, cennete lâıyk bir insan olur. Mahlûkatın eşrefi olarak dünya ve âhirette mesut olur.

Ahlak ve terbiyeyi yüreklere nakşeden odur: İmandır

İnsanların ahlâk ve terbiyesinde büyük amil iman kuvvetidir. İman kuvveti nispetinde, insan, manen ve maddeten terakki ve tealilere mazhar olur. İman kuvveti, ruhları aydınlatan, kalbleri nurlandıran ve akıllara parlaklık, fikirlere keskinlik veren ve insanı aklı selime malik kılan bir kuvvettir. Kalbler ancak bununla mutmain olur, ruhlar bununla teselli bulur. Doğruluk ve istikamet, ahlâk ve terbiyeyi yüreklere nakşeden odur. Ahlâk ve terbiyenin, her türlü kemalat ve faziletin, bütün hasene ve güzelliğlerin temeli ve esası imandır. Allah'ı hakkı ile bilmeyen ve inanmayan bir insan, her türlü fenalıkların çıkabileceği fena bir insandır.

İnsan, iman kuvveti ile insanlığın değerini bilir

İmanı zayıf olan bir camia, dinden gitgide uzaklaşır. Kendini dünya ve âhirette bedbaht edecek felaketlere duçar olur. Maddeten ilerleyen, yükselen, fakat iman ve İslamiyetçe zayıf düşen kavimlerin manen uçurumlara yuvarlandıkları beşer tarihinde malûm ve müsellemdir. Bütün terakkiyatın, saadet ve selâmetin, iman-ı tahkikiyi kazanmakla mümkün olacağı bugün izahtan müstağni olan bir hakikattir. İnsanın amiri odur, hâkimi odur. İnsan ancak tahkiki imanın kuvvet ve ferasetiyle kendini murakabe altına alabilir. İnsan, iman kuvvetiyle insanlığın değerini, hayatın lezzetini bilir ve duyabilir. Aksi takdirde kendini bilmez. Bilmediğini de bilmeyen bir mahlûk derekesine iner.

Bütün meziyetler tahkiki iman kuvvetiyle kaim olur

Dinsizin ahlâkı ve meziyeti olmadığı gibi ahlâksızın da ahlâkı olmaz. Çokları da iman zafiyetinden veya fıktanından dolayı ahlâksızlığı ahlâk, edepsizliği edep, vahşeti medeniyet görmek körlüğüyle dalâlet vadilerine yuvarlanırlar. İnsanlık ahlâk, fazilet ve kemalatta kaim olduğu gibi, bütün bu meziyetler de ancak tahkiki iman kuvvetiyle kaim olur. Cemiyette tahkiki iman kuvveti ziyadeleştikçe, fertler ve cemiyetler de o ebedî saadet ve selâmete erişirler.

Gizli dinsizler iman ateşini söndüremeyecekler

Aziz ve muhterem, Nur ve dava kardeşim!

Gizli dinsizler din öğretim ve eğitimi ve İslamî fiilleri tahayyül ettikleri kalıba sokamayacaktır. Bunu yapacak gücünde değillerdir. Tahkiki iman kuvvetiyle yanan bu milletin sinesindeki iman ateşini söndüremeyeceklerdir. Zira bu ilahî meşale, söndürmek için üflendikçe parlayan bir nurdur.

Her asırda İslamiyet'e hizmet eden güzide bir kavmi Cenâb-ı Hak, İslamlar içinde meydana getirir. Bunları hizmet-i diniyede muvaffak kılar. Bu ehl-i hizmet, Cenâb-ı Hak indinde çok makbuldür ve Allah'ın sevgisine mazhardır. Bunlar hakkında dünyevî, uhrevî hayır ve saadetleri irade buyurur. O muhterem ve muazzez topluluk da Cenâb-ı Hakk'ı sever. Dine hizmeti gaye-i hayat edinir. Hâlîk-ı Kerim'e ibadet ve taati ve nehy-i ilahîden masiyet ve günahlardan kaçmayı seve seve can-ı gönülden ifa ederler. Sahip oldukları tahkiki iman kuvvetiyle bunda müstesna bir surette muvaffak olurlar.

İşte bu zamanda da o kavim ve o hizbü'l-Kur'an, Nur Risaleleri gibi Kur'an'ın parlak bir tefsirini kendilerine mürşit ve rehber edinen Nur talebeleridir.

Bunları, Nur Risaleleri ile iman meratibinde terakki eden ve onları her tarafa neşredip müminlerin imanlarını kurtarma hizmetinde canla başla çalışan, aşk ve şevkle, gayret ve faaliyette bulunan Kur'an ve iman hizmetkârlarıdır.

Bu asırda iman ve İslamiyet'in fedakâr hizmetçileri olan bu Nur talebeleri, Kur'an'ın emirleri mucibince "müminlere şefkat ve merhametle muamelede bulunurlar. Din kardeşlerine karşı tevazu ve mahviyetle hareket eder, fakat İslam düşmanları hesabına zulme griftar edilip sigaya çekildikleri vakit, o din yıkıcılarına mukabil izzet-i

diniyei muhafaza etmek için celâdet ve şecaatle kuvvet-i imandan gelen bir salâbet ve cesaretle pervasızca hakkı müdafaa ederler. O zalim dinsizlere karşı her birisi adeta Allah'ın arslanı kesilerek ve ölümü hiçe sayarak hak ve hakikati izzetle müdafaa ederler.

Hizbü'l-Kur'an'ın muazzez efradı olmak şeref ve nimetine erişen Nur talebeleri, dinlerinde salâbet ve metanet sahibidirler. Din düşmanlarından korkmazlar. Onlara sinek kanadı kadar kıymet ve ehemmiyet vermezler. Yayıkları dedikodu ve iftiralara kıymet vermezler. O yaygaralardan teessür duyup sarsılarak hizmetlerini bırakmazlar. Bu yüksek vasıflar o bahtiyar Nurculara bir lütf-u Rabbanî ve bir fazl-ı ilahîdir. Eltaf-ı sübhanîye mazhar olan hâlis Nur talebeleri, ömürleri boyunca Nur Risaleleri ile iman ve İslamiyet'i vatanımızın en ücra köşelerine kadar yerleştirmeye, şarktan garba, şimalden cenuba kadar aktar-ı dünyaya iman ve Kur'an hakikatlerini neşretmeye çalışırlar.

Nur talebeleri, kemal-i saffet ve nezahetle Nurcu kardeşleriyle teşrik-i mesai ederler. Nur hizmetlerinde ellerinden geldiği kadar, iktidarı nispetinde fedakârlıktan çekinmezler, mahza rıza-yı ilahî için manen ve maddeten medrese-i Nuriyelerin idare ve tedvirinde hissadar olmaya koşuşurlar.

Nur Talebeleri "önce devam" diyen ve davasını düşünen idealistlerdir.

Nur talebeleri, Uhuvvet ve İhlâs Risaleleri'nin düsturlarına riayet ederek, birbirlerini tenkit etmezler. Birbirlerinden yaşça ve faziletçe, manen büyük de olsa; pederane, müşidâne muamelede bulunmazlar. Kusurları örterler. Nahoş halleri teşhir etmezler, yaymazlar. Ancak kendi kusurlarıyla meşgul olmayı en birinci vazife bilirler. Birbirlerinin gönlünü hoş edecek, ruhunu ferahlandıracak şekilde görüşüp konuşma kaidesine dikkat ederler. Birbirlerini takdir ederek hizmet ve faziletlerine ve iyiliklerine bakarak sevgilerini izhar ederler. Daima iman ve İslamiyet'i, sevgili Üstad'ları, can ve cananları Nur Risaleleri mevzuu haricine çıkmadan sohbet etmek arzusunu taşırlar.

Böyle cihanşümul bir davanın hizmetinde bulunurken hizmetin içinde bulunan kardeşlerimizden veya ağabeylerimizden -kim olursa olsun dava ve dairemizin içinde yeri ne olursa olsun beşeriz kuluz- beşerî günah ve kusurlar işleyebiliriz. Tövbe kapısı kıyamete kadar açıktır. İmtihana tabiyiz, lâyuhti değiliz ki, elbette bazı meseleler,

kusurlar olur. Bunları aynı ve gıyabî kardeşlerine konuşmak hem gıybettir -amelimizi yer bitirir- hem davamıza ve hizmetimize zarar verir.

Muallâ ve muazzez, aziz ve necip Üstadımız, “Dava adamı ve kardeşliğin şe’ni, dava adamı kardeşini bir tehlikede gördüğü zaman onu terk etmek, onun aleyhine geçmek değil, uhuvvet ve tesanüdünü artırarak onu kurtarmaya çalışmaktır,” diyor. Bu vasıf Üstad’ının emirlerine sadakati olan Nur talebelerinin ve Nur talebeliğinin vasfıdır. Aynı zamanda bu vasıf Allah nam ve hesabına mihmanına, Üstad’ına ittiba ve inkiyat ve ihtiram ve tazim etmek ve sadakat göstermek İslamiyet ve mürüvvetin muktezasıdır.

Hizmetin tedbir ve tedvirinde bulunan saffı evvel ehl-i hizmet, fedai, vakıf Nur talebeleri, meselelerimizin hallini görüşürken bir eve kapanırız. Evin içinde bir odaya gireriz. Eğer varsa odanın içinde bir dolaba gireriz ne konuşulacaksa orada konuşur, kavgamızı tartışmamızı yaparız, meselemizi halledinceye kadar oradan çıkmayız. Meselelerimizi halleder her şeyi orada dolaba kitler çıkarız. Aile sırrı gibi, kırgınlıklarımız, kızgınlıklarımız -kol kırılır yen içinde kalır misali- orada kalır. Ondan sonra hiçbir şey olmamış gibi kucaklaşır hizmetimize devam ederiz.

Hizmette böyle tedbir ve tedvir, önce davam diyen ve davasını düşünen davası için yaşayan hizmetin tedbir ve tedvirinde bulunan saffı evvel, ehl-i hizmet, fedai, vakıf Nur Talebesi olan bir ehl-i hizmet dava adamının vasıflarıdır. Zıddı bu vasıflara liyakatsizlik ve faziletsizliktir.

Dava kardeşi ve mesai arkadaşı olan Nur kardeşlerimizin beşerî ahval ve kusurlarını örtmek ve kapatmak yerine onları yayararak ve dedikodu yaparak halline çalışan gıybetçi olur ve bir zararı bin zarara çıkarmış olur ki gıybetin cezası azimdir ve bir vartadır. Bunlar aynı zamanda ahmaktır. Zira kütüb-ü İslamiye’de ahmaklığın tarifi, fayda veriyorum zannıyla zarar vermektir.

Bu zamanda en büyük hizmet; ihlâs, uhuvvet ve tesanüdü korumaktır, ona zarar vermemektir. Aksi, fitneye hizmettir ki bu bir hezimetdir. Bunlar hizmet ettim ve hizmet ediyorum demesin.

Gıybet eden kâmil bir mümin olamaz. Bu sıfat ve huy ve bu alışkanlık Muhammedinü’l-meslek ve Muhammedinü’l-meşrep bir amel değildir. Bunu yapan ehl-i hizmet bir Nur talebesi de olsa -hizmette yeri ne olursa olsun- bu ahlâk İslamî bir ahlâk değildir. Bu kişiler idealist, mefkûreci bir dava adamı hiç değildirler. Bu tarz

çalışanlar ve hareket edenler dağıtııcıdır. Cemaati toparlayan, uhuvvet ve tesanüdü koruyan ve kuvvetlendiren muteber bir dava adamı ve ehl-i hizmet olamazlar. Böylelere itibar edilmez ve edilmemelidir.

Bir müminde ve Nur talebesinde olmaması gereken bu haller, İslamî ve dinî olmayan bu alışkanlıklara sahip kimselerin bu zararlı hal ve tavırlarından ve gıybetlerinden ve gıybetçi alışkanlıklarından, alışkanlık kazanmamak için kendimizi korumak istesekte koruyamayız. Çünkü bize yaptıkları tesirler gayr-ı şuurî hayatımızı teşkil ederek biz farkında olmadan benliğimizi değiştirebilirler. Bunlardan korunmanın tek bir çaresi vardır, o da bunlardan ve böyle ortam ve muhitlerden uzaklaşmaktır. Zira muhitin insan üzerinde tesiri azimdir.

Bir gün Anadolu'dan hizmette beraber çalıştığı kardeşleri şikâyetvari aleyhte konuşan birisi, Üstad'ı ziyarete geldi. Üstad ona, "Risale-i Nur'un sizin hizmetinize ihtiyacı yoktur. Bu zamanda ihlâs, uhuvvet, tesanüd lazımdır," dedi.

Üstad'ın bu sözleri kıyamete kadar gelecek Nur talebelerine onun şahsında tarizen dersidir. Dairemiz de böyle alışkanlıkları ve bu ahlâkta olanların manen tamamına şamildir. Üstadımızın bu derslerini işitince ben kendimden korktum ve titredim.

Risale-i Nur, Nurcular ve Hizmet

Risale-i Nur, erkân-ı imaniye, esasat-ı İslâmîye ve zaruriyat-ı diniyeyi ihtiva eder. Bu ise kut ve gıda hümündedir. Şu zamanda terke uğramışlar ve zaafa düçar edilmişlerdir. Bunun için bütün himmet ve gayreti onların ikame, takviye ve ihyasına sarfetmek lâzımdır.

Her zaman içtimaiyat-i insaniye ve medeniyet-i beşeriye çarşısında her asırda birer meta mergub olup revaç buluyor. Rağbetler ona celboluyor, nazarlar ona celboluyor, fikir ve zihinler ona celboluyor, sohbetler bu mevzularda yapılıyordu. Şu zamanda ise siyaset metai ve hayat-ı dünyeviye'nin te'mini ve felsefenin revaçları ve hayatta bir takım fanteziye ve konforlarla yaşamak, dünyayı ahirete tercih edecek derecede evâmir-i İllâhiyeye ittiba edememek veya etmemek gibi şeyler ekseriyettedir.

Bu itibarla aynen selef-i salihin zamanındaki gibi şu dünyayı ahirete tercih ettiren asırda, evvelemirde ve en başta Halıkımızı ve Peygamberimizi (a.s.m.) tanımak ve bilmek hususunda azamî derecede gayret ve mesai sarfetmek ihtiyaç ve zaruretindedir. Nasıl ki çarşı pazarda en ziyade satılıp alınan revaçta olan bir ihtiyaç maddesi olur. Aynen öyle de: Selif-i salihin asrında o zaman çarşısında, en mergub

meta: Halik-ı semavat ve arzın marziyatını bilmek, marif-i İlâhiyeyi talim etmek ve Nur-u Nübüvvet ve Kur' an ile kapatılamayacak derecede açılan ahiret âlemindeki saadet-i ebediyeyi kazanmak ve kazanmak vesailini elde etmek idi.

İşte o zamanda zihinler, kalbler, ruhlar bütün kuvvetiyle yerler ve gökler Rabbinin marziyatını, onun razı olacağı şeyleri anlamaya müteveccih olduğundan, içtimaiyat-beşeriyyenin sohbetleri, muhavereleri, vukuatları ona bakıyor ve o mevzuda oluyordu. Onun kalbi, aklı ve fitratı gayr-ı şuurî olarak her şeyden bir ders-i marifet alıyordu.

İşte ey Nur Kardeşlerim ve Nurlu genç arkadaşlarım!

Mimsiz medeniyet-i Avrupa'nın tahakkümü ile felsefe-i tabiiyenin tasallutu ile, dinsizlik cereyanlarının ve başsız başlarının entrika ve iğfalatı ile; efkar ve kulüb dağılmış, şerait-i hayat-ı dünyeviye ağırlaşmış, iman ve ubudiyet söndürülmeye doğru yaklaşmış; himmet, gayret ve alâka inkısama uğramış ve dağılmıştır. Öyle ise hakikat-ı hal ve ihtiyacat-ı şedidemiz budur ki, huzur ve saadet asrı olan selef-i salihin zamanındaki gibi kendimizi yetiştirmeye mecburuz. Bu mecburiyet çok zevkli, çok neşeli ve neşveli bir gayret, faaliyet ve mücahededir.

Bu çalışma ve cihad da imanın ve İslâmın esaslarını, iman-ı billâh ve İman-ı bilahireti, muhabbetullah ve mehafetullahı ders veren Allah-ı Zülcelâl ve Zülcemal Hazretlerini bize hakkı ile tanıtan ve bildiren onun rızası dairesinde amel ettiren havf ve reca ortasında huzur ve sürurla yaşatan, Resul-ü Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâmın şahsiyet-i maneviyesini ve sevgisini akıl ve kalblerimize yerleştiren, evamir-i İlâhiye, sünnet-i seniyyeye itaat ve ittibâmızı semere veren Nur Risalelerini defalarca okumak, okutmak ve yaymaktır.

Risale-i Nur

Kâinat semasında dâima parlayan ve hiçbir vakit gurup etmiyen, batmayan, âlem-i hakikatın şems'uş şümusu olan Kur'an-ı Mu'ciz il beyanın bu dehşetli asırda bir mu'cize-i manevisidir. Bu dalâletalud zamanda parlayan yüksek bir tefsiridir. Hakikat-ı Kur'aniye ve İslâmiyeyi ukul-ü selimenin kabul ve istihsan edeceği en makûl bir tarzda; çürümemiş kulûb-u insaniyenin tatmin olacağı en güzel bir surette isbat ve izah etmiştir.

Nur Talebeleri

Bütün mevcudat kudret-i İlâhiyenin hameleleri, mümessilleri ve mütemessilleridirler. Kudret-i İlâhiyeyi ilan ediyorlar. Aynen öyle de; bu sırra mazhar Risale-i Nur Talebeleri de Risale-i Nurdaki Kur'anî hakikatlarla, imanî ve İslâmî esaslarla hem kendilerini hem din kardeşlerini emr-i İlâhiyeye aykırı esaslardan ve dinsizlikten kurtarmaya çalışan ümmet-i Muhammediyenin hizmetçileridirler.

Risale-i Nuru tekrar tekrar okumak

Risale-i Nur eserlerini sadakat ve sebatla tekrar tekrar okumak hakaik-ı Kur'aniye, imaniye ve İslâmiyeyi kalbi tenvir ve kabule izhar eder. Akli iz'an ve idrake yakınlaştırır, nefsi ilzam eder, hevasat-ı rezileyi ifna eder, kudsî haz ve heveslere tebdil eder. Gayr-ı meşru olan şehevât-ı şeytaniyeyi, meşru ve ulvî gayret ve faaliyetlere inkilâb ettirir. Hakiki mecrasına çevirir.

Zehirli vesveseler

Dinsizlik cereyanları ve küfr-ü mutlak neşriyatını okuyanlarda ve o safсата, muhal ve hakikatsız olan o hezayanlar bir kısım imanî mes'elelerde o zihinlere vesvese vermiştir. O kimseyi, bu vesvese, azab ender azab içinde bırakmış, kıvrandırmış ve bundan kurtulmak, iman-ı kâmil saadetine erişmek ızdırar ve ihtiyacını husule getirmiştir. Risale-i Nur, öyle vesveseleri izale için hads-i kalbînin ve iz'an-ı aklinin pek çok menbalarından bir çok menbaina işaret ederek o kimseleri zehirli vesveselerden hâlas etmiştir.

Nur Talebeleri Risale-i Nuru mütalâasız mes'ud bir hayat yaşayamazlar

Ebedî, sermedî bir cemal-i bakiye malik bir mahbub-u baki olan sevgili Allah'ımıza ve Halık'ımıza âşık olan ehl-i aşk, ehl-i muhabbet saadeti içinde yaşayanlar Risale-i Nuru her gün, İlâhî muhabbet ve sevgisinin gözyaşları ile son nefeslerine kadar okumaktan kendilerini alamazlar; bunsuz mes'ud bir hayat yaşayamazlar.

İnsan, ebedî, sermedî bir cemal-i bakî sahibi olan Halıkının müştak bir ayınadır. O ayınedar müştak, o muhtaç müteşekkir en başta ruh-i insanidir. İşte ebed-ül abad yolunda, o cemal, o kemal, o rahmate, o ruh refakat edebilmek, Nur'u Kur'anla nurlandırabilmek için serapa envar-ı Kur'aniye ve Nur-u Muhammediyeden mürekkep olan Risale-i Nuru, zîruh olan ve akli uyanık bulunan her Müslüman ve insan ve genç

kardeşlerimiz sebat ve sadakatle, derin ve İlâhî bir zevk ve şevkle okumakta veya bu bahtiyarlığa muvaffak olabilmek için cehdedip çalışmaktadır.

Risale-i Nuru okumak

Ruh-u beşer gayet cem'iyetli ve gayet yüksek bir mahiyete malik ve harici vücud giydirilmiş ve zîşuur ve zîhayat ve nuranî bir kanun-u emrî olduğundan külliyetle bekaya mazhar ve ebedîyete merbut ve sermediyetle alakadardır. Bu beşer mahiyetinin muktezası ile milyonlarca Nur Talebeleri Risale-i Nurdaki ebedî, sermedî, bakî, nuranî, Kur'anî dersleri okumaktadırlar. Bu fitrî ve mübrem ihtiyacı hisseden yeni yeni birçok kıymetdar Müslüman ağabeylerimiz ve sevgili genç kardeşlerimiz Risale-i Nur'u büyük bir şevk ve sevgiyle okumaya ve feyyaz derslerini dinlemeye başlıyorlar.

Risale-i Nur insanı en parlak bir Nur-u Kur'an ve imana gark eder; Kur'an-ı Hakîmin cilvelerini şu alem-i şهادette gösterir. Hak ve hakikata erıştırir. Risale-i Nur insana en büyük lütf-u Rabbanî, en lâtif bir nesîm, en leziz bir ab-ı hayat en şirin bir ziyadır.

Risale-i Nur ve felsefe

Hazret-i Adem (a.s.) zamanından bu güne kadar iki cereyan-ı azim, iki silsile-i efkar her tarafta, her tabaka-i insaniyede dal budak salmıştır. Birincisi silsile-i azime-i Nübüvvet, diğeri felsefedir. Risale-i Nur, ne zaman o iki silsile imtizac ve ittihat edip; yanî, silsile-i felsefe, silsile-i diyanete dahalet itaat etmişse, alem-i insaniyetin parlak bir surette bir saadet ve hayat-ı içtimaiye geçirdiğini parlak ve müdellel bir surette ders verir. Ne vakit felsefe nübüvvet-i Kudsî'yeden ayrılmış ve ona muaraza etmişse; bütün hayır, Nur ve saadet silsile-i nübüvvet ve diyanet etrafında toplândığını izah eder.

Silsile-i nübüvveti itaat etmeyen, Kur'anla mübareze eden silsile-i felsefe, bir şecere-i zakkum suretini alıp, şirk, dalâlet ve dinsizlik zulûmatını etrafına dağıttığını dehriyyun, tabiiyyun, maddiyyun safsataları ile beşerin aklına girip aklını dağıttığını, bozduğunu, ifsada ugrattığını, birtakım karanlık ve muhal nazariyelerle zehirlediğini, ulûhiyet dava eden zındıklar yetiştirdiğini beyan etmek gibi dersleri ile dinsiz felsefenin mahiyetini gayet ikna edici delillerle ders verir. Bu nevi felsefe bataklığına düşenleri kurtarır, düşmeyenleri muhafaza eder.

Silsile-i nübüvvetin ise: Tuba-yı ubudiyet hükmünde olduğunu, bunun küre-i arzda enbiya ve mürselini, evliya ve siddikîn, adil hâkimler ve melek gibi melikleri meyve

verdiğini kör gözlerin dahi görebileceği bir bedahetle gösterir. Hem kuvve-i cazibe dalın da hüsn-ü siret ve ismetli cemal-i suret ve sehavet ve keremdarları semere verdiğini isbat eder. Böylece Risale-i Nur, insanîyetin güneşleri, ay ve yıldızları olan enbiya ve enbiya silsilesindeki asfiya ve evliya cadde-i Kur'aniyesini öğretir, bu yola muhabbet, gayret ve himmetini sarfettirir. Nur-u nübüvvetle ve Muhammed (a.s.m.) in nur-u nübüvvet ve risaleti ile hidayete, uhrevî ve dünyevî saadet ve selâmete nail kılan nübüvvet ve risalet yolunda emniyet ve selâmetle yürüttür.

Risale-i Nur o felsefenin bütün zîhayat mahlukat için, hayat bir cidaldır diye eblehce hükümlerini çürütmüştür. Nübüvvetin hayat-ı içtimaiyedeki düstûrî neticeleri ile, şems ve kamerden tut, ta nebatat hayvanatın imdadına ve hayvanat insanın imdadına, hatta zerrat-ı taamiye, hüceyrat-ı bedeniyenin imdadına ve muavenetine koşturulan düstur-u teavün, kanun-u kerem, ikram nerede? Felsefenin hayat-ı içtimaiyedeki düsturlarından ve yalnız bir kısım canavar insanların ve vahşî hayvanların fitratlarını su-i istimal eden düstûr-u cidal nerede olduğunu, kalb ve akıllara, ruh ve vicdanlara yerleştirerek insanları, Müslümanları sırf şahsî ve maddî menfaat kaygı ve ihtirasiyle birbirleri ile böyle menfî bir mücadeleden, bu uğurda yek diğerlerini boğmak ve yok etmek vahşet ve cehaletinden kurtarmıştır.

Risale-i Nur Talebeleri ve hizmet içinde imtihan ve tecrübe

Cenab-ı Hak, Hakîm-i ezeli, İnyet-i Sermediye ve Hikmet-i Ezeliyenin iktizasile şu dünyayı, tecrübeye mahal ve imtihana meydan ve dar-ı hizmet olarak yaratmıştır. İnsanları, hususen Müslümanlarıda, hizmet içinde imtihan ve tecrübe sırrının tecellisine tabi kılmıştır. Tecrübe ve imtihan neşv-ü nemaya sebebidir. O inkişaf ise, kabiliyetlerin tezahürüne sebebidir. Bu hikmete binaen, kader-i ilahî Nur Talebelerini zaman zaman imtihan ve tecrübe eder. Bu zamanda Nur Talebeleri dinsizliğin dehşetli taarruz ve tecavüzlerine maruz kalır. Hapis ve zindanlara atılır veya muarızların insafsızcasına irtikab ettikleri iftira ve ittihamlarına, isnadat ve kötölemelerine, hukukatin tahrif ve tağyirine hedef olur.

Kudsî meşgaleler

Hakikî ve halis bir Nur Talebesi Risale-i Nur'u, merhum, muazzez ve muallâ Üstadı Bediüzzamanın Zatına has, Kur'anî meslek ve meşrebini beyan eden lâhikaları sebat ve devamla okur, muktezasıyla amel ederse; Hak ve hakikata, meşrep ve meslek-i

Nuriyeye muvafık hatt-ı harekete ihlâs ve sadakate mutabık olup olmayan şeyleri fark ve idrak eder. Mugayir ve aykırı fikir ve fiillerden kaçınır, bunları benimsemekten tevakkî eder.

Maruz kaldığı hapis ve zindanın, işkence ve sıkıntıların, yokluk ve mahrumiyetlerin, tahkir ve tezyiflerin hikmet ve mahz-ı Rahmet neticelerini düşünür; sabır ve tahammül eder. Daima hizmet-i Nuriye, ubudiyet-i İlâhiye ve Nurları elde edip okumaya çalışır. Günlerini bu kudsî meşgalelere vakfeder. Bu suretle sarsılmadan, fütûr ve tereddüde düşmeden imtihanı kazanır.

Tekrar tekrar okundukça ruhlara fikirlere hayat verir

Risale-i Nur insana imanî ve manevî bir kudret, taze bir cevvaliyet ve faaliyet verir. Yepyeni bir canlılık ve hayatiyet, neş'e ve neşve kazandırır.

Risale-i Nur tefsir-i Kur'anı, ruhlara kut, fikirlere kuvvet verir, tekrar tekrar okundukça güneşlerin ziyası gibi ruhlara fikirlere hayat verir. İmanları inkişaf ettirir. Kuvvet-i imana salâbet-i diniyeye ilâhî bir zevk surur halâvet, ferah ve lezzet verir. Sebat ve sadakatla hergün okundukça defalarca mütalâa ettikçe bu tekerrür insanda hakaik-ı imaniyeyi daha fazla parlatır. Böyle mes'ud bir insanın manevî cihazatına hak ve hakikat nurları daha fazla saçılır. Risale-i Nur'un okunması tekerrür ettikçe ihtiva ettiği ukde-i hayatiye ve nuranî esaslar, Kur'anî hakikatlar iştilahı açar.

Kur'an ve iman yolunu bildirir

Risale-i Nur uydurma muzır fikirlerin, dalâlet cerayanlarının hurafe ve yanlış akidelerin kesif karanlıkları içinde boğulmaya çalışıldığı dehşetli bir devirde güneşler gibi zuhur ederek, Müslümanlara ve insanlara hak ve hakikatı feyz-i Kur'anla gösteren, onlara Kur'an ve iman yolunu saf ve berrak bir surette bildiren bir tefsir-i Kur'anıdır. Risale-i Nur Kur'anî ve imanî hakaikin en büyüğü olan iman-ı billaha ve iman-ı bil ahirete ve haşr-i ekbere iman ve itikadı, akfî, kalbî ve tahkikî bir hususiyet ve meziyetle ders vermiştir.

Risale-i Nur, insanı derunî ve ilahî bir çoşkunluk içerisinde, ism-i Rahîm ve Hakîm isimlerinin mazharı olarak hikmet-i İlâhiye ve hakaik-ı imaniyeyi müstesna bir berraklıkla akıl ve kalb Nurunun istisnai bir imtızacı ile derk ve ifham ettiren bir eserdir.

Hayatımın kut ve gıdasıdır

Risale-i Nur: Benim hayatımın yeğane gayesi kut ve gıdasıdır. Bütün muhit ve mahfillerde günün en hararetli ve heyecanlı mevzuu olan, Nur Talebeleri, Risale-i Nur ve Bediüzzaman Said Nursidir.

Nurcular

Tahkiki bir iman kuvvetiyle dinsizlerle savaşıyor, Allah ve Resulullah'a itaat aşkıyla yanan, umum din kardeşleriyle bağdaşan Nurcular, en mütedeyyin, en muttaki, en muhlis, en mücahid Müslümanlar camiasıdır. Tarih-i İslâm'da, bu yüksek değerlerle kaydedilmeğe lâyık bir mevki-i muallâyâ mazhar mü'minlerdir. Artık bugün bu gerçek, en aşikâr bir surette tebarüz etmiştir.

Kur'an-ı Azimüşşanın çok kıymetli ve parlak bir tefsir-i hakikisi olan, ilhamı yalnız Kur'andan alıp asrımızın idrakine göre İslâmî esasları beyan ve izah eden Nur Risalelerini sadakatla okuyup ilmiyle amel olan Müslümanlar, gür, imanlı, cesur mü'minler olarak temayüz etmektedirler. Dünya ve ukba saadetinin manevî güzellikleriyle güzelleşen birer nazenin namzedi haline yükselmektedirler.

Kavi itikatlı aydınlar tabakasıdır

Bu Nur Talebeleri, bütün Müslümanlara Allah'a halis bir kulluk yapmaktan, Peygamber-i zîşan Resul-u Ekrem Aleyhissalatü Vesselâmın muhlis ve mücahid bir ümmeti olmakta şayan-ı itimad birer örnek olmaktadırlar. Kur'anî ve İslâmî bir irfanla tenevvür etmeğe çalışan Nurcular, amel, ihlâs, ahlak ve terbiye, şeceat ve salâbet-i diniyelerine gıpta ettiğimizi itiraftan kendimizi alamadığımız kavi itikatlı, temiz yürekli, ulvî ruhlu aydınlatıcı aydınlar tabakasıdır.

“Adam sende”ci olmayan hizmetkâr-ı dindirler

Hem bütün bu faziletlerle beraber Nurcular “adam sendeci” “neme lâzımcı” olmayan, “Beni sokmayan yılan bin yıl yaşasın” “Gâvurun ye ekmeğini, salla kılıncını” fikrini taşımakla kendilerinin İslamiyetten çıkmış olacaklarına iman eden, bu mukaddes imanlarını kuvveden fiile çıkararak hamiyet-i İslâmiye ile çoşarak Kur'an ve imanın ihya, muhafaza ve müdafa hizmetinde koşan birer hizmetkâr-ı dindirler.

Allah'ın rızasını kazanmak

Bu hizmetçilikte 'hizmetçi' hüviyetinden başka hiçbir üstün sığfata iltifat etmeyen Nurcular İslâmî cihad ve hizmetlerinde, maddî ve manevî menfaat, makam ve mansıplara arka çevirmeyi karşılıksız ve ücretsiz olarak, yalnız Allah'ın rızasını kazanmak için çalışmayı tek hedef ittihaz etmişlerdir. Bu kudsi gayelerine erişebilmek gayretinde feragat ve fedakârlığın çileleri ve cefaların kendileri için en mugaddi bir gıda olduğuna cidden ve hakikaten inanan kimselerdir. Bunlar ne acip Müslimanlardır ki, kırk küsur senedir durmak, dinlenmek, mola vermek nedir bilmeyen, Nur Risalelerini neşrederek devam edegelmekte olan İslâmî hizmetlerinde ev, bark, mal, mülk, evlad-ü iyal, zevk-i sefalarından kendilerini mahrum ediyorlar. Bu Nurcu denen kimseler müslim ins ve cin midirler ki nereye vurursan varlıkları bilinen fakat ele avuca gelmeyen ve sığmayan, hareketli enerjik, mihaniki, gâh görünen, gâh görünmeyen Allah'ın yarattığı birer garibe-i hilkattırlar.

Muazzez Müslümanlar camiasıdır

Ey imanla müşerref muazzez müminler! Cenab-ı Hakkın her asırda o asır Müslümanlarına ihsan ettiği, bu asırdaki Ümmet-i Muhammedi sahil-i selâmete çıkaracak bir sefine-i Rabbaniyenin hademeleri olan Nurcularda, yirminci yüzyılın maddîlikten mücerred, manevî rabitalarla yekvücut olan bir 'Hizbullahî' dir. Bu zamanda yeryüzündeki "Allahın Ordusu" hüviyetinde birer fedai, cünudullahtan müteşekkil manevî bir kitle-i azîmedir. Bu muallâ ve muazzez Müslümanlar camiası, atom misal bir kuvvet-i imanla mukavvî, ilm-i iman ve irfanla mücehhez, Nur-u Kur'anla münevver, en cengâver, en aktif, en bahadır, en asil ve en faziletli münevver memleket evlâdlarını münevvir sinesinde kollayan manevî bir Hizb-il Kur'andır.

Evet, ey fazilet timsali Müslüman Kardeşler

Risale-i Nur talebeleri Kur'an-ı Hakîmin yirminci asra bakan vechesini keşfedip izhar ve beyan eden zengin bir ilm-i iman hazinesi olan Nur Risalelerini ilim ve irfana âşık bir

sevda ile okuyan bir ruhanî tutkunlar topluluğudur. Bu yüksek tahsile ruhî bir zevk ve lezzet içinde devam etmekle beraber olarak da Nurcular, yurdumuza, İslâm âlemine, dünyaya, bu maarif-i İlâhiye definesi olan Risale-i Nur Külliyyat-ı şahanesine yaymak ikdamını ifa etmişlerdir.

Bu dinî ikdamda Nurcular, misli görülmemiş, keyfiyeti bilinmemiş Kur'anî bir sistemle bir güneşpare-i deha eseri olan sihirli bir metodla manevî asakir-i İslâmiyye orduları başkumandanlığının zat-ı şahanelerine mahsus ve vakıf olunamayan bir İlâhî sır halinde kalmış bulunan plânlarla hummalı bir surette çalışmışlar, muvaffak birer dava adamı olarak temayüz etmişlerdir.

Nurcuların diğer bir vechesi daha var. Bu da, bunların bir maarif-i Kur'anî ordusu hüviyet ve mahiyetiyle faaliyet yapmış olmalarıdır ki, bir kısım su yüzüne çıkan ve çıkmamış bulunan maarif mensuplarımız ilk, orta, lise ve üniversite tahsilindeki yeni nesile, Nur Risalelerini okumanın en aşikâr delili olan imanî ve İslâmî itikad prensipli ve sistemli bir şekilde aşılması ile kendini göstermiştir.

Nurcu öğrenciler

Alınan zecri tedbirler, yapılan keyfi ve menfi muameleler şimşek-asa bir şekilde parlayarak şiddetli alâkalar uyandırmış, her tarafta gizli veya aşikar olan Nurcu öğrenciler henüz Nurcu olmayan öğretmenlere öğretmen olmuşlardır. Bu elektrikli mücadele durumunun, tazyikat ve tecavüzatın ihzar ettiği vasattan da Nurcu öğretmenler gayet üstadane ve mahirane bir surette faydalanmışlar. Nur Risalelerini okul ve şehir muhitinde yaymak şeref-i muallâsına yükselmişlerdir.

Nurculuk herhangi bir cemiyet degildir

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ بِعَدَدِ حُرُوفَاتِ رَسَائِلِ النُّورِ

Aziz ve Cengâver Kardeşlerim!

Nuculuğun herhangi bir cemiyet olmadığı herkesce anlaşılan, üçyüze yakın mahkemelerin (şimdi binleri geçmiş) müttefikan beraat ve Nur Risalelerini sahiplerine tamamıyla iade etmesiyle tahakkuk etmiştir. Gün ışığında bir hakikat halini almıştır. Buna rağmen resmî zatlara şüpheye düşürebilmek için dinsizlerin zehirli propagandaları hâlâ devam etmektedir.

O hain-i vatan olan din düşmanlarına ihtar eder ve bu makalemizdeki mahz-ı hakikat olan realiteleri, kafasız kafalarındaki beysiz beyinlerine bir balyoz olarak indiririz ki, “Bediüzzaman Said Nursî hazretleri dinî bir cemiyet kurmaya tenezzül etmemiştir.” Azınlığın, çoğunluğa karşı birleşmesi demek olan bir cemiyet te’sisi, yüzde doksan dokuzu Müslüman olan bu mübarek vatanda İslâmî izzetle kabil-i te’lif olmayan bir keyfiyettir” demiştir.

İşte Nurcular, bu idrak ve kanaat taşıyan muazzez mü’minlerden müteşekkil muazzam ve derli toplu bir manevî topluluktur. Cenab-ı Hak ve Peygamber-i zışanımız Resul-ü Ekrem aleyhissalatü vesselâm efendimiz “Kardeş olunuz, dağınık olmayınız, toplu olunuz” şeklinde ve mealinde biz Müslümanlara emrediyor. Dinimizde cemaatla namaz kılmanın yalnız, ferdî olarak kılınan namazdan da çok faziletli olması, cemaat halinde namaz kılarken, saflardaki mü’minlerin seyrek seyrek değil, kolkola, omuz omuza degecek şekilde durulması ve hatta ve hatta her namazda imam efendinin cemaata dönerek saflardaki intizamı hatırlatmasının emrolunması Nurcuların İslâmî emirlere itaat etmelerinin en bedihi bir numunesidir.

Hem Cuma namazının mazeret olanlar hariç, her beldede bütün Müslümanların hep beraber cami bir şekilde eda edilmesine yüksek dinimizin müstesna bir ehemmiyet vermesi, Nur Talebelerinin manevî bir topluluk haline gelmelerinin sır ve hikmetlerini ifade ve izhar eden bir hakikattir.

İşte bu mezkûr hakikata binaendir ki, Nurcular müttehid, mütesanid, müttefik mü’minler camiasıdır. Bu cemaat şuuriyle Kur’an ve imana hizmet ederler. Allah nam

ve hesabına birbirlerini çok seven, ahenkli ve düzenli birer din kardeşliği sevgisiyle huzur ve sükûn içinde ve cihad-ı İslâmiyye, hizmet-i imaniyye şevkiyle yaşayan birer mü'min-i kâmidirler.

Nur Talebelerinin ilâhî bir sevgiyle okumaya çok düşkün oldukları Nur Risaleleri çok üstün meziyetleri olan büyük bir Kur'an tefsiridir. Kur'anî güzelliklerin, İslâmî şirinliklerin güzelleştirdiği bu yüksek ve güzel eserler, parlak güzellikleriyle insanı kendine cezbeden, ruhî bir sevgiyle kalbleri kendine ram eden, akılları ikna ile insanı meftuniyet ve hayranlıklar içinde bırakan füsunkâr bir te'sire maliktir.

Bir ömür boyunca kendini tekrar be tekrar okutan, lâhutî bir cazibe ve manevî bir mîknatsiyyete mazhar müessir ve münevvir bir külliyattır.

Bunun içindir ki çeşitli insan tabakalarından, Türkiye, âlem-i İslâm ve Avrupa vüsatında, milyonlarca kimseler, ilmî şahsiyetler, yüksek âlimlerden müteşekkil muhteşem bir okuyucu kitlesi vardır. Daire-i tenvir ve irşadı gayet geniştir. Kur'anî hakikatları aklen ve mantıken, cerhedilmez hüccet ve delillerle en parlak bir surette ispat, en belîğ ve en billûrî bir şekilde izah eden, yepyeni bir tedris metoduna malik olan, ulum-u âliye ve imaniyeden mürekkep kudsî bir eserdir.

Eski ve yeni ilmî zatların halledemedikleri birçok ilmî mes'eleleri hal ve keşfetmiş bulunan bir keşşaftır. Nesilden nesile intikal etmiş ve ilelebed de edecek olan cadde-i kübra-yı Kur'anîyeyi gösteren ve bu mukaddes yolda selâmetle yürüten bir rehber-i ekmeldir. Herkesin istidadı nisbetinde istifade ve istifaza edebileceği, hiçbir kimsenin istifadesiz kalmıyacağı bir hususiyetle, büyük bir rağbete nail olan ve rüçhaniyet kazanan bir mürşid-i ekberdir.

Nur Risalelerinin müellifi Bediüzzaman Said Nursi Hazretleridir. Bu Zat-ı Nuranî büyük bir insan-ı kâmil ve bir İslâm müellifidir. Misli, benzeri pek ender olan namdar bir İslâm mütefekkiridir. Şarkî Anadolu afakında parlayan bir ateşpare-i zekâdır. Envar-ı Kur'anîyenin fehm-i mübareklerinden fıskırdığı bir hazine-i ulûmdur. Fart-ı zekâ ve fart-ı hafıza ile maruf ve meşhur olan bir nadire-i hilkattır. Harika bir iradeye, ruhî bir kuvve-i kudsiyeye, Kur'an-ı Hakîmin feyz-i dersi, Resul-ü Ekrem Aleyhissalâtü

vesselâmın talimiyle adeta fevkal beşer diyebileceğimiz bir ikna, irşad, tenvir ve teshir kudretine mazhar bir mana adamı, bir muallim-i ekber ve bir hatib-i umumîdir.

Biz Nur Talebeleri siyasî değiliz

Aziz Kardeşim

Biz Nur Talebeleri siyasî değiliz, ne particiyiz, ne de partizan, siyasî çalışmıyoruz. Mesleğimiz İmanî ve Kur'anîdir.

Nur talebeleri ve Hazreti Üstadımızın siyasetle, particilikle alakası olmadığı hâlde ehl-i dünya Üstadımızdan tir tir titriyor. Hatta erkân-ı hükümetten birisi demiş ki: "Üstadın bir işareti ile Anadolu onun arkasındadır." Evet doğrudur. Kuvvet vardır. Hadsiz şükür Risale-i Nur'un maddî ve mane vâ fütuhâtı, dâhil ve hariçte fevkaladedir. Gaye siyaset değildir; imandır, İslamiyet'tir, imanı kurtarmaktır.

Soranlarla karşılaşılabilirsiniz

Partici değiliz. Ehl-i imanla kardeşiz. Hangi partiden olursa olsun, ehl-i iman mıdır, kardeşimizdir. Bunun için her partiden Risale-i Nur'a sarılırlar, kurtulurlar. Bu itibarla, particilikten değil, dâima iman ve İslamiyetten konuşmak lüzumludur ki nasibi olan herkes elimizdeki hakikate gelebilsin.

Risale-i Nurun hedefi ve maksadı iman ve ahirettir.

Hizmet vasıtaları dersler ve dershanelerdir. Buralar, her fikrî ve siyasî görüş ve düşünceye mensup her tabaka-i insaniyenin gelip Risale-i Nurun imanî ve Kur'anî nevvâr ve feyyaz derslerinden istifade ettiği Nurcuların faaliyet merkezleridir.

Sair mesleklerin vasıtalarına muhtaç değildir.

Bediüzzaman'ın davasına Bediüzzaman'ın tarzında hizmet edilir; sair mesleklerin vasıtaları ve tarzıyla değil. Risale-i Nur buna muhtaç değildir. Onun tarzına amel, talebeliğin şen'idir. Üstadına, mihmandarına, müşşidine sadakatta, gassal elinde meyyit gibi olmak bir edeptir. Kütüp-ü İslâmiyede emirdir.

Meslek-meşreb tarzı da vehbî verilmiştir.

Risale-i Nur'un Kur'anî ve imanî hakâiki gibi hizmet tarz ve düsturları, meslek ve meşrebi de ilham-ı İlâhî ile Üstadımıza vehbî verilmiştir. Üstad'a intisap etmiş bir talebe, ona ilham-ı İlâhî ile vehbî verilmiş meslek ve meşrebine usul ve esaslarına ve tarzına sadakatle mükelleftir.

Ahde vefa sadakat şart

Hizmet tarzına amel, onun taht-ı terbiyesinde bulunanlara Üstad'ın şartıdır. Bunlara inkıyat ve teslimiyet, 'O Üstad ben talebeyim' şuuruna malik, sadık ve siddıkların vasfıdır. Zıddı fikir ise 'ben de varım' halidir ki talebelik haddini tecavüzdür, müşşidinde eriyememektir; kendini bir şey vehmetmektir ki kaynağı gururdur.

Kendini çekmiş

Etrafına şöyle bir bak; bu tipler müşşidini kullanıp güya onun adına çalışan, 'Ben! Ben! Ben!' diye kendini öne çıkaran bencillerdir. Halbu ki Üstad, kendini çekip Kur'an hakikatlerine bizi raptetmiş, nazara Risale-i Nur'u vermiştir; bizi imanî hakaika talebe yapmıştır.

Yanlışta iştirak etmemek

Şahsa bağlanan onda kaybolur. Onlar Üstadım değil; ben asrın müçtehid ve müceddidi olan Üstadımı dinlerim. Onların bizi yanıltmasına izin vermem ve vermemeliyiz. Yanlışlığa tepkisiz kalmak ona iştirak olur, mes'uliyet-i manevisi vardır.

Bir elinde nur diğerinde topuz vartadır!

Hem siyasî ve içtimâî çalışacaksın ve bunların diliyle Risale-i Nur ve Nurculuk diyeceksin, bu aynada Risale-i Nur'u göstereceksin, bu olmaz, vartadır. Üstad buna bir elinde nur bir elinde topuz diyor. Bu tarzla, taraflar üstü kalınmaz. Mesleğimizde bir tarafa iltihak ve iltizam yoktur bu görüntüyü vermek te yoktur. Risale-i Nur'u bu tarzda tebligat sırat-ı müstakim, cadde-i kübra değildir.

İyi içli olmak

Bu gerçeği görmek için münevver, mütefekkir, dahî olmaya ihtiyaç yoktur. Vasat bir mantığın bile görebileceği bir hakikattir. İyi içli olmak yeterlidir. Sefahatte umuma hitap eden dinde gafil, ahlaken iflas etmiş ehl-i dünyanın melabegahlarının bile taraftar kaybetmemek için bir tarafa taraf görüntüsü vermedikleri, bir gerçektir. Onların bile görebildiği bu gerçeği görememek derin bir gaflettir. Eğer gaflet değilse davaya zarar verme gizli maksadı var. Eğer bu da değilse sadık-ı ahmaktır, ahmağın ahmağıdır. Sadık-ı ahmak adüvv-ü din kadar dine zararlıdır. Allah kalbe bakar, şeriat zahire bakar; kimsenin kalbini, niyetini bilemeyiz. Fiilinin verdiği neticeye bakarız. Üstadî mî kitabî mî derleyip toparlıyor mu, kırıp döküyor mu?

Münafi-i ihlâs olan cereyanlara alet olmamak

Üstad, "Siyasette ya muvafık ya muhalif kalmak vardır; bîtaraflık yoktur. Muhalif olsak hizmetimize zarar; muvafık olsak ihlâsa zarar. Evvela, Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükür olsun ki, Risale-i Nur' un neşrinde Medreset-üz Zehra erkânlarının sarsılmaz, geri çekilmez himmetleri ve gayretleri ceridelerle intişarına ihtiyaç bırakmamış. İntişardaki ihlâsı ceridelerde münafi-i ihlâs olan cereyanlara alet olmaktan muhafaza etmiş. Hatta en ziyade nurlara taraftar olan Sebil-ül Reşad'ın hakkımızda neşriyatına taraftar olamazdım" diyor.

Buna rağmen hâlâ "bizler ehl-i haliz namzed-i istikbaliz, tasvir ve tezyin-i iddia zihnimizi işba etmiyor, bürhan isteriz." diyorsan, Üstadın hayatı en büyük bürhandır.

Ayrıca çok açık, tevili bile gayr-ı kabil derslerine rağmen hâlâ böyle diyorsan. Bu derin bir gaflettir. Nefsin aldatmasıdır. Aklın ve şuurun taalluk etmiyor avukat gibi yanlısını ve nefsinin müdafaa ediyorsun olarak kabul edilir.

Bu ölçüyü evvela kendimize kullanacağız; hal ve harekâtımız görüş ve düşüncelerimiz ve tarzımız Üstad'a kitaba uygun mu kendimizi muhakeme edeceğiz. Sonra başkaları için bu ölçüyü kullanacağız; Nur'un ölçülerine uygunsuz kabul edeceğiz. Yanlışta doğruyu kitaptan göstereceğiz.

Yüksek ahlâk-ı âliye dersi

Üstadımız, "Başkalarını ıslah için evvela nefsinizi ıslah ediniz. Nefsinizi ıslah etmeyen başkasını ıslah edemez" diyor. Üstadın bu sözlerinden istifade edip nefsimizin hatalarına müfettiş olmak yüksekliğine çıkamazsak vartadır. Bu yüksek ahlâk-ı aliyyeden mahrumiyettir. Hepimiz imtihan ediliyoruz. Ömür kısadır, lüzumlu vazifeler çoktur; lübb varken kısırla meşgul olmaya vaktimiz yoktur.

Risale-i Nuru oku dedi

Aziz ve necip Üstadımıza içtimaî ve siyasî düşünen birisi geldi. "Üstadım komünistler şöyle masonlar böyle Müslümanlar zayıftır. Bizim içtimaî ve siyasî çalışmamız lazım." dedi. Üstad: "Kardeşim sen Risale-i Nuru oku" dedi. Yine aynı şekilde birkaç kez tekrar etti. Üstad: "Kardeşim ömür kısadır lüzumlu vazifeler çoktur bizim abdesthane pisliği temizlemeye vaktimiz yoktur" dedi. Mürşidinin derslerine inkiyad talebeliğin şe'nidir.

Bahse konu bu tarz infiradî ve haricidir.

Risale-i Nurun tarzını anlatan Üstad'ın bu beyanlarından başka bürhan onun hayatıdır. Üstad tarzını hayatında tatbik etmiş, tatbikatiyle talebelerine göstermiş ve nurları ders vermiş. Üstad ve Risale-i Nur'un adına gazete veya başka şemsiye altında içtimaî ve siyasî ve dünyevî tarzda hizmet etmek anlayışını meslek meşreb ve tarz edinmek Üstadımızın hayatında ve Risale-i nurun tarzında yeri yoktur. Bahse konu bu anlayış ve tarz, Üstadî ve kitabî değildir, infiradî ve haricidir.

Bu tarzı davamız adına müdafaa eden iddia sahiplerine

Mehazdaki kudsiyetin hakikatiyle isbat edersen, benimki kelle koltuktan başlar, hepinizden önde giderim.

Üstadın hayatı, tarzı meslek ve meşrebi derslerindeki muradı hüsn-ü niyet sahiplerine açıktır, nettir, tevile muhtaç değildir.

Asrın imamı ve müçtehidî sıfatıyla tarz ihdâsı, yetkisi Üstad'a verilmiş; talebelerine değil. Biz aklımızı Üstad'ı ve derslerini anlamakta kullanacağız; tarz ihdasında değil! Onun tarzı Kur'anî bizimki ise beşeridir. Biz onun gördüğü hikmetleri ve maslahatları göremeyiz, bizim maneviyatımız maddî ve menevî derinliğimiz buna yetmez. Biz tarz ihdasında istihdama mazhar değiliz. Bu görev asrın müçtehidî ve mürşidine verilmiştir. Biz ona ittiba ile mükellefiz.

Esiri ve kölesiyim.

Kütüb-ü İslamiyede Üstad'ına, mihmandarına, mürşidine sadakat, edep olarak tarif ve tavsiye edilir; zıddı ise edepsizliktir. Ben Üstadımın ve Risale-i Nurun esiri ve kölesiyim; kim ki Üstadımın ve Risale-i Nurun esiri ve kölesi, onunda esiri ve kölesiyim.

Risale-i Nur'u bu tarzda da tanıyanlar var

Bu mücerred iddiada bir dane-i hakikat olabilir. Fakat bu, bu asrın imamının hizmet tarzını onun adına ondan gayrı göstermekle verdiği zararın keffareti olamaz, onu verdiği zararın mesuliyetinden kurtaramaz. En başta asrın imamına itaatsizliğin suali var. Neye muvaffak olmadın diye bir sual yok. Neye itaat etmedin diye sual var. Dinde asrın imamına sadakat emri var. Onu tanımayarak ölen âlim de olsa cehalet ölümüyle ölür deniyor.

Cadde-i kübradır

Bunlar istisnaîdir, bir kişiyi kazandırır bin kişiyi kaybettirir. Hiç bir şey hepten faydalı hepten zararlı değildir. Fakat Üstad'ın tarzı, meslek ve meşrebi, diğer imanî hakaik gibi ilham-ı ilâhî ile Kur'anî ve vehbidir. Böyle olduğundan cadde-i kübradır, lübdür, itiraza müstenid kışır yanı yoktur, kusursuzdur herkesi kucaklar.

Emirlere itaate ahirette sorgu sual yoktur

Asrın imamını tanımak onun derslerine sadakat anlamındadır ona sadakatle derslerini yerine getirerek hizmette muvaffak dahi olmasan şefaatiyle seni kurtarır, emirlere itaate ahirette sorgu sual yoktur, onu dinlemeden hizmette muvaffak dahi olsan Allah soracak ben size imam ve müctehid ve mürşid gönderdim onu niye dinlemediniz. Ölçü muvaffak olmak veya olmamak değil, Kur'anî emirleri dinlemek onlara itaat etmektir.

Zaaflarımız karışır.

Akıl ve mantığa, mürşidine teslimiyetle seni irşad eden Risale-i Nur'un peceresinden baktırmazsan baktığın yerden görürsün, O'nun penceresinden bakarsan doğruyu gösterir. Çünkü o ilham-ı ilâhî ile yazdırılmış vehbî ve Kur'anîdir, bizim anlayış ve görüşlerimiz ise beşerîdir, zaaflarımız karışır. Üstad gibi Kur'anî bakamayız yanılırız. Yanılmamak ve hata yapmamak için sadakat ve gassal elinde meyyit gibi olmak talebeliğin şe'nidir. Risale Nur da bu asırda İmanî hizmetin önemini anlatan o kadar çok ilmî izahlar ve hakikatlar var ki tamamen Kur'anîdir.

Cumhur-u ülema vermiştir.

Bu asırda Üstad'tan başkasına Bediülbeyan ve Bediüzzaman denememiştir. Bu isimleri ona onun ve eserlerinin farkını fark eden cumhur-u ülema ve cumhur-u ümmet vermiştir. Onun mesleğine sadakat için tek başına bu dahi yeter. Cenab-ı Allah Nur talebelerini hadiselerle ince eleklerle eler, ta ki sadık olanlarla olmayanlar ayrılınsın. Onun mesleğine sadakat ve ona teslimiyet, nasip meselesi.

Bediüzzaman'ın farkını fark etmek

Bu farkı fark edip ona talebe olduğu halde onun adına onun tarzına, dava ve dairesine, talebelerinin uhuvvet ve tesanüdüne zarar vermek, ondan farklı tarz ortaya koymaya çalışmak cehalettir, sadakatsizliktir. Maddî, manevî büyük kayıptır, mesuliyet-i manevîyesi var.

Üstad ve tarzı

Üstad bu asrın imamı, müctehidi, tecdid-i müessis, müfessir-i Kur'andır. Bu sıfatı vasıtasıyla tarzı, ümmetin istifadesine ilham-ı ilâhî ile vehbî ihsan edilmiş, Kur'anîdir.

Davası Allah'ın davasıdır bu davaya ve hizmet tarzına zarar veren kendini kurtaramaz. Ahir zamanda dindar olduğu halde ahmaklığı ile deccala yardım eden ahmak kumandanlar gibi şerre hissedar olur. Çıkar Risale-i Nur ve Nurculuk kimliğini, o zaman kendi adına içtimaî, siyasî ve dünyevî çalış.

Risale-i Nurun hedefi ise uhrevî, maksadı iman ve ahirettir. Risale-i Nur okunup istifade edilse ahlaka, anlayışa ve ifadelere yansır. Gazete ve başka şemsiyeler altında meslek değiştirenlerin iddialarının mehazı, kaynağı ve gücü yok. Kur'anî değil, beşerî infiradî şahsî ve indîdir.

Dava adamı yetiştirmez

İçtimaî, siyasî ve dünyevî meslekle meşguliyet adama havanda su dövdürür. Bir insan neyle meşgul olursa o insan odur başka türlü olamaz. Kendini imanî, manevî ve Kur'anî yetiştirmeye fırsat bırakmaz. Üstad harbi bile merak edip bir gün bile radyo dinlemedim diyor. Böyle içtimaî, siyasî ve dünyevî meslekle hizmet, adamı, günlük siyasetin ayak oyunlarının içinde boğar. Marifetullah ve muhabbetullahta ve davasında inkişafına mani olur. İstidat ve kabiliyetlerini dumura uğratar, dava adamı yetiştirmez.

(Zübeyir Ağabey, "Büyük zatların yanında kalan sadık hizmetkârına o zatın her hali insibağ eder bana da Üstadımın birçok hali insibağ etmiş" derdi.

Üstadımız da diyor ya:

"Sohbet-i nebeviye öyle bir iksirdir ki; bir dakikada ona mazhar bir zat, senelerle seyr-i sülûke mukabil hakikatın envarına mazhar olur. Çünkü sohbetinde insibağ ve in'ikas vardır. Malumdur ki, in'ikas ve tebaiyetle, o nur-u a'zama-ı nübüvvetle beraber en azim bir mertebeye çıkabilir. Nasıl ki; bir sultanın hizmetkârı ve onun tebâiyeti ile, öyle bir mevkiye çıkar ki, bir şah çıkamaz."

İnsibağ eder.

İşte bundan böyle içtimaî ve siyasî ve dünyevî çalışanların hal ve ifadelerine bakıldığında meşgul oldukları tarzın hal ve ifadelerine insibağ ettiğini görürsünüz. Halbuki bizim hizmetimiz Risale-i Nur'un imanî ve Kur'anî hakikatlarını yaşayarak cihad-ı manevîye-i dinîyede meyadin-i hizmette lisan-ı halimizle tebligat ki lisan-ı hal

lisan-ı kalden daha tesirlidir ve bu suretle bu hakikatların insanlara insibağ etmesini temin etmektir. Bu da Üstad'ın meslek, meşreb, usul, esas ve tarzıyla ders ve dershane hizmetleri ile olur. Başka zeminlerde başka vasıtalarla olmaz. Mualla ve muazzez aziz Üstadımız Bediüzzaman Said Nursî de böyle yapmış bu tarzı meslek meşreb edinmiş ve talabelerine de ısrarla tavsiye ve vasiyet etmiştir. Bu asırda sair usüller faydalı olsaydı, onları da istimal eder vasiyet veya tavsiye ederdi, etmedi. Hususî hizmetkârlarına bu tarzından ayrılmayacaklarına dair defalarca Kur'an üzerine yemin ettirmiştir. Yemin ettirmekteki maksadı sadık ve fedakâr hizmetkârlarına itimad eksikliği değil meslek ve meşrebine ve tarzına çok güçlü vurgu yaparak tarzının önemine bu usulle dikkat çekmektir.

Sadakte, lebbeyk

Bana desinler “Zübeyir'in kafası Risale-i Nur ve Üstad'ın tarzından başka şeylere basmaz, çalışmaz.” Sadakte, lebbeyk doğru söylediniz. Nur Talebeleri ve benim için, malayani ve afakî sayılabilecek siyasî içtimaî ve dünyevî meşguliyetlerle kaçırarak vaktimiz ve vaktim yoktur.

Sadakat bambaşka

İçtimaî ve siyasî ve dünyevî tarzdaki usul ve meşguliyetlerle, Risale-i Nur'a hizmet iman-ı tahkiki kazandırmaz. O makam ve mesleklerde olanların üstad ve risale-i nurdan aynen nakletmeleri halinde müdafî olur, üstad ve risale-i nuru müdafaa etmiş olur. Alet etmemek şartıyla, niyetine göre mükâfat veya mücazatını alır.

İnsan ne ile meşgul olursa o insan odur.

Akil ve zekâ da lazım, fakat sadakat bambaşka. İşte bunun için ittiba ettiği mihmandarının derslerine ve tarzına sadakat, sadakat, sadakat, onu onun himmetine mazhar kılar. Niyeten ve sözle sadakat var, fakat fiilin ve amelin başka... Bu sadakat olmaz. Sadakat kelimesinin lügat manası kısadır o ancak sadakatla anlaşılır.

Şu bilinmelidir ki:

Her davanın kendini ifade edecek kendine has bir tarzı meslek ve meşrebi vardır. Bediüzzamanın davasının da kendine has meslek ve meşrebi bir tarzı vardır. Onun için Bediüzzamanın davasına da Bediüzzamanın tarzında hizmet edilir sair mesleklerin usülleri ile değil.

El baki hüvel baki

Duanıza Muhtaç Kardeşiniz

Zübeyr